C. S. PACAT

International Bestselling Author

DARK RISE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

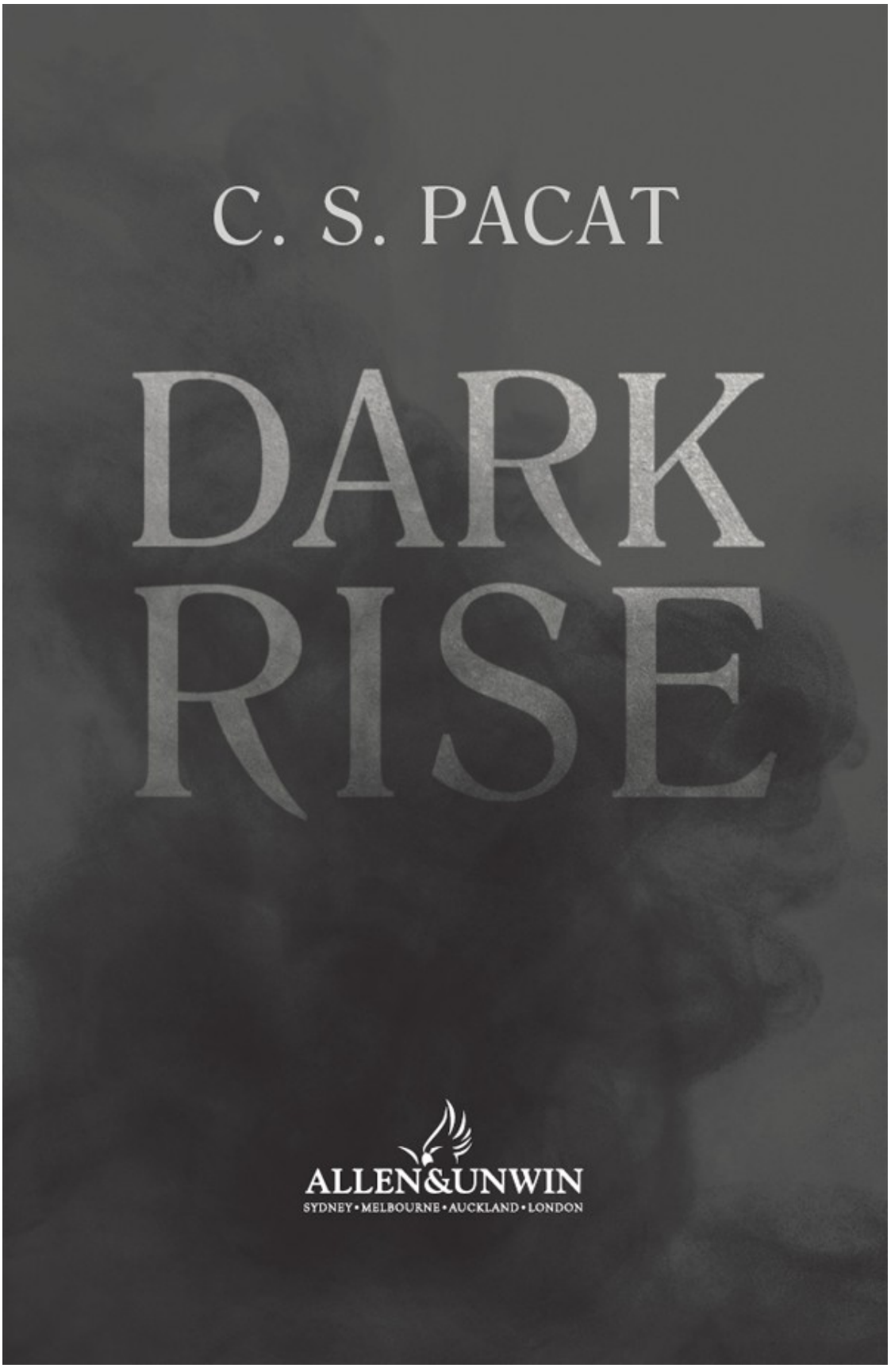
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DARK RISE

OceanofPDF.com

C. S. PACAT
DARK RISE
ALLEN&UNWIN
SYDNEY • MELBOURNE • AUCKLAND • LONDON

OceanofPDF.com

İlk olarak 2021 yılında Allen & Unwin tarafından Avustralya ve Yeni

Zelanda'da yayımlanmıştır Metin telif hakkı © Gatto Media Pty Ltd 2021
Harita telif hakkı © Svetlana Dorosheva 2021

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Avustralya *Telif Hakkı Yasası 1968* (Yasa), eğitim kurumunun (veya onu yöneten kuruluşun) Yasa uyarınca Telif Hakkı Ajansı'na (Avustralya) bir ücret bildirimi yapmış olması koşuluyla, bu kitabın en fazla bir bölümünün veya yüzde 10'unun (hangisi daha büyükse) herhangi bir eğitim kurumu tarafından eğitim amaçları için fotokopisinin çekilmesine izin verir.

Yazar, bu eser üzerindeki Manevi Haklarını feragat etmeksizin tüm dünyada ileri

sürmektedir. Allen & Unwin
83 Alexander Caddesi
Crows Nest NSW 2065
Avustralya
Telefon: (61 2) 8425 0100
E-posta: info@allenandunwin.com
Web: www.allenandunwin.com

A catalogue record for this book is available from the National Library of Australia

ISBN 978 1 76087 574 9
eISBN 978 1 76106 228 5

Öğretim kaynakları için www.allenandunwin.com/resources/for-teachers adresini

keşfedin Kapak illüstrasyonu Magdalena Pągowska'ya ait
Laura Mock tarafından tipografi

cspacat.com

OceanofPDF.com

Mandy için,

Acaba ikimizin de bir kız
kardeşe ihtiyacı var
mıydı?

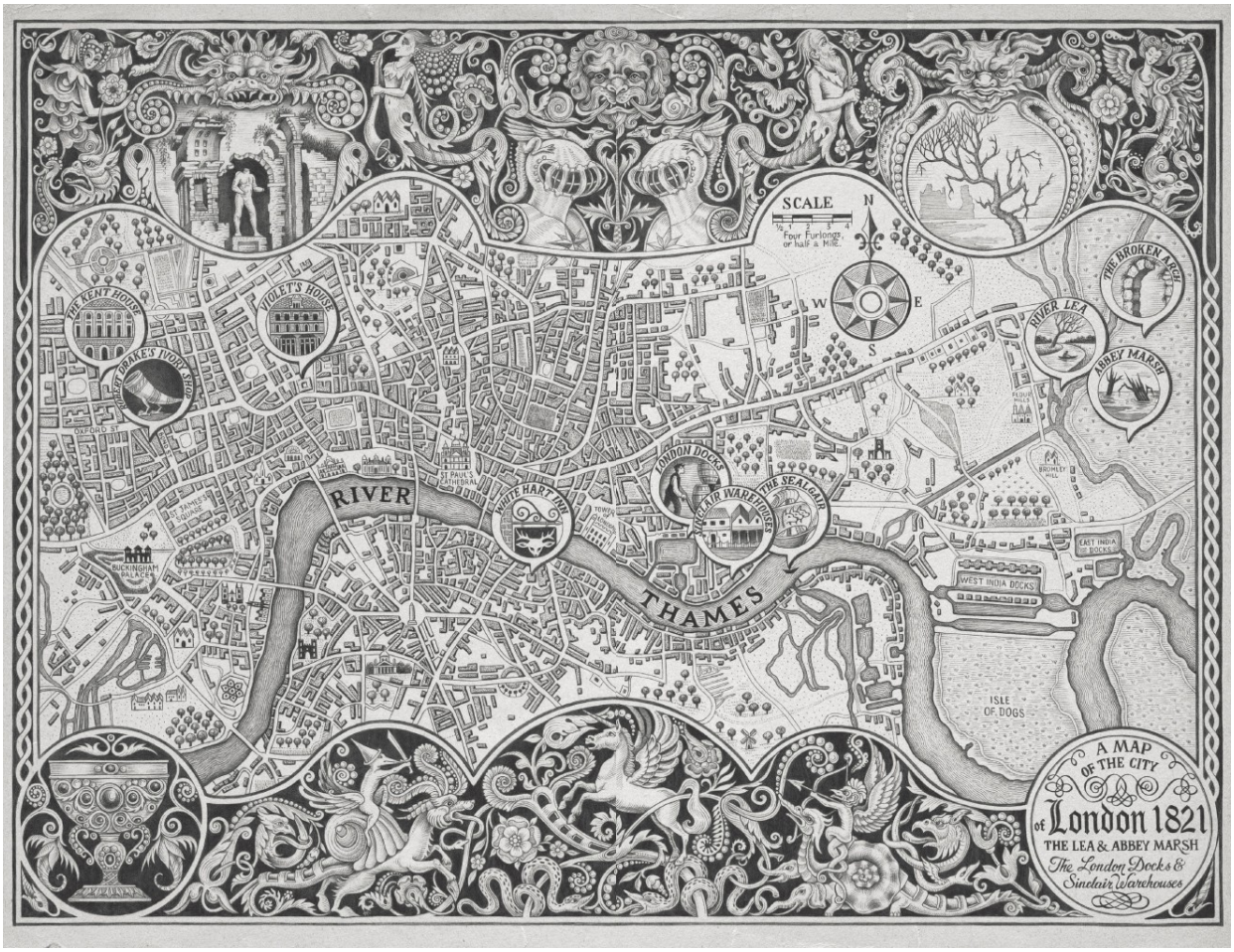
OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

PROLOGUE
BIRINCI
BÖLÜM IKINCI
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM
SEKİZ BÖLÜM
DOKUZ BÖLÜM ON
ON BIRINCI
BÖLÜM ON IKINCI
BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM ON BEŞİNCİ
BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ
BÖLÜM ON SEKİZ

ON DOKUZUNCU
BÖLÜM YIRMINCI
BÖLÜM
BÖLÜM YIRMI BIR
BÖLÜM YIRMI IKI
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM
YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI
BEŞ
BÖLÜM YİRMİ ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDI BÖLÜM
YIRMI SEKIZ BÖLÜM YIRMI
DOKUZ BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM OTUZ
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Londra, 1821

"UYANDIRIN ONU," dedi James ve sert yüzlü gemici hemen elindeki tahta kovayı kaldırıp içindekileri önlerinde yığılıp kalmış adamın suratına fırlattı.

Marcus'a çarpan su onu kendine getirdi, öksürmeye ve soluk soluğa kalmaya başladı.

Sırılsıklam, zincirlenmiş ve dövülmüş olsa bile Marcus'un solmuş bir duvar halısındaki şövalye gibi bir asaleti vardı. *Vekilharçların kibri*, diye düşündü James. Marcus, Simon Creen'in kargo gemisinin bağırsaklarında her türlü hareketi yasaklamak için kelepçelenmiş olmasına rağmen, nehrin kokuşmuş miazması gibi oyalandı.

Aşağıda, geminin ambarı ahşapla yivlenmiş bir balinanın içi gibiydi. Tavan alçaktı. Hiç pencere yoktu. Işık, gemicilerin belki de bir saat önce Marcus'u buraya sürüklerken astıkları iki lambadan geliyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama Marcus'un bunu bilmesine imkân yoktu.

Marcus ıslak kirpiklerini kırpıştırdı. Koyu renk saçları damlayan teller halinde gözlerine dökülüyordu. Tarikatının yırtık pırtık kıyafetini giyiyordu, gümüş yıldızı kir ve kanla lekelenmişti.

James, hâlâ hayatta olduğunu fark eden Marcus'un gözlerinde yükselen dehşeti izledi.

O biliyordu. Marcus ona ne olacağını biliyordu. "Demek
Simon Creen Vekilharçlar konusunda haklıydı," dedi
James.

"Öldür beni. Marcus'un boğazı sanki James'i görmek neler olduğunu tam olarak anlamak anlamına geliyormuş gibi çakıl taşlarıyla kazındı. "Öldür beni. James. Lütfen. Eğer benim için bir şey hissettiysen.

James yanındaki gemiciyi kovdu ve adam gidene kadar bekledi, su ve tahta gıcırtısı dışında hiçbir ses duyulmayana ve Marcus ile yalnız kalana kadar.

Marcus'un elleri arkadan zincirlenmişti. Bu yüzden garip bir şekilde yayılmıştı, dengesini sağlayamıyordu, kalın zincirler onu geminin dört ağır demir dirseğine hiç bırakmadan bağlıyordu. James'in gözleri devasa, hareketsiz demir bağlantıların üzerinden geçti.

"Tüm o yeminler. Gerçekten hiç yaşamamışsın. Bir kadınla birlikte olmak istemez miydin? Ya da bir erkekle.'

"Senin gibi mi?

"O söylentiler," dedi James sakin bir sesle, "doğru
değil. 'Eğer herhangi birimiz için bir şey
hissettiysen-'

"Sürüden çok uzaklaştın, Marcus.

"*Yalvarırım*," dedi Marcus.

Bu sözleri sanki dünyada bir onur sistemi varmış, tek yapmanız gereken bir insanın iyi doğasına hitap etmekmiş ve iyilik galip gelecekmiş gibi söyledi.

Bu kendini beğenmişlik James'in boğazına takıldı.

"Yalvar bana o zaman. Seni öldürmem için dizlerinin
üzerinde bana yalvar. Yalvar.

James, Marcus'un bunu yapacağını düşünmemişti ama elbette yapmıştı - muhtemelen sevmişti, kendini feda edercesine diz çökmüştü. Marcus bir Vekilharçtı, hayatını yeminlerini tutarak ve kurallara uyarak*, asil*, *doğru* ve *iyi* gibi kelimelere inanarak geçirmişti.

Marcus beceriksizce hareket etti, elleri olmadan dengesini sağlayamadı, zincirlerin içinde aşağılayıcı bir güçlükle yeni bir duruş buldu, başı eğildi, dizleri tahtaların üzerine yayıldı.

Lütfen. James. Lütfen. Vekilharçlardan geriye kalanlar için.'

James o eğik başa, hâlâ kendisi için bir çıkış yolu olduğunu umacak kadar saf olan o hırpalanmış, yakışıklı yüze baktı.

'Simon'ın yanında duracağım,' dedi James, 'o Vekilharçlar sırasını bitirirken. Salonunuzda duracak kimse kalmayana kadar, son ışığınız da yanıp sönene kadar durmayacağım. Ve karanlık çöktüğünde

gelirse, her şeye hükmedecek olanın yanında duruyor olacağım. James'in sesi kesindi. "Sana karşı bir şeyler hissettiğimi mi sanıyorsun? Sen benim kim olduğumu unutmuşsun.

Marcus başını kaldırıp baktı, gözleri parlıyordu. James'in sahip olduğu tek uyarı buydu.

Marcus tüm gücünü kullanarak çekti, kasları gerildi ve şişti, eti demire karşı çukurlaştı-

-Korkunç bir an için demir inledi, yerinden oynadı.

Marcus vücudu pes ederken acı dolu bir ses çıkardı. James'in boğazından bir rahatlama kahkahası yükseldi.

Komiserler güçlüydü. Ama yeterince güçlü değillerdi.

Marcus nefes nefese kalmıştı. Gözleri öfkeliydi. Bunun altında dehşete kapılmıştı.

"Sen Simon'ın sağ kolu değilsin," dedi Marcus. Sen onun solucanısın. Onun yalakası. Kaçımızı öldürdün? Senin yüzünden kaç Vekilharç ölecek?

"Sen hariç herkes," dedi James.

Marcus'un yüzü kül rengine döndü ve James bir an için onun tekrar yalvaracağını düşündü. Bu hoşuna giderdi. Ama Marcus kalın bir sessizlik içinde ona baktı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Marcus bu iş bitmeden tekrar yalvaracaktı. James'in bunu kışkırtmasına gerek yoktu. Sadece beklemesi gerekiyordu.

Marcus yalvaracaktı ama kimse Simon'ın gemisinde ona yardım etmeye gelmeyecekti.

James tatmin olmuş bir şekilde kendisini güverteye çıkaracak olan ahşap merdivenlere doğru yürümeye başladı. Marcus'un sesi arkasında çınladığında ayağını ilk basamağa basmıştı.

"Çocuk yaşıyor.

James durmasına neden olduğu için öfkeli bir kızgınlık hissetti. Kendini dönmemeye, Marcus'a bakmamaya, yemi yutmamaya zorladı. Geminin güvertesine çıkan basamakları tırmanmaya devam ederken sakin bir sesle konuştu.

'Siz komiserlerin sorunu da bu. Her zaman bir umut olduğunu düşünürsünüz.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Üç hafta sonra

WILL'İN LONDRA'YA İLK BAKIŞI güneş doğmadan önce oldu; nehirdeki direkler ormanı, gökyüzünün ancak bir gölgesi karşısında simsiyah siluetlerdi.
daha hafif, kaldırma vinçleri, iskele ve her dik huni ve baca ile birleşti.

Rıhtımlar uyanmaya başlamıştı. Sol kıyıda, ilk ambar kapılarının kilitleri açılmıştı. İşe alınma umuduyla isimlerini haykıran adamlar toplanmıştı; diğerleri çoktan sığ teknelerde halat sarıyorlardı. Saten yelekli bir miço bir gemiciye selam veriyordu.
Ustabaşı. Pantolonları kıvrılmış üç çocuk çamurda el yordamıyla bakır bir çivi ya da küçük bir kömür parçası, bir ip ucu, bir kemik aramaya başlamıştı. Ağır etekli bir kadın bir fıçının yanında oturmuş günün mallarını sayıyordu.

Will, kara suda ağır ağır ilerleyen bir nehir mavnasında, halatlarla bağlanmış rom varillerinin arkasından iterek kıyıya atlamaya hazırlanıyordu. Görevi, herhangi bir kaymayı önlemek için varilleri bağlayan halatları kontrol etmek, ardından vinç halatlarını bağlamak ya da yükü boşaltmak için ağırlığın altında kendisi gerinmekti. Liman işçilerinin çoğu gibi öküz yapılı değildi ama çalışkandı. Kendini bir vince atabilirdi. Halatları çeker, çuvalları arabaya ya da tekneye
yüklemeye yardım ederlerdi. "İskele ileride, getirin
onu!" diye seslendi mavnacı Abney.

Will başıyla onayladı ve bir halat aldı. Mavnayı boşaltmak sabahın işi olacaktı, sonra yarım saat mola verecekler, adamlar pipolarını ve içkilerini paylaşacaklardı. Kasları şimdiden zorlanmaktan ağrıyordu ama yakında onu taşıyacak ritmi bulacaktı. Günün sonunda, tencereden sıcak sıcak çıkan bezelye çorbasıyla birlikte sert bir ekmek kabuğu verilirdi. O şimdiden sabırsızlanıyor, çorbanın iç ısıtan tadını hayal ediyor, soğukta ellerini sıcak tutan parmaksız eldivenleri olduğu için kendini şanslı hissediyordu. "Şu ipleri hazırlayın! Abney'nin eli iplerden birinin üzerindeydi, Will'in düğümlerinden birinin hemen yanında, yanakları alkolden kızarmıştı. "Crenshaw mavnanın öğleden önce boşaltılmasını istiyor.

Mavna harekete geçti. Otuz tonluk bir tekneyi akıntı ve direklerden başka bir şey olmadan durdurmak gün ışığında zordu, karanlıkta daha da zordu. Çok hızlı giderse sırıklar kırılırdı; çok yavaş giderse iskeleye çarpar, tahta parçalanırdı. Çakmakçılar sırıklarını nehir yatağının alüvyonlarına batırdılar ve mavnanın tüm ağırlığına karşı gerinerek kürek çektiler.

"Bağlayın!" çağrısı geldi, mavnayı boşaltmadan önce emniyete almak istiyorlardı.

Mavna yavaşlayarak durdu, karanlık suyun üzerinde zar zor yükselip alçalıyordu. Çakmakçılar sırıklarını kılıfladılar ve mavnayı iskeleye bağlamak için palamar halatlarını attılar, halatları çekerek sıkılaştırdılar, sonra halatları daha da düğümlediler.

Mavnadan ilk atlayan Will oldu ve demirleme halatını bir babaya dolayarak gemidekilerin mavnayı iskeleye çekmesine yardım etti.

Will'in yanında halat çeken iri bıyıklı İrlandalı George Murphy, "Ustabaşı bu gece gemi tüccarıyla içki içecek," dedi. Rıhtımdaki bütün adamların konuştuğu konu buydu - iş ve onu nasıl elde edecekleri. "Bu iş bittiğinde daha fazla iş teklif edebilir.

Will, "İçki sallamasını sağlıyor ama ıskalamasına da neden oluyor," dedi ve Murphy iyi huylu bir homurtu çıkardı. Will*, "Çoğu zaman"* diye eklemedi.

Murphy, "Onu daha sonra yakalamaya çalışmayı düşünüyordum, bakalım işe alınabilecek miyim," dedi.

Will, 'Kapıda dikilip gündüz işine çağrılmayı ummaktan iyidir,' diye onayladı.

'Pazar günü biraz et yeme şansımız bile olabilir-'

Çatlak!

Will'in kafası tam zamanında döndü ve bir ipin bağlandığı yerden kurtulup havaya uçtuğunu gördü.

Bu gemide otuz ton yük vardı, sadece rom değil, mantar, arpa ve barut da vardı. Demir halkalardan yukarı fırlayan halat hepsini serbest bıraktı, brandalar koptu, fıçılar yuvarlandı, yuvarlandı. Murphy'ye doğru. *Hayır!*

Will kendini Murphy'nin üzerine atarak onu çağlayanın önünden uzaklaştırdı, ardından bir namlunun kendi omzuna çarpmasıyla dişlerini sıkan bir acı hissetti. Nefes nefese kendini yukarı itti ve Murphy'nin şok olmuş yüzüne baktı; adamın hayatta olduğunu, sadece şapkasının düştüğünü ve bıyıklarının üstündeki düzleşmiş saçlarının ortaya çıktığını görünce büyük bir rahatlama yaşadı. Bir an için o ve Murphy birbirlerine baktılar. Sonra felaketin boyutları her ikisinin de kafasına dank etti.

Onları yukarı çekin! Onları sudan çıkarın!'

Adamlar kargoyu kurtarmak için çaresizce etrafa su sıçratıyorlardı. Variller çakıl taşlı kıyıya doğru itilirken Will de kendi sıçramasını yaptı. Acıyan omzunu görmezden geldi. Uçan halat ve Murphy'nin çarpışma anını görmezden gelmek daha zordu. *Bu onu öldürebilirdi.* Enkaza odaklanmaya çalıştı. Kargo ne kadar hasar görmüştü? Mantar yüzüyordu ve rom fıçıları hava geçirmezdi ama güherçile suda çözülüyordu. Barut fıçılarını levyeyle açtıklarında, barutun harap olduğunu görecekler miydi?

Bir mavna dolusu barutu kaybetmek ne anlama gelirdi? Crenshaw'ın işi batar, serveti nehirde yüzer miydi?

Rıhtımda kazalara sık rastlanırdı. Will daha geçen hafta, kanallarda bir mavnayı çekerken beklenmedik bir şekilde ürken, halatlarını koparan ve teknesini deviren bir at görmüştü. Abney'nin, dört adamın ölümüne ve bir tekne dolusu kömürün dibe çökmesine neden olan kopmuş bir zincir hikâyesi vardı. Murphy'nin kötü istiflenmiş kasalar yüzünden iki parmağı kopmuştu.

Herkes günlük gerçekliği biliyordu: tehlikeli cimrilik, kesilen köşeler.

"Lanet olası bir ip kaymış!" diye küfretti Beckett, solmuş kahverengi yeleği boğazına kadar sıkıca bağlanmış yaşlı bir işçi. "İşte. Kopan ipi işaret etti. "Sen. En yakınında olan Will'e döndü. "Bize biraz daha ip ve şu varilleri açmak için bir levye getir. Çenesiyle depoyu işaret etti. "Ve elinizi çabuk tutun. Kaybedeceğiniz zaman maaşınızdan kesilir.

"Emredersiniz, Efendi Beckett," dedi Will, tartışmaya girmemeyi daha iyi bilerek. Beckett onun arkasında, diğerlerine işlerinin başına dönmelerini emretmeye başlamıştı bile,

çuvalların ve sandıkların akışını damlayan varillerin etrafından yönlendirerek

Banka.

Will aceleyle depoya doğru koştu.

Kıyı boyunca sıralanan çok sayıda büyük tuğla binadan biri olan Crenshaw's Depo, fıçılar ve kasalar içindeki mallarla doluydu ve bir ya da iki gece dinlendikten sonra misafir odalarına, yemek masalarına ve pipolara giriyordu.

İçeride hava soğuktu ve sülfür kokusuyla mide bulandırıyordu. sarı kutular, yığınlar halinde postlar ve iğrenç derecede tatlı rom fıçıları. İstiflerdeki taze tütünün keskin kokusu, daha önce hiç tatmadığı zengin baharatların boğazı kaşındıran kokusuyla yok olurken Will burnunu kolunun arasına sakladı. İki hafta önce benzer bir depoda yarım gününü sandık taşıyarak geçirmişti. Öksürük günlerce peşini bırakmamış ve ustabaşından saklamakta zorlanmıştı. Nehrin kötü kokusuna alışkındı ama katran ve alkolden çıkan dumanlar gözlerini yaşartıyordu.

Boğazında kaba, parlak renkli bir mendil olan bir işçi kereste istifleme işine ara verdi. "Kayıp mı oldunuz?

"Beckett beni ip bulmam için gönderdi.

"Aşağıya, arkaya. Başparmağıyla işaret etti.

Will, birkaç eski fıçının ve katran kokan bir yığın ipin yanında duran bir levyeyi aldı. Sonra omzuna atıp mavnaya götürebileceği yedek bir halat bobini bulmak için etrafına bakındı.

Burada bir *şey yok, varillerin arkasında bir şey yok...* Solunda kısmen beyaz bir örtüyle kaplı bir nesne gördü. Orada bir şey var mıydı? Uzandı ve tozlu çarşafı çekiştirdi, çarşaf kayarak yere düştü.

Bir kargo sandığına yaslanmış bir ayna ortaya çıktı. Metalden yapılmıştı ve eskiydi, aynaların olmadığı eski bir çağdan kalma bir antikaydı. camdan yapılmıştı. Eğri büğrü ve çizgili cam, yansımasını metal yüzeyinde dalgalı parıltılarla, soluk teninin ve koyu renk gözlerinin puslu bakışlarıyla dağıtıyordu.

Burada da bir şey yok, diye düşündü ve aynadaki bir şey gözüne çarptığında araştırmasına geri dönmek üzereydi.

Bir titreşim.

Aynanın, arkasındaki birinin yansıyan hareketini yakalamış olabileceğini düşünerek hızla etrafına bakındı. Ama orada kimse yoktu. *Garipti.* Hayal mi görmüştü? Bu uçtaki depo ıssızdı, üst üste yığılmış kasalar arasında uzun koridorlar vardı. Tekrar aynaya baktı.

Donuk metal yüzeyi yaş ve kusurlarla kararmıştı, bu yüzden kendini seçmesi zordu. Ama yine de gördü, aynanın puslu yüzeyindeki bir hareket onu olduğu yerde durdurdu.

Aynadaki yansıma değişiyordu.

Will nefes almaya bile cesaret edemeyerek ona baktı. Metaldeki loş şekiller gözlerinin önünde yeniden oluşuyor, sütunlara ve geniş açık alanlara dönüşüyordu... Bu mümkün değildi ama yine de oluyordu. Yansıma değişiyordu, sanki aynanın baktığı oda çok eski bir yerdi ve ona öne çıkıp yılların ötesine bakmamasını söyleyecek kimse yoktu.

Aynada bir kadın vardı. Önce bunu gördü ya da gördüğünü sandı, sonra yanındaki mumun altın rengini ve omzunun üzerinden beline kadar inen tek bir örgüyle tutturulmuş pırıl pırıl saçlarının altın rengini.

Yazıyordu, zengin renkli kenarlıkları olan sayfalarda ışıklı harfler ve süslü başlıklar içine yerleştirilmiş küçük figürler. Odası, tonozlu tavanları ve -bir şekilde biliyordu- bahçelere çıkan bir dizi sığ basamağı olan balkonlu geceye açılıyordu. Bu manzarayı daha önce hiç görmemişti ama içinde yeşil akşam kokularının ve ağaçların karanlık hareketlerinin anısı vardı. Daha iyi görebilmek için içgüdüsel olarak yaklaştı.

Yazmayı bıraktı ve döndü.

Annesi gibi gözleri vardı. Tam ona bakıyordu. Bir adım geri atma içgüdüsüyle savaştı.

Kadın ona doğru geliyordu, elbisesi arkasından yerde bir tren gibi uzanıyordu. Sapında tuttuğu mumu, boynuna taktığı parlak madalyonu görebiliyordu. O kadar yaklaşıyordu ki
Birbirleriyle yüz yüze gelmelerine rağmen. Birdenbire onları ayıran tek şeyin uzanmış bir elin mesafesi olduğunu hissetti. Kendi elini görmesi gerektiğini düşündü.
Yüzü her bir gözüne yansıyordu, mum alevi kadar küçük, ikiz bir titreşim.

Onun yerine, gözlerinde iki katına çıkmış, gümüş ve yeni basılmış aynayı gördü. Kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu, bunun tuhaflığı onu ürpertti.

Aynı ayna... Aynı aynaya bakıyor...

Bir ses, "*Sen kimsin?*" dedi.

Birden irkildi, sendeledi, ancak sesin aynadan gelmediğini - aptalca - fark etti; ses arkasından gelmişti. Depodaki işçilerden biri, elindeki lambayı kaldırmış, şüpheyle ona bakıyordu. "İşinizin başına dönün!

Will gözlerini kırpıştırdı. Rutubetli sandıklarıyla depo, donuk ve sıradan bir şekilde karşısına çıkmıştı. Bahçeler, yüksek sütunlar ve kadın gitmişti.

Sanki bir büyü bozulmuş gibiydi. Bunu hayal mi etmişti? Deponun dumanı mıydı? Gözlerini ovuşturma isteği duydu, yarı yarıya gördüğü görüntüyü kovalamak istiyordu. Ama ayna sadece bir aynaydı ve etrafındaki sıradan dünyayı yansıtıyordu. İçindeki görüntü kaybolmuştu: bir hayal, bir gündüz düşü ya da bir ışık oyunu.

Sersemlemiş hissinden sıyrılan Will, kendini başını sallamaya ve "Evet efendim," demeye zorladı.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Depoda uyuklamak Will'e üç haftalık maaş kesintisi ve rıhtımdaki en zorlu işlerden birine indirilme cezası kazandırdı. Kasları yanmasına ve yemek yemediği için midesine kramp girmesine rağmen kendini zorladı. İlk üç gün tarama ve kaldırma işinde çalışan Will, daha sonra çark işine verildi; kendisinden çok daha iri altı adamla birlikte deponun dev ahşap silindirini döndürmeye çalışıyor, çarkın makaraları dev fıçıları on sekiz metre havaya kaldırırken bacakları ağrıyordu. Her gece, aynayı ya da aynada gördüğü tuhaf şeyleri düşünemeyecek kadar bitkin, kirli saman paletin üzerine yuvarlanıp uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun bir halde, isimsiz, aşırı kalabalık lojmanına dönüyordu.

Şikayet etmedi. Crenshaw hâlâ iş yapıyordu. Bu işi istiyordu. Düşük ücretle bile olsa, liman işçiliği Londra'ya ilk geldiğinde kazıyarak geçindiği hayattan daha iyiydi. Günlerini hurda toplayarak geçirmişti. Puroların yanmış uçlarını toplayıp kurutmayı ve sonra da pipo tütünü olarak liman işçilerine satmayı öğrenmeden önce. Yeterince sıkı çalışmaya hazırsanız rıhtımlarda vasıfsız işler bulabileceğinizi söyleyenler de o adamlardı.

Şimdi Will, diğer adamların çoğu zil sesiyle ayrıldıktan çok sonra, son arpa çuvalını yığının üzerine kaldırıyordu. Yorucu bir iş günü olmuştu, mavna geç geldiğinde kaybettikleri zamanı telafi etmek için hiç mola vermeden iki kat hızla ilerliyorlardı. Güneş batıyordu ve kıyıda daha az insan vardı, son kalanlar da işlerini bitiriyordu.

Tek yapması gereken ustabaşı ile anlaşmaktı ve gece için özgür olacaktı. İşçilere uygun fiyata bir şeyler atıştırmak için yiyecek satıcılarının toplandığı ana caddeye giderdi. İşi geç bitirdiği için
Bezelye çorbasından bir kaşık alamamıştı ama ona ceketi içinde sıcak patates alabilecek tek bir bozukluğu vardı ve bu onu yarın için beslemeye yetecekti.

"Foreman ön tarafta. Murphy çenesiyle nehrin yukarısını işaret etti.

Will, ustabaşı gitmeden önce oraya varmak için çabaladı. Köşeyi döndü, Beckett'a ve halkevine doğru tökezleyerek giden son işçilere veda etti. Kıyı boyunca ilerlerken, uzaktan son liman işçilerine mallarını satan kestaneciyi gördü; sakallı yüzü, sobasının altındaki deliklerden sızan ateşle kıpkırmızıydı. Sonra boş iskeleye ulaştı.

İşte o zaman Will gerçekten nerede olduğuna baktı.

Hava o kadar kararmıştı ki adamlar yağları yakmak için dışarı çıkmışlardı. öksüren ve sıçrayan lambalar, ama Will bunları geride bırakmıştı. Tek ses, iskelenin ucundaki kara suyun şıpırtısı ve kanaldan nehre doğru ağır ağır ilerleyen, bulabildiği her şeyi ağla toplayan bir tarama teknesinin uzaktan gelen sesleriydi. İskele tamamen ıssızdı, hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Gölgeli tahtaların yanında yarı gizlenmiş, kullanılmayan bir vapurdaki üç adam hariç.

Will bunu fark ettiği anı ya da buna neyin sebep olduğunu söyleyemezdi. Ustabaşından hiçbir iz yoktu. Yardım çığlıklarını duyabilecek mesafede kimse yoktu. Üç adam tekneden çıkıyordu.

İçlerinden biri yukarı bakıyordu. Tam ona.

Beni buldular.

Bunu hemen anlamıştı, gözlerindeki maksatlı bakışı, vapurdan inerken yolunu kesmek için nasıl yayıldıklarını biliyordu.

Will'in kalbi boğazında düğümlendi.

Nasıl? Neden buradalar? Onu ele veren neydi? Kendini tuttu.
Başını öne eğdi. Sağ elindeki yarayı parmaksız eldivenlerle gizledi. Parmaklarını hareket ettirmek için bazen ovmak zorunda kalıyordu ama bunu yaparken kimsenin görmemesine çok dikkat ediyordu. Kendisi de biliyordu ki
en ufak bir hareketin ona ihanet edebileceğini tecrübe etti.

Belki de bu sefer eldivenlerin kendisiydi. Belki de dikkatsiz davranmıştı, rıhtımdaki isimsiz çocuk olmayı umduğu kadar isimsiz değildi.

Bir adım geri çekildi.

Gidecek hiçbir yer yoktu. Arkasından bir ses: yolunu kesmek için yaklaşan iki adam daha vardı, tanımadığı gölgeli figürler. Ama o Adamların koordineli bir şekilde hareket ettiğini, kaçışını engellemek için yayıldıklarını biliyordu.

Onu kana bulanmış yerde yatarken görmek ve nedenini bilmemek, onu neden öldürdüklerini ya da ondan ne istediklerini bilmeden aylarca saklanmak gibi mide bulandırıcı derecede tanıdık, yeni hayatının bir parçasıydı. Annesinin ona söylediği son sözü düşündü.

Koş.

Görebildiği tek çıkış yoluna, deponun solundaki bir sandık yığınına doğru koştu.

Sandıkların tepesine zıplayarak kendini umutsuzca yukarı çekti. Bir el bileğini yakaladı; onu görmezden geldi. Sarsıntıyı, kalp atışlarını hızlandıran paniği görmezden geldi. Artık daha kolay olmalıydı. Acısı taze olduğu için aptal değildi. İlk gecelerdeki gibi saf değildi, nasıl kaçacağını ya da saklanacağını, yollardan nasıl kaçınacağını ya da birine güvenmesine izin verdiğinde neler olacağını bilmiyordu.

Koş.

Diğer taraftaki çamura düştüğünde yayılacak zamanı yoktu. Yönünü bulmaya vakti yoktu. Arkasına bakacak zamanı yoktu.

Kendini yukarı itti ve koşmaya başladı.

Neden? Neden benim peşimdeler? Ayakları ıslak ve çamurlu sokağa çarpıyordu. Arkasından bağıran adamları duyabiliyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı ve ıslak karanlığın içinde, kaygan kaldırım taşlarının üzerinde körlemesine koşuyordu. Çok geçmeden giysileri sırılsıklam oldu ve koşmak zorlaştı, nefesi boğazında düğümlendi.

Ama sürekli inşaat halinde olan, iskeleler, yeni binalar ve yeni yollarla dolu sokakları ve küçük şeritleri biliyordu. Onlara doğru ilerledi, yanlış yöne sapıp saklanabilecek kadar uzaklaşmayı ve adamların yanından geçip gitmesini umuyordu. Eğilip inşaatın kalasları ve payandaları arasında ilerledi ve adamların yavaşlayıp dağıldığını, onu aradıklarını duydu.

Burada olduğumu bilmelerine izin veremem. Çok sessiz kalarak dikmelerin arasından geçti ve sonra yarı inşa edilmiş bir yapıya merdiven dayayan yüksek bir iskelenin arkasındaki boşluğa girdi.

Bir el omzunu kavradı; kulağına sıcak bir nefes değdi ve koluna bir el dokundu.

Hayır. Kalbi çarpan Will umutsuzca çırpındı ve ıslak bir el ağzını kapattığında nefes almayı bıraktı-

"Dur. Adamın sesini yağmurdan duymak zordu ama Will'in kanını dondurdu. "Dur, ben onlardan biri değilim.

Will adamın sözlerini zar zor fark etti, çıkardığı ses adamın ağır elinin altında boğuldu. *Buradalar. Buradalar. Beni yakaladılar.*

"*Dur*," dedi adam. "Will, beni tanımadın mı?

Matthew? diyecekti neredeyse, adam adını söylediği anda bir sarsıntıyla sesi tanıdı. Nehirdeki adamlardan birinin dış hatları tanıdığı bir figüre dönüştü.

Adamın eli yavaşça ağzından çekilirken gözlerine inanamayarak kıpırdamadan durdu. Yağmurun yarı gizlediği adam Matthew Owens'dı, Londra'daki eski evlerinde annesinin hizmetçisiydi. İlk evleri, ilk hayatları, bir dizi farklı yol dışı yere taşınmadan önce, annesi ona nedenini asla söylemedi, ama giderek daha endişeli, yabancılara karşı temkinli, yolu izliyordu.

Matthew sesini daha da alçaltarak, "Sessiz kalmalıyız," dedi. "Hâlâ dışarıdalar.

Will kendi kendine, "O adamlarla birliktesin," dediğini duydu. "Seni nehirde gördüm.

Matthew'u görmeyeli yıllar olmuştu ve şimdi buradaydı, onu rıhtımdan buraya kadar kovalamıştı, Bowhill'den beri onu kovalıyor olabilirdi-

"Ben onlardan biri değilim," dedi Matthew. 'Sadece öyle olduğumu düşünüyorlar. Beni annen gönderdi.

Yeni bir korku patlaması. *Annem öldü.* Söylemedi, Matthew'un gri saçlarına ve mavi gözlerine bakıyordu. Eski evinden tanıdık bir hizmetçi görmek, bir çocuğun elini kestikten sonra ebeveyni tarafından yatıştırılmak istemesi gibi, güvende olma arzusunu uyandırdı. Matthew'un ona neler olduğunu anlatmasını istiyordu. Ama çocukluk aşinalığının çekiciliği soğuk gerçekliğine çarptı.

Kaçak bir hayat. *Onu tanıyor olmam ona güvenebileceğim anlamına gelmez.*

"Tam peşindeler, Will. Londra'da hiçbir yer güvenli değil. Matthew'un alçak sesi, iskelenin altındaki gölgeli alanda aceleciydi. 'Komiserlere gitmelisin. Karanlık yükselirken bile parlak yıldız duruyor.

Ama acele etmelisiniz, yoksa sizi bulurlar ve karanlık hepimiz için gelir.

"Anlamıyorum. *Komiserler mi? Parlak yıldız mı?* Matthew'un sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Kim bu adamlar? Neden beni kovalıyorlar?'

Matthew çok önemliymiş gibi yeleğinin cebinden bir şey çıkardı ve Will'e uzattı.

"Al bunu. Bu annene aitti.'

Annem mi? Tehlike ve arzu savaştı. Onu almak istedi. Annesinin ona baktığı, mavi elbisesinin kanla kaplandığı o korkunç son anları hatırlarken bile özlem bir acı gibiydi. *Kaç.*

'Bunu Komiserlere gösterin, onlar ne yapacaklarını bilirler. Bilen bir tek onlar kaldı. Size cevapları verecekler, söz veriyorum. Ama fazla zamanımız yok. *Onlar* gittiğimi fark etmeden dönmeliyim.

İşte yine o yabancı kelime. *Görevliler.* Matthew elindekini onları ayıran iskele tahtalarından birine koydu. Sanki Will'in, o hâlâ oradayken bıraktıklarını almayacağını biliyormuş gibi geri çekiliyordu. Will arkasındaki iskeleyi sıkıca kavradı, gri saçları ve yırtık pırtık siyah saten yeleği çok tanıdık gelen adama doğru ilerlemekten başka bir şey istemiyordu.

Matthew gitmek için döndü ama son anda durup arkasına baktı. "Onları izinizden uzaklaştırmak için elimden geleni yapacağım. Annene söz verdim.

Sana içeriden yardım ederdim ve bunu yapmaya niyetliyim. Sonra nehre doğru hızla geri dönerek gitti.

Matthew'un ayak sesleri azalırken Will'in kalbi hızla çarpıyordu.

Matthew'un

Sanki arayışları devam ediyormuş gibi, diğer adamların sesleri de onunla birlikte kayboluyordu. Will, Matthew'un ona bıraktığı şeyin dış hatlarını, şeklini görebiliyordu. Kendini tuzaktaki yeme bakan vahşi bir hayvan gibi hissediyordu.

Bekle! Arkasından seslenmek istedi. *Kim* bunlar*? Annem hakkında ne biliyorsun?*

Matthew'un ardından yağmura baktı ve sonra tüm dikkati iskelenin üzerindeki küçük pakete döndü. Matthew acele etmesini söylemişti ama Will'in tek düşünebildiği, önünde duran nesneydi.

Annesi bunu gerçekten onun için mi bırakmıştı?

Öne doğru geldi. Sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi hissetti.

Paket küçük, yuvarlak bir şekle sahipti ve Matthew'un yeleğinin cebinden çıkardığı deri kravata sarılmıştı. *Paketi*

Steward'lar, demişti Matthew, ama Will *Steward*'ların ne olduğunu ya da onları nerede bulacağını bilmiyordu.

Will elini uzattı. Rıhtımdaki adamların her an üzerine çullanmasını bekliyordu. Bunun bir hile ya da tuzak olmasını bekliyordu. Parmakları soğuktan uyuşmuş halde paketi aldı. Kravatı çözdü.

paslanmış bir metal parçası gördü. Çok üşüdüğü için sivri kenarlarını zar zor hissedebiliyordu. Ama ağırlığını hissedebiliyordu, beklenmedik bir şekilde ağırdı, sanki
Altın ya da kurşundan yapılmış. Daha iyi ışık için açılı olacak.

Ve ürpertinin tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

Kabaca dairesel, bükülmüş, eski, kırık bir madalyondu. Onu tanıdı. Daha önce görmüştü.

Aynada.

Elindeki imkânsıza bakarken bir baş dönmesi dalgası geçti üzerinden.

Kadın da aynı madalyonu boynuna takmıştı. Kadın ona doğru yürürken madalyonun parlaklığını hatırladı, gözleri sanki onu tanıyormuş gibi ona sabitlenmişti. Beş yapraklı bir alıç çiçeği şeklindeydi ve yeni altın kadar parlaktı.

Ama şimdi yüzeyi mat, çatlak ve düzensizdi, sanki yıllar geçmiş gibi - gömülmüş ve kazılmış, yıpranmış ve kırılmış gibi.

Ama aynadaki kadın sadece bir rüyaydı, o sadece ışığın bir oyunuydu-

Madalyonu çevirdiğinde üzerine bir yazı kazınmış olduğunu gördü. Bildiği herhangi bir dilde yazılmamıştı ama bir şekilde kelimeleri anlayabiliyordu. Sanki onun bir parçasıymışlar, sanki derinlerden geliyorlarmış, her zaman orada, kemiklerinde, dilinin ucunda olan bir dilmiş gibi hissetti.

Savaşmaya çağrıldığımda geri dönemem Bu yüzden bir çocuğum olacak

Nedenini bilmiyordu ama titremeye başladı. O garip kelimeler dil zihninde parladı. Okuyamaması gerekiyordu ama okuyabiliyordu - *hissedebiliyordu*. Aynadaki kadının gözlerinin görüntüsünü tekrar gördü, sanki doğrudan ona bakıyormuş gibi. *Annemin gözleri.* Etrafındaki her şey kayboldu, sadece kadını görebiliyordu, karşı karşıya geldiklerinde aralarında acı veren bir his vardı. *Savaşmaya çağrıldığımda geri dönemem.*

Bunu doğrudan ona söylüyor gibiydi. *Yani bir çocuğum olacak.* Daha çok titremeye başlamıştı. "*Dur*," diye soluk soluğa bağırdı, ellerini madalyonun etrafına sardı ve tüm gücüyle görüntünün yok olmasını diledi. *"Dur*!

Durdu.

Will sığ nefes alıp veriyordu. Yalnızdı, yağmur saçlarından damlıyor, şapkasını ve giysilerini ıslatıyordu.

Tıpkı ayna gibi, madalyon da yine sıradandı. Eski, donuk bir şeydi ve az önce gördüklerine dair hiçbir ipucu yoktu. Will madalyonun bulunduğu yere baktı.

Matthew yağmurun içinde kaybolmuştu.

Neydi o? Matthew ona ne vermişti? Parmakları madalyonu o kadar sıkı kavradı ki sivri kenarları içini kesti.

Sokaklar artık bomboştu. Madalyonun görüntüsü karşısında soluğunu tuttuğunu kimse duymamıştı. Onu arayan adamlar yollarına devam etmişti. Bu onun kaçmak için bir şansıydı.

Ama cevaplara ihtiyacı vardı - madalyon, kadın ve onu kovalayan adamlar hakkında. Tüm bunların neden olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. O adamların annesini neden öldürdüğünü bilmeye ihtiyacı vardı.

Madalyonu boynundaki kordona takarak yağmurun altında, ayakları çamurda sıçrayarak geri koşmaya başladı. Matthew'u bulmak zorundaydı. Matthew'un ona söylemediği şeyi öğrenmeliydi.

Sokaklar yanından hızla geçti. Aynadaki kadının gözleri hafızasında yanıyordu.

Sonunda nefes nefese durduğunda, neredeyse depoya kadar geri geldiğini gördü.

Matthew, nehirden birkaç blok ötede bir sokak bankında oturuyordu. Sokak, geldiği sokaktan daha iyi aydınlatılmıştı ve Will, Matthew'un beyaz gömleği ve siyah yeleğiyle birlikte tokalı ayakkabılar ve pileli pantolon giydiğini görebiliyordu.

Will'in o kadar çok sorusu vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. Gözlerini kapadı ve bir nefes aldı.

Lütfen. O madalyonu bana sen getirdin. Ne anlama geldiğini bilmem gerek.

Komiserler - nedir onlar? Onları nasıl bulabilirim? Ve o adamlar - o adamların beni neden kovaladıklarını, annemi neden öldürdüklerini anlamıyorum - ne yapmam gerektiğini anlamıyorum.

Sessizlik. Will aceleyle konuşmuştu. Şimdi, sessizlik uzadıkça, cevap ihtiyacının daha karanlık bir korku zonklamasına dönüştüğünü hissediyordu.

"Matthew?" dedi kısık bir sesle. Yine de biliyordu. Biliyordu.

Şiddetli bir yağmur yağıyordu ve Matthew garip bir şekilde açıkta oturuyordu. Ceket giymiyordu. Kolları sırılsıklam gömleğinin kollarında gevşekti. Giysileri vücudunu sırılsıklam etmişti. Hareket etmeyen parmaklarından su damlıyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, yüzüne, açık ağzına ve ölü gibi açık gözlerine doğru akıyordu.

Buradalar.

Will kendini yol boyunca değil, kapılardan birine doğru yanlamasına fırlattı; sahibini uyarmak ya da içeri girmenin bir yolunu bulmak için son bir umutsuz umuttu bu. İlk darbeyi dış kapıya indirdi. Kapıya ulaşamadan bir el omzunu kavradı; bir diğeri boynuna dolandı.

Hayır-

Bir adamın kolundaki tüyleri gördü ve bir diğerinin sıcak nefesini yüzünde hissetti. O geceden beri onlardan herhangi birine en çok yaklaştığı andı bu. Yüzlerini tanımıyordu ama pıhtılaşan bir dehşetle tanıdığı bir şey gördü.

Ona uzanan bileğin alt tarafında, adamın etine bir *S* damgası vurulmuştu.

O *S*'yi daha önce Bowhill'de görmüştü. Annesini öldüren adamların bileklerine kazınmıştı. Uyuyamadığında onu görüyordu, rüyalarına giriyordu. Eski bir kötülük gibi eski ve karanlık hissettiriyordu. Şimdi öyle görünüyordu.

adamın derisi üzerinde kıvranan, hareket eden et, ona doğru sürünerek-

Dokuz ay boyunca kaçarken öğrendiği her şey yok olmuştu. Sanki Bowhill'e geri dönmüş, evden ve onu kovalayan adamlardan tökezleyerek uzaklaşıyordu. Yağmur o gece görmesini zorlaştırmış, ayağı takılıp düşmesini, bankalardan aşağıya doğru sürünmesini ve hendeklerden sıçramasını kolaylaştırmıştı. Yere yığılana, titreyene ve ıslanana kadar ne kadar dayandığını bilmiyordu. Annesini istemişti - aptalcaydı -. Ama o ölmüştü ve ona geri dönemezdi çünkü bir söz vermişti.

Koş.

Bir an için, sanki *S* derin bir çukurun içinden ona doğru uzanıyor gibiydi.

Koş.

Sırılsıklam olmuş kaldırım taşlarının üzerine sırt üstü düşen Will, ağırlığını dirseğine vererek kendini yukarı itmeye çalıştı ve kolu altına çökerken omzunun acısıyla nefes nefese kaldı. Tüm gücünü kullanmasına rağmen onu hemen alt ettiler. Bowhill'deki o geceden önce hiç dövüşmek zorunda kalmamıştı ve bu konuda pek de iyi sayılmazdı.

Onu yere yatıran adamlardan biri, sırtüstü, sırılsıklam kıyafetleri içinde, elinden geldiğince nefes alarak yatana kadar metodik bir şekilde ona vurdu.

"Kolay bir hayatın oldu, değil mi? Adam ayağını kaldırıp parmağıyla Will'i kısa bir süre dürttü. 'Annenin eteklerine yapışan bir ana kuzusu. Artık hepsi bitti.

Hareket etmeye çalıştığında, görüşü kararana ve hareket etmeyi tamamen bırakana kadar onu tekrar tekrar tekmelediler.

"Bağlayın onu. Burada işimiz biter, sonra onu Simon'ın gemisine götürürüz.'

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Çekil yolumdan, sıçan.

Düşüncesiz bir el Violet'i geriye doğru iterek güvertedeki gösterinin dışında bıraktı. İtilmiş ve kakılmıştı, bir şey görebilmek için boynunu Bir an için. Denizcilerin omuzlarından ötesini pek göremiyordu, vücutlarının baskısı beklenti, tuzlu su ve ter kokusuyla yoğunlaşmıştı, bu yüzden kendini yerinde tutmak için kolunu düğümlü halata sıkıştırarak sıçrama iplerine tırmandı. Tom'u ilk gördüğünde, güvertede etrafını saran denizcilerin şapka ve fular kalabalığını fark etti.

Günlerden perşembeydi ve Simon'ın gemisi *Sealgair* kalabalık nehre demirlemişti. Yükle ağırlaşan geminin ana direğinde Simon'ın arması olan üç siyah tazı dalgalanıyordu. Violet'in gemiye gizlice binmemesi gerekiyordu ama ailesinin Simon için yaptığı işlerden gemiyi tanıyordu. Onlar için bir gururdu. Sinclair Kontu'nun en büyük oğlu olan ve ailesinin Simon diye çağırdığı adamın kendi unvanı vardı: Lord Crenshaw. Babası adına kârlı bir ticaret imparatorluğunu yönetiyordu. Onun erişiminin King George's, dünyanın dört bir yanına uzanıyordu. Violet bir keresinde Simon'ın kendisini görmüştü, zengin siyah paltosu içinde güçlü bir figürdü.

Bugün parmaklıkları koruyan tabancalı adamlar vardı, diğerleri de iskeleye barikat kurmuştu. Ama diğer herkes güvertedeydi, yük yükleme ve emniyete alma işi durmuştu. Violet halatların üzerindeki tüneğinden, kaba bir çember oluşturacak şekilde toplanmış olanların arasındaki gergin itiş kakışı görebiliyordu. Bu sert adamların hepsi tek bir şeye tanık olmak için toplanmıştı.

Tom markayla onurlandırılacaktı.

Beline kadar soyulmuştu, başı açıktaydı, koyu kumral saçları yüzüne dökülüyordu. Geminin tahtalarının üzerine diz çöktü. Çıplak göğsü gözle görülür bir şekilde inip kalkıyordu: birazdan olacakları beklerken hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

İzleyenlerin havası beklenti içindeydi - Tom'un kendisine verilmek üzere olan şeyi hak ettiğini bildiklerinden kısmen kıskançlık da vardı. İçlerinden bir ya da ikisi
sanki viskiye ihtiyacı olan onlarmış gibi viski içiyorlardı. Onların nasıl hissettiğini anlıyordu. Sanki tören hepsinin başına geliyordu. Ve bir bakıma öyleydi, bir söz gibi: *Simon için iyi* şeyler *yap, Simon'u memnun et ve alacağın şey bu.*

Demirci gibi kahverengi deri bir önlük giyen bir gemici öne çıktı.

"Beni tutmana gerek yok," dedi Tom. Acıyla başa çıkmasına yardımcı olması için kendisine teklif edilen her şeyi geri çevirmişti - alkol, göz bağı, ısırması için deri. Sadece diz çöktü ve bekledi. Beklentinin ipi daha da gerildi.

Tom on dokuz yaşında, markayı alan en genç kişiydi. Violet izlerken kendi kendine, *ben daha da genç olacağım*, diye yemin etti. Tom gibi o da ticaret dünyasında başarılı olacak, Simon'a kendi kupalarını getirecek ve sonra o da terfi edecekti. *Elime bir fırsat geçer geçmez kendimi kanıtlayacağım.*

"Simon hizmetinizi bu hediyeyle ödüllendiriyor," dedi Kaptan Maxwell. Güverteye getirilmiş, kızgın kömürlerden oluşan bir mangalın yanında duran gemiciye başıyla işaret etti. "Bu iş bittiğinde, onun olacaksın," dedi. "Onun damgasıyla onurlandırılacaksın.

Gemici dağlama demirini kızgın kömürlerden çıkardı.

Violet sanki kendi başına geliyormuş gibi gerildi. Demir ateş demiri gibi uzundu, ama ucunda bir *S* vardı, kömürlerden o kadar sıcaktı ki, hareket eden bir alev gibi kırmızı parlıyordu. Gemi adamı öne çıktı.

"Bu yemini Simon'a ediyorum," dedi Tom, ritüel sözcüklerle. 'Ben onun sadık hizmetkârıyım. İtaat edeceğim ve hizmet edeceğim. Beni damgala. Tom'un mavi gözleri gemi adamına baktı. "Yeminimi etime mühürle.

Violet nefesini tuttu. İşte buydu. Bu markaya sahip olanlar
Yakın çevre. Simon'ın gözdeleri: en sadık takipçileriydi ve özel ödüller aldıkları fısıldanıyordu - ve bundan da öte, Simon'ın ilgisi, birçoğu için başlı başına bir ödüldü. Horst Maxwell, Simon'ın

Sealgair'in kaptanı, ona makamının da üstünde bir yetki veren damgayı taşıyordu.

Tom bileğinin temiz derisi görünecek şekilde kolunu uzattı.

Violet'in damgayı yiyen bir adam gördüğü diğer tek seferde, adam çığlık atmış ve teknenin zeminindeki bir balık gibi kasılmıştı. Tom bunu da görmüştü ama bu onu korkutmuşa benzemiyordu. Gemicinin gözlerine kararlılıkla bakıyor, cesareti ve iradesiyle kendini yerinde tutuyordu.

Kaptan Maxwell dedi ki, 'İşte böyle evlat. Kendine iyi bak.

Tom çığlık atmaz, diye düşündü Violet. *O güçlüdür.*

Adamlar artık o kadar sessizdi ki, suyun tekneye çarpma sesi duyulabiliyordu. Gemici damgayı kaldırdı. Violet, Tom'dan daha az cesur görünmek istemeyen bir denizcinin başını çevirdiğini gördü. Tom'un kanıtladığı şey buydu. *Al ve buna layık olduğunu göster.* Violet ipleri sıkıca kavradı ama gemici dağlayıcıyı Tom'un bileğinin derisine yaklaştırırken başka tarafa bakmadı.

Ani yanık kokusu korkunçtu, kızarmış et gibi. Sıcak metal ete gerekenden daha uzun süre bastırılmıştı. Tom'un tüm kasları acının etrafında kıvrılma arzusuyla kasıldı ama yapmadı. Dizlerinin üzerinde kaldı, ağır ağır nefes alıp veriyordu, bedeni koşunun sonunda ter içinde kalmış yorgun bir at gibi titriyordu.

Bir kükreme yükseldi ve gemici Tom'un kolunu havada tutarak onu ayağa kaldırdı ve herkesin görmesi için bileğini salladı. Tom sersemlemiş görünüyordu, tökezleyerek kalktı. Violet, gemi adamı bileğini hızla alkolle ıslatıp bandajla sarmadan önce bileğinin *S* şeklinde damgalanmış derisinin kısa bir parıltısını gördü.

Ben de böyle olacağım, diye düşündü Violet. *Cesur, Tom gibi.*

Adam gözden kayboldu, kalabalık onu bir tebrik dalgası içinde yuttu. Kadın yine boynunu bükmüş, bir an olsun görebilmek için çabalıyordu. Önü kesilince, iplerden aşağı doğru kaymaya başladı, Tom'a ulaşmaya çalışıyordu, her ne kadar oraya buraya itilip kakılsa ve geri itilse de. Onu hiç göremiyordu ama pişmiş etin hastalıklı kokusu hâlâ burnundaydı. Kolundaki acı verici bir kavrama onu yana doğru çekti.

"Sana geride kalmanı söylemiştim, sıçan.

Kolunu tutan adamın kirli bir fular altında sırma saçları vardı, sakalı yanaklarına döküntü halinde yayılmıştı. Bir denizcinin kaba derisine sahipti, kırmızı

Yüzündeki kılcal damarlar ağ gibi. Parmaklarındaki kelepçe acıtıyordu. Kadın

Nefesinde bayat cin kokusu aldı ve bir tiksinti dalgası hissetti. Onu aşağı itti ve topuklarını yere vurdu. "Bırak beni. Burada olmaya hakkım var!

"Sen daha iyisinin kıyafetlerini çalan çirkin kahverengi bir faresin.

"Ben hiçbir şey çalmadım!" dedi, üzerinde Tom'un yeleği, pantolonu, gömleği ve artık giymediği ayakkabıları olmasına rağmen. Ve sonra, aşağılayıcı bir şekilde, Tom'un sesini duydu. "Neler oluyor?

Tom omuz silkerek gömleğini giymişti ama yüksek yakasının iki düğmesi hâlâ açıktı ve önü açıktı. Aralarındaki boşluk açılırken Violet onu net bir şekilde görebiliyordu. Bütün gözler onların üzerindeydi.

Denizci onu boynundan tuttu. 'Bu çocuk sorun çıkarıyor-'

Damgalama işleminin ter izleri hâlâ üzerindeyken Tom, "O bir çocuk değil. O benim kız kardeşim, Violet.'

Denizcinin de buna herkesin verdiği tepkiyi verdiğini gördü: önce inanmayarak, sonra da Tom'un babası hakkında bir şey öğrenmiş gibi Tom'a yeni bir gözle bakarak.

"Ama o-

"Beni mi sorguluyorsun, denizci? Yeni damgalanmış olan Tom gemideki herkesten daha fazla otoriteye sahipti. Artık Simon'ın adamıydı ve onun sözü Simon'ın sözü sayılırdı. Denizci ağzını bir çırpıda kapattı ve onu anında bırakarak kalasın üzerine tökezlemesini sağladı. O ve Tom yüz yüze geldiler. Kızın yanakları sıcacıktı.

"Açıklayabilirim-

Londra'da kimse Tom'un Violet'in üvey kardeşi olduğunu tahmin etmedi. Birbirlerine benzemiyorlardı. Tom üç yaş büyüktü ve onun Kızılderili mirasını paylaşmıyordu. Tıpkı babalarına benziyordu: uzun boylu, geniş omuzlu, mavi gözlü, soluk tenli ve kumral saçlıydı. Violet zayıftı ve kahverengi teni, koyu renk gözleri ve siyah saçlarıyla annesine çekmişti. Paylaştıkları tek şey çilleriydi.

Violet. Burada ne işin var? Evde olman gerekiyordu.' "Damgayı sen aldın," dedi. "Babam gurur duyacak.

Tom içgüdüsel olarak kendi kolunu bandajın üstünden kavradı, sanki yarayı kavramak istiyordu ama yapamayacağını biliyordu. "Bunu nereden biliyorsun?

"Rıhtımdaki herkes bunu biliyor," dedi Violet. 'Simon'ın en iyi adamlarını markalaştırır, onlar da rütbelerini yükseltir, hepsine özel ödüller verir ve-'

Onu duymazdan gelerek alçak ve acil bir sesle konuştu ve gergin bir endişeyle yakınlardaki adamlara baktı. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim. Gemiyi terk etmeniz gerekiyor.

Etraflarına bakındı. 'Onun keşif gezisine katılıyor musun? Seni bir kazının başına mı geçirecek?

"Bu kadar yeter," dedi Tom, yüzü kasılırken. 'Annem haklı. Bunun için çok yaşlısın. Beni takip etmek. Benim kıyafetlerimi giymek. Evine git.

Annem haklıydı. Acıdı. Yurtdışındaki İngilizler genellikle piç kızlarını yanlarında İngiltere'ye getirmezlerdi. Violet bunu ilk günden beri biliyordu. Babası ve Tom'un annesi arasında kavgalar. Ama Tom her zaman onun için ayağa kalkmıştı. Buklelerinden birini çekiştirir ve "Violet, hadi yürüyüşe çıkalım," der ve onu bir sokak satıcısına götürüp sıcak çay ve kuş üzümü alırdı.

Annesi içeride babalarına bağırdı: "*O kızı neden bu evde yaşatıyorsun? Beni küçük düşürmek için mi? Beni alay konusu yapmak için mi?*

"Ama bana bu giysileri sen verdin," derken kendi sesini duydu ve kelimeler küçük göründü.

Tom "Violet-" demeye başladı.

Daha sonra, uyarı işaretleri olduğunu düşünecekti - iskeledeki adamlar - denizcilerin gergin bakışları - tabancalı devriyeler - hatta Tom'un ağzındaki gerginlik.

Şimdi tek uyarı Tom'un başını kaldırmasıydı.

Ani bir sarsıntı gemiyi sarstı ve yana doğru tökezlemesine neden oldu. Violet bir el silah sesi duydu ve ateş eden denizciyi görmek için döndü, yüzü bembeyazdı, tabancası titriyordu.

Sonra onun neye ateş ettiğini gördü.

Geminin bordasına, halatlara ve kalaslara doluşarak, beyaz yıldızlarla süslü bir kıyafet giymiş kadın ve erkekler geldi. Yüzleri asildi, eski bir masal kitabından fırlamış gibiydiler. Yüz hatları farklıydı, sanki birçok farklı diyardan gelmiş gibiydiler. Sisin içinden yükseliyor gibiydiler ve modern silahları yoktu - şövalyeler gibi silahlanmışlardı, kılıçları vardı.

Violet daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, sanki bir efsane canlanmış gibiydi.

"*Komiserler!*" diye bağıran bir ses onu daldığı hayallerden sıyırdı ve ortalık karıştı, yabancı sözcük bir yangın gibi yayıldı. *Komiserler mi?* Violet bu eski moda lakabın kulaklarında çınladığını düşündü. Tom ve Yüzbaşı Maxwell bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi tepki verdiler ama Simon'ın adamlarının çoğu

silahlara koşuyor ya da tabancalarını çekip hemen saldırganlara ateş etmeye başlıyorlardı, güverte yoğun dumanla doluyor ve silahlardan gelen boğucu sülfür ve güherçile kokusu yayılıyordu.

Violet geriye savruldu ve her şeyin karmakarışık olduğunu gördü. Üç tanesi

Saldırganlar - *kamarotlar* - pruva direğinin etrafından dolandılar. İçlerinden Violet'a yakın olanı küpeşteden acayip bir kolaylıkla atladı. Bir diğeri yarım tonluk kasalardan birini tek eliyle iterek yolundan çekti ki bu imkânsızdı. *Çok güçlüler*, diye düşündü Violet şaşkınlıkla. Beyaz yıldız patlamaları içindeki bu Vekilharçlar doğal olmayan -olması *mümkün* olmayan- bir güce ve hıza sahipti.

İlk tabanca atışını duyan Simon'un adamları, Komiserler onları kesmeye başladığında dumanın içinde çığlıklar ve haykırışlar atarak savaşmaya başladılar.

Tom'un elinin omzuna yaklaştığını hissetti.

"Violet. Ağabeyinin sesi, güçlü. 'Onları burada durduracağım. Simon'ın kargosunu korumak için ambarda sana ihtiyacım var.

Tom, neler oluyor? Bunlar kim-' 'Ambar,

Violet. Hemen.

Kılıçlar. Artık kimse kılıç kullanmıyor, diye düşündü Violet, yüksek elmacık kemikli bir erkek kamarotun geminin bosun'unu sakin bir şekilde biçmesini ve sarı saçlı bir kadın kamarotun bıçağını silahlı denizcilerden birinin göğsüne saplamasını şaşkınlıkla izlerken.

"*Marcus'u bulun*," diye emretti sarışın Vekilharç, diğerleri de onun otoritesine itaat ederek dağıldılar.

Tom onlarla yüzleşmek için dışarı çıkıyordu.

Violet'in gitmesi gerekiyordu. Güvertede ses ve görüntü karmaşası vardı, savaş giderek yaklaşıyordu. Olduğu yere çakılıp kalmıştı.

"Simon'un Aslanı," dedi sarışın Steward, yanındaki bir başkası ise "O sadece bir yavru," dedi.

Aslan mı? diye düşündü Violet, kardeşinden bahsettiklerini anladığında bile bu garip kelime içinde yankılanıyordu.

Tom dağlama demirini eline almış ve levye gibi tutuyordu.

Silah sesleri ve kılıçların arasında aptalca görünüyordu ama Tom diğerlerinin önünde durmuş, sanki onlarla tek başına mücadele etmek istiyormuş gibi Vekilharçlar'a doğru bakıyordu.

Tom, 'Marcus'u aldığımızı biliyorsanız, yenilmez olmadığınızı da biliyorsunuzdur' dedi.

Sarışın Vekilharç güldü. "Bir Aslan'ın bir düzine Vekilharcı durdurabileceğini mi sanıyorsun?

'Bir Aslan senin gibi yüz Aslan öldürdü,' dedi Tom.

'Sen eski Aslanlar gibi değilsin. Zayıfsın.

Vekilharç'ın kılıcı gümüş bir yay çizerek parladı. Çok hızlıydı - çok hızlı. Violet sarışın Vekilharcın yüzünde sadece bir anlık bir şok gördü, sonra Tom kılıcı elinden çekip aldı ve kaba demir çubuğu göğsüne sapladı. Sonra çubuğu çekip çıkardı ve diğerleriyle yüzleşmek için ayağa kalktı.

Tom zayıf değildi. Tom güçlüydü. Tom her zaman güçlüydü. Violet ona baktı. Tom'un yüzünde kan vardı, demirde de kan, Gömleğinin beyazına sıçrayan kan onu kırmızıya çevirdi. Kumral bukleleri başının etrafında bir hale oluştururken, gerçekten de bir aslana benziyordu.

Ona tek bir bakış fırlattı.

'*Git*, Violet. Müsait olduğumda seni takip edeceğim.'

Körlemesine başını salladı. Gemi sanki bir darbe almış gibi yeniden sarsılırken, geriye doğru tırmanmaya başladı, sonra eğilip döşemenin üzerinden koşmaya başladı. Üstündeki arma sallanıyor ve sarsılıyordu. Bir namlu güvertede kontrolsüzce yuvarlandı. Daha fazla silah sesi; Violet dumandan boğulmamak için kolunu ağzına götürdü. Topukları kanın üzerinde kaydı. Kaptan Maxwell'in tabancasını doldurduğunu gördü, sonra Simon'ın üç adamının bir kamarotla boğuşmasını önlemek için yana doğru kaydı ve sisin içinden geçerek ambara girdi.

Kapak kapandığında rahatlamıştı - burada kimse yoktu. Gelen sesler Güvertenin üstünden boğuk sesler, bağırışlar, çığlıklar ve silah sesleri geliyordu.

Tom içeri girdikten sonra babasının çalışma odasının kapılarının kapandığını ve kendisini dışarıda bıraktığını hissetmemeye çalıştı.

Tom onlara *Steward* demişti. Ona *Aslan* demişlerdi. Bu kelime ona kan gibi dokunuyordu. Daha genç bir Tom′un parmaklarıyla bir bakır parayı ikiye böldüğünü ve ona*, Violet, ben güçlüyüm ama bunu kimseye söyleyemezsin,* dediğini hatırlıyordu. Onun gücü kendi aralarında sakladıkları bir sırdı, ama şimdi sıradan ağabeyi sanki Vekilharçlar gibi tuhaf ve uhrevi görünüyordu.

Aslan.

Tom'un sarışın Steward'ı öldürdüğü anı, demir çubuğun üzerindeki kırmızı kanı tekrar tekrar hatırlıyordu.

Tom'un birini öldürebileceğine inanmamıştı.

Elleri titriyordu. Aptalcaydı. Ambarda sıkıca kilitlenmişti, gemideki en güvenli kişi oydu. Titremeyi durdurmak için ellerini yumruk yaptı. Bu biraz işe yaradı.

Bir silaha ihtiyacı vardı. Etrafına bakındı.

Sealgair'in ambarı, merdivenlerin yanındaki kalın kirişler ve geminin arkasına kadar uzanan sandıklar, fıçılar ve konteynırlarla mağara gibi bir yerdi. Tepedeki kancalardan sarkan uzun bir lamba sırası, bir mağaranın siyah iç kısmı gibi daha karanlık bir alanda kayboluyordu. Orada sadece uzaktaki şekilleri, yarı örtülü brandaları ve devasa ahşap kutuları görebiliyordu.

Bu Simon'un kargosuydu, ticaret karakollarından getirdiği düzenli mal akışının bir parçasıydı. Simon'un bir koleksiyoncu olduğunu söylediler. Ticareti, dünyanın dört bir yanından getirdiği sıra dışı nesneleri finanse ediyordu. Tom bunlardan birini, nadir ve bulunması zor bir şeyi temin ettiği için markayla ödüllendirilmişti. Violet bu sandıkların içinde ne gibi tuhaf eşyalar olduğunu ancak tahmin edebiliyordu. Sanki buraya gelmemesi gerekiyormuş gibi tedirgin bir ürperti kapladı içini. Sanki burada rahatsız edilmemesi gereken bir şey varmış gibi.

Merdivenlerin sonundan indi. Bu bulanık lamba ışığında, dışarıda güneşli bir hava olduğunu hatırlamak zordu. Her iki yanında sandıklar beliriyordu, lamba ışığında titreyen, küçülüp büyüyor gibi görünen anonim şekiller. Işık kırıntılarına rağmen hava soğuktu - nehir kadar soğuk. Nehir gibi soğuktu.

Sealgair suda alçalmış, yükü tarafından ağırlaştırılmıştı. Dışarıda, nehrin üzerinde bir bina gibi yükselmek yerine, merdivenlerle ulaşılabilen iskele ile neredeyse aynı seviyede duruyordu. Burada ise su altındaydı.

Ambarın derinliklerine doğru ilerlerken kendini suyun içinde buldu.

Su mu?

Ayak bileği derinliğinde ve soğuktu, nehrin rutubetli, iğrenç kokusu vardı. "Kim var orada?" dedi gergin bir ses.

Döndüğünde bir sıçrama sesi duydu, kalbi boş olduğunu düşündüğü bir yerde kelimelerle çarpıyordu.

Üzerinde yırtık bir gömlek ve yırtık bir pantolon olan on yedi yaşlarında bir çocuk, ambarın karanlığında zincirlenmişti.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÇOCUK açıkça bir mahkûmdu ve arkasındaki ağır kirişe zincirlenmişti, Demirler o kadar kalındı ki bağlamaktan çok çapa zincirlerine benziyorlardı. Karmakarışık siyah saçlarının altında, soluk teni morarmış ve benek benekti, eski morluklar ve taze morluklar, mor ve sarılardan oluşan bir desen halindeydi. Birden fazla kez dayak yemişti. Yırtık ceketinin omzu kanla kaplıydı, gömleği izli ve lekeliydi, morlukların vücudunu kapladığını göstermek için açık duruyordu.

Soğuk, ürpertici bir dehşetle baktı. Neden kendi yaşında bir çocuk bu geminin ambarında zincirlenmişti? Zihninin gözünde Tom'un demir çubuğu kadının göğsünden kanla kıpkırmızı olmuş bir halde çekip çıkardığını gördü.

"Ne oluyor?

Çocuk konuşurken dik durmakta zorlanıyordu, ağırlığı ahşap kirişin üzerindeydi. Sığ nefes alıyordu, sanki bu bile zordu ve acı çektiğini belli etmemeye çalışan yaralı bir yaratık gibi çabasını gizlemeye çalışıyordu.

"Gemi saldırı altında.

"Kim tarafından?

Buna cevap vermedi. Kendi kendine, Simon'ın burada bir çocuğu varsa, bunun için bir nedeni olması gerektiğini söyledi. Ya bir mahkûm ya da küçük bir hırsız, küçük bir suçlu, Simon'un tüccar rakiplerinden birinin ücretli uşağı olmalıydı.

Kendi kendine, bunu çocuğun kendi başına getirdiğini söyledi. Tehlikeli biri olmalı.

Çocuk bir liman işçisinin yırtık pırtık giysilerini giyiyordu, ama yüksek Elmacık kemikleri ve koyu renk gözlerinde belli bir yoğunluk olsa da tam olarak öyle görünmüyordu. Gözleri, daha az hırpalanmış bir yüzde güzel olabilecek uzun koyu kirpiklerle çevriliydi.

'Sende Simon'ın damgası yok,' dedi çocuk.

Violet kızardı. "Yapabilirdim. Damganın olduğu yerden kendi bileğini tutma dürtüsüyle savaşıyordu. "Eğer isteseydim. Daha da kızardı, kendini Sanki kandırılmış gibiydi. Kendisi onu gözlemlerken, onun da kendisini gözlemlediğini fark etti.

"Benim adım Will," dedi. 'Eğer bana yardım edersen, ben-'

'Anahtar bende değil,' dedi. 'Olsaydı bile sana yardım etmezdim. Bu Simon'ın gemisi. Ona karşı gelmediğin sürece seni burada tutmaz.

'Beni öldürecek,' dedi Will.

Her şey durmuş gibiydi. Çocuğun morluklarına, yüzündeki ve gömleğindeki kurumuş kana bakarken kavga seslerini duyabiliyordu. "Simon insanları öldürmez. Ama bunu söylerken kelimelerin altında bir çukurun açıldığını hissetti, artık hiçbir şeyden tam olarak emin değildi.

Will, "Anahtarı bulabilirsin," dedi. 'Dövüş sırasında sıvışabilirim. Kimse senin yaptığını bilmez-'

"Ambarın her santimini kontrol edin. Bir erkek sesi. İkisi de başlarını ona doğru çevirdi.

Bir kadın ona, "Marcus buradaysa, onu bulacağız, Justice," diye

cevap verdi. Will, kadınla aynı anda fark etti.

"Hey!" *diye* seslendi Will. "*Bu tarafa*!

"Hayır-! Onu susturmak için arkasını döndü ama çok geçti. İkisi köşeden adım atarak geldiler.

Komiserler.

Onları ilk kez bu kadar yakından görüyordu, tam zırhları ve gümüş yıldızlı beyaz kıyafetleri içinde. Will'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bunlardan ilki Çinli gibi görünen uzun boylu bir adamdı. Diğerlerinden daha da heybetliydi, yüzünde şöyle bir ifade vardı amaç ve konsantrasyon. *Adalet.* Yanında konuşan kadın duruyordu. Justice ile aynı yaştaydı, belki de yirmi, sesinde Fransız aksanının izleri vardı. İkisi de gümüş zırh üzerine aynı beyaz paltoyu giyiyordu. İkisinin de saç kesimi aynıydı: bir erkek için şaşırtıcı derecede uzun, kravatla yüzlerinden yarıya kadar geriye çekilmiş, sonra

sırtlarından aşağı gevşek.

İkisinin de kılıcı vardı. Eşkıyaların bazen nehirdeki mavnalara saldırmak için kullandıkları o ince kamçılı kılıçlardan değil, bir adamı ortadan ikiye bölebilecek türden iki elli geniş kılıçlardan.

Aklına kardeşi geldi. *Tom'u.* Steward'ların Simon'ın denizcilerini ne kadar kolay öldürdüklerini, vücutlarını tereyağı gibi kesip biçtiklerini hatırladı. Eğer ikisi aşağıdaysa, güvertenin üstünde neler oluyordu?

Violet ne yaptığını anlayamadan bir süpürge sapı kaptı ve yollarına çıkmak için bir adım öne çıktı.

Kalbi küt küt atıyordu. Karşısında duran Adalet adlı Vekilharç, sadece yakışıklı olmakla kalmıyor, aynı zamanda asalet ve güç saçıyordu. Violet kendini küçük ve önemsiz hissetti. Yine de olduğu yerde kaldı. *Tom cesurdu*, diye düşündü. Onları bir an için bile yavaşlatabilirse, kardeşine güvertenin üstünde zaman kazandırabilirdi. Gözleri Justice'inkilerle buluştu.

"Marcus değil," dedi Fransız Vekilharç, Justice'i kolundan tutup geri çekerek. 'Simon burada tutsak tutuyor. Bir kız ve bir oğlan. Bakın.

"Gitmeme izin verirsen, sana ne istersen veririm," dedi Will.

Justice, Violet'in yanından geçip Will'e baktı ve tekrar geri döndü. "Sana yardım edeceğiz," dedi Justice. 'İkinize de yardım edeceğiz. Ama şu anda güverte güvenli değil.
Biz burayı temizlerken sen burada kalmalısın-'

"Temizlemek mi?" dedi Violet. *Beni o zincire vurulmuş çocuk gibi bir mahkûm sanıyor*. Eli süpürgenin sapında sıkılaştı.

"Adalet. Burada başka bir şey var. Fransız Vekilharç yüzünde tuhaf bir ifadeyle üçünden bir adım uzaklaşarak ambarın karanlığına doğru ilerledi. "Mahkûmlar değil, bir şey-

Adalet kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?

'Bilmiyorum, hissedemiyor musun? Karanlık ve eski bir şey.
-'

Violet bunu hissedebiliyordu. Ambara inerken hissettiği duygunun aynısıydı bu, sanki aşağıda yaklaşmak istemediği bir şey vardı ve şimdi ona merdivenlerde olduğundan daha yakındı.

Simon'ın imparatorluğun dört bir yanına dağıttığı kazılardan eserler getirdiğini biliyordu. Hatta bazılarını Tom'un rıhtımda iş yaptığı günlerde peşinden gizlice giderken görmüştü. Demir tabutlar içinde zırh parçaları. Garip taş parçaları. Bir heykelin kopmuş uzuvları. Simon'ın operasyonları sürekli bir kazma ve alma akışıydı. Ya Tom'un aldığı eşya buradaysa, ya onun hissetmesine neden olan şey buysa-

"Tüm korumaların nedeni bu," dedi Justice acımasızca. 'Korudukları Marcus değil, bu gemideki bir şey-'

Merdivenlerden bir tabanca sesi duyuldu.

Ondan sonraki her şey karmakarışık oldu. *"Yere yat*! diye bağırdı Justice, kendini onunla tabancanın arasına atarak. Onun sıcaklığıyla sarmalandı, vücudu koruyucu bir şekilde onunkinin üzerinde kıvrıldı. Dişlerini sıkarak çıkardığı acı dolu bir sesle sarsıldığını hissetti. Bir saniye sonra onu geri ittiğinde, omzunda kırmızı bir lekenin açtığını görebiliyordu.

Vurulmuştu. Onu korurken vurulmuştu. Violet geriye, bir sandığa doğru tökezledi ve bakakaldı.

Bir Vekilharç az önce onun hayatını kurtarmıştı.

Fransız Vekilharç kılıcını çekmişti. "Geliyorlar.

Justice omzundaki kurşunu görmezden gelerek onun yanında kılıcını çekti. "Simon'ın Aslanı'nı öldüreceğiz, sonra da bu gemideki kargoyu soyacağız.

Tom. Tom'un tepki verecek zamanı yoktu. Kargo sandığının köşesinden bir tabanca atışı daha tahtanın yarısını patlattı - çatışma aniden ambarda başladı. Simon'ın adamları silahlarını yeniden doldurup komiserlere nişan alırken, diğerleri merdivenlerde boğuşuyor, bedenler birbirine giriyor ve kılıçlar çekiliyordu. İçlerinden biri

Asılı lambalar yanlara doğru kırıldı, kısa süreli bir yanma arkı suda kendini söndürdü ve görüşü zorlaştırdı.

Kardeşine ulaşmak zorundaydı. Sandığı itti ve ilk adımlarını attı, ancak aşağı baktığında su seviyesinin artık dizlerine kadar geldiğini gördü. Suyun karanlık girdabı bacaklarını çekiştiriyor, rahatsız edici bir hızla içeri giriyordu.

Bu doğru değil. Ambarda su olmamalı ve bu kadar derin olmamalı, diz hizasında ve yükseliyor.

Yukarıya, kargoya baktı. Yine o soğuk dehşet duygusunu hissetti, sanki burada onunla birlikte karanlık ve korkunç bir şey varmış gibi. Gözleri, diğerlerinin olmadığı şekilde zincirlenmiş bir sandığa sabitlendi. En kısa sürede

baktığında, tiksinti duygusu neredeyse baskın hale geldi. O sandık - işte buydu.

Burada başka bir şey var. Karanlık ve eski bir şey, ve hisset-

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Steward.

Ambarın girişinde siluet halinde duran Tom'u görmek için arkasını döndü.

Yaşıyordu. Tom yaşıyordu. Bir rahatlama ve gurur dalgası neredeyse onu ele geçiriyordu.

Gömleği yarılmıştı ve demir çubuğu tutarken kanlar içindeydi. Ama o onun kardeşiydi ve Simon ile ailesi için savaşı kazanacaktı.

"Marcus nerede?" dedi Justice.

Tom merdivenlerden indi, demir çubuk hazırdı. "Diğerlerini öldürdüm.

"Marcus'a ne yaptığını bana anlatacaksın," dedi Justice.

"Ya da bu gemideki herkesi öldürürüm - sonra da onu yine de bulurum. "Beni geçemezsin," dedi Tom.

Tom güçlüdür, diye düşündü. *Tom ona gösterecek.*

Ancak iki genç adam bir araya geldiğinde, Tom güçlüyse Adalet'in daha güçlü olduğu hemen anlaşıldı.

Tom'un demir çubuğunun altına girdi ve tek bir darbeyle Tom'u ambar boyunca bir yay çizerek geminin ağır kirişlerine doğru uçurdu. Çarpma merdivenlerin yanındaki destek payandalarını yerinden söktü, ahşabı un ufak etti ve devasa

Kirişler, ambarın karanlık derinliklerinde sandıkları patlatarak açılan bir çöküşle yere çakıldı.

Ve gördüğü ve yanına yaklaşmak istemediği o tek sandık, istiflendiği yerden devrilerek döşemenin üzerine düştü.

Hayır-

Sandık parçalandığında Violet'in üzerine hastalıklı bir korku dalgası yayıldı; sanki korkunç bir şey ambara salınmış gibi boğucu, elle tutulur bir his.

Başını çevirip bakmak istemedi. Simon'ın yakınlardaki adamlarından biri, sanki sandıktan gelen hastalık dalgası onu daha da güçlü bir şekilde vurmuş gibi gözle görülür bir şekilde beyazlaştı. Bir an sonra sallanmaya başladı, derisi benek benek olmuştu. Dönüp bakmaya zorladı kendini.

Burada başka bir şey var, ve hisset-

Sendeleyen, kusan, suya yığılan insanları gördü, sonra gözlerini daha da kaldırdı-

-Sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi.

Siyah kabzası ve uzun, oymalı siyah kılıfı dışında sade görünüyordu. Bu, parçalanmış bir konteynırdan düşmüş ve şimdi bir sandığın kenarında yuvarlanan bir kılıçtı. Düşüş, siyah kılıcın tek bir parçasını ortaya çıkarmıştı, kılıcın geri kalanı hala kınında duruyordu.

Siyah kılıcı gördüğünde hissettiği tiksinti dalgası daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. *Kesin şunu!* diye bağırmak istedi ve hemen bunun kaynayan hastalığın kaynağı olduğunu anladı. Bir sonraki

O anda, bıçaktan sıçrayan siyah alev yaylarının gövdeye çarparak onu un ufak ettiğini ve yeni bir su akıntısına yol açtığını gördü. O izlerken, alev Simon'ın adamlarından birine çarptı ve adam iç organları çürümüş gibi siyah bir zehir kustu. *Kılıfına sokun! Örtün!*

Ama kara ateşi riske atmadan kimse ona ulaşamazdı.

Etrafındaki insanlar çığlık atıyor ve çıkışa ulaşmak için çabalıyor, kara alev kutsal olmayan bir şimşek gibi parlayıp dokunduğu herkesi öldürürken panikliyorlardı. Diğerleri ise sadece kılıçtan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyor, inliyor ve kara ateş vurduğunda onları kurtaramayacak olan kasaların arkasına saklanıyordu. Tüm Vekilharçlar ölmüştü.

Sadece Tom ve Justice hâlâ dövüşüyordu, iki dev gibi savaşa kilitlenmişlerdi.

Alevin siyah ışığında, Justice Tom'u sudan çekip çıkardı, bir an için siluet gibi göründü, Tom'a dönmesine neden olacak kadar sert vurdu, sonra tekrar ve tekrar vurdu.

Tom! Su beline kadar geliyordu ve yükseliyordu - Violet onlara ulaşmak için yüzüyor, siyah alev kabus gibi yükselirken suyu sertçe itiyordu. Çok karanlıktı, lambaların çoğu sönmüştü ve yükün büyük bir kısmı gece vakti buzdağları gibi yüzüyordu.

Silahı yoktu; sadece kendini Adalet'e doğru fırlattı ve ikisini de geriye doğru suya düşürdü. Yüzen bir sandığın keskin köşesi Justice'in kafatasının tabanına çarptığında çınlayan bir çatırtı duyuldu. Elleri anında gevşedi ve yüzüstü, kıpırtısız bir şekilde yüzmeye başladı.

Violet çoktan kardeşine doğru sıçramaya başlamıştı.

"Tom!" diye seslendi. "Tom! Tom'un yüzü bembeyazdı, bilinci yerinde değildi - ama nefes alıyordu ve onu buradan çıkarabilirdi. *Hayatta*, diye düşündü Tom'u kollarının arasına alarak. Ama ne kadar süreyle?

Bir çıkış yolu bulmak için umutsuzca yukarı baktı. Ve çocuğu gördü. *Will'i.*

Kılıcı görüş alanına almıştı ve alevden kaçmak yerine ona ulaşmaya çalışıyordu. Kılıcı kınına sokmaya çalışacaktı, derisi diken diken olurken fark etti. İmkânsız olduğunu düşünerek vazgeçtiği fikrin aynısıydı bu. İlk içgüdüsü kardeşini kurtarmak olmuştu. Will'inki ise herkesi kurtarmaktı.

Cesur ve kararlı bir şekilde ilerliyordu. Zincirlerine karşı kılıca doğru zorlanmak, bir dayak kuvvetine karşı zorlanmak gibi görünüyordu ve yaralıydı ve zayıftı. *Bunu başaracak*, diye düşündü şaşkın bir inançsızlıkla, her ne kadar bunun nasıl bir şey olacağı düşüncesiyle kıvranıyor olsa da

O korkunç silaha dokunmak. Will'e olabileceklerden korkuyordu. Yere yığılan ve siyah kan kusan adamlar görmüştü. Ona dokunan birine ne yapabilirdi?

Zincirlerinin sınırına geldiğinde Will'in uzattığı eli kılıçtan on santim uzaktaydı.

Ona ulaşamıyor.

Aradaki mesafeyi kapatamıyordu, tüm vücudu zorlanıyordu. Ona ulaşamayınca, zincirlerini çözmesi için yalvardığı anı hatırladı. Kadın reddetmişti. Hepsine lanet etmişti: Will, Tom, hatta kaptan bile, diye düşündü. Hepsi burada, bu ambarda öleceklerdi.

Ve sonra gerçek olmaması gereken bir şey gördü. Kılıcın kabzası Will'e doğru dönmeye başladı, onunla yüzleşene kadar döndü. Sonra, bir göz kırpışından diğerine, kılıç Will'in elindeydi; sanki kılıç Will'in avucuna on beş santim atlamıştı. *Bu mümkün değil.*

Onu alır almaz kılıfına geri soktu.

Her şey durdu; alev söndü. Hastalık sona erdi ve onu soluk soluğa bıraktı. Yeni çınlayan sessizlikte, dehşete düşmüş insanların inlemeleri ve hıçkırıkları

Hayatta kalanların sesleri aniden duyulmaya başlandı; suyun gürültüsü ve gövdeden gelen uğursuz bir inilti ile birlikte.

Violet şaşkınlıkla çocuğa bakıyordu. Kılıcı *ona doğru çekti. Görünmez bir elle kılıcı ona doğru çekti-*

Çocuk titriyordu. Kılıcın üzerine kıvrılmıştı, gözleri acı dolu bir mücadeleyle açılmıştı, sanki kılıcı kınında tutmak için her şeyini harcıyordu. Sadece bir anlığına ona doğru baktı.

"Onu tutamıyorum!" dedi ona. Kılıç onunla savaşıyordu. "Git!" "At onu!" dedi kız. "Nehre at onu!

"Yapamam!" dedi Will, sözcükleri acıyla zorlayarak. Zorlukla dayanıyor gibi görünüyordu. "Herkesi dışarı çıkarın!

Adamın kara gözlerindeki bakıştan ne demek istediğini anlamıştı. Eğer gemiyi temizleyebilirse, kılıcı burada tutabildiği kadar tutacaktı. Tutmak zorunda olduğu sürece.

Başını salladı ve döndü.

"Git!" dedi ve sersemlemiş adamlardan birini, merdivenlere doğru sendeleyene kadar kabaca itti. Ambar hızla suyla dolan harap bir yerdi. Çıkış hâlâ yarı tıkalıydı; Simon'ın adamlarından üçü çıkışı tıkayan devasa ahşap kirişi umutsuzca çekiyordu. En az yarım düzine adam da soluk soluğa ve öksürerek kendilerini sürüklüyordu.

Ona daha yakın olan birkaç kişi ise kasalara tutunmuş, yüzleri asık ve gözleri kocaman bir şekilde çocuğa bakıyordu.

Diğerleri ölmüştü. Herkesi dışarı çıkarmak zorundaydı. Tom'la birlikte cansız bedenlerin etrafından dolanmak, diğerlerini suyun içinden itmek zorunda kaldı.

çıkışa doğru. Bazı cesetler sanki kara alev onları çarpıtmış gibi şişmiş ve şekillerini bozmuştu. Onlara bakmak istemedi. Yüzüstü yüzen bir Vekilharç gördü ve bir sarsıntıyla Adalet'in siyah saçlarının başının etrafında koyu bir korona halinde yüzdüğünü fark etti.

"Git, zaman yok! Başka bir adamı gömleğinden yakaladı ve onu öne doğru çekti. Burada bir an daha kalmaya, itici kılıcın yakınında olmaya dayanamıyordu. Sendeleyen, sırılsıklam olmuş adamların sonuncusunun arkasından Tom'un bedenini kaldırdı ve sonunda güvertedeki ambardan çıkana kadar ıslak ağırlığını merdivenlerden yukarı taşıdı.

Temiz havanın yüzüne ilk dokunuşu mucizeviydi. Ambarın boğucu, kokuşmuş ıslaklığından sonra bulutların arkasından çıkan güneş gibiydi. Üstünde, uçsuz bucaksız gökyüzü. Bir an için onu içine çekti.

Ve sonra güverteyi gördü. Kara alev buraya da nüfuz etmişti,

Güvertenin bazı kısımları ateş kamçılarıyla yakılmış gibi dağılmış,

kaplamaları paramparça ve düzensizdi. Nehir kıyısından çığlıklar, bağırışlar geliyordu,

insanlar işaret ediyordu. Arkasında korkunç bir tahta gıcırtısı duydu ve dönüp

direğin düştüğünü gördü - bir saniye sonra güverteye çarptı, halat ve tahta parçaları uçtu, tüm gemi yan yatmaya başladı.

Koştu. Ayaklarının altındaki güverte eğimliydi. *Sealgair* aşağı iniyordu. Kıyıdan gelen "İpi al!" ve "Atla!" çığlıkları ona yardımcı olmadı, Tom'u güvertede sürüklemesine de. Ve sonra-

"Tom! Kaptan Maxwell'in sesi küpeşteden onu çağırıyordu ve minnettarlık duydu. Yüzbaşı Maxwell'in sesiyle minnetle ona doğru tökezledi.

Eller Tom'un vücudunun ağırlığını ondan aldı, onu iskeleye doğru derme çatma bir iskeleden aşağı çekti, Tom da onu takip etti ve sonunda karaya ayak bastı.

O kadar büyük bir rahatlama ki, sanki bunun gerçek olduğunu kendine kanıtlamak istercesine parmaklarını kıyıdaki toprağa ve çakıl taşlarına gömmek istedi. Bunu başarmıştı. Burada olduğunu.

Maxwell'in kardeşini yatırdığı yerin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Her şey yolunda, onu yakaladık. Bunu sanki uzaktan duymuştu. "*Tom, hadi* Tom," diyordu Maxwell ve Tom öksürmek için o anı seçti

ve kendine gelmeye başladı. "Violet?" dedi sert bir sesle. "Violet?" ve Maxwell cevap verdi, *"O burada, Tom*. Violet sanki çok uzaklardan Maxwell'in ona şöyle dediğini duyabiliyordu: "Onu gemiden çıkarmakla iyi yaptın. Simon yaptıklarını duyunca çok memnun olacak.

Simon memnun olacak. Onun da istediği buydu. Simon'ı etkilemek, Tom gibi olmak.

Ama o orada öylece oturdu, ıslak, bitkin ve sırılsıklam, onların yanındaki kıyıda.

Bitmiş olmalıydı ama bitmediğini biliyordu.

Kıyı, bağıran, ağlayan, sudan çıkarılanların etrafında toplanan ve *Sealgair*'*e* bakan kadın ve erkeklerle doluydu. "*Onu gördüm*, *kara alev" diye* haykıran sesleri, rıhtımdaki tüm dillerdeki *mırıltıları*, *"miracolo*, *merveille* "i duydu.

"*Kılıcı eline alan* bir *çocuk vardı*..." diyordu yanındaki ses ve bir şokla, onu ensesinden tutup sürüklerken kendisine sıçan diyen adamı tanıdı. O da diğerleri gibi kurtarılmıştı. Ambardaki çocuğu, onun morarmış yüzünü düşündü. O da

Bu adamlardan hangisinin kendisini dövdüğünü, hangisini kurtardığını merak ediyordu. Gemideki herkesi kurtarmıştı. Ama kendisini değil.

Ayağa kalktı.

Sealgair'in gövdesi suyun içinde, bağlı olmadan yatıyordu. İskele iskeleleri düşmüştü ve gövde ile iskele arasında bir metreden fazla su boşluğu vardı. Boşluk gittikçe genişliyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Uzun zamandır tek istediği kendini kanıtlamaktı - Tom'a, babasına, Simon'a. Ama bundan daha önemli bazı şeyler vardı.

Violet gemiyi görüş alanına aldı, koştu ve atladı.

İlk seferinde çıktıktan sonra tekrar cehenneme atlamak gibiydi. *Sealgair* terk edilmiş bir çorak araziydi. Tehlikeli bir şekilde inliyordu; direği kırılmış, güvertesi çatlamış, tahtaları parçalanmış ve çıkıntı yapmıştı. Kargo varilleri parçalanmış ve dağılmıştı. Yırtık bir yelkenin yarısı güvertede asılı duruyordu.

Merdivenlerden ambara inerken dehşetle yutkundu.

Göz kapaklarının ardında kara ateşin görüntüleri oynaşıyordu - her an ona doğru patlamasını bekliyordu. Ama içerisi karanlıktı ve neredeyse tamamen su doluydu, su göğsünde buz gibi dönerek içeri akıyordu. İçine doğru itti

Yarı yüzerek, devrilmiş kasaların, enkazın ve savaş izlerinin yanından geçti.

Çocuk hâlâ zincirliydi ve şimdi sulu ambarda tek başınaydı. Dikkatle nefes alıyor, karanlıkta başı yukarıda sessiz duruyordu, sanki tek başına bile olsa korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu.

Hâlâ kılıcı tutuyordu ama kılıcı kınına sokmanın bir yolunu bulduğunu gördü; sandık patlamadan önce kılıcı tutan mekanizmanın aynısıydı bu.

'Onu bırakabilirsin,' dedi. Kılıcı kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı. 'Bırak gitsin. Gemiyle birlikte batmasına izin ver.

Bir süre sonra başını sallayıp onu fırlattı ve kadın parıltılı, dalgalı uzunluğunun suya batışını izledi.

Etrafındaki ambar damlıyordu, su göğüs hizasındaydı ve yükseliyordu. Akan suyun son hava boşluğunu da doldurması ve *Sealgair*'i sürüklemesi uzun sürmeyecekti. Çocuğa baktığında, gözlerinde boğulmakta olan bir gemiye zincirlenmiş bir halde, hiçbir çıkış yolu olmadığını bildiğini görebiliyordu. Çocuk kara gözleriyle ona baktı. "Buraya geri gelmemeliydin.

"Herkesi dışarı çıkarmamı söylemiştin." dedi.

Onunla yüz yüze gelene kadar ağır suyun içinde ilerledi. Sığ nefes alıp verirken yüzünde beliren alaycı gülümsemeye rağmen onun umutsuzluğunu hissedebiliyordu.

"Anahtarınız yok," dedi.

"Anahtara ihtiyacım yok," dedi

Violet.

Suyun içine uzandı ve zincirleri tuttu.

Vekilharçlar *aslan* demişti. Kimse kardeş olduklarını fark etmemişti ama damarlarında güç taşıyan tek kişi Tom değildi. Kasıldı.

Tahta parçalandı, demir çığlık attı ve serbest kaldı ve çocuk bir an için ona baktı ve birbirlerine bir tür merakla ve sanki bir uçurumun ötesindeymiş gibi bir tanıma ile bakıyorlardı. Bir sonraki anda, kız çocuğun ağırlığını omzuna aldığında, çocuk - *Will* olduğunu hatırlıyordu - ona doğru yığıldı ve kollarında bilinçsizliğe doğru kaydı.

Tom'dan daha hafifti ve taşıması daha kolaydı, o kadar zayıftı ki yetersiz beslenmiş gibi görünüyordu, bir gemiyi kurtarmaya yetecek kadar güç barındıran kırılgan bir kılıftı. Yüzü çukurlaşmıştı, elmacık kemikleri çok sivriydi, yüzünün altında yeni çürükler oluşmuştu.
solgun teni. Şiddetli bir koruyuculuk duygusuyla, onun

kıyıya ulaşmaları ne kadar zor olursa olsun, onu güvenli bir yere götürecekti.

"Buradayım!" diye seslendi merdivenlerden bir ses. Yan yatmış olan gemiden bir sarsıntı daha geldi, böylece tüm ambar çapraz bir şekilde duruyordu. "Bu taraftan!

Suyun içinden minnetle çekerek sese doğru ilerledi.

Sonra ona seslenenin kim olduğunu görünce midesi bulandı ve battı.

Yakası yırtılmış ve kana bulanmıştı, sırılsıklamdı, saçlarının dalları bile damlıyordu, öyle ki Vekilharcının yıldızının parlak amblemi
zar zor görülebiliyordu. Ama yaşıyordu ve nefes alıyordu. Burada kalmıştı - ya da hayır, yüzüne baktığında fark etti. Buraya bir sözü yerine getirmek için dönmüştü. Tıpkı onun yaptığı gibi.

"Elimi tut," dedi Adalet.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

'BAYAN KENT.' Adam doğrudan Katherine'le konuştu, ama vasi teyzesi ve eniştesi henüz duymamışlardı, hâlâ küçük kız kardeşiyle birlikte arabadan iniyorlardı. 'Korkarım Lord Crenshaw gecikti. Rıhtımda bir olay olmuş.

"Bir olay mı?" dedi Katherine. "Ne oldu?

Bavullar arabadan indirilirken Katherine yeni, beyaz dallı muslin elbisesinin içinde duruyordu. Teyzesinin hizmetçisi Annabel saatlerce Katherine üzerinde farklı saç modelleri denemiş, sonra da yüzünün iki yanına altın rengi lüleler dizen, yanaklarının taze allığını ve gözlerinin geniş mavisini ortaya çıkarmak için narin bir pembe kurdele takan bir saç modelinde karar kılmıştı.

"Lordumun gemilerinden biri Thames Nehri'nde

battı. "Battı!" dedi Katherine.

Helen Teyze bu sözleri şok olmuş bir sesle söyledi. "O iyi mi?

Lordum yara almadı. O bir kargo gemisiydi. Kendisi gemide değildi. Size evi göstermek için burada olamayacağından dolayı üzüntülerini iletti.

Ev. Yeni evleri, nişanlısı Simon Creen - Lord Crenshaw tarafından sağlanmıştı. Sinclair Kontu'nun en büyük oğlu olan Simon

ve bir servet. Babasının Londra'nın yarısına sahip olduğu söyleniyordu. Annabel daha sonra "*Pahalı yarısı*" diye fısıldamıştı.

'Hiç de değil. Tamamen anlıyoruz,' dedi Helen Teyze. "Lütfen, bizi içeri alın.

Emin misin? Helen Teyze, Lord Crenshaw'ın evlenme teklif ettiği gün Katherine'in iki elini tutup onunla birlikte küçük kanepeye oturmuştu.

On altı yaĢındaki Katherine henüz sosyeteye girmemiĢti ama teyzesi ve eniĢtesi, Katherine'in geleceğini iyileĢtirmek umuduyla, saygın kiĢilerin katıldığı bazı küçük ziyaretler düzenlemiĢlerdi. Bir beyefendinin kızı olmasına rağmen, Katherine ve kız kardeşi serveti olmayan yetimlerdi,

Katherine de ailesinin geleceğinin iyi bir eş bulmasına bağlı olduğunu uzun zamandır biliyordu. Ama bu koşullar altında genç bir kız olarak şansı çok azdı.

Bayan Elliott, dürbününden ona bakarken*, "Olağanüstü bir güzellik,*" demişti. *Ne yazık ki ne serveti ne de bağlantıları var.*

Katherine, Lord Crenshaw'ın ilk ziyaretini bir hazırlık kasırgası olarak hatırladı, yanaklarına renk vermek için çimdikledi, teyzesi ona mücevher takmamasının uygun olduğunu söyledi ve Annabel

arabanın gelişi sırasında pencere perdesinin yanında.

"Çok görkemli," demişti Annabel. 'Parlak siyah ahşap, çok güzel giysiler giymiş bir sürücü ve iki uşak. Arabanın kapısında üç siyah tazı var - ne asil bir aile arması - ve yanlarda yaldızlar var. Annabel derin bir nefes aldı. "Şimdi dışarı çıkıyor. Oh, Bayan Kent, ne kadar yakışıklı bir görünüşü var!

Londra'daki güzel terasın büyük, sütunlu kapısına kadar kendisine eşlik edilirken, Katherine hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığına karar verdi. Teras, zarif cephesi ve yüksek, eşit aralıklı pencereleriyle güzel bir orantıya sahipti. Sadece en kibar ailelerin yaşayabileceği bir eve benziyordu. Arkasında, arabacı kırbacıyla bir fiske vurup "Hya!" dedi ve araba evin arkasındaki ahırlara doğru hareket etti, çünkü büyük bir kasabanın

Böyle bir evin bir ekipmanı olmalı.

Lord Crenshaw'ın avukatlarından biri olan Bay Prescott'a döndü. Bay Prescott'un seçkin, düzgün bir yüzü ve uzun şapkasının altında gri saçları vardı. Kapının eşiğinde ona, "Lord Crenshaw hiç burada yaşadı mı?" diye sordu.

"Evet, gerçekten. Gençliğinde sık sık burada kalırdı. Yazları tabii ki babasıyla birlikte Ruthern'de yaşıyor. Şehirde olduğu zamanlarda St James's Meydanı'nda bir ev tutuyor.

Ruthern, Derbyshire'daki aile malikanesiydi. Lord Crenshaw, yemyeşil arazisini, gölüyle güney yönünü, yazın gezinebileceğiniz kemerli yürüyüş yollarını anlatmıştı. Ruthern, Lord Crenshaw'ın şehir evlerinden herhangi birini gölgede bırakıyordu ve dünyanın dört bir yanından getirdiği paha biçilmez eserleri barındırıyordu. Kendini sarmaşıklarla süslü duvarlarını ve çan kulesini hayal ederken buldu.
Kendi mülkün olduğunu bilerek.

Katherine neredeyse kendi kendine, "Demek burada yaşıyordu," dedi.

Avukat gülümsedi. 'Sizin için yeniden yaptırdı. Genç bir bayana yakışmayacak kadar erkeksiydi.

Mermer zeminli geniş salona adımını atan Katherine burayı hemen sevdi. Zarif bir friz ve güzel kornişlerle süslü sabah odasını görebiliyordu, sıcak çikolatalı küçük bir kahvaltı için mükemmel bir yerdi. Karşısındaki salonda kenarları yivli güzel bir klasik şömine vardı ve akşam yemeğinden sonra oturup çalabilmesi için yerleştirildiği kesin olan bir Broadwood piyano gördü. Merdivenler yatak odasının bulunduğu ikinci kata çıkıyordu ve yatak odasının büyüleyici olacağını şimdiden biliyordu.
Pencereleri ve yatağı çerçeveleyen narin

ipekler. "Eski evimizi seviyordum," dedi

Elizabeth. "Elizabeth!" dedi teyze.

Katherine aşağıya baktı. Elizabeth on yaşında, düz, kumral saçları ve çok koyu, güçlü kaşları olan solgun bir kızdı.

"Burada çok mutlu olacağız," dedi Katherine küçük kız kardeşine, saçlarına dokunarak. Hertfordshire'daki rahat mobilyaları ve eski moda ahşap kaplamalarıyla sıcacık evlerini düşünmeden edemedi. Ama Lord Crenshaw'ın evi her açıdan onu aşıyordu.

Evlenme teklifinin yapıldığı gece Elizabeth'le birlikte yataktan çıkmamış, onun için -hepsi için- açılan gelecek hakkında konuşmuşlardı. "St George's Hanover Meydanı'nda evleneceğiz. Bunun hemen olmasını isterdim ama Helen Teyze on yedi yaşıma girene kadar beklememiz gerektiğini söylüyor. Ondan sonra Ruthern'de yaşayacağız ama sezon için Londra'ya geleceğiz. Teyzem ve amcam için bir ev tutacak ve sen de dilediğin gibi onlarla ya da bizimle kalabilirsin.
Yine de umarım bizi seçersiniz! Sevdiğin bir mürebbiyen olacak ve o da sana çeyiz hazırlayacak, böylece iyi bir eş bulma şansın da artacak. Oh, Elizabeth! Hiç bu kadar mutlu olacağımızı düşünmüş müydün?'

Elizabeth sert tek kaşıyla ona baktı ve "Yaşlı bir adamla evlenmek istemiyorum," dedi.

Katherine kız kardeşine şefkatle sarılarak, "İstediğin kişiyle evlenebilecek kadar zengin olacaksın," demişti.

Teyze şimdi Bay Prescott'a, 'En küçüğümüz için özür dilerim,' dedi. "Ev olağanüstü.

Bay Prescott, "Elbette personelle tanışmalısınız," dedi. 'Lord Crenshaw her türlü ayarlamayı yaptı.

Katherine'in beklediğinden çok daha fazla personel vardı. Ana ev için bir kahya, bir uşak ve uşaklar; mutfaklar için bir aşçı ve mutfak personeli; bir sağdıç, şoför ve seyisler; ve Katherine'in takip etmediği farklı tiplerde reverans yapan hizmetçiler vardı.

Teyzesi her birini selamladı ve evin işleyişiyle ilgili bir dizi soru sordu. Katherine, teyzesi tarafından
Bayan Dupont adında bir hizmetçiye sahip olmak istiyordu. Bayan Dupont, siyah saçlı, zarif bir stile sahip, varlıklı bir evin hizmetçisi için mükemmel bir genç kadındı. Dupont ismine bakılırsa Fransız olabilir, diye düşündü Katherine heyecanla, bir Fransız hanımefendinin hizmetçisinin kibarlığın en gerçek işareti olduğunu duymuştu. Bayan Dupont'un Fransız aksanı yoktu ama şu sözleriyle Katherine'e kendini hemen sevdirdi:

'Oh, söylediklerinden daha da güzelsiniz, Bayan Kent! Yeni stiller size çok yakışacak'.

Katherine bundan çok memnun oldu ve sahip olacağı elbiseleri hayal etti. "Beni tarif ederken duydunuz mu?

"Lord Crenshaw sizden sık sık övgüyle bahsediyor.

Elbette Katherine, Lord Crenshaw'ın kendisi hakkında iyi düĞündüğünü biliyordu; ilk karĞılaĞmalarında bile bunu görmüĞtü, gözleri onun üzerindeydi, ağır ve değerlendiriciydi. Otuz yedi yaĞında, babası olacak kadar yaĞlıydı ama gözleriyle aynı koyu kahverengi olan ve klasik bir tarzda doğal olarak bıraktığı saçlarında hiç ak izi yoktu. Ve teyzesinin hizmetçisi Annabel, onun yaĞlı bir adama göre çok güzel bir vücuda sahip olduğunu söylemiĞti. Katherine onu at sırtında, büyük malikânesini incelerken ya da hizmetçilerine komuta ederken hayal edebiliyordu.

Leydi Crenshaw. Bu fikir henüz yeniydi ve hiçbir zaman küçük bir heyecan yaratmayı başaramamıştı. Balolara ve ev partilerine katılır, şık toplantılar düzenlerdi ve her sezon yeni elbiseler olurdu.

Bayan Dupont nişanlı bir genç kız olduğuna göre artık biraz daha fazla mücevher takabileceğini düşünüyordu ki

Yakındaki merdivenleri işaret etti. 'Üst katta, odanız-' Bu hareket elbisesinin kolunun biraz kaymasına neden oldu.

"Bileğine ne oldu?" diye sordu Katherine.

Bayan Dupont hemen kolunu indirdi. 'Özür dilerim, Bayan Kent. Bunu görmenizi istemezdim.'

Katherine bakmaktan kendini alamadı. Bayan Dupont'un bileğinde *S* şeklinde bir yanık izi vardı. Katherine gözlerini kaçırdı, kendini tuhaf bir şekilde huzursuz hissediyordu. Bileğinde bir leke olması Bayan Dupont'un elinde değildi ve bundan rahatsızlık duymak yanlıştı. Ama onu rahatsız eden şey yanığın kendisi değildi, diye düşündü Katherine. *S*... ile ilgili bir şeydi.

"Gemi nasıl battı? Elizabeth'in sesi.

Bay Prescott genç sese doğru döndü, teyzesi ve amcası da öyle. Katherine Elizabeth'i tekrar susturmak için ağzını açmıştı ki teyzesi yavaşça konuştu:

"Bir geminin nehirde batması garip, değil mi?

Hizmetçiler önce ona, sonra da birbirlerine baktılar. Bay Prescott hemen cevap vermedi ama sanki söylemek istemediği bir şey varmış gibi sıkıntılı görünüyordu. Katherine'in dikkatini çekti ve tuttu. Bir şey biliyorlardı. Hepsi onun bilmediği bir Gey biliyordu.

"Ne oldu?

Bay Prescott bir süre sonra sanki önemsiz bir şeymiş gibi, 'Cinayet olduğuna dair söylentiler var,' dedi. 'Ya da rakiplerinden biri tarafından yapılan bir saldırı. Lord Crenshaw'ın sorumlu olduğuna inandığı bir çocuğu arayan adamları var.

"Bir oğlan mı?" dedi Katherine.

Bay Prescott, "Evet, ama endişelenmeyin," dedi. 'Onu yakında bulacağız.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

YAVAŞ YAVAŞ kendine gelen Will, kıpırdamamak için kendini zorladı. Altındaki yatak samanının karıncalanmasını hissedebiliyor, burnu saman kokusuyla doluyordu: tarlada çok uzun süre bekletilmiş kesilmiş saman; tarlada yatan diğer tüm bedenlerin misk kokusu
havalandırılmamış yatak; bayat bira. Bir han odası olabilir. Ve sesler duyabiliyordu-

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir kızın sesi.

"Kimse yapmadı. Sessizce. "Birinin Bozulmuş Kılıcı kınına sokabileceğini bilmiyordum. Ama çocuk her ne yaptıysa, bir bedeli varmış gibi görünüyordu.

Will kıpırdamadan durdu. *Kılıç hakkında konuşuyorlar. Gemideki kılıçtan bahsediyorlar.* Uyku taklidi yaparak, kendisi ve çevresiyle ilgili bulabildiklerini dikkatle katalogladı. Zincirlenmemişti. Dayaktan kaynaklanan morluklar ve kesikler zonkluyordu ve saçları hâlâ nemliydi ama nehrin ürpertici soğuğu gitmişti. Sesleri tanıdı. Bir adam ve bir kız.

"Kim - kim o? Kızın sesi biraz kısılmıştı. "Tek
bildiğim Simon'ın onu istediği ve yaralı olduğu.

"Sadece bayıldı. Ona vurmadım ya da başka bir şey yapmadım. Kız, biraz savunmacı bir tavırla. "Uyandığında-

"Uyandı," dedi Justice.

Will bunun üzerine gözlerini açtığında, Adalet'in sabit bakışlarının üzerinde olduğunu gördü. Simsiyah saçları, şaşırtıcı bir asalet taşıyan yüzünü çevreliyordu. Will onu bir zamanlar

Gemiyi, yükselen suyun içinden geçerken geniş kılıcının kesme gücü. Gemideki adamları bir umut gibi kesip biçmişti.

"Şimdi ne yapacağımıza karar vermeliyiz," dedi Justice.

Adalet, tuhaf giysilerini örten uzun kahverengi bir pelerin giyiyordu ama hâlâ bir kılıç taşıyordu. Will onun pelerininin şeklini bozduğunu görebiliyordu. Adalet, çatlak sıvalı duvarları olan pis bir odada, gemide olduğundan daha da uyumsuz görünüyordu; beklenmedik bir ortamda bulunan kahramanlık heykelleri gibiydi.

Arkasındaki kız - Violet - kambur duruyordu, çocuksu bir yakışıklılığa sahipti, sert ve çatık kaşlı bir bakışı vardı. Onun için geri gelen Violet'ti. Will bunu net bir şekilde hatırlıyordu. Onun imkânsız gücü, aralarında geçen bir sır gibi geliyordu: ortak yaşamlarında paylaştıkları bağ olağanüstü bir deneyim.

Ama ikisinin de ona bakıĢları yeniydi - sanki tehlikeli bir ĢeymiĢ ve ne yapabileceğini bilmiyorlarmıĢ gibi temkinli. Bu onu Bowhill'deki o geceye geri götürdü. Saldırı, annesinin ölürken ona söylediği çaresiz sözler, o zamandan beri uyanık olduğu her an o adamlar tarafından avlanmak ve nedenini bilmemek. Neden birinin onu öldürmeye çalıştığını bilmemek - sadece bıçak ona doğru ilerlerken o bakışı görmek-

Will kendini yatağın üzerinde yukarı itti, sızlayan acıyı ve zeminin baş döndürücü dönüşünü görmezden geldi. "Gitmem gerekiyor.

Kapı sağ tarafındaydı. Tek çıkış yoluydu. Pencerelerin hepsi kapalıydı, siyah lake panjurların her biri ağır bir ahşap mandalla kilitlenmişti. Kalın alçı duvarlar sesin çoğunu bastırıyordu ama ahşap zeminin altından gelen mırıltıları duyabiliyordu. Burası neredeyse kesinlikle
Bir hanın üst katındaki oda - kalbi eski korkuyla çarpmaya başladı.

Zor öğrenilen ilk kural hanlardan uzak durmaktı, çünkü yollar ve halk evleri gözetleniyordu.

'Her şey yolunda. Gemiden çıkmayı başardık,' dedi Violet.

"Güvendesiniz. "Hiçbirimiz güvende değiliz," dedi Justice.

Yaklaşıyordu - Will'in irkilmemek için yapabileceği tek şey buydu. Adalet o kadar yaklaşmıştı ki, Adalet'in kahverengi pelerini dönüp durdukça havanın kıpırdadığını hissetti. Gözleri Will'i arıyor, izleri takip ediyor ve
Ellerinde ve yüzünde morluklar vardı, sonra gözlerinin içine baktı.

"Ama sanırım sen bunu hepimizden daha iyi biliyorsun," dedi Justice sessizce. "Öyle değil mi?

Will kendini açıkta hissetti. Koşmaya başladığından beri hiç olmadığı kadar *görüldüğünü* hissetti.

Bu ikisi, Simon'ın onu istediğini biliyorlardı. Daha fazlasını biliyor olabilirlerdi... içini kemiren sorunun cevabını biliyor olabilirlerdi. *Neden? Neden annemi öldürdü? Neden benim peşimde?*

Ne de olsa onlar da bunun bir parçasıydı: aynanın, madalyonun ve korkunç siyah alev patlamasının dünyasının bir parçası. Justice'in gemideki fiziksel becerileri doğal değildi. Genç bir adamı geminin ambarının bir ucundan diğerine fırlatmıştı, Violet kadar inanılmaz derecede güçlüydü ve zincirleri parçalamıştı.

Her ikisi de onu ikiye bölecek kadar güçlüydü. Ama Will'i korkutan şey onların gücü değil, kendisi hakkında ne bilebilecekleri fikriydi.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Sesini sabit tuttu.

Adalet cevap vermek yerine, "Al," dedi. "İç bunu.

Justice, bir keşişin tespihini takabileceği yerden beline asılı olan ince gümüş zinciri çıkardı. Zincirin ucuna yerleştirilmiş tek parça beyaz bir kalsedondu ve bir plaj çakılı gibi pürüzsüzdü.

"Bu benim Tarikatımın bir kalıntısı," dedi Justice. "İncinmiş olanlara yardım eder. Will, "Ben iyiyim," dedi, ama Adalet hırpalanmış teneke bardağı

bir sürahi suyla birlikte masaya geldi. Zinciri sallayan Adalet, suyu zincirden aşağı, taşın üzerinden teneke bardağa akacak şekilde döktü.

"Oridhes Savaşı'ndan sonra kurucumuzun bu taşı yaralıları tedavi etmek için kullandığını söylerler. Sayıları o kadar fazlaymış ki, her kullanımda olduğu gibi sivri kenarları su tarafından aşındırılmış ve belki de gücü de azalmış. Yine de eski dünya hakkında hiçbir şey bilmeyenler için hala bir mucizedir.

Su taşa çarptığında, yeni güneş ışığıyla parıldayan en berrak kaynak suyu gibi parıldadı ve ışıldadı. Will, aynaya baktığında hissettiği karıncalanmanın aynısını hissetti. Justice buna *bir mucize* demişti.

Adalet, dibinde taş olan ve kenarından gümüş zincir sarkan fincanı ona uzattı ve Will onu bir kenara bırakmak istemesine rağmen, kendini fincanı alırken buldu. Taştan gelen parıltılar yüzüne yansıdı

Güneş ışığı gibi.

Dudaklarına götürdü, serin ve mükemmeldi. Gemiden beri hissettiği o derin yorgunluk gibi baş dönmesi de azalmıştı. Ve her ne kadar Kesiklerin mucizevi bir şekilde örülmesi, dayaklardan kaynaklanan en kötü acılar biraz azalmış gibi görünüyordu, böylece nefes almak daha kolaydı.

"Bunlar White Hart'taki odalar," dedi Justice. 'Ve haklısın. Burada uzun süre kalamayız. Simon her pansiyonu arayacaktır ve bir insanı bulmak için birden fazla yolu vardır.

"Sana söyledim. Gitmem gerek. Will ayağa kalkmaya çalıştı. Justice başını salladı.

Zar zor yürüyebiliyorsun. Londra sokaklarının güvenli olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Simon'ın gözleri her yerde. Sadece Salon onun ulaşamayacağı bir yerde. Akşama kadar beklemeli ve sonra karşıya geçmenin bir yolunu bulmalıyız.

"Salon mu?" dedi Will.

Justice, 'İkinizin de neye bulaştığınız hakkında en ufak bir fikriniz olduğunu sanmıyorum' dedi.

Will içgüdüsel olarak Violet'e baktı. Violet'in koyu renk bukleleri erkek kesimi, kahverengi teni ve burnunun üzerinde serpiştirilmiş çilleri vardı. Erkek pantolonu, ceketi ve yeleğiyle Will'e benzer şekilde giyinmişti ama onun giysileri çok daha kaliteliydi.

İkiniz... Will, onunla Adalet arasındaki bu huzursuz ilişkiyi neyin yarattığını bilmiyordu. Hatırladığı son şey, kolunu Violet'in omuzlarına dolayarak bir adım atmaya çalıştığı ve kendisini güçsüzlüğün kapladığını hissettiğiydi. Ondan önce Justice Simon'ın adamlarına karşı savaşırken, Violet onlar için savaşıyordu. Şimdi Violet panjurlu pencerelerin yanında gerilmiş, gergin görünüyordu, Adalet ise
Odanın tek sandalyesini ve masasını geçip öne çıktı, tüm dikkati Will'deydi.

Will, "O zaman anlat," dedi.

"Bildiklerim şunlar," dedi Justice. 'Simon bir çocuğu ve annesini arıyordu. On yedi yıl boyunca tüm dikkatini onları bulmaya verdi. Bu ülkedeki, kıtadaki ve ötesindeki yolları, pansiyonları ve limanları, ticaret imparatorluğunun en uzak noktalarına kadar izledi. Ve on yedi yıl boyunca, çocuğun annesi ondan kaçtı, her zaman bir adım önde kaldı. Ta ki dokuz ay önce Simon ikisini de bulup öldürene kadar.

Justice öne doğru eğildi ve bakışlarıyla Will'i sabitledi.

"Sonra dün gece Simon'ın gemisini gizli bir noktadan izlerken, Aslan'ın yağmur altında emirler yağdırdığını, ellerinde alevli meşaleler tutan adamların karanlıkta gemiye bir mahkum getirdiğini gördüm. O esirin kalkan arkadaşım Marcus olduğunu sandım ama değildi. Başka biriydi.'

Will'in nefes alış verişi sığlaşmıştı. "Bunların benimle ne ilgisi olduğunu bilmiyorum.

"Öyle değil mi?" dedi Justice.

Will aylarca saklanmayı ve ondan önce de annesinin gözlerindeki korku dolu yılları düşündü.

'Kılıcı çağıramasam da, birçok karanlık ve

Tehlikeli şeyler,' dedi Justice. 'Ve Simon içlerinde en tehlikelisi. Eğer gözünü sana çevirmişse, saklanarak ondan kaçamazsın.

Violet araya girerek anı bozdu. 'Bu mümkün değil. Simon bir tüccar. Onun hakkında öyle konuşuyorsun ki... Simon acımasızdır ama rıhtımdaki her adam da öyledir. O kadınları ve çocukları öldürmez.'

"Bütün bunların gerçekten de basit ticaret anlaşmalarıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi Justice. 'Simon'ın adamlarının bileklerindeki damgayı gördün. Simon'ın Aslan dediği kişinin doğal olmayan gücünü gördünüz.

"Aslan demek istiyorsun," dedi Violet, "o çocuğu kastediyorsun. Hani şu dövüştüğün çocuk.

"İkinizi de esir alan çocuk," dedi Adalet.

İkiniz de mi? Will'in gözleri çaresizce Violet'e kaydı, Violet'in yüzü kızardı - suçluluk duygusuyla. Violet bir tutsak değildi. Violet, Lion denen çocuğu kollarına almış ve batan gemiden çıkarmıştı.

Adalet bilmiyor. Farkına varması onu tamamen etkiledi. Violet Simon için çalışıyordu ve Justice bunu bilmiyordu. Justice onu buraya Simon'ın esiri olduğuna inanarak getirmişti.

Bu, aralarındaki tuhaf ittifakı bir anda anlamlandırmıştı. Will, Violet'in içindeki gerginliği ve Justice'in ona olan sakin güvenini, sanki Violet bir tehdit değilmiş gibi ona sırtını dönmesini aceleyle anladı. Karanlık kaosun içinde

onu kimin bayılttığını görmemiş olmalı.

Justice'in, Violet'in Simon'ın Aslanı'nı kurtarmak için onu görmezden gelerek yüzüstü ve baygın halde bıraktığını bilmesine imkân yoktu.

Will, tek başına ve bitkin bir halde beklediğini, siyah suyun göğsünde döndüğünü hatırlıyordu. Kâbus kılıcını kınına sokmuştu ama ağır kirişlerinden birine zincirlenmiş olan gemiden çıkmasına imkân yoktu. Her şeyin bittiğini düşünmüştü. Tüm koşuşturmasının onu karanlık bir çıkmaz sokağa götürdüğünü ve bu çıkmaz sokağın onu suyla kapatacağını düşünmüştü.

Başını kaldırdığında merdivenlerde Violet'in yüzünü gördü. Violet öne çıkmış ve ellerini zincirlerine koymuştu. Ve hiç uyanmayı beklemediği bir anda burada uyanmıştı.

Will hiç tereddüt etmeden, "Doğru," dedi, "ikimizi de esir alan çocuk. Kasıtlı olarak Violet'e bakmadı, gözleri Adalet'teydi.

"Simon'ın yaratığı," dedi Adalet, tiksintiyle. 'Bir Aslan'ın her zaman yapacağı gibi ona hizmet etmeye yemin etti. Bu onun kanında var. Will, Violet'ın bu sözlere tepki verdiğini görmek yerine hissetti.

"Biliyorsun," dedi Will. "Değil mi? Bütün bunları birbirine bağlayan şeyin ne olduğunu biliyorsun' -

Harikalar, diyebilirdi, Justice'in sözcüğünü kullanarak ya da kendi sözcüğü *olan dehşeti kullanarak*- 'tüm bu garip ve doğal olmayan şeyler'.

-Aynada annesi gibi gözleri olan bir kadın; gemide kara ateş püskürten bir kılıç; Matthew'un eline garip bir madalyon sıkıştırması; yağmur elbiselerini ıslatırken ölü gözlerini dikip bakması

"Size her şeyi anlatamam," dedi Justice sesini alçaltarak. 'Benim Tarikatım için bile pek çok şey gizemle örtülüdür. Ve bazı hikâyeler gün ışığında bile anlatılamayacak kadar tehlikelidir.

'Bazı şeyler gördüm. Simon'ın iyi bir insan olmadığını biliyorum,' dedi Will. 'İyi hiç kimse adını adamlarının üzerine yazmaz.

Adalet başını sallıyordu. 'Takipçilerinin bedenine damgaladığı *S* harfinin "Simon" anlamına geldiğini mi düşündünüz? "Hizmetçi" için belki, ya da "teslimiyet" mi? Bu *S* daha eski bir şeyin sembolü, takipçileri üzerinde onların bile tam olarak anlayamadığı bir güce sahip korkunç bir mühür.

"Neyin sembolü?" dedi Will.

Justice sadece ona baktı. *Biliyor*, diye düşündü Will tekrar. Kalbi küt küt atıyordu. O *S çok* eski, şeytani ve açgözlü hissettirmişti, sanki
Onu taşıyan adamlardan daha çok, onu avlıyordu. Kendini anlamanın tam kıyısında hissediyordu, sanki ulaşamayacağı kadar büyük ve önemli bir şey varmış gibi.

Uzun bir süre sonra Justice sandalyeyi öne çekti ve oturdu, panjurlu odanın loş ışığı yarı gölgeliydi, ağır kahverengi pelerini etrafına yerleşmişti.

"Size söyleyebileceklerim bu kadar," dedi ve o konuşurken odadaki gölgeler birbirine yaklaşır gibi oldu.

"Uzun zaman önce," dedi Justice, "harikalarla dolu bir dünya vardı - sizin ve benim sihir diyebileceğimiz bir dünya. Büyük kuleler ve saraylar, güzel kokulu bahçeler ve muhteşem yaratıklar.

Tanıdık bir hikâyenin sözleri gibiydi ama Will'in daha önce hiç duymadığı bir hikâyeydi.

"O dünyada bir Karanlık Kral yükseldi, gücü arttı ve yoluna çıkanları öldürdü.

Odadaki tek mumun ışığı titreyerek Adalet'in yüzünün düzlemlerini gizledi.

"Dehşet zamanıydı. Karanlık Kral'ın gölgesi tüm topraklara yayıldı. Ordular onun gücü karşısında bozuldu. Şehirler onun ordularına yenik düştü. Kahramanlar onu bir anlığına durdurmak için canlarını verdiler. Dünyanın ışıkları birer birer söndü, ta ki geriye tek bir ışık, Son Alev kalana kadar. İşte orada,
Işık tarafında olanlar son direnişlerini gösterdiler.

Will onu gördü, uçsuz bucaksız bir karanlıkla çevrili bir ışık adası ve hepsinin üzerinde soluk bir taç giyen büyük ve korkunç bir güç yükseliyordu.

'Savaştılar,' dedi Adalet, 'yeryüzü darmadağın olana dek. Kendi hayatları ve gelecek tüm nesiller için savaştılar. Ve bir
tek bir büyük fedakârlık eylemiyle Karanlık Kral devrildi. "Nasıl?"

Will, sanki oradaymış gibi, bu sözlere kapıldı.
küllerin ve alevlerin tadına bakarak.

"Kimse bilmiyor," dedi Justice. 'Ama yenilgisinin korkunç bir bedeli oldu. O dünyadan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hayatta kalanlar çok azdı ve dünya harabeye döndü. Yıllar geçti ve her şey zamanın sessizliğinde kayboldu, bir zamanlar orduların savaştığı alanlarda otlar bitti, saraylar taş yığınından başka bir şey değildi ve ölülerin yaptıkları unutuldu.

'Ve yavaş yavaş insanlık yerleşti ve şehirler inşa etti ve daha önce ne olduğunu bilmiyordu. Çünkü o dünya bizim dünyamızdır, tüm harikaları yok olmuştur, bu taş gibi parçalar dışında, zaman onları da alıp götürecektir, ta ki o bile aşınıp yok olana kadar.

Justice, zincirinin ucunda yavaş bir hipnotizmacının saati gibi sallanan beyaz kalsedonu havaya kaldırdı.

Will'*in* düşüncesine göre, *bir zamanların muhteşem dünyasından bir kalıntı*.

"Ya Simon?" diye sordu Will. Kendini yarı sersemlemiş hissediyordu, bir rüyadan gözlerini kırpıştıran biri gibi, kendini sıradan bir han odasında bulduğuna ve geçmişin manzaralarına bakmadığına neredeyse şaşırmıştı.

Adalet kara gözleriyle ona baktı.

"Simon, geri dönüp krallığını geri almaya yemin eden Karanlık Kral'ın soyundan geliyor," dedi Adalet. 'Simon onu ortaya çıkarmak ve tahtına geri döndürmek için çalışıyor.

Sanki soğuk bir rüzgâr onu delip geçmiş ve Will'i üşütmüştü.

Simon onu ortaya çıkarmak için çalışıyor...

Kelimeler zihninde çınlıyordu, tıpkı kilitli panjurların ardında yatan

korkusu gibi, Simon'un adamları annesini öldürüyor, sonra da o *S* ile onu avlıyorlardı.

ve onu da öldürmeye çalışıyorlardı.

Kadim bir dünya, bir Karanlık Kral - bu imkânsız olmalıydı. Ama soluk tacındaki o varlığı sanki burada, yanlarındaymış gibi hissedebiliyordu.

Beyaz kalsedon zincirinin üzerinde sallanırken, Will bir şekilde bunun tek kalıntı olmadığını biliyordu. Gemideki bıçak başka bir şeydi. A Simon tarafından ölümcül bir amaç için ortaya çıkarılmış korkunç bir silah. Hatırladıkça ürperdi.

"Bunların hiçbiri tarih kitaplarında yazmıyor," dedi Will sarsılarak.

"Yazılanların hepsi geçmedi," dedi Justice, "geçenlerin hepsi de geçmedi.

yazılmıştır.' Adalet sıkıntılı görünüyordu. 'Hatırlayan tek kişi benim Tarikatım. Sadece biz eski yöntemleri sürdürüyoruz ve Karanlık Kral'ın elini zamanın ötesine, sayımızın azaldığı şu anda uzatması tesadüf değil.

Justice'in ceketi sol omzundan geriye kaydı ve Will iki şeyi birden gördü. Birincisi, Justice'in kolundaki kumaşın kırmızı olduğunu. bileğinden omzuna kadar kan içindeydi. Justice, Violet'i korumak için kurşun yemiş, onu Simon'ın adamlarından kurtardığını düşünmüştü.

İkincisi, cüppesinin üzerindeki yırtık ve kirli ama görülebilen semboldü. Gümüş bir yıldızdı, uçları pusula gülü gibi farklı uzunluktaydı.

Parlak yıldız tutar, diye düşündü. 'Sen bir Vekilharçsın,' dedi.

Birden gömleğinin altında taşıdığı madalyonun farkına vardı. Simon'ın adamları onu almamıştı, eski, eğri büğrü bir metal parçasıyla ilgilenmiyorlardı.

'Karanlık'a karşı durmak bizim kutsal görevimiz,' dedi Adalet, 'ama Simon başarırsa, biz yeterli olmayacağız. Karanlık Kral son kez yükseldiğinde, herkes onun önünde düştü. Onu durdurabilecek kadar güçlü olan tek kişi-' Ve Will, bilginin sanki onun bir parçasıymış gibi onu ittiğini hissetti-'

"-Bir hanımefendi," dedi Will.

Aynada onu hatırladı, yaşlı ve güzeldi, ama Gözlerinde annesiyle aynı kararlılık vardı. Tanıdık gelmenin verdiği sarsıntıyı ve sanki onu tanımış gibi göz göze geldiklerinde yaşadığı şoku hatırlıyordu.

Midesi bulandı. "Bana sanki beni tanıyormuş gibi baktı.

"Onu *gördün* mü?

"Bir aynanın içinde. Will bir an için gözlerini kapadı ve sıcak metali göğsünün derisinde hissetti. Sonra kararını verdi. "Bunu giyiyordu.

Kararsız parmaklarıyla kaba gömleğinin düğmelerini açtı ve hırpalanmış madalyonu çıkardı. Deri kravatının üzerinde sallanıyordu, şimdi yeni bir anlam kazanan o garip dildeki kelimelerle kazınmıştı:

> *Savaşmaya çağrıldığımda geri dönemem Bu yüzden bir çocuğum olacak*

Adalet çok durgunlaşmıştı. "Nereden buldun bunu?

Will, annesinin yaşlı hizmetkârı Matthew'u, onun görmeyen gözlerini ve elbiselerini ıslatan yağmuru düşündü. "Anneme aitti.

Adalet bir nefes verdi. Will bir soru sormak istedi ama bir sonraki anda Adalet'in elleri kendi ellerini madalyonun üzerinde kavuşturdu ve tekrar göğsüne bastırdı.

"Başka kimseye gösterme. Sarsılmış görünüyordu ve bu, Will'i madalyonu hızla gömleğine geri sokmaya ve düğmelerini tekrar iliklemeye ikna etti.

'Sizi Yaşlı Vekilharç'a götürmeliyim. O gemiye kalkan arkadaşım Marcus'u aramak için geldim ve beni aşan bir şeye rastladım. Adalet'in gözleri ciddiydi. "Ama sana yemin ederim: Seni koruyacağım. Kılıcım senindir ve hayatım üzerine yemin ederim ki Simon'ın seni almasına izin vermeyeceğim. Adalet gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sanki o bile korkabilirmiş gibi. 'Yine de seni avucunun içine aldıktan sonra, seni tekrar bulmak için Londra'yı paramparça edeceğini düşünüyorum.

Vekilharçlara gitmelisin, demişti Matthew. Adalet cevaplar veriyordu. Adalet onun neyle karşı karşıya olduğunu anlıyordu. Adalet, Simon'a karşı savaşan tanıdığı tek kişiydi. Will kendini bir kez başını sallarken buldu.

Adalet dedi ki, 'Gün batımına az kaldı. Hava karardığında üçümüz salona gidebiliriz' dedi.

Will, "Üçümüz," dedi ve su ve kara ateşte dövülmüş bu üçlünün tuhaf ittifakını bir kez daha düşündü. Violet'i aramak için döndü.

Ama kız gitmişti.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

VIOLET kalbi küt küt atarak sokağa fırladı.

Dışarıda sadece Londra'nın sıradan sesleri vardı: toynak sesleri, aşırı heyecanlanmış bir köpeğin havlamaları, akşam gazetesinin çığlığı, "Fine *Evening Mail*! Bir posta arabası tekerlekleri üzerinde ilerliyordu. Bir çocuk su arabasının önüne atladı ve şoför arkasından göstermelik bir "Dikkat et!" diye seslendi.

Odanın normalliği karşısında gözlerini kırpıştırdı. Burası terk ettiği han odasına hiç benzemiyordu - yataktaki kara gözlü çocuk ve eski bir şövalye gibi giyinip geçmiş bir dünyanın kıpırtılarından bahseden adam.

Büyü ve karanlık krallar... Will, Justice'in hikâyelerini onlara inanmış gibi dinlemişti. Ve o - *Sealgair*'deki kara ateşi hatırlayan, bir taşın yüzeyine dökülen suyu içerken Will'in yüzündeki morlukların soluşunu izleyen o bile - bir an için inanmaya başlamıştı.

Justice Tom hakkında şöyle konuşmuştu-

Sanki bir canavardı. Sanki bir kadını avlayıp öldürecekmiş gibi. Sanki karanlık bir güce hizmet ediyordu ve bunu isteyerek yapıyordu. İçinde bir korku yükseldi.

Simon'ın yaratığı. Onun kanında var. Tom'un kanlar içinde *Sealgair*'de bir kadının göğsüne demir bir çubuk sapladığını hatırlıyordu. *Uzun zaman önceydi,*

Karanlık Kral'a karşı verdiği savaşta yok olan bir dünya vardı... Solunda bir kahkaha patladı. Kaba saba gömlek kollu bir grup genç adam yanından geçti, hala birbirlerinin sırtını tokatlıyorlardı

onların şakası. Violet bir nefes verdi ve başını salladı.

Sokak sadece bir sokaktı. Dışarıda arama yapan adamlar yoktu, Simon tarafından gönderilen gölgeli figürler yoktu. Tabii ki yoktu. O hikayeler sadece hikayeydi. Burası, herkesin büyünün gerçek olmadığını bildiği ve George dışında bir Kralın olmadığı İngiltere'ydi.

Aceleyle devam etti.

Kardeşi Simon'ın deposunda olacaktı. İlk öksürük nefesiyle, hala nehir suyu damlatarak çalışmakta ısrar ederdi. Onu görecek ve
Kollarını ona dolayacak, onu gördüğüne en az onun onu gördüğüne sevindiği kadar sevinecekti. Saçlarını karıştıracak ve aralarındaki her şey eskiden olduğu gibi olacaktı.

Will'in kaçmasına yardım ettiğini kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Kırık bir tahta parçasının arasından ustalıkla kayarak bir yükleme alanına girdi. Bu rıhtımlarda büyümüş, sık sık kendine ufak tefek işler bulmuştu. Bazı geceler evinden gizlice çıkıp üst üste yığılmış sandıklar arasında uyumuş ya da sadece oturup ışıkları parlayan gemileri seyretmişti. Şimdi, bir yük yığınına tırmanarak, ikinci evi gibi olan nehre bakıyordu.

Ve soğudu.

Bir patlama alanı gibi görünüyordu. Nehir kıyısının büyük bir kısmı oyulmuş ve kara ateşten halatlarla tutuşturulduğu yerde yanmıştı. Yıkık dökük, damlayan yükler kıyıya dizilmişti. İskele parçalanmış ve bükülmüştü, su kıymık kıymık tahtalarla tıkanmıştı.

Kıyıda liman işçileri bir vincin başında geriniyorlardı. Bir grup adam dört atı ağır tasmalarla bağlamıştı ve çekerken "Çek, çek!" diye bağırıyorlardı. Üzerinden bir korku dalgası geçti.

Bozulmuş Kılıç için nehri tarıyorlardı.

Hayır, hayır, hayır. O şeyin Simon'ın eline geri döndüğü düşüncesi midesini bulandırdı. Simon'ın siyah kan kusan adamını hatırladıkça, ambarın soğuk, kapana kısılmış dehşeti üzerine çöktü.

Onu bulacaklardı. Arama rıhtım boyunca uzanıyordu. Simon'ın adamları mavnaları ağlar ve uzun sırıklarla donatıyordu ve aşağıda bir yerlerde Kılıç bekliyordu, varlığının yozlaşmış dehşeti kılıfı tarafından zar zor engelleniyordu.

-siyah ateş gövdede bir delik açıyor, etrafındaki adamlar içten dışa çürüyor-

Şimdi enkaza bakarken, Bıçak'ın yaptığı şeyin büyüklüğünü görüyordu. Simon'ın eşya topladığını hatırladı. Simon'ın eşyalarını düşündü.

Arkeolojik kazıları, ticaret karakolları, dünyanın dört bir yanına yayılmış imparatorluğu, her şeyi yeryüzünden çıkarıp Londra'ya geri getirmek için. Bıçak gibi, bir gemiyi ikiye bölebilecek karanlık güçle dolu.

İkinizin de neye bulaştığınız hakkında en ufak bir fikriniz olduğunu sanmıyorum, demişti Adalet.

'Alabora oldu,' diye duydu kıyıda toplanan kalabalıktan, doğal hiçbir şey bunu yapmamışken, manzaraya doğal açıklamalar uydurmaya çalışıyorlardı. "Pompa patladı" ve "Acayip hava.

Gözlerini enkazdan ayırdı. Kıyı, Simon'ın liman işçileri tarafından geri çekilen izleyicilerle doluydu. Thames Nehri Polisi'nin rıhtım muhafızları olan birkaç farklı ceket gözüne çarptı. Kıyıdaki kalabalığın arasında bir kumral saç parıltısı-

Tom.

Onu görür görmez kasalardan aşağıya inmeye başladı. Gözden uzak durarak, taranmış yükün arasından manevra yaptı,

Tom'*un Sealgair*'in Kaptanı Maxwell'i selamladığını gördü. İki adam yürürken, Tom'un saçındaki belirgin parıltıyı takip etti.

Birkaç mantar yığınının uzak tarafında durdular. Etrafta başka kimse yoktu, sadece kardeşi ve kaptan alçak sesle konuşuyorlardı - göze çarpmayan bir eve dönüş için mükemmeldi.

Violet dışarı çıktı, *Tom* demek için ağzını açmıştı ki, '-saldırıda otuz dokuz ölü var, ama binada başka ceset yok.

Su. Oğlan kayıp. "Peki ya

kız?

Kumral saçlı adam Tom değildi. Onun babasıydı.

Bir çocuk içgüdüsü onu olduğu yerde durdurdu; babasının sırtını ve omuzlarını görünce sanki başı beladaymış gibi suçluluk duygusuna kapıldı. Aceleyle geri adım attı ve mantar yığınlarının arasında gölgeli bir boşluk buldu.

"Violet nerede, Maxwell? Babasının omuzları gergindi, sesi kendini kontrol ettiği zamanki gibi kesikti.

"Ondan hiçbir iz yok," dedi Maxwell.

'Tekrar arayın. Onu bulmak zorundayız.

'Bay Ballard - gemiye geri atladığını gördüm - bir insan nasıl hayatta kalabilir bilmiyorum-'

"Ölmüş olamaz," dedi babası. Violet bir adım öne çıkmış, *tam buradayım* demek için ağzını açmıştı ki, babası, 'Ona ihtiyacım *var*' dedi.

aptal melez canlı olarak geri döndü.'

Violet durdu, kelimeler bir tokat gibiydi. Her şeyin sanki havanın her zerresi emilmiş gibi hareketsiz ve sessiz olduğunu hissetti.

'Tom Aslan kanından olabilir,' dedi babası, 'ama kendisi gibi birini öldürmeden gerçek gücüne kavuşamaz. O piç kızı tutmadım
Evimde, karımı aşağılayarak ve sosyal konumumu tehlikeye atarak, sadece zamanından önce ölmesini sağlamak için.

Violet hareket ettiğini fark etmeden önce sırtının mantara çarptığını hissetti. Çıkmaya çalışan sesi bastırmak için yumruğunu sertçe ağzına bastırdı. Babasına bakıyordu.

"Aramaya devam edeceğiz," diyordu Kaptan Maxwell. 'Eğer dışarıdaysa, onu bulacağız.

O zaman yap. Ve Tanrı aşkına, onu telaşlandırma. Ona kardeşinin onu sorduğunu söyle. Onun için ağır sözler söylediği için üzgün olduğunu, onu özlediğini söyle. Tom'un onayı için her şeyi yapar.'

Körlemesine tökezleyerek geri dönüyordu. Etrafının pek farkında değildi, yakalanmayı da düşünmüyordu. Sadece kaçmaya çalışıyordu, uzuvları korkudan hantallaşmıştı.

Mantar yığınlarının arasından ilerledi ve yaklaşan sesleri, kendisine doğru gelen ayak seslerini duymadı - o sırada bir el onu yakaladı ve bazı kasaların arkasına güvenli bir yere çekti.

Birkaç saniye sonra babası ve Yüzbaşı Maxwell köşeyi dönerek onun durduğu noktanın hemen yanından geçtiler.

Kasaların arasındaki loş boşlukta, Will'in şok olmuş yüzüne bakıyordu.

"Bırak beni! Bırak beni, buna hakkın yok-!

"Duydum," dedi Will. "Ne dediklerini duydum. Önce sıcak, sonra soğuk hissetti. Will duymuştu. Onu ürperten sözleri duymuştu. Maruz kalma hissi korkunçtu. "Onlara geri dönemezsin.

Onu omuzlarından tutmuş, sandığın içine doğru bastırıyordu.
Titremesini durdurabilirse onu itebilir, kolayca uzaklaştırabilirdi. Yeterince güçlüydü. Eğer o sadece-

"Neden buradasın?" dedi kalın bir sesle. "Seni bulurlarsa-" "Beni bulamayacaklar.

"Bunu bilemezsin.

"Eğer gelirlerse," dedi Will, "birlikte gideriz.

"Neden-

'Hayatımı kurtardın,' dedi Will.

Basitçe söyledi. Simon'ın onu bulmak için yıllarını harcadığını, sonra da onu doğal olmayan yüklerle dolu bir gemide bir direğe zincirlediğini hatırladı. Yine de onu buraya kadar takip etmişti.

Will, 'Bana yardım eden herkes öldü,' dedi. "Bunun senin başına gelmesini istemedim.

Gözlerini ona dikti. Simon'ın kalesine kadar gelmişti. Ve duymuştu. Onun hayatını bir yalana çeviren sözleri duymuştu. *Tom kendisi gibi birini öldürmeden gerçek gücüne ulaşamaz.* Babası onu öldürmek istiyordu. Ve Tom - Tom biliyor muydu? Babalarının ne yapmayı planladığını biliyor muydu?

"Benimle gel," dedi Will.

"O benim babam," dedi. Titremesini durdurabilseydi - 'Ve Tom. Tom benim kardeşim. Aslan.'

Çocukken Tom'la her şeyi birlikte yapmışlardı. Babaları, Tom'un evdeki varlığını teşvik ettiği gibi, onların yakınlığını da her zaman teşvik etmişti. *Tom'la aynı kandan* olduklarını söylerdi. Kendini hasta hissediyordu.

Sıradan dünyası paramparça olmadan önce o günün ne kadar normal göründüğünü hatırladı; Vekilharçlar, Aslanlar ve kara ateş püskürten bir kılıç.

Hayır, normal değil. Tom'un Simon'ın damgasını etine vurması. Pişmiş et gibi kokuyordu ve ambarda dövülmüş ve zincirlenmiş bir çocuk.

"Adalet'in söylediği-" Dişlerini gıcırdatarak bunu sormaya zorladı kendini. "Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?

"Bilmiyorum," dedi Will. 'Ama her ne oluyorsa, ikimiz de bunun bir parçasıyız.

"Bu yüzden mi seninle gelmemi istiyorsun?

Ben de senin gibi cevaplar istiyorum. Ve kaçmayı denedim. Olan şeyler... Onlardan kaçamadım. Benim bir parçam olan şeyden kaçamadım. Sen de kaçamazsın.

'Onlar benim ailem,' dedi Violet.

Will, 'Simon ailemi de benden aldı' dedi.

Onu tanımıyordu. Çürükleri büyük ölçüde solmuş olan adam farklı görünüyordu - bir memur gibi, eğer bir memur sadece elmacık kemikleri ve yoğun gözlerden ibaret olsaydı. Koyu renk saçları ve fazla solgun teni bir kasketin altında yarı yarıya gizlenmişti ve soluk mavi ceketi omzundan yırtılmıştı.

'Kamarotlar Aslanlardan nefret eder. Gemideyken onları duymadın.' Gemide, Tom onları öldürmeden önce. "Her neysem, hoş karşılanmıyorum.

"Onlara ne olduğunu söylemek zorunda değilsin," dedi Will. 'Senin dışında kimse senin ne olduğunu bilmiyor.

O zaman fark etti. Onu, daha yeni tanıştığı bu çocuğu takip edecekti. "O burada, değil mi? Adalet.' Aslanlardan nefret eden Adalet. Kardeşiyle dövüşen ve neredeyse onu öldüren Adalet. Ne olduğunu bilse onu da öldürebilecek olan Adalet. "Onunla birlikte Vekilharçlara gidiyorsun.

Gemideki kafa karıştırıcı çarpışmada onun için kurşun yemiş olan Justice.

Simon'ın esiri ve Will'in arkadaşı olduğunu düşünen Adalet.

Will bir kez başını salladı. "Bilmek zorundayım. Ne olduğumu. Simon'ın benden ne istediğini.

Will onun için Adalet'e yalan söylemişti. Will ona yardım etmek için buraya geri gelmişti.

Bu işe birlikte bulaşmışlardı ve o haklıydı. Cevap istiyordu. Violet gözlerini kapattı.

"O zaman ben de gidiyorum." dedi.

Karanlık çökmüştü ama nehrin üzerinde ışıklar vardı ve kurtarma çalışmalarının hâlâ devam ettiği kıyılarda lambalar ve meşaleler yanıyordu. Bu, ikisine de etrafta dolaşmak için bir siper sağlıyordu.

Will saklanmakta iyiydi. Gölgelere ve boşluklara girip çıkarak, zorunluluktan doğan bir beceriye sahipti: Violet için keşfedilmek sadece kulaklarına bir kutu yemek anlamına geliyordu; onun için keşfedilmek yakalanmak ve ölmek demekti. Nasıl hareket edeceğini, ayaklarını nereye koyacağını, ne zaman hareketsiz kalacağını biliyordu.

Sandık yığınlarının, doldurulmuş çuvalların ve uzun kereste sıralarının arasından geçerek iskelenin diğer tarafına ulaşmaları gerekiyordu. Babasından hiçbir iz yoktu ama iki kez yüreğini ağzına getiren sesler duydu ve bir keresinde Simon'ın adamları devriye gezerken kendilerini ambarların arasındaki bir boşluğa sıkıştırmak zorunda kaldılar.

Adalet bekliyordu, Will çenesini sessizce eğerek onu işaret edene kadar gölgelerin arasından ayırt edilemeyen pelerinli bir figürdü. Will onu bulmak için içeri girdiğinde, Simon'ın muhafızlarıyla ilgilenmek için geride kaldığını fark etti. Muhtemelen bu kadar az devriye görmelerinin nedeni oydu: onları temizlemişti.

Dışarı çıktığında Violet, Justice'in gemideki gücünü hatırlayarak korkudan ürperdi. Tom'u bir hiçmiş gibi fırlatıp atmış, sonra da kafasına aldığı bir darbeyle yüzükoyun suyun içinde kalmaktan kurtulmuştu. Şimdi bile eli kılıcının üzerindeydi, eski moda giysileri ve eski moda konuşma tarzı gibi eski moda bir silahtı.

Eğer ne olduğumu bilseydi-

Justice'in başını sallayarak söylediği tek şey 'Güzel,' oldu. "Gitmeliyiz.

Ona nerede olduğunu sormadı, sadece güvende olduğu için memnun görünüyordu. Justice'in önderliğinde yola koyuldular. Kendini ona bakarken buldu; kendisininkinin kıvırcık olduğu yerde düz olan simsiyah saçlarına, otorite yayıyor gibi görünen dik duruşuna, sıcak kahverengi gözlerinin ciddiyetine.

'Görünmeden geçmeyi deneyebileceğimiz kadar karanlık oldu. Simon'ın devriyelerini atlatabilirsek-'

Bankadan ani bir ses geldi ve üçü de başlarını o tarafa doğru çevirdi.

'Bir şeyler oluyor,' dedi Will.

Bir arabanın takırtısı, nehirden gelen sesler - ama bundan daha fazlası, havada hissettiği ama tam olarak adlandıramadığı bir değişim vardı, bir fırtına öncesi birikim gibi. Neredeyse tadını alabiliyordu, tehlikeli, elektrikli.

Justice'in ifadesi değişti. "James burada.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DÖNECEK.

James. Bu ismi tanımıyordu. Ama Justice'in sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Simon'ın adamları da bunu hissediyor gibiydi, kıyıda gergin bir şekilde bekliyorlardı. *James burada.*

Araba bir tören alayı gibi geliyor, toynak sesleri, tekerlekler ve koşum takımlarının şıngırtısıyla kendini duyuruyordu. Arabanın önünde üç adam vardı ve her biri binici kıyafetlerinin üzerine tek parça kırık bir zırh giymişti. Bu onlara doğal olmayan bir görünüm veriyordu. Yanlış hissediyorlardı, çökmüş gözleri kırpışmıyordu, yüzleri ölüm beyazıydı. Vekilharçların tersi gibi arabanın önünde ilerliyorlardı.

Arabanın kendisi siyah, parlak cilalı ahşaptandı, kemerli boyunları ve genişlemiş burun delikleri olan iki siyah at tarafından çekiliyordu, gözleri at gözlükleriyle gizlenmişti. Kapıların üzerinde ve ahşaba oyulmuş, Simon'ın arması olan üç siyah tazı vardı. Perdeler çekiliydi; içerisi görünmüyordu.

Kalabalığın içine doğru ilerleyen araba, sadece dolgu toprağın çakıllı sahile dönüştüğü yerde durdu. Arabadaki iki adam koltuklarından bir sıçrayışla aşağıya atladı. Ana caddedeki bir lord gibi arabanın kapısını açtılar ve James o zaman nehir kıyısına adım attı.

Hava değişti, uzun zaman önceki bir bahçedeki esinti gibi yükseldi.

Bu sensin, diye düşündü Will, sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi.

Harabeye dönmüş saraylar, orduların savaştığı alanların üzerinde büyümüş otlar, sizi nefessiz bırakan parçalar, parıltılar dışında tüm harikaları yok olmuş bir dünya.

Çok güzeldi. Altın gibi bir güzellikti, bir usta tarafından ince mermerden oyulmuş olabilirdi ama dünyada böyle görünen kimse yoktu.

Simon'ın adamlarının üzerinde bir korku ürpertisi dalgalandı - James'in genç, güzel yüzüne garip bir tepki. Gençliğinin kendisi bile küçük bir şoktu: James on yedi yaşlarında bir çocuktu, Will'in yaşındaydı.

Will, arkasındaki Adalet'in tepkisine aldırmadan, ıslak sandığın tam kenarına gelene kadar kendini daha da yaklaşırken buldu. Will, denizcilerden birinin, 'Bu o' dediğini duydu. Simon'ın Ödülü' dediğini duydu. Bir başkası, "Hayatın için, ona böyle seslendiğini duymasına izin verme," diye cevap verdi. Kalabalık arasındaki korku daha da arttı.

James öne doğru yürüdü.

James'in gelişiyle tüm hareketlilik durmuştu. Arabanın etrafında toplanmış olan adamlar geri çekilerek ona bir yol açtılar. Will onlardan bir ya da ikisini *Sealgair*'in ambarından tanıdı ve yeni bir korkuyla, geride kalanların olmadığını fark etti. Geriye kalan birkaç kişi sonuncusuna kadar Simon'un adamlarıydı. Altlarında damgalar vardı.
şu gömlek kolları.

James'in botlarının kıyıdaki çakıl taşları üzerinde çıkardığı çıtırtılar gürültülüydü.

Arabanın yakınındaki nehir kıyısı, sırıklarda yanan bir dizi meşale ve adamların havada tuttukları, yüzleri titreyen fenerlerle aydınlatılmıştı. Arkalarındaki nehir siyahtı, yüzeyinde üç çeyreklik yüksek aydan gelen ay ışığının dalgalı parıltılı bir yolu vardı; gökyüzü açıktı. Ara sıra duyulan sesler uzaklardan geliyordu: sessiz bir şırıltı, uzaktan gelen bir çan sesi.

James'in soğuk mavi gözleri bankanın hasarlı kaosunu inceledi. Zarif silueti zamanın modasını yansıtıyordu: altın sarısı saçları modaya uygun bir şekilde taranmış, beli gergin ceketi, eldiven gibi oturan pantolonunun ince kumaşı, uzun parlak çizmeleri.

"Bay St Clair," dedi enkaz halindeki geminin kaptanı Maxwell, James muhtemelen kendisinden otuz yaş küçük olmasına rağmen saygıyla, hatta endişeyle eğilerek onu selamladı. 'Gördüğünüz gibi neredeyse tüm kargoyu taradık. Bazı büyük parçalar kurtarılabilir. Ve tabii ki-'

James, "Çocuğu kaybettiniz," dedi.

İğne ucu kadar sessizlikte sesi duyuldu. Will, gemiden ya da yükünden çok kendisini önemsediklerinin doğrulanması karşısında midesinin bulandığını hissetti.

"Yetkili kimdi?

James'in hafif sorusu adamların sessizliğiyle karşılandı. Tek hareket, denizin dalgaları gibi yumuşak bir iniş çıkışla kıyıya vuran suyun şırıltısıydı.

"Hayır, Tom, yapmak zorunda değilsin-" dedi bir ses ve Tom bunu duymazdan gelerek kalabalığın içindeki adamları itip James'in önünde durdu.

"Öyleydim," dedi Tom.

Violet'ın kardeşi. Will onu saldırıdan beri görmemişti, Violet onu baygın halde ambardan dışarı sürüklemişti. Tom iyileşmiş görünüyordu, hatta yeni kıyafetler bile giymişti ama kahverengi yeleği James'in zarif terziliğiyle uyuşmuyordu ve kolları, mevkisinin altında bir fiziksel iş yapıyormuş gibi kabaca yukarı itilmişti. James'in önünde
Tom tek dizinin üzerine çöktü, böylece James ona bakıyordu. James'in gözleri onun üzerinden geçti, uzun, telaşsız bir bakış.

"Kötü kedicik," dedi James. Sesi pek de hoş değildi. Tom'un yüzünü aşağılanmış bir kızarıklık kapladı.

"Simon'ın bana vermek istediği her cezayı kabul ediyorum.

"Kamarotların gemiye çıkmasına izin verdin," dedi James. 'Adamlarını öldürmelerine izin verdin. Ve şimdi Simon'ın istediği tek şey Steward'ların elinde.

Nehir kıyısından bir ses daha geldi. Will, Tom'un babasının öne çıktığını gördü. 'Çocuk sadece birkaç saattir kayıp. Çok uzağa gitmiş olamaz. Saldırıya gelince - eğer sadece Stewardlar olsaydı, Tom onları defedebilirdi. Gemiye ne yaptığını gördünüz. Uyarılmamıştık. Çocuğun ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

"Oğlunuzun en iyi özelliği," dedi James, "mazeret üretmemesi. Tom'un babası ağzını bir çırpıda kapattı.

Tek dizinin üzerine çökmüş olan Tom başını kaldırdı, elleri yumruk olmuş, yüzü kararlı bir şekilde yeminini ediyordu.

"Onu bulacağım.

"Hayır, ben onu bulurum," dedi James.

Toplanan adamlar tedirgindi, bastırılmış sessizlikte yer değiştiriyorlardı. Çok solgun üç adam atlarından sessizce indi, tek parça siyah zırhları hafifçe itiyordu. Kıyıda kalanlar gergin bir şekilde ateş ediyordu.

Onlardan James'e ve tekrar James'e bakıyordu. Will de bunu hissetti, göğsünde garip bir baskı oluştu.

James sadece eldivenlerini çıkardı.

Üç adam, James'in etrafında, sanki onu rahatsız edilmekten koruyormuş gibi pozisyon aldılar. Kıyafetleri Simon'ın üç kara tazı köpeğiyle süslenmişti ama Will'in midesini bulandıran, her birinin giydiği tek parça zırhtı. Parçalar farklıydı, sanki üç adam aynı zırh takımından farklı parçalar çıkarmış gibiydi. Simsiyah ve metal ağırlıklıydılar.

Adamların tebeşir beyazı yüzleri ve bakan, çökmüş gözleri gibi *yanlışlık*.

Toplanan liman adamlarından biri James'e bir şey uzattı - yıpranmış mavi bir kumaş parçası. James yeni çıplak kalmış yumruğunu onun etrafına kapattı. Will ürpererek bunun kendi ceketinin kan lekeli bir parçası olduğunu fark etti.

Sonra James kıpırdamadan durdu.

Artık o kadar sessizdi ki, Will meşalelerin alevlerini duyabiliyordu. Arkasında, Tom'un babası Tom'u dizlerinden çekip tehlikeden uzak tutar gibi geriye doğru çekti ve izleyen adamlar da James'ten, alevden geriye kıvrılan yanmış kağıtlar gibi uzaklaşıyorlardı.

Will *bir şeyler* olduğunu hissediyordu. Fısıldayan kelimeler gibi, *seni bulacağım. Seni her zaman bulacağım.* Metal bir eldivenin ete dolanması gibi. *Kaçmaya çalış.* Arkasındaki alev ışığı adamların yüzlerini aydınlatıyordu.

Çok korkmuşlardı.

"Will," dedi Justice.

Bu onu anın dışına itti, kalbi çarpmaya başladı. Justice'in sesindeki aciliyeti duydu ve Justice'in gözlerindeki korkuyu görünce şaşırdı, sanki olacakları biliyorlarmış gibi rıhtımdaki adamlarınkini yansıtıyordu.

"Gitmemiz gerek. Şimdi.

Bir esintinin kıpırtıları James'in ayaklarının dibindeki tozu ve kırıntıları havaya savuruyordu. James'e en yakın direğin üzerindeki meşale titredi ve bir fitilin üzerindeki sönmüş bir alev gibi söndü. Rüzgâr yükseldi; bu rüzgâr değildi. Başka bir şeydi.

"Gitmek zorundayız. Daha önce gitmeliyiz-'

James gücünü toplamadan önce.

Bunu hissedebiliyordu, havada bir tang. Kalıp James'in bunu yapmasını izlemek için neredeyse büyülenmiş bir arzu duyuyordu. Ve onu durdurup durduramayacağını görme arzusu.

Büyüyü durdurmanın bir yolu var mıydı?

Will, Justice'in yanından geçip nehrin kenarında duran, sudan mal çekmek için yeniden tasarlanmış bir vince baktı. James geldiğinde vinci kullananlar işlerine ara vermişlerdi. Taşıdığı sandık havada sallanıyordu ve hâlâ damlıyordu.

James'e oldukça yakın bir yerden damlıyordu.

Will'in yanında, *Sealgair'*den kurtarılan enkaz yığını, uzun kalın iç kütükler ve ana direğin iki bölümünü içeren yüksek bir kiriş yığını yükseliyordu. Yuvarlanmalarını önlemek için iple bağlanmışlardı.

Will elini ipin düğümüne koydu.

Kirişler yuvarlanırsa, vinç vincindeki desteği devirecek ve sandığı James'e çarpacak ya da dikkatini dağıtacak kadar yakınına düşürecekti.

Will'in kalbi küt küt atıyordu. İpleri nasıl bağlayacağını ve çözeceğini biliyordu. Düğümleri kaydırmak için nasıl değiştireceğini biliyordu.

Adalet onu durduramadan, ipin lifli düğümünü çekiştirerek açtı.

"*Ne yapıyorsun*? Justice elini ipten geri çekti ama Will bunun farkında bile değildi, gözleri James'in üzerindeydi. *Bana neler yapabileceğini göster.*

İlk kiriş yuvarlanmadan önce savruldu, vinci ıskaladı ve nehre sıçradı. Çarpan ikinci kiriş oldu ve vincin vincinden koparak şiddetle döndü, zincirinin tüm uzunluğunu yuvarlanan bir çarpışma ve gürültü içinde serbest bıraktı.

Sandık yukarıdan aşağıya düştü.

James'in başı ona doğru döndü - serbest bırakılan zincir yukarı doğru uçarken - sandık dalarken - James elini uzattı ve sandık aniden durdu, onun hareketiyle havada doğal olmayan bir şekilde dondu.

Bu, hayal ettiğinin de ötesinde bir güç gösterisiydi. Justice'in sihirle ilgili tüm konuşmalarına rağmen, bir çocuğun tonlarca ağırlıktaki bir sandığı sadece iradesiyle havada asılı tuttuğunu görmek Will'in nefesini kesmişti. Bunu test etmek, görmek istemişti. Şimdi görmüştü.

Yakaladım seni, diye düşündü Will heyecanla. James sandığı kontrol etmek için gözle görülür bir şekilde mücadele ediyordu, göğsü inip kalkıyor, uzanan kolu titriyordu.

Her şey durmuştu: rüzgâr, yükselen tehlike hissi - James'in konsantrasyonu sandığa yöneldiği anda hepsi kesilmişti.

Simon'ın adamları üzerlerindeki sandıktan, açık ve doğal olmayan güç gösterisinden korkarak geri çekiliyorlardı. Bir saniye sonra James elini

yana doğru savruldu ve bu hareket sandığı şiddetle uzağa fırlatarak kıyıda binlerce zararsız parçaya ayırdı.

James başını kaldırdı. Sarı saçları dağılmıştı ve düzensiz nefes alıyordu. Bitkin görünüyordu. Ama gözleri öfkeliydi, zorlukla bastırılmış duygularla doluydu.

O ölümcül mavi gözleriyle rıhtımın karşısındaki Will'e baktı. "Buradalar," dedi James.

"*Git*," dedi Justice.

Koştular - sandıkları ve sınır duvarlarını aşarak sokağa doğru ilerlediler. Justice hızla koşuyor, Violet da ona ayak uyduruyor, emin adımlarla tersanelerin dökün tüleri üzerinde süzülüyordu. Will onlara yetişmek için çabalıyordu.

James'i en son gördüğünde, onun rahatsız edici solgun yüzlü üç adama sertçe emirler verdiğini görmüştü; bu adamlar sorunsuz bir şekilde atlarına binmişler, kara atları Will'e doğru dönüp duruyordu.

Şimdi toynak seslerini duyabiliyordu ve Justice hepsini bir anlığına görüş alanından çıkarıp bir kapı aralığına çektiğinde, Will nefesini tutabilmek için mücadele etti.

"Kim bu adamlar?" dedi Will, çok solgun yüzleri ve çökmüş, kırpışmayan gözleri karşısında ürpererek. "Steward gibi giyinmişler.

"Bunlar Vekilharç değil," dedi Justice acımasızca. 'Onlar Simon'ın yaratıkları

... Onlara Kalıntılar diyor. Her biri bir zamanlar Karanlık Kral'ın İç Muhafızları'nın bir üyesi tarafından giyilmiş eski bir zırhın parçasını taşıyor. Simon zırhı Umbria dağlarında, Scheggino adında küçük bir köyde, yıkık bir kulenin yakınlarında kazdı. Justice sesini alçak tuttu. 'Kalıntılar eskiden insandı. Zırh onları değiştirdi. Sana dokunmalarına izin verme.

Will, zırhından geriye sadece birkaç parça kalana kadar yeraltında çürüyüp gitmiş olan o eski muhafızı düşünerek ürperdi. O zırhın başka biri tarafından giyildiğini ya da karanlık muhafızın kalıntılarının onu avlıyor olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Nal sesleri daha yüksekti. Ay bir bulutun arkasına geçti ve onlar da bu örtüyü kullanarak açık cadde boyunca, daha küçük ve daha dar olan başka bir caddenin ağzına doğru koşmaya başladılar. Ama atlı bir muhafızdan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Will bir atın takip edemeyeceği bir yer, aynı zamanda bir çıkmaz sokak, bir tuzak olmayacak bir kapı ya da bir açıklık bulmak için sokağı aradı.

"İşte!" diye seslendi Adalet, kılıcının kabzasını kullanarak küçük bir yükleme alanının kilidini açtı. İçeride eski bir nakliye arabası vardı, sahibi

gece. Ama at arabası, beygiriyle birlikte hâlâ yerinde duruyordu. Adalet içeri girdi.

"Ata binebilir misin?

Avluya doluşan Violet ve Will, boynu kemikli omuzlarından aşağı sarkmış, toynakları yayılmış, perişan haldeki tek sakinine baktılar.

"Eski bir araba atı mı?" dedi Violet inanmayarak.

Justice elini atın boynuna koydu. Bakımsız bir iğdişti, siyah kürkü kirli, yelesi çamurlu ve topak topaktı. "O bir araba atı ama soyu Orta Çağ'a kadar uzanıyor. Ataları savaş atlarıydı. Yüreği var ve koşacak.

Gerçekten de Adalet'in ses tonunda atı heyecanlandıran bir şey vardı. Adalet ona dokunduğunda, at başını kaldırdı.

Will, Justice ve Violet'e baktı. Justice ona atı teklif ediyordu. Çünkü Will'in bir şekilde önemli olduğuna ve at sırtında yaya olmaktan daha iyi zaman geçireceğine inanıyordu.

Ayrıca, Will ata binip Kalıntıları kendilerinden uzaklaştırırsa Violet ve Justice'in kaçabileceğini de biliyordu.

Kalanlar onu kovalardı. Simon'ın adamları onu hep kovaladı. Violet ve Justice'i görmezden gelip ona doğru geleceklerdi. Nehir kıyısında tekerlekli olarak gördüğü üç taze parlak ata karşı eski bir araba atı olduğunu düşündü.

'Ata binebilirim,' dedi Will.

Atı arabanın şaftlarından ayıran Justice, elleri tokaların üzerinde, başını kaldırıp baktı. 'Ayrılacağız ve salonda buluşacağız. Üçümüz.

Justice atı dizgininden tutup dışarı çıkarırken Will başıyla onayladı.

"Lea'yı geçmeniz gerekecek," dedi Justice. 'Buradan üç, belki de dört mil uzakta - bunun en az yarısı açık araziden geçiyor. Ondan sonrası Abbey Bataklığı, atlar için tehlikeli bir yol. Manastır yüz yıl önce yıkıldı ama kapısı hâlâ duruyor. Kapıya doğru gidin.'

Kapı, diye düşündü Will, bu fikri zihninde sabitleyerek.

Justice, arabanın dizginindeki uzun dizginleri kesmek için kılıcının en üst kısmını kullandı, sonra onları bağlayarak geçici biniş dizginleri için yeterince kısalttı. O bunu yaparken Violet, Will'in koluna dokunarak onu bir tarafa çekti.

Violet, "Peşimizden gelmelerini engellemek için yalnız gitmeyi kabul ettiğini biliyorum," dedi.

Will, duymadığından emin olmak için hızla Justice'e baktı. "Ne yaparsam yapayım beni takip edecekler.

"Biliyorum, sadece-" diye sözünü kesti.

Kadının Adalet'le yalnız kalmaktan endişe edip etmediğini merak etti. Tam onu rahatlatmak için ağzını açmıştı ki, kadın uzandı ve bir dayanışma jesti olarak yumruğuyla omzuna vurdu.

"İyi şanslar. Tek söylediği buydu, çocuksu yüzündeki kahverengi gözleri ciddiydi.

Arkadaşlığa alışkın olmayan Will, sözsüzce başını salladı.

Eyer ve kendini yukarı itecek bir üzengi yoktu, bu yüzden Violet elleriyle bir üzengi yaptı ve Will bir tutam yeleyi tutarak kendini yukarı kaldırdı ve atın sıcak, geniş sırtına bindi.

Adalet onun boynundaydı ve ona garip bir dilde mırıldanıyordu. Will kelimeleri anlayabildiğini fark etti: "*Atalarının koştuğu gibi koş. Karanlıktan korkma. Tüm türün gibi senin içinde de yücelik var*. At, sanki içinde bir şey cevap veriyormuş gibi başını salladı; siyah yelesi parçalanmıştı ama gözlerinde cesur bir bakış vardı. Adalet, Will'e bakarak, "Hızlı sür. Arkana bakma. Ata güven.

Will başını salladı.

Yeni enerjiyle ürkekleşen ya da gölgelerin kararmasıyla telaşlanan atı tutmak zordu. Will gençliğinde annesiyle birlikte ata binmişti ama hiçbir zaman eyersiz ve sadece eğreti dizginlerle ata binmemişti. Titrek bir nefes aldı, sonra atı yolun ortasına doğru sürdü ve seslendi.

"Hey!" diye seslendi. "Hey, ben buradayım!

Üç adam at sırtında köşeyi dönünce Will'in tüyleri diken diken oldu. Kalanlar bir kâbusun öncüleri gibiydiler. Altlarındaki gölgeli zemin hareket ediyor gibiydi; av köpekleri bir yılan sarmalı gibi atlarının bacakları arasında gidip geliyordu. Bu kadar yakından, her bir Remnant'ın giydiği tek parça zırh onlara asimetrik siluetler veriyordu: biri bir eldiven takıyordu; biri bir omuz parçası; ve biri de ölüm beyazı yüzünün sol tarafını kaplayan kırık bir siyah miğfer parçası. Onları görmek açık bir mezara bakmak gibiydi.

Onlar sadece adamdı. Sadece Simon'ın adamları. Ama Will kendi kendine bunu söylerken bile, bir Kalıntı sarmaşıklarla kaplı bir duvarın önünde durdu ve gözlerinin ölüsü, Kalıntı'nın zırhının değdiği asmaya yayılıyor gibiydi; yeşil yapraklar soluyor, kuruyor ve kararıyor, siyahlık çürüme gibi yayılıyordu. *Sana dokunmalarına izin verme.*

Tehlikenin bu soğuk parmaklarını hisseden kendi atı, arka ayakları üzerinde şaha kalkıp bir çığlık attı ve sonra yolun taş döşeli yollarına doğru fırladı. Will, kalbi küt küt atarak tutunmaya çalıştı.

Hızlı sür. Arkana bakma.

Çok fazla avantajı yoktu ama en iyi yolları biliyordu ve ilk başlarda kazanmıştı. Yavaş atının dezavantajlı olacağı düz yollardan uzak durdu, bunun yerine yaya olarak geçtiği virajlı şeritlere döndü. Peşindekiler durup dönerken saniyeler kaybediyor ve köpekleri dar alanları tıkıyordu. Bu, Will'e önde kalabileceği umudunu veriyordu.

Ancak nakliye bölgesinin dağınık dış mahalleleri kısa sürede yerini açık kırsal alanlara bıraktı. Will uzakta, seyrek kulübelerin ana hatlarını görebiliyordu. Kuzeyde, alçak büzgülü yel değirmeni
garip karanlık şekiller. Güneyde Bromley Tepesi, siyah ağaçlar ve yalnız bir çiftlik eviyle dağılmış sığ bir yükselti vardı.

Önünde, nehre kadar saklanacak hiçbir yeri olmayan bir mil uzunluğunda düzlükler vardı.

Arkasından akın eden köpeklerle birlikte açık alana fırladı, havlamaları korkunç, aç bir sesti. Eti parçalamak ve büyük avları yere sermek için yetiştirilen av köpekleri, atının savunmasız bacaklarına doğru hırladılar. Will, boğucu otların üzerinde bile, Kalıntılar'ın yeri sarsan üç kat gürültüsünü duyabiliyordu.

Kazanıyorlardı. Atı düzlükte koşmak için yaratılmış bir kan değildi. Ama koca yüreği her şeyini ortaya koyuyor, ağır bedenini ilerletiyordu. *"Koş!"* diye seslendi ona. *"Koş*! Sözlerini rüzgâr alıp götürdü ama atının karşılık verip kendini altında topladığını, adımlarını uzattığını hissetti.

Atalarınızın koştuğu gibi koşun. Karanlıktan
korkmayın. Ata güvenin.

Düzlükte hızla ilerlediler, ancak iki adım atabildiler. Suyun sesini bile duymamıştı ki su aniden önünde belirdi; geniş bir caddeyi boydan boya geçen, karanlık, çimenli bir kıyıyı kesen ve bilinmeyen bir düşüşle akan siyah bir kanal. *Lea'yı geç*, demişti Adalet.

Atı, nehre önce göğsünü attı. Will, at başını uzatmış, arka ayakları çalkalanan omuzlarından daha aşağıda yüzerken, dibin altından kayıp gittiğini ve dondurucu suyun şokunu hissetti. Yelesinden iki avuç tutarak atın kaygan boynuna ve sırtına yapıştı.

Tek bir bakışla arkasına baktı ve omuz parçasındaki Remnant'ın güçlü bir şekilde nehre doğru dörtnala koşarken suyun kesik kesik püskürdüğünü gördü. Önünde, bir sıçan deresi gibi, köpekler yüzüyor, ona ulaşmak için birbirlerinin üzerine tırmanıyorlardı. "Yukarı!" diye seslendi Will. "Yukarı!" Kendi atı da kendini karşı kıyıya doğru kaldırdı; kıyı yamacındaki son sıçrayış için kendini iterken kalçaları bükülüyordu.

O zaman hedefini göreceğini düşündü. *Lea'yı geçip Kapı*, demişti Adalet. Bunu başardığını, geçide ulaşmanın artık gerçekten mümkün olduğunu düşündü.

Ama atı kıyıdaki yamacı aştığında, Will gördüğü şey karşısında donakaldı.

Kapı yoktu, sadece uzun siyah su şeritlerinin çimenli toprak adalarının etrafından aktığı uçsuz bucaksız düz bataklık vardı. Uçsuz bucaksız, üzücü Bir atın toynağının batacağı ya da kayacağı çamur ve sümüksü zeminle dolu manzara.

Atını suya sürmekten başka çaresi yoktu. Uzun otların arasında parıldayan sudan kaçınarak kuru toprakta kalmaya çalıştı. Köpeklerin ayak izleri daha hafifti ve bataklığın üstünden çamurlanmadan geçtiler. Yorgun atı bataklık toprakta debelenirken, köpekler ona doğru üşüşerek aradaki mesafeyi daralttı.

Kapı diye düşündü. *Geçide doğru git.* Ama geçit yoktu; arkasındaki üç Kalıntı ona yaklaşırken boş bir bataklıkta tek başınaydı. Ne kadar yakındaydılar? Önde kalıp siper almanın yolunu bulabilir miydi? Will başını çevirerek arkasına bir kez daha bakma riskini göze aldı.

Pırıl pırıl parlayan siyah eldiven, üzerine kapanmak üzere uzanıyordu.

Will kendini yana doğru savurdu. Atı çığlık attı ve onunla birlikte savruldu;

uzanan el havada kapandı. Daha kendini toparlayamadan ikinci bir Remnant uzandı. Sağındaki üçüncü bir bineğin sıcak nefesini hissedebiliyordu. Eğer yan tarafa bakarsa, onların yanına geldiğini görecekti.

Atını son bir kez daha çağırdı, yeni bir toynak sesi etrafında şişip kırılıyordu, kendi nefesi kaçma ihtiyacıyla hıçkırıyordu. Pusun içinden yukarı bakarken atı son kez güç verdi ve

toynak sesinin arkasından gelmediğini gördü. Önünden geliyordu.

Kıvrılan beyaz sisin içinden komiserler çıktı.

Bir ışık hücumu: Beyaz atlara binmiş on iki Vekilharç dörtnala ona doğru geliyordu. Yıldız takmışlardı ve mızrak gibi kanatlı mızraklar taşıyorlardı.

gümüş zırhları ay ışığında parlıyordu. Siyah zırhlarıyla Kalıntılar'a doğru ilerleyerek yanından geçip gittiklerinde Will'in nefesi kesildi.

"*Geri çekil, karanlık!*" diye seslendiğini duydu en önde gelen Vekilharç'ın, tepesinde ışıktan bir kalkan yayıyormuş gibi görünen bir taş bulunan bir asayı kaldırarak. "*Karanlık Kral'ın burada gücü yok*!

Will tam zamanında atını çevirdi ve Kalıntılar'ın hızla akan karanlığının, Vekilharçlar'ın önlerine çektiği bariyere çarptığını ve bir dalganın boyun eğmeyen kayaya çarpması gibi kırıldığını, Kalıntılar'ın atlarının şaha kalkıp geri çekildiğini, karanlığın dallarının kaybolduğunu gördü.

"*Geri dönün dedim!*" dedi Vekilharç, üç Kalıntı atlarını kamçılayıp toparlanmaya çalışırken. Bariyeri geçemeyen Kalanlar, dizginleriyle atlarının ağzını çekiştirmek zorunda kaldılar ve nehre doğru güçsüzce geri döndüler. Titrek iniltiler çıkaran köpekler, kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırarak belirsizce dolandılar ve sonunda atlıları takip ettiler; sessiz gölgeler suyun kenarında ilerliyordu.

Komiserler, Will'in etrafını sarmış, on iki parlak beyaz at, boynu ve kalçaları terden sırılsıklam olmuş, titreyen bitkin siyah kısrağının etrafında dönüyordu.

"Steward topraklarına izinsiz girdiniz," dedi liderleri, buyurgan bir sesi ve sol yanağı ile çenesinin kahverengi derisi boyunca uzanan sivri bir yara izi olan bir Steward. Diğerlerinden pek yaşlı sayılmazdı ama omzuna taktığı, bir yüzbaşı rozetini andıran nişanıyla dikkat çekiyordu. "Size bölgemizden çıkarken eşlik etmeden önce o karanlık yaratıkların size olan ilgisini bize anlatacaksınız.

Will, "Beni bir Vekilharç gönderdi," dedi. Violet ve Justice'in yalnız ve savunmasız oldukları Londra'ya geri dönen üç Kalıntı'yı düşündü. 'O hâlâ tehlikede. Ona yardım etmelisin - Justice.

"Adalet hakkında ne biliyorsun?" dedi başka bir ses. El değmemiş zırhlar içindeki daha genç bir Vekilharç, gözleri kibirle dolu bir şekilde öne doğru ilerliyordu. 'Onu ele geçirdin mi? Marcus'u aldığınız gibi onu da aldınız mı?

Genç komiser atından indi ve hemen ardından Will'i atından indirdi. Islak ve sırılsıklam olan Will kayarak yere düştü. "*Cyprian!*" diye seslendi Komiser Kaptan ama genç Komiser onu duymazdan gelerek Will'i yakaladı ve kollarını kabaca yukarı çekti. Will ne yaptığının farkına bile varamadı, ta ki Cyprian, Will'in sadece ince bileklerini tuttuğunda şaşkın bir ses çıkarana kadar.

ortaya çıktı.

Will isyan ederek, "Simon'ın *markası* bende yok," dedi.

Cyprian buna inanmış gibi görünmüyordu, elleri gerçeği arıyormuş gibi Will'in bileklerini yukarı doğru itiyordu. Bir saniye sonra, Will'in gömleğini tuttu ve aşağı doğru yırttı. Islak, yıpranmış kumaş yırtılarak açıldı ve Will'i öne doğru savurdu. Madalyon vücudundan uzağa savruldu ve açığa çıktı. Will bir çığlık attı ve madalyonu kavrarken, diğer eliyle çamura tutundu.

Başını kaldırdığında Cyprian'ın tertemiz gümüş zırhını ve çekilmiş kılıcını gördü.

Kamarot Kaptan'ın ifadesi değişti. "Bunu nereden buldun?" Gözleri deri kravatında sallanan madalyona sabitlenmişti.

Adalet onu kimseye göstermemesi konusunda uyarmıştı. Şimdi tüm bu değirmenci Vekilharçlar onu görmüştü. Bir an tereddüt etti, ne yapacağından emin değildi.

"Annem," dedi Will, yağmur altında madalyonu kendisine uzatan eski hizmetkârı Matthew'un tanıdık yüzünü hatırlayarak. *Karanlık yükselirken bile parlak yıldız duruyor*. Kendini dizlerinin üzerine kadar itti.
Çamur. "Bunu bana yaşlı hizmetçisi verdi. Matthew.' Matthew'un ölü gözleri yağmurda görmeden bakıyordu- 'Buraya gelmemi ve bunu sana göstermemi söyledi. "Anneme ait olduğunu söyledi.

Gözleri Vekilharç Kaptan'ınkilerle buluştu. Yüzündeki ifade, korku ile karışık bir şok ifadesiydi. "Onu Yaşlı Vekilharç'a götürmeliyiz. Sözleri Justice'inkileri yankılıyordu ama bunu diğerlerine bir emir olarak söylemişti.

Diğer Vekilharçlar afallamış görünüyor, açıkça rahatsız olan bakışlar paylaşıyorlardı. Cyprian onların duygularına ses verdi.

Cyprian, "Onu surların içine götürmek istiyor olamazsınız," dedi. 'Kaptan, Vekilharç kanından olmayan hiç kimse Salonumuza adım atmamıştır.

"O zaman ilk o olacak," dedi Komiser Kaptan.

Peki ya bu bir oyunsa? Duvarlarımızdan içeri girmek için yakalanmaktan kaçan bir kurbanı oynamaktan daha iyi bir yol var mı? En kutsal yeminimiz korumaktır-'

"Yeter," dedi Komiser Kaptan. 'Ben kararımı verdim. Artık çocukla ne yapılacağına siz değil, Yaşlı Vekilharç karar verecek.

Cyprian bunun üzerine sustu.

"Bağlayın onu," dedi Vekilharç Yüzbaşı, atını döndürerek. "Ve onu salona götürün.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

WILL onu dinletmeye çalıştı. "Adalet hâlâ dışarıda. Kalıntılar arkasında dörtnala koşuyor, uzanmış eldiveni ona doğru uzanıyor- 'Yanında bir kız var - ikisi de tehlikede - bizi kovalayan o şeyler-' Bir asmanın yaprakları boyunca yayılan siyah çürük- 'Dokunduklarında bir asmanın solduğunu gördüm-'

"Adalet görevini bilir," dedi Komiser Yüzbaşı, Cyprian öne çıkarken onu görmezden gelerek. "Bileklerini bağla, acemi," dedi Komiser Yüzbaşı.

Cyprian bileklerini önünde birbirine bağlarken, Will geri çekilmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Atının onu bağlayacak bir eyeri yoktu. Bunun yerine Cyprian, atının karnının altından geçen bir iple ayak bileklerini birbirine bağlamıştı, böylece kayarsa sürüklenecekti. Will atının yelesini beceriksizce kavradı, bağlanmış bilekleri ellerini hareket ettirmesini zorlaştırıyordu. Siyah kısrağı diğerlerinin beyaz atlarına bağlandı ve ikişerli bir alay halinde yola koyuldular; altı Komiser onun önünde, altısı da arkasındaydı.

Zaptedilmiş olmak Will'in kalbinin ağzında çarpmasına neden olurken, tenini ince bir ter kapladı. Saldırıya uğrarlarsa kaçamazdı. Etrafları sarılırsa savaşamazdı. Atının yelesini sıkıca kavradı.

Her içgüdü çığlık çığlığa alarmdaydı, bataklık uzayıp gidiyordu, gölgeli, yabancı bir manzara, Steward çiftleri karanlıktaki garip parıltılar gibiydi.

Kaptan önden gidiyordu, yüzünde yasaklayıcı bir ifade vardı. Diğerleri ona *Leda* diyordu. Duruşundaki disiplin ona Adalet'i hatırlatmış ve alaydaki diğerleri tarafından da yankılanmıştı. Ancak Adalet'in sıcaklığından yoksundu, gözleri önündeki bataklıkta donuktu.

Cyprian fazla mükemmeldi, bataklığın çamurunu itiyormuş gibi görünen giysiler içinde sırtı dik bir şekilde at sürüyordu. Diğerlerinden daha genç olan iki vekilharçtan biriydi - Will'in yaşındaydı - ve o ve kız da farklı giyinmişlerdi. Ceketleri beyaz yerine gümüşi griydi ve zırhları da eğitimdeki bir Vekilharcınki gibi daha sadeydi. Yüzbaşı ona *acemi* demişti.

Gece boyunca at sürerlerken Will'in tansiyonu yükseldi. Annesinin eski hizmetkârı Matthew ona buraya gelmesini söylemişti ama ya Matthew yanılıyorsa? Beyaz atlara binen ve kendilerine Vekilharç diyen bu şövalyeler hakkında gerçekten ne biliyordu? Will cevaplara doğru at sürdüğüne inanmak istiyordu ama bildiği her şeyi geride bırakarak yabancı, bilinmeyen bir ülkeye gidiyormuş gibi hissediyordu.

Uzun bir kol halinde ilerlerken, Will bataklığın tüm gece seslerini, kurbağaların ritmik gıcırtılarını, küçük yaratıkların yumuşak, uzak sıçramalarını ve çimenli suyun üzerinde okyanus dalgalarının yuvarlanışını andıran rüzgârın sesini duyabiliyordu. Kolun başındaki Steward kaptandan ara sıra "*Her yer temiz!*" ve "*Devam* edin*!*" sesleri yükseliyordu.

Ve sonra bir şokla onu gördü, ince ay ışığında karanlığın içinden yükseliyordu.

"Düzeni bozmayın ve birbirinize yakın durun," dedi kaptan, çimenli bir yamacı aştıklarında bir an durdu. "Onu karşıya geçiriyoruz. Atını ileri doğru itti.

Kapı, demişti Adalet.

Harap olmuş bozkırda tek başına duran kırık bir kemer - ayın aydınlattığı, hiçbir yere açılan bir kapıydı. Gökyüzüne karşı keskin bir şekilde duruyordu. Yuvarlanmış birkaç taş uzun zaman önce bir duvarın parçasını oluşturmuş olabilirdi ama çoktan suya düşmüşlerdi.

Beyaz giysili Vekilharçlar karanlıkta ona doğru ilerlerken, Will'in derisi garip bir tanıma hissiyle karıncalandı. Burayı tanıyormuş gibi hissediyordu - sanki daha önce burada bulunmuştu - ama nasıl tanıyabilirdi ki?

"Burası neresi?" diye sordu.

Kaptan, "Burası Vekilharçlar Salonu," dedi ama salon yoktu, sadece uçsuz bucaksız, boş bataklıkta tek başına bir kemer vardı. Bulundukları yer onu ürpertmişti.

Var olmayan ya da çoktan harabeye dönmüş, sadece tek bir kemeri kalmış bir salona doğru ilerliyordu.

Uzun zaman önce burada bir şey duruyordu-

O daha hazır olmadan, yüzbaşı atını ileri sürüyordu. Sütunun başında, kemerden ilk geçen o oldu ve Will'in büyük şokuna rağmen, diğer taraftan çıkmadı. Onun yerine, ortadan kayboldu.

"Neler oluyor? Will'in kalbi, az önce gördüklerinin imkânsızlığı karşısında çarpıyordu. Bir çift Vekilharç kemerin içinden kaybolmuştu ve sütun hâlâ ilerliyordu. Will, o kemerin ardında, ulaşamayacağı kadar önemli bir şey olduğu hissine kapıldı. Bir çift Vekilharç daha gözden kayboldu ve Will, sanki bir tünelden ya da odadan geliyormuş gibi yankılanan, taşa çarpan toynak seslerini duyduğundan emindi. Ama herhangi bir oda yokken, sadece çimen, çamur ve açık gökyüzü varken bu nasıl olabilirdi?

Bekle, demek istedi ama bir sonraki anda kendisi de kemerin altından geçiyordu.

Bir kıpırdanma hissetti ve diğer taraftaki bataklığa çıkamayınca bir an paniğe kapıldı - bunun yerine kendini antik taş parçalarının ve dev duvar parçalarının altında ilerlerken buldu. Bedensiz olan bu parçalar toprağı dağıtıyor ve içini huşu ile dolduruyordu.

Sonra başını kaldırdı ve gördüğü şey karşısında nefesi kesildi.

Binlerce ışıkla parıldayan eski bir kale. Etrafındaki devasa taş parçaları gibi anıtsal ve çok eskiydi. Eski siperler yüksekte duruyordu, muazzam bir geçidin üzerinde ikinci bir kemer ve onun arkasında yükselen kuleler. Bazı kısımları harabeye dönmüştü ama bu sadece onun tuhaf, acı veren güzelliğini artırıyordu. Sanki dünyadan göçüp gitmiş ve bu kale yok olduğunda sonsuza dek kaybolacak olan bir harikaya göz atmak gibiydi.

Daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, burayı tanıdığı hissi yine içini kapladı. *Vekilharçlar Salonu*... Kelimeler, içinde bir şeyleri titreten bir çan gibi çaldı.

"Kapılarımızdan daha önce hiç yabancı geçmedi," diyen bir Vekilharç duydu arkasında ve onu daldığı hayalden uyandırdı. "Umarım kaptan seni buraya getirerek ne yaptığını biliyordur.

Arkasına baktı ve diğerlerinin tek sıra halinde at sürdüğünü gördü. Arkalarında, kemerin diğer tarafındaki otlarla kaplı bataklığı hâlâ görebiliyordu.

Gözlerini kırpıştırdı, sıradan bataklık parçası önündeki olağanüstü manzarayla çelişiyordu.

Adaletin anlamı bu muydu? Kalıntılar dışında yok edilmiş eski bir dünya ...

Kalenin tepesinde dev bir alev, geceye meydan okuyan parlak bir fener gibi yanıyordu. Surların tepesine yerleştirilmişti, kapıları aydınlatıyor ve kalenin ihtişamını gösteriyordu. Duvarlar eskiyse de alev yeniydi ve genç altın gibi parlıyordu. *Parlak yıldız duruyor,* diye düşündü Will ve titreme hissi daha da güçlendi.

"Kapıları açın!" çağrısı geldi ve yukarıdaki duvarlarda, kapının her iki yanındaki iki görevli zincir halatını çekmeye başladı - bir krank ya da kaldıraçla değil, kendi doğal olmayan güçleriyle - ve devasa tente yükselmeye başladı.

Kapılardan geçerken Will, buranın büyüklüğü ve harikalığı karşısında cüceleştiğini hissetti. Eski taş işçiliğiyle yapılmış geniş bir avlu gördü, her biri tepeden kırılmış dört devasa sütun boş gökyüzüne doğru uzanıyordu. Binaların ilkine çıkan büyük merdiven sağlamdı, taş basamaklar yükseliyordu

Avludan bir dizi muazzam kapıya. Burası en görkemli zamanında bile harikulade bir yer olmalıydı ve şimdi bile, yıkık bir katedralin kemikleri nasıl güzelse, burası da öyle güzeldi; zarif taş kalıntılarında geçmişi çağrıştırıyordu.

Ve sonra duvarlardaki Vekilharçların onu gördüklerinde verdikleri şaşkın tepkilerin, bakışların farkına vardı. Avludaki tüm Vekilharç grupları durdu ve baktı. Eski moda beyaz kıyafetleriyle Vekilharçlar, bu eski yere, keşişlerin bir manastıra yakıştığı kadar yakışıyordu. Will, çamurlu giysileri içinde, siyah bir atın üzerindeki sıradan bir çocuk gibi davetsiz misafir gibi hissediyordu. Bütün gözler onun üzerindeydi.

Vekilharç yüzbaşı onları görmezden gelerek yumuşak bir hareketle atından indi. "Kesin onu," dedi ve Cyprian kemerinden bir bıçak çıkarıp Will'in ayak bileklerini bağlayan ipi kesti, böylece atından çekilebildi. Will bu kez yere düştüğünde, bağlı elleri dengesini bozsa ve biraz tökezlese de ayağa kalkmayı başardı.

Yüzbaşı diğerlerine, "Atları alın," dedi ve onlar da attan inip bir süvari saygısıyla atların dizginlerini tutarak onları götürdüler.

Will'in atı çığlık atarak gözlerinin akını gösterdi ve bir görevli dizginini tutmaya çalışırken şaha kalktı. Will'i bırakmayı reddediyordu. "Sakin ol. Sakin ol oğlum,' dedi Will, onu o kadar cesurca taşıyan at şimdi onunla kalmak için savaşırken kalbi sıkışıyordu. "Onunla gitmek zorundasın. Kararsızca tereddüt eden atının sıcak nefesini ve ağzının kadife fırçasını hissetti. Kollarını atın boynuna dolamak ve onu tutmak istedi.

Yaklaştı ama bilekleri bağlı olduğu için yaklaşamadı. Bir kayıp acısıyla, "Git," dedi. Vekilharcın sonunda atını uzaklaştırmasını izledi ve kendini tamamen yalnız hissetti.

Ay ışığında solgunlaşan kale, dev kemerler ve muazzam beyaz taşlarla önünde yükseliyordu. Will ona bakarken, sanki her büyük insan yapısı bu görkemli formun bir yankısıymış, yarı hatırlanan bir şeyi yeniden yaratmaya çalışıyormuş gibi hissetti.
güzelliğini yakalamak. *Bu duvarlar tamamen insanlarla dolduğunda*, diye düşündü. *Ve kale ışıkla parladı.* Sonra bu düşüncenin nereden geldiğini bilmeden ürperdi.

Bir çift Vekilharç ona doğru geliyordu; beyaz tunikleri içinde başrahiple konuşmaya giden keşişlere benziyorlardı, ancak gümüş zırhı içindeki Kaptan Leda daha çok eski bir göksel şövalye tablosuna benziyordu.

'Kaptan, yeni bir Kamarot çağrıldığı konusunda bilgilendirilmedik-' Konuşan Kamarot belki yirmi beş yaşlarında bir adamdı, kızıl saçları Kamarot tarzında taranmıştı.

"Çocuk yeni bir komiser değil. Yüzbaşı kaba bir şekilde konuştu. "Onda Vekilharç kanı yok. Onu bataklıkta Simon'un adamları tarafından kovalanırken bulduk.

"Bir yabancı mı? Kızıl saçlı Vekilharç'ın yüzü şok içinde bembeyaz kesildi. 'Kapıdan bir yabancı mı getirdiniz? Kaptan-'

Kaptan sanki hiç konuşmamış gibi, "Herkesi büyük salona çağırın," dedi. 'Şimdi, Brescia. Oyalanma.'

Kızıl saçlı Vekilharç Brescia'nın itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Ama Will onun gözlerindeki korku ve inançsızlığı görebiliyordu, çünkü etraflarındaki şok dışarıya doğru yayılıyordu. "*Bir yabancı mı?"* diye duydu. *"Salon'da bir yabancı mı*?

Tüyleri diken diken olmuştu. Cevaplar istiyordu ama karşılaşabileceği şeylerin büyüklüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu ve Adalet'in onu buraya gönderirken ne kadar radikal davrandığını fark etmemişti.

Kaptan Will'e, "Yaşlı Vekilharç'ın huzuruna çıkarılacaksın," dedi. 'Kaderine karar verecek olan odur. Şimdi senin için bir yol hazırlamaya gidiyorum.
Cyprian, ben onu büyük salona getirmek için işaret verene kadar tutsağımızı kuzeydeki antre odasında tut.

Cyprian'ın bakışı meydan okur gibiydi. 'Babam bundan hoşlanmayacak. Kurallarımızı biliyorsun. Sadece Vekilharç kanı taşıyanların duvarlarımızın içine girmesine izin verilir.

Yüzbaşı, "Ben Yüksek Yeniçeri ile ilgileneceğim," dedi.

Cyprian bundan pek memnun görünmüyordu ama hemen itaat etti. "Emredersiniz, Yüzbaşı.

Cyprian onu tutup ana girişin geniş basamaklarına doğru iterken, Will'in kolunu bir turnike gibi sert bir şekilde kavradı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Cyprian diğer Vekilharçların sahip olduğu doğaüstü güce sahip gibi görünmüyordu. Güçlüydü ama bu, genç bir adamın normal gücüydü. Will, kaptanın Cyprian*'a acemi* dediğini hatırladı. Bu, Vekilharçların güçleriyle doğmadıkları, sonradan kazandıkları anlamına mı geliyordu?

Üç çift Kamarot onlara içeride eşlik etti. Mükemmel bir uyum içinde, kusursuz ve zarif yürüyorlardı. Aralarına giren Will, kendini bir çift beyaz kuğu tarafından kuşatılmış bir çamur tarla kuşu gibi hissetti. Elleri arkadan bağlı, gemiden ve iki günlük açlıktan dolayı hâlâ güçsüz olan Will, bir tehdit oluşturmuyordu ama Vekilharçlar, sanki tehlikeli biriymiş gibi mızraklarını çekmişlerdi. Birdenbire kendisinden çok daha büyük, anlamadığı uygulamalarla dolu bir dünyaya adım attığını hissetti.

Onu yüksek kemerli tavanı olan bir ön odaya getirdiler. Vekilharçlar odanın iki kapısında ikişer kişi olmak üzere yerlerini alırken, diğer ikisi Cyprian'la birlikte ona yakın durdular.

Cyprian, "Büyük salon ileride," dedi. "Leda işaret verene kadar burada bekleyeceğiz.

Ancak zaman ilerledikçe, Will'in endişesinin sıkı düğümü sadece ileride olacaklar için değildi; hala dışarıda olan Justice ve Violet içindi Tuhaf zırhları ve düzinelerce kara tazılarıyla o adamlarla bir yerlerde. Şimdiye kadar Kalıntılar Londra'ya dönmüş olurdu ve Justice ile Violet herhangi bir yerde olabilirdi.

"Arkadaşlarım ne olacak?

Bunu sormak yanlıştı. Cyprian genç bir şövalyenin kibiriyle ona baktı. Zeytin rengi teni ve koyu renk saçları, yüksek elmacık kemikleri ve yeşil gözleriyle eşleşiyordu. Mısır'dan Sicilya'ya kadar her yerden gelebilecek Akdenizli bir görünümü vardı ve bir Vekilharç asaleti, neredeyse fazla mükemmel bir duruş ve kıyafetle birleşmişti.

Ama yeşil gözleri tamamen soğumuştu.

"Kardeşimin kayıp olmasının nedeni *arkadaşın* Justice.

"Kardeşin mi?" dedi Will.

"Marcus," dedi Cyprian.

Marcus mu? Will'in gözleri bu ismi hatırlayınca açıldı ama o daha soramadan, ön odanın uzak ucundan bir çağrı geldi,

Sonunda onu büyük salona çağırdı.

Devasa çift kapılar sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen sütunlu bir salona açılıyordu. Beyaz ve gümüş giysiler içindeki tören komiserleri, zırhları pırıl pırıl parlayan çiftler halinde kapıları koruyordu. Mızrak ucunda içeri giren Will, yukarı baktı ve sadece resimlerde veya kitap gravürlerinde gördüğü yapıları çağrıştıran ölçeği karşısında nefesini tuttu. Giza'daki Büyük Piramit gibi, burası da kendisini inşa eden uygarlıktan çok daha eski, anıtsal bir yerdi.

Öne doğru götürülürken kendini çok küçük hissetti, ayak sesleri yankılanıyor, salonun büyüklüğü onu eziyordu. Zırhlarını giymiş tören komiserleri çok az görünüyor, alanın sadece küçük bir kısmını dolduruyordu. Huşu merkeze yaklaşırken adımlarını yavaşlattı.

Salonun sonundaki kürsüden yükselen, saf beyaz mermerden dört yüksek taht vardı. Güzel ve eskiydiler, yansıyan ışıkta parlıyor gibiydiler. Herhangi bir insan kral veya kraliçeden daha büyük figürler için yapılmışlardı; eski ordulara ve büyük, unutulmuş saraylara komuta ediyorlardı. Will, görkemli figürlerin ileri geri hareket ettiklerini ve işlerini bu salondaki yöneticilerinin önüne getirdiklerini neredeyse görebiliyordu.

Ama tahtlar boştu.

Altlarında, küçük ahşap bir taburenin üzerinde uzun beyaz saçlı yaşlı bir kadın oturuyordu. Büyük salondaki en yaşlı kişiydi, zeytin rengi teni bir nektarin taşı gibi buruşuktu, gözleri yaşlılıktan buğulanmıştı. Giysisi sade beyaz bir tunikti, beyaz saçları Steward tarzında arkadan bağlanmıştı. Bir adam ki Kaptan
Leda'nın hitap ettiği Yüksek Yeniçeri yanında duruyordu, beyaz değil mavi giyinmişti, boynunda ağır bir gümüş mühür görünüyordu. Yanında, beyaz pardösülerinin üzerinde kısa pelerinler taşıyan, işlenmiş yıldız detaylarına sahip gümüş zırhlı iki düzine Vekilharç vardı.

Ve çamura bulanmış bir figür önlerinde diz çökmüştü.

Will'in kalbi yerinden fırladı. Bu, cübbesi lekeli, ön kolu bükülmüş dizine dayanmış, başı öne eğik Adalet'ti. Ve Violet - Violet onun yanındaydı, iki Vekilharç arasında tutulmuş, elleri önünde bağlıydı. Beline kadar çamura batmıştı; muhtemelen bataklıktaki yolculukları yaya olmuştu.

Onu gördüğü için -ikisini de gördüğü için- o kadar rahatlamıştı ki neredeyse etrafında olup bitenleri unutacaktı ama onu ileriye doğru iten bir mızrağın batması dikkatini keskin bir şekilde kendisine getirdi.

Yüksek Yeniçeri, Adalet'e, 'Bize gönderdiğin çocuk bu,' dedi. 'Her kuralımızı ihlal ediyor ve bencilce Salonumuzu tehlikeye atıyor.

"O bir çocuktan daha fazlası," dedi Justice. "Simon'ın onu istemesinin bir nedeni var.

"Öyle iddia ediyorsunuz," dedi Yüksek Yeniçeri.

Will'in midesi altüst oldu. Kendini yargılanıyormuş gibi hissediyordu ama neden ve niçin yargılandığını bilmiyordu. Dört boş taht boş göz çukurları gibi ona bakarken, tüm Vekilharçların dikkatinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Ben de gördüm," dedi Adalet. "Bozulmuş Kılıcı kınına soktu. Onu eline çağırdı ve kara alevi söndürdü.

"Bu mümkün değil," dedi Yüksek Yeniçeri, Vekilharçlar yorum yağmuruna tutulurken. "Kılıç çekildikten sonra hiçbir şey hayatta kalamaz.

Will ürperdi çünkü bu sözler doğruymuş gibi geliyordu. Kılıcın kınından çıkan tek bir parçası, Simon'ın gemisini yok etmeye yetmişti. Will, onu yeniden kınına sokmak için duyduğu içgüdüyü hatırlıyordu, bir şekilde serbest kalırsa gemideki herkesi öldüreceğini biliyordu.

"Simon çocuğu zincire vurmuş ve sıkı bir koruma altına almıştı," dedi Justice. "Kılıcı eline aldığını gördüğümde nedenini tahmin ettim. Ama boynuna taktığı şeyi görene kadar emin olamadım.

"Boynuna mı?" dedi Yüksek Yeniçeri. Adalet

başını kaldırdı. 'Will. Göster onlara.'

Will yavaşça yırtık gömleğini açtı ve madalyonu çıkardı.

Önemini anlamamıştı; tek bildiği, bunu ona vermenin, annesinin eski hizmetkârı Matthew'un yaptığı son şey olduğuydu. Will onu uzattı, bir zamanlar beş yapraklı bir çiçeğe benzeyen donuk, eğri büğrü bir metal parçasından başka bir şey değildi.

Salondaki herkes onu tanıyamamış gibiydi ama Yüksek Yeniçeri'nin yüzü bembeyaz kesildi. "Alıç çiçeği," dedi Yüksek Yeniçeri. "Leydi'nin madalyonu. Bunun üzerine Salon'da sıralanan Vekilharçlardan şok çığlıkları yükseldi.

"Marcus her zaman çocuğun hayatta kaldığına inanırdı,"

dedi Adalet. "Herkes bir kolye takabilir," dedi Yüksek

Yeniçeri.

Başka kimse konuşamadan Leda kürsüde hızla diz çöktü, başını eğdi ve sağ elini kalbinin üzerinde yumruk olarak tuttu. Justice'in duruşunu taklit etti ve sesini onunkine ekler gibi oldu.

"Yüce Yeniçeri. Simon'un Kalıntıları iki düzine tazı ile bataklığın üzerinde at sürüyor, çocuğu bizim bölgemize kadar kovalıyorlardı. Simon onu istiyordu.

Kalıntıları Steward topraklarının derinliklerine gönderme riskini alacak kadar. Bir nefes çekti. "Aradığımız çocuk bu olabilir. Bunun üzerine nefesler tutuldu.

"Simon salonumuza sızmaktan başka bir şey istemiyor," dedi Yüksek Yeniçeri, ağzı incelmişti. 'Karanlık'ın yolu bu, değil mi? Bir dost kılığına girerek sinsice içeri sızarlar. Simon muhtemelen bu çocuğa madalyonu verdi ve bize göstermesini söyledi.

Justice başını sallıyordu. "Simon'un çocuğun hayatta olduğuna inanarak aramaya devam ettiğine dair söylentiler vardı.

"Simon tarafından çıkarılan dedikodular. Rıhtımdan kopardığınız bu çocuk bir casus ya da daha kötüsü. Ve siz onu duvarlarımızdan içeri aldınız-'

"Buraya gel, oğlum.

Taburedeki yaşlı kadın onunla nazik, konuşkan bir sesle konuştu. Gözleri onun üzerindeydi, yüzü uzun beyaz saçlarıyla çerçevelenmişti. Will tereddütle bir adım öne çıktı, kadın ona yanındaki üç ayaklı küçük tabureye oturmasını işaret ederken diğerlerinin sessizliğe gömüldüğünü fark etti.

Yakından bakınca onun sıcak, kararlı ve bilge görünen varlığını hissedebiliyordu. Sanki salon ortadan kaybolmuş ve küçük bir ocak ateşinin önünde birlikte rahatça oturuyorlarmış gibi konuştu. "Adın ne senin?

"Will," dedi. "Will Kempen.

Arkasındaki Vekilharçlardan bir tepki geldiğini hissetti ama önemli görünen tek tepki yaşlı kadından geldi.

'Eleanor Kempen'in oğlu,' dedi.

Vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. "Annemi tanıyor muydun? Ve birden Justice ve Violet ile White Hart'ta olduğunu ve *görüldüğünü* hissettiğini hatırladı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Onu tanırdım. Cesur biriydi. Sanırım sonuna kadar savaşırdı. Sonunda orada olan Will, vücudunun derinliklerinde bir titremenin başladığını hissetti ve sakinleşmek için sertçe bastırmak zorunda kaldı.

"Adalet'te güçlü bir avukatınız var," dedi yaşlı kadın. 'Aramızdaki en güçlü kişi o ve Salon'dan pek sık talepte bulunmaz.

Yaşlı kadın Will'e sanki onun yüzünden daha fazlasını görüyormuş gibi bakıyordu ve Will, Adalet'in onlara yardım edebilecek bir Vekilharç'tan, tüm kadim bilgeliklerini elinde tutan bir Vekilharç'tan söz ettiğini hatırladı.

Will, 'Sen Yaşlı Vekilharç'sın,' dedi.

'Burada güvendesin Will,' dedi. 'Biz Vekilharçlarız. Kutsal görevimiz Karanlık'a karşı durmaktır.

"Güvendeyiz," dedi Will. *Hiçbirimiz güvende değiliz.* Justice'in bu sözleri söylediğini hatırlıyordu.

Yaşlı Vekilharç'ın bembeyaz saçları, beyaz giysisine ve tonozlu tavana kadar yükselen dev beyaz mermer sütunlara uyum sağlıyordu. Etrafındaki büyük salonu işaret ettiğinde sanki oraya aitmiş gibi görünüyordu.

"Burası Vekilharçlar Salonu. Bir zamanlar Krallar Salonu'ydu. Başka isimleri de vardı. Bir zamanlar Ölümsüz Yıldız olarak adlandırılmıştı ve feneri
Son Alev. Uzun zaman önce Karanlık Kral'a karşı verilen savaştaki son kaleydi. Konuşurken sesi kadim manzaraları çağrıştırıyordu. 'Artık ihtişamı soldu ve güneşi neredeyse battı. Yine de, yaklaşmakta olan karanlığa karşı uzun alacakaranlığı koruduğumuz gibi duruyor. Simon dışarıda daha güçlü olabilir ama bu duvarların içinde kimse bize meydan okuyamaz.

Will, bataklıkta beyaz bir sıra halinde dörtnala ilerleyen Vekilharçların karanlığı geri püskürtüşünü hatırladı. Kendi topraklarındaki güçlerinden emindiler, Kalanlar önlerinde sinmişlerdi.

Adalet ona bu yerden bahsetmişti. *Dünyanın ışıkları birer birer söndü, ta ki geriye tek bir ışık, Son Alev kalana kadar. Oradakiler
Işığın tarafı son direnişini yaptı*. Dünyanın en sonunda karanlığa karşı duran bir ışık.

Will, devasa antik sütunlara ve dört boş tahta bakarken ürpererek burası olduğunu fark etti. Yüzyıllar sonra, insanları toz ve sessizlik içindeyken ve hikâyeleri unutulmuşken hâlâ ayaktaydı.

Ama eğer burası son kaleyse, bu Adalet'in söylediği her şeyin doğru olduğu ve son savaşı görmüş bir salonda durduğu anlamına geliyordu. *Tek Karanlık Kral'ın fethedemeyeceği bir yer.* Bu düşünce içinde titreşti. "Sana
tanıdık geliyor, değil mi?" dedi Yaşlı Vekilharç. 'Sanki daha önce
daha önce burada bulundum.'

"Bunu nereden biliyorsun?

"Yeni Vekilharçlar da bazen böyle hissediyor," dedi. "Ama bu koridorlarda yürüyenler sadece Vekilharçlar değil.

Will, bildiği ama artık var olmayan bir yerin hayaleti tarafından kuşatıldığını, sanki bu dünyada bir daha asla dolaşmayacak olan büyük, kadim bir canavarın kemiklerine bakıyormuş gibi ezici bir hisle yeniden hissetti.

"Neden tanıyorum?" dedi, zihninin yarı hafızayla dolup taşması neredeyse acı vericiydi. 'Madalyonlu kadın - kim o? Annemle bir ilgisi var, değil mi? Simon neden bizi kovalıyordu - beni kovalıyordu?

Yaşlı Vekilharç'ın gözleri onun üzerindeydi. "Annen sana hiç söylemedi mi?" Kalbi sanki Bowhill'e geri dönmüş ve annesinin gözleri ona bakıyormuş gibi çarpıyordu. *Will, söz ver.*

"Bana Londra'dan ayrıldığımızı çünkü buradan yorulduğunu söyledi. Bir yeri her terk edişimizde, devam etme zamanının geldiğini söylerdi. Bana büyüden ya da bir Leydi'den hiç bahsetmedi.

"O zaman ne olduğunu bilmiyorsun.

Yaşlı Vekilharç ona öylesine araştıran bir bakışla bakıyordu ki, sanki onun içini görebiliyormuş gibi hissetti. Sanki her şeyi görebiliyormuş gibi. Sanki Bowhill'i, çamurda tökezleyerek koşuşunu, Londra'daki rıhtım kazasını, Matthew'un ona madalyonu verişini ve o anı görebiliyordu. Bozulmuş Bıçak'a ulaştığında gemideydi.

Büyük salona girdiğinde, Will kendini yargılanıyormuş gibi hissetmişti. Şimdi sanki kendisi Yaşlı Vekilharç tarafından tartılıyormuş gibiydi ve bir anda eksik bulunmamak için umutsuzluğa kapıldı.

Lütfen, diye düşündü, ne için yalvardığından bile emin değildi, sadece onun onayının kendisi için önemli olduğunu biliyordu.

Sonunda Yaşlı Vekilharç taburesine geri oturdu.

Yaşlı Vekilharç bir karara varmak üzereymiş gibi, "Salon'a büyü ilk kez girdiğinden beri dışarıdan kimseyi kabul etmedik," dedi. "Ama size bir sığınak öneriyorum
Eğer almak isterseniz burada. Bizimle kalırsanız, aradığınız cevapları bulacaksınız... yine de öğrenecek çok şeyiniz olacak ve gerçeği hiç aramamış olmayı dileyebilirsiniz. Önümüzde karanlık zamanlar var. Ve sonra, bir başka uzun bakıştan sonra, gözleri ısındı. "Ama en karanlık gecede bile bir yıldız vardır.

Will, karlı Vekilharçlardan oluşan onur muhafızlarıyla birlikte, etrafındaki salonun ihtişamına baktı. Dışarıda Simon bekliyordu; amansız takip, uğuldayan karanlık, güvenilecek hiç kimse, saklanılacak hiçbir yer yoktu. Will, elleri hâlâ bağlı, gergin ve tedirgin duran Violet'e baktı.
Ve derin bir nefes aldı.

"Benim de arkadaşım
mı?" dedi Will.

"Senin de arkadaşın," dedi Yaşlı Vekilharç, yarım bir gülümsemeyle.

"İhtiyar Vekilharç, bu çocuğun - o olduğuna - inanıyor olamazsınız." Yüksek Yeniçeri protesto için bir adım öne çıkmıştı ki, İhtiyar Vekilharç elini kaldırarak onu durdurdu.

'Her ne ise, o sadece bir çocuk. Diğerleri o dinlenene kadar bekleyebilir. "Bu bir hata," dedi Yüksek Yeniçeri.

"İyilik asla bir hata değildir," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Kalbin bir yerlerinde her zaman hatırlanır.

Will yaklaşırken Violet ayağa fırladı ve Will kendini ona ve Justice'e, bu yabancı yerde tanıdık yüzlerine bakarken buldu.

"Gelebildiğine sevindim," dedi Violet.

'Sen de,' dedi Will.

"Justice senin peşinden salona gitmeye çalışırken neredeyse bir yerini burkuyordu. Will'in koştuğu onca zaman boyunca, başarıp başaramadığını umursayan hiç kimse olmamıştı. Violet'in çocuksu yüzüne, genç erkek giysilerine ve kendini tutuşundaki yeni gerginliğe baktı.

Ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki... Adalet'le kaçışı ve burada, ailesinden bu kadar uzakta olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında. Ama Adalet onun yanında dururken bunu yapamazdı. Bunu anlamış gibiydi, önce Adalet'e, sonra da Will'e kısa bir süre baktı ve
hafifçe başını salladı. Will kendi bakışlarını, çok şey borçlu olduğu Justice'e çevirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Will, "benim için tartıştığın için.

"Size burada hoş karşılanacağınızı söylemiştim," dedi Adalet küçük bir gülümsemeyle. "Yaşlı Vekilharç yeniçerilerden size odalarınıza kadar eşlik etmelerini istedi.

"Odalar mı?

"Sanırım yorgunsunuz," dedi Adalet, "yakalandığınız için hâlâ yara bere içindesiniz ve uzun süredir dinlenmediniz. Size Salon'un korumalarını sunalım. Eliyle işaret etti.

Yüksek Yeniçeri'ninkiyle aynı mavilikte cüppeler giyen iki kız bekliyordu. Vekilharçlar gibi onlar da asil ve uhrevi bir görünüme sahipti. Biri solgun ve çilliydi, saçları kuru buğday kabuğu rengindeydi. Adı Sarah'ydı. Diğer kız daha uzun boyluydu ve teni Leda'nınkinden daha koyu kahverengiydi. Yontulmuş gibi görünen bir profili vardı ve boynuna mavi bir kolye takmıştı. Konuşan oydu.

"Ben Grace," dedi. "Yaşlı Vekilharç'ın yeniçerisiyim. İkiniz için de odalar hazırlanmasını emretti.

Will tekrar Violet'e baktı. İkisinin de üstü başı çamur içindeydi ve Adalet'in haklı olduğunu anladı: ikisi de çok yorgundu. Violet başını salladığında, o da onayladı.

Grace onları yüzyılların ayak izleriyle aşınmış basamaklardan, garip bir şekilde ıssız hissettiren bir bölümden yukarı doğru yavaş, sarmal bir yolculuğa çıkardı. Sadece birçoğu harabeye dönmüş garip avlulara, koridorlara ve odalara göz attı. Etrafında, Salon'un soluk güzelliği, dünyanın son ışığı sönmeden önce gün batımının uzun kızıllığı gibiydi.

Grace onlara eşlik ederken bir yere ait olduklarının güvencesini veriyordu. Duvarın kavisli olduğunu fark eden Will, kapıdan geçerken gördüğü kulelerden birinin içinde olup olmadıklarını merak etti. Tekrar hissetti ki Hayal ettiğinden daha büyük bir dünyaya girdiğini hissetti. Grace bir sahanlıkta, bir kapının önünde durdu.

"Eski zamanlarda misafirlerin salonun bu bölümünde kaldığını söylüyorlar," dedi Grace. 'Ama Vekilharçlar yabancıları kabul etmedi ve bu kanat boş kaldı. Yaşlı Vekilharç buranın tekrar açılmasını istedi. Burası sizin odanız olacak. Menekşe'ye başıyla işaret etti, meslektaşı elinde zincire bağlı demir anahtarlarla öne çıkıp kilide takmak üzere bir anahtar çıkardı.

Violet eşikte duraksadı ve Will'e bakmak için geri döndü. Will, Violet'in, geceyi Vekilharçlar'la geçirme ihtimali ona çok önemli gelse bile, bataklıkta yaptığı yürüyüşün çamurundan kurtulmayı dört gözle beklediğini düşündü. Bunun yerine oyalanıyordu. "Will'in odası yakınlarda mı?

"Seninkinin hemen yanında," dedi Grace.

"Pekâlâ o zaman," dedi Violet, nefesini içine çekerek ve başıyla teşekkür ederek.

Will, "Sabaha kadar" dedi. Ve ona son bir kez bakarak, odasına doğru gözden kayboldu.

Will, diğer yeniçeriye merdivenlerden yukarı çıkmasını işaret eden Grace'e döndü. Üçü birlikte kıvrımlı duvarın etrafında ilerlediler.

Grace, 'Bu oda da senin,' dedi.

Anahtarla açılan, yaşlılıktan gümüşleşmiş meşe bir kapının önüne gelmişlerdi. "Yaşlı Vekilharç dinlenmenizi ve iyileşmenizi istiyor," dedi Grace ve iki yeniçeri onu yeni odasına tek başına adım atması için bıraktı.

Londra'daki aşırı kalabalık lojmanından daha farklı olamazdı; orada çocuklar yerde yatıyor, uzanacak yer bile bulamıyorlardı. Yaşlı Vekilharç'ın nazik sözlerine rağmen Will, bir hapishane hücresi ya da kış mevsiminde terk edilmiş bir harabe bekliyordu. Kapı arkasından kapandığında inanamayarak içeri girdi.

Başının üzerinde, her bir paneli sanki bir zamanlar boyanmış gibi soluk maviler ve gümüşlerle renklendirilmiş, kaburgalı tonoz şeklinde kemerli taş tavan duruyordu.

Kemerler oyma taştan bir yıldızda birleşiyordu. Duvarlara bakan büyük pencereler ve yüksek şömineli büyük bir taş şömine vardı.

Birisi ateşi yakmış ve eski moda yatağın yanındaki küçük masanın üzerine bir lamba bırakmıştı. Yatak yumuşak ve sıcak görünüyordu, üstünü değiştirmesi için bir uyku gömleği de vardı. İsterse yıkanabilmesi için ateşin yanına bir fanila, bir leğen ve içinde ılık su bulunan gümüş bir ibrik konulmuştu ve lambayı almaya gittiğinde, üzerinde bir tabak akşam yemeği bulunan küçük bir tabure olduğunu gördü: taze esmer ekmek, yumuşak beyaz peynir ve
olgun üzümlerin yuvarlanması.

Annesi, kendisini kovalayan adamlardan güvende olacağı böyle bir yerin özlemini çekmiş olmalıydı. Vekilharçların karanlığı geri püskürtmek için orada olduğu bir yer. *Burada olması gereken kişi o*. Ama o asla
bu duvarların içine girmeyi başardı. Bunun yerine onu alıp kaçmayı seçmişti, ta ki artık kaçamayacak hale gelene kadar. Elini boynunda taşıdığı madalyona götürdü.

Pencereden gelen bir parıltı gözüne çarptı.

Oraya doğru yürürken, uzaktaki duvarlarda, pencerede bir ışık gibi parlayan ve ev vaat eden o dev alevin parıltısını tekrar gördü. Bu, gece boyunca bile Vekilharçlar tarafından bakılan bir işaretti. Yaşlı Vekilharç ona *Son Alev* adını vermişti. Yüzyıllar boyunca yanık tutulmuş, geriye kalan tek ışık olduğunda sonuna kadar yanmıştı.

Bir an için neredeyse görebiliyordu, Karanlık'ın orduları Salon'a yaklaşıyordu ve duvarlarındaki tek ışık parlıyordu, meydan okuyordu.

Will uzun süre dışarıya baktı.

Daha sonra, yıkanıp uyku gömleğini giydikten ve kırıntılarına varıncaya kadar küçük yemeği yedikten sonra, Leydi'nin madalyonu göğsünde sıcacık dururken yatağına uzandı. Bir süre sonra düşünceleri, uzun zaman önce Leydi'nin yanında olduğu bu koridorlarda yürüdüğü bir rüyaya dönüştü. Annesinin gözleriyle ona döndü ama yüzü çarpıklaştı ve değişti.

Salon'un olduğu yerde büyük bir karanlıktan başka bir şey göremedi; karanlığın üzerinde soluk bir taç ve siyah alevden yanan gözler yükseliyordu. Gittikçe yaklaşıyorlardı ve o kaçamıyordu. Kimse kaçamazdı. Kara alev onu tüketmek için yükseldi, sonra da her şeyi tüketmek için.

Nefes nefese kalan Will uyandı ve taştan oyulmuş yıldıza bakarak yattı; tekrar uyumayı başarması uzun zaman aldı.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

VIOLET çan sesleri ve sürüklenen bir sabah ilahisiyle uyandı. İlahi melodikti, bir manastır korosu uykusunun içine girip çıkıyordu. Ama bir şeyler anlamsızdı. Dil yabancıydı. Latince değildi. Kulağa daha yaşlı geliyordu. Ve neden keşişler yerine
Londra trafiğinin bağırış ve çağırışlarını? Sonra bir anda her şey aklına geldi.

Tom, kendisi gibi birini öldürmeden gerçek gücüne kavuşamaz.

Babasının soğuk, kesin sesi ve aslanlardan nefret eden ve kardeşini öldürmeye çalışan Adalet adlı Vekilharç'la birlikte geceleri bataklıklarda yürümeye karar vermesi.

Vekilharçlar Salonu'nun içindeydi.

Yatağında doğrulduğunda, yüksek tavanlı, oymalı şöminesi ve taşın derinliklerine yerleştirilmiş kemerli pencereleri olan tuhaf bir taş oda gördü. Ara sıra duyduğu sesler, Vekilharçların duvarlarda devriye gezdiği dışarıdan geliyordu. Pencerelerden içeri süzülen ilahiler, sabah ayini yapan Vekilharçlara aitti.

Etrafı Vekilharçlar tarafından sarılmıştı ve her biri onu öldürmek istiyordu.

Londra'da mutfak kahvaltı hazırlıyor olurdu: sıcak yulaf lapası, pastırma, yumurta veya tereyağlı balık. Masaya ilk inen babası olacaktı. Ve Tom-

Tom onun kayıp olduğunu biliyor muydu? Ve sonra, daha da korkutucu olanı: Tom *biliyor* muydu? Babasının onu neden İngiltere'ye getirdiğini, ne yapmayı planladığını biliyor muydu?

"Korkma," demişti Justice dün gece ona, salonun ışıklarına şaşkın şaşkın bakarken yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlayarak. "Hayır.
Simon'ın yaratığı duvarlarımızdan içeri adımını bile atmadı. Daha o sabah Simon'ın markasına duyduğu özlemi hatırlayarak içgüdüsel olarak elini bileğine götürmüştü. *Simon'ın hiçbir yaratığı ...*

Alev alev yanan meşalelerle aydınlatılmış duvarların önünden geçerken, Salon'u çoktan bir yabancının, Will'in gelişiyle çalkalanırken bulmuştu. İkinci davetsiz misafir Violet'e de şok içinde tepki vermişlerdi. Bunalmış bir halde, "Peki ya diğerleri?" diye soran Yüksek Yeniçeri Jannick'in sadece belli belirsiz farkındaydı.

Adalet tek dizinin üzerine çökmüş, başını eğmiş, sağ elini kalbinin üzerine yumruk yaparak resmi, eski moda bir poz vermişti.

"Bir Aslan vardı," demişti Justice. "Diğerleri öldü.

Aslanlardan nefret ederler. Yüksek Yeniçeri'nin bu kelime karşısındaki nefret dolu bakışını görmüştü. Ve bu yabancı yerde soğuk, ürpertici bir düşünce: *Ne olurdu*
Eğer öyle olduğumu bilselerdi bana ne yaparlardı?

Yatağını iterek dışarı çıktı. Küçük odası büyük salonun ihtişamına sahip değildi ama mekânın tuhaf, soluk güzelliği dün geceye göre daha belirgindi: fresk kalıntıları; kavisli tavanın uzun kaburgaları; balkona açılan kemer.

Dışarıdan, askeri tatbikatta mükemmel bir uyum içinde ilerleyen büyük bir grubun ritmik çağrılarını ve disiplinli tepkilerini duyabiliyordu.

Ve sonra durmasına neden olan bir şey gördü, kalbi hızlandı.

Yatağının ucundaki sandığın üzerinde bir Vekilharç üniforması duruyordu. Justice'in giydiği pelerin ve zincir zırh değil, benzer kesimli gümüşi gri bir tunik ve göğsünde yıldız arması, yün tozluklar ve yumuşak botlar - Vekilharçların savaş için zırhlı olmadıkları zamanlarda giydikleri kıyafetler.

Dün gece giydiği yatak gömleği gibi onun için buraya serilmişti. Kendi giysilerine baktı, şöminenin yanında kurumuş çamurdan bir yığın vardı. Onlarla tekrar güreşemezdi ve güreşmek de istemiyordu. Ama-

Tuniği eline aldı. Temiz ve hafifti, daha önce hiç karşılaşmadığı bir kumaştan yapılmıştı, yıldızın etrafında işlemeler vardı

blazon. Küçük, zarif dikişleri görebiliyordu ve başının üzerinden geçirdiğinde üzerine tam oturduğunu fark etti. Kemerini bağlayıp tozlukları ve çizmeleri giydiğinde, pantolon ve ceketin bile sunmadığı bir hareket rahatlığının farkına vardı. Sanki sadece kendisi için yapılmış bir giysiyi giyiyormuş gibi hissetti.

Duvar aynasına döndüğünde, dönüşüm karşısında şok oldu. Giysileri ona Vekilharçların sahip olduğu Ortaçağ şövalyelerinin çift cinsiyetli görünümünü veriyordu. Birdenbire antik dünyanın gururlu ve güçlü bir savaşçısı oluvermişti. *Onlardan biri gibi görünüyorum.* Neredeyse savaş borusunu duyabiliyor, elindeki kılıcı hissedebiliyordu.

Eğer babası onu bu kıyafetler içinde gördüyse - eğer Tom onu gördüyse-

Arkasından bir ses, "Sana yakışıyor," dedi ve o da sarsılarak döndü.

Will, balkonuna çıkıp korkuluklardan sessizce aşağı inerken konuştu. Steward kıyafetinin birebir aynısını giyiyordu. Giysiler Will'in üzerinde de onunkilerle aynı androjenleştirici etkiyi yaratmış, çarpıcı kemik yapısını ön plana çıkarmıştı.

onun güzel görünmesi için yoğun.

"Genelde etek giymem," dedi Violet, kemerin altından uyluğun ortasına kadar etekli olan tuniği çekiştirerek.

Will de onun hareketini yankılayarak, "Ben de öyle," dedi. Belli belirsiz birbirlerine gülümsüyorlardı. Gümüş tunik ona da yakışmıştı, diye düşündü. Bunu ona söylememişti. Onu gördüğüne ne kadar sevindiğini de söylememişti. White Hart'ta onun için yalan söylediğini, onu çok az tanımasına rağmen Justice'e karşı onun tarafını tuttuğunu hatırlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Adalete benim" - bunu söylemekten garip bir şekilde utanıyordu - "arkadaşın olduğumu söylediğin için. Derin bir nefes aldı. "Tom'un kardeşim olduğunu öğrenirlerse ne yaparlar bilmiyorum.

Will, Vekilharç kıyafetleri içinde çok farklı görünüyordu. Onu Simon'ın elindeki yaralı, kanlı serseriden, görünüşü bu tuhaf, eski yere yakışan genç bir adama dönüştürmüşlerdi. Bu ona, eline kılıç almış bir yabancı olduğunu hatırlatmıştı.

Onu tanımıyordu. Hâlâ temkinli hissediyordu. Ama onu Vekilharçlara ihbar etmemişti. Gerekmediği halde onun için yalan söylemişti.

"Yani gerçekten Tom gibi misin?" dedi Will sessizce. "Bir

Aslan mı? Dedi ki, 'Bilmiyorum. Ben her zaman-'

Güçlü.

Çocukken Tom'la her şeyi birlikte yapmışlardı. Tom'un annesinin hoşlanmadığı ama babasının sevgiyle baktığı bir alışkanlık olan, Tom'un kullanılmış erkek kıyafetlerini bile paylaşmıştı.

Ya da öyle düşünmüştü.

Tom, kendisi gibi bir başkasını öldürmeden gerçek gücüne ulaşamaz.

'Düne kadar *Aslan* kelimesini hiç duymamıştım. Ama babamı duydun. Bir Aslan'ın diğerini öldürmesi gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden o-' *Neden beni getirdi*

Hindistan'dan buraya. Beni neden büyüttüğünü. Tom'un annesi benden nefret etmesine rağmen neden beni evde tuttu-

Tüm gerçekler yüzüne çarpınca nefes almakta zorlandı. Ailesi onu öldürmeyi, Tom'un güç kazanması için onu kurban etmeyi planlamıştı ve o asla onlara geri dönemezdi.

Hastalandığında babasının beş gün beş gece boyunca yatağının yanında oturup doktora, "*Ne pahasına olursa olsun. Onun iyileşmesine ihtiyacım var.* Tom'un annesine karşı onu her zaman savunduğunu, ona her zaman güven verdiğini, ona özel olduğunu söylediğini düşündü-

Onu öldürmek için eve getirmişti. Onu öldürmek için orada tutmuştu. İlgisi, alakası, hiçbiri gerçek değildi.

"Komiserler öğrenmeyecek," dedi Will. "Onlara söylemeyeceğim.

Düşünceleriyle sarsılan kadın ona baktı. Adam bunu rıhtımda sahip olduğu aynı sakin kesinlikte söylemişti, sanki bir söz verdiğinde onu tutuyormuş gibi. Onu tanımıyor olabilirdi ama bu yerde ikisi yalnızdı. Dengeleyici bir nefes aldı.

'Haklıydın,' dedi Violet. 'Kalanlar - o atlı üç adam - dörtnala yanımızdan geçip gittiler. Sadece seni istiyorlardı. Justice ve ben onlar gidene kadar bekledik, sonra da nehri yürüyerek geçtik.

Benim adım attığım yere bas, demişti Justice, bataklıkta dikkatli bir yol seçerek. Ne zaman onun adımlarını tam olarak takip etmese, kendini beline kadar çamurun içinde bulmuş, Justice'in onu yukarı çekmeye hazır uzanmış eline kaşlarını çatmıştı. Uzakta tazıların ürkütücü ulumalarını duymuşlar ve bir keresinde ufukta eski zırhları içinde köprünün üzerinden dörtnala geçen Kalıntılar'ı görmüşlerdi. "Onları batıya, Simon'a doğru at sürerken gördük. Tazılarla birlikte araziye akıyordu. Şaşırmıştı.

Will'in yanlarında olmamasından duyduğu rahatlamanın keskinliğini hissetti. Will, "Ona nerede olduğumu söylemek için," dedi.

Karanlık bir şekilde şok ediciydi. Violet, Simon'ın dikkatini Salon'a çevirdiği düşüncesiyle ürperdi. Gözünün önüne o kara tazıların

Lea boyunca, bataklıktaki o yalnız, kırık kemerin etrafını sararken böğürüyorlardı.

"Simon seni neden bu kadar çok istiyor?

Sözleri havada asılı kaldı. Bilmek istediği bir şeydi *Sealgair*'in ambarında ona rastladığından beri. Simon neden bir liman işçisini yakalamış, dövdürmüş ve zincire vurdurmuştu? Will artık yıkandığı ve yırtık pırtık Londra giysilerini çıkardığı için farklı görünüyordu ama hâlâ bir çocuktu.

"Bilmiyorum. Ama Yaşlı Vekilharcı duydunuz. Bunun annemle bir ilgisi var. Will, üzerinde uzun beyaz bir yara izi olan sağ elinin avuç içine baktı. Sanki bilinçsizce, başparmağını yara boyunca ovuşturdu.

Annesinden daha fazlasıydı. *Onunla* ilgili bir şeydi. Ne olduğuyla. Vekilharçlar ona huşu ve korku karışımı bir tepkiyle yaklaşmışlardı. Adalet de aynıydı, Will'in madalyonunu görür görmez önünde diz çökmüştü. Farklı güçler ona yaklaşıyor, bir mengene gibi üzerine kapanıyordu.

Kız ona bunu soramadan Will pencereye doğru ilerledi ve 'Fark ettin mi? Pencerelerden Londra görünmüyor' dedi.

"Ne demek istiyorsun?

"Londra'yı göremezsiniz. Sadece bataklığı görebiliyorsunuz, bir tür sisin içinde kayboluyor. Sanki burası bir balonun içine gizlenmiş gibi.

Bu hiç mantıklı değildi. Dikkati dağılmış bir halde onun yanına geldi. Ve gördüğü manzara karşısında kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu.

Londra'dan hiçbir iz yoktu ve mor bataklıklar uzak bir bulanıklığa dönüşmüştü. O boş bataklıkların üzerinde durduğunu, gökyüzüne karşı duran yıkık kemeri hatırladı. O kemerin içinden geçene kadar Vekilharçlar Salonu görünmemişti. Ondan önce görünmezdi. O anın mutlak tuhaflığı onu yeniden çarpmıştı. İçeriden nasıl görüneceğini hiç düşünmemişti. Gerçekten de sanki bir balonun içindeydiler; bir cep; dünyanın gizli bir kıvrımı.

"Bu, giriş ve çıkışın tek yolunun kapı olduğu anlamına mı geliyor?" dedi Violet, sesinde gerginlik vardı. Bataklıktaki o yalnız kemeri daha da tuhaf gösteriyordu. Ve kendini kapana kısılmış hissetmesine neden oldu. 'Başka bir yoldan çıkmaya çalışırsan ne olur? Duvarlardan birine tırmanıp yürümeye devam edersen?

"Yolunuz sizi duvara geri götürecek," dedi Adalet kapı aralığından.

Violet sarsıldı ve döndü. Söylediklerini duymuş olabileceği düşüncesiyle kalbi hızla çarpıyordu. *Tom... Lions... ailesi...*

"Günaydın," dedi Justice.

Kapı aralığında uzun boylu, dikkat çekici bir figürdü. Uzun siyah saçlarının yarısı sıkı bir topuzla yüzünden geriye doğru toplanmıştı, diğer yarısı ise sırtından aşağıya dökülüyordu. Beyaz Steward ceketi parlıyordu.

Onu görünce tüm sinirleri çığlık atarak alarma geçti. Eski moda kıyafeti Londra'da uyumsuzken, burada buranın uhrevi doğasının bir parçası olarak uyuyordu. Ama yine de bir tehditti. Kardeşine saldırmıştı; Simon'ın gemisine saldırmıştı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Beni buraya getirdi çünkü ne olduğumu bilmiyordu. Eğer bilseydi-

"Neden sadece tek bir giriş ya da çıkış yolu var? Violet'in sesinde bir keskinlik vardı.

'Kapı bizi koruyor,' dedi Adalet. 'Kadim koğuşlar burayı dış dünyadan gizler, böylece bataklıktaki bir yabancı kapının etrafından dolaşabilir ve hatta içinden geçip Salonu asla bulamazsınız. Ama siz özgürce gelip gidebilirsiniz.

"Yani istediğimiz zaman gidebilir miyiz?" dedi Violet.

"Sizler bizim misafirlerimizsiniz," dedi Justice. 'İsterseniz Londra'ya dönmek ya da sadece bataklıkta gezinmek için gidebilirsiniz... Ama geri dönerseniz, kapıdan geçerken size eşlik etmesi için bir Vekilharç'a ihtiyacınız olacak, çünkü kapı sadece Vekilharç kanından biri için açılacaktır.

Londra'ya dönüş. Keskin bir bıçak darbesi, acı ve tehlike. Ailesine geri dönemezdi, ziyarete bile gidemezdi, asla. Ne olduğunu göstermemek için kendini zorladı.

Adalet karşısında durmuş, sıcak kahverengi gözleriyle ona bakarken değil.

Öne çıkan Will oldu. "İkimizin de Londra'da işi yok. Violet'e bakmadı ama sesini sabit tuttu. "Şimdilik kalmak istiyoruz.

Yalanı sürdürmenin gerginliği önünde uzanırken bile rahatlamıştı. Justice tekrar kapıya döndüğünde, Will'le göz göze geldiler ve onun yanında olmasının verdiği güveni yeniden hissetti.

"Bizler sadelik ve düzen içinde yaşıyoruz, ancak Salon'da yaşamanın bazı faydaları olduğunu düşünüyorum. Justice onu takip etmelerini işaret etti. "Yaşlı Vekilharç Will'i görmek istiyor ama henüz hazır değil. Siz beklerken, ben

Sana salondan bir şeyler göstereyim. Gelin.'

Violet tereddüt etti. Güvenli miydi? Düşman topraklarında olma hissi keskindi. Ama merak da ediyordu. Justice'i koridorda takip etti.

Onu antik bir şehir büyüklüğünde bir kale karşıladı. Violet etrafını saran bu yerin büyüklüğü karşısında nefesini tuttu; daha önce hiç böyle bir şey görmemiş ya da hayal etmemişti. İç avluların manzaralarına bakan geniş merdivenlerden inerken devasa taş oymalar onları küçücük gösteriyordu. Çiçeklerin coştuğu bereketli bahçelere göz atarken
Çilek, elma ve şeftali mevsimi dışında hep birlikte meyve veriyordu. Bir koridorun tavanı iç içe geçmiş armalarla kaplıydı. Bu
güzeldi, bir orman gölgesi gibiydi. Bir diğeri ise kemerlerin tepe noktalarının birleştiği yerde taşa oyulmuş yıldızlarla taçlandırılmıştı.

"Biz buraya Salon diyoruz ama aslında burası koca bir kale," dedi Justice. 'Büyük bir kısmı bakıma muhtaç hale geldi. Batı kanadına giriş yasak ve kuzeyin bazı bölümleri de kapalı. Bütün bölümler ve odalar var. Vekilharçlar yüzyıllardır yürümüyor.'

Uzakta, çift beyaz giysili Vekilharçların devriye gezdiği yüksek dış duvarı görebiliyordu; mavi giysili üç genç adam da yanlarından geçiyordu. Adalet'in bahsettiği sadelik ve düzen her yerdeydi. Buradaki herkesin bir amacı vardı, Salon'un güzelliği ve sükûneti içinde sanki oraya aitmiş gibi hareket ediyorlardı.

'Burası Salon'un doğu kanadı, burada yaşıyor ve eğitim görüyoruz. Vekilharçlar şafakta kalkar ve sabah ilahisinden sonra yemek yerler. Siz sabah yemeğini kaçırdınız ama yeniçeriler ikiniz için de biraz yiyecek ayırdı.

Büyük bir ahşap masanın bulunduğu bir odaya girdiler, burada mutfağa benzeyen şeyleri görebiliyordu. Kahvaltı kadar basit bir şey beklemiyordu ama masanın üzerindeki sepetleri ve keten kaplı yiyecekleri görür görmez aniden acıktı.

"Yeniçeriler mi?" dedi, keten paketlerden birinin karşısına oturup paketini açmaya başladı. Taze pişmiş ekmek kokusunu içine çekti.

'Bir Vekilharcın hayatı katıdır. Mükemmel bir disiplin arar, sürekli antrenman yapar, fedakârlık ve bekârlık yeminleri ederiz. Adalet oturdu ama yemek yemedi; eğer söyledikleri doğruysa, orucunu saatler önce, şafakta bozmuştu. "Vekilharç kanı taşıyan herkes
bir Vekilharç olmak. Vekilharç olmak isteyen herkes de bu yeteneğe sahip değildir. İsteği olmayanlar ya da sınavları geçemeyenler yeniçeri olurlar, vekilharç değil. Onlar mavi giyerken, Vekilharçlar beyaz giyerler.

"Grace ve gördüğümüz genç adamlar gibi..." dedi Violet. Grace'in ona odasını gösterdiğini ve az önce koridorda yanlarından geçtikleri üç kişiyi hatırladı. Yeniçeriler de Vekilharçlar kadar uhrevi ve dünyevi görünüyorlardı ama beyaz değil mavi giyinmişlerdi ve kılıç taşımıyorlardı. Kendi tuniği de acemilerinki gibi gümüşi bir griydi. *Gri, mavi ve beyaz,* diye düşündü. *Acemiler, yeniçeriler ve Görevliler.* "Bunu bizim için yeniçeriler mi yaptı?

Adalet başını salladı. 'Yeniçeriler salonun bilgisini saklarlar; onlar âlimler ve zanaatkârlar. Kütüphanelerle, eserlerle, bahçelerle onlar ilgilenir... Silahlarımızı yapanlar, tarihlerimizi yazanlar ve hatta giysilerimizi dokuyanlar yeniçerilerdir.

Violet giydiği tuniğe baktı. Açık gümüşi gri kumaş sanki insan eliyle değil de sihirle dokunmuş gibiydi. Yeniçerilerin sanatkârlığı daha önce gördüğü her şeyin ötesindeydi.

Ve kahvaltıdan ilk ısırığı aldığında, aynı kaliteye sahipti. Basit bir yemekti ama şimdiye kadar tattığı tüm yemeklerden daha doyurucuydu. Keten bir beze sarılmış ve hala dumanı tüten en taze ekmek. Parlak yeni yayılmış sarı tereyağı ve en tatlı bal. Altı tane kırmızı Bir kâsede elmalar vardı ve bir tanesinin tadına baktığında, sıcak bir günde bir orman deresindeki suyun serin ve gevrek tadından daha taze ve canlandırıcıydı.

Will, "Sanki her zaman yemeğin tadının böyle olması gerektiğini düşünmüştüm ama hiç böyle olmadı," dedi.

"Eski dünyanın büyüsünün bir kısmı hala burada yaşıyor," diyor Justice. 'Hasat ettiğimiz yiyeceklerde, suda, hatta havada bile bunu hissedebilirsiniz.

Bu doğruydu. Violet sıcak ekmekten sadece birkaç ısırık aldıktan sonra kendini yenilenmiş hissetti ve bal dilinin üzerinde eridi. Antik dünya böyle bir yer miydi? Renkler daha parlak, hava daha temiz, yemekler daha lezzetli miydi?

Yine Londra'da kahvaltılarını yapan ailesini düşündü. Burayı biliyorlar mıydı? Kamarotların ne olduğunu biliyorlardı. Tom onları gemide tanımıştı. Ve Simon... Simon Salon'u biliyordu. Kalıntıları, Vekilharçlar onları kovalayana kadar Will'i buraya kadar kovalamıştı. Ama buranın büyüsünü, parlak tadı olan yemeklerini, havasının kalitesini biliyorlar mıydı?

Tüm bunları Tom'la paylaşmak istemenin ama paylaşamayacağını bilmenin ve Tom'un bunu başından beri bilip kendisinden saklamış olmasından korkmanın acısını hissetti.

Ona başka ne söylememişti? Başka neyi bilmiyordu? Adalet onları bir dizi bahçeye götürdüğünde, Violet yan yana bitkilerle ve toprakla ilgilenen, gündelik işleri paylaşan Vekilharçlar ve yeniçeriler gördü.
Salon'un görevleri. Yüzlerce yıldır bu şekilde sürdürülen gelenekleri gördüğünü fark etti. Dışarıdan hiç kimsenin göremeyeceği, gizli kalmış koca bir dünya.

Özellikle de bir Aslan.

Justice önce cephaneliği, sonra da ahırları gösterdi ve Will'e daha sonra atını ziyaret edebileceğini söyledi. Ama Violet onu zar zor duymuş, Will'le birlikte bunlara ilk kez tanık olduklarını, havayı soluduklarını, yemeklerin tadına baktıklarını fark etmişti... Vekilharçlar yüzyıllar boyunca burada yaşamış ve ölmüş, kurallara uymuş, kimse burada olduklarını bilmediği halde gelenekleri yaşatmışlardı.

'Tüm bunları neden yapıyorsunuz? Neden duvarların dışında normal bir hayat yaşamıyorsun?

Justice gülümsedi - kaba bir gülümseme değil, ama sanki ona en önemli soruyu sormuş gibi bir onay gülümsemesi.

"Yukarı bak," dedi Justice.

Siperlerin üzerinde, alevleri gökyüzüne doğru inanılmaz derecede yükseğe ulaşan parlak bir fener yanıyordu. Dün gece Adalet'le birlikte geçitten geçerken karanlıkta parladığını görmüştü.

Son Alev.

"Büyü onu ayakta tutuyor," dedi Justice. 'Bizim zamanımızdan önceki büyü. Uzaktan bakıldığında gökyüzünde yanan parlak bir yıldız gibi görünür. Vekilharçların sembolü.

Ona bakarken, alevin sıcaklığını hissedebildiğini hayal etti. O bunu yaparken, Adalet yanına geldi.

"Alev bizim amacımız," dedi Adalet. 'Karanlık Kral geri dönmeye yemin ettiğinde, Tarikatımız ne kadar süre hazırda beklemek zorunda kalırsa kalsın, bunu önlemeye yemin ettik. Yüzyıllar boyunca bu yemini tuttuk, Karanlık Kral'ın bilgisini elimizde tuttuk.
karanlık nesnelerini bulduğumuz yerde yok ediyor ve savaşacağımız güne hazırlanıyoruz. Bu şekilde Ateşi yanık tutuyoruz.

Alev'e bakarken, eski dünyanın Vekilharçlarının bu yemini ettiklerini hayal etti. Bunun kendileri için ne anlama geleceğini bilselerdi torunları? Asırlarca dünyadan ayrı yaşayacaklarını, belki de hiç gelmeyecek bir günü bekleyeceklerini mi? Vekilharç nesilleri, yükseliyor

Her sabah görevlerine, geleneklerine bağlı kalarak, Karanlık Kral sessiz yatarken yaşayıp ölerek mi?

'Dışarıda dünya karanlıktan korkmayan bir masum gibi uyuyor,' dedi Adalet. 'Ama biz burada hatırlıyoruz. Daha önce gelenler tekrar gelecek. Ve geldiğinde, Vekilharçlar hazır olacak.

Yanan tek bir alev gibi, yüzyıllar boyunca bilginin ışığını taşımışlardı. Yaşlı Vekilharç buna *Ölmeyen Yıldız* demişti. *Son Alev*. Ancak Vekilharçların bunca yıldır koruduğu ışık kıvılcımı düşündüğünden çok daha kırılgandı.

Eğer Vekilharçlar bocalamış, görevlerinden sapmış olsalardı, geçmiş hafızalardan silinir ve Karanlık Kral bilmediği bir dünyaya geri dönebilirdi.

Kimse onun geldiğini göremezdi. Kimse onu nasıl durduracağını bilemezdi.

Geçmiş, şimdiki zamanı ezmek için yükselecek ve Karanlık Kral'ı yenmek için yapılan tüm savaşlar, verilen tüm canlar bir hiç olacaktı. Tekrar yükselecekti ve tek yapması gereken dünya onu unutana kadar beklemekti.

Bu düşünce aklından çıkmadı.

"Şimdi gel," dedi Adalet. "Sana salonun kalbini göstereceğim.

Dev kapılardan geçerek büyük salona girdiler. Geceleri geniş, meşalelerle aydınlatılmış bir mağara olan bu yer, gündüzleri bir ışık katedraline dönüşüyordu. Yüksek pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı, birçok beyaz sütundan yansıyan devasa ışık huzmeleri yaratıyor, yüksek ve parlak beyaz ağaçlardan oluşan göz kamaştırıcı bir ormanı andırıyordu.

Violet kürsünün üstündeki dört boş tahtı gördü. Artık buranın tarihi hakkında bir fikri olduğu için, bir zamanlar burada oturmuş olan figürleri ilk kez merak etti. Yaşlı Vekilharç buraya *Krallar Salonu* demişti.

"Burada ne olmuş böyle? Violet etrafındaki muhteşem taş yapılara bakarak şöyle dedi. "Diğer her şey kaybolmuşken burası nasıl hayatta kaldı?

Adalet onun bakışlarını boş tahtlara doğru takip etti. Her biri farklıydı ve benzersiz bir sembolle oyulmuştu. Bir kule; soluk bir güneş; kanatlı bir yılan; ve daha önce hiç görmediği bir çiçek.

"Uzun zaman önce, eski dünyanın dört büyük kralı vardı," dedi Adalet. "Salon onların buluşma yeriydi, bir çeşit bağlantı noktasıydı. Ama Karanlık Kral

yükseldi, dört kral bocaladı. Üçü Karanlık Kral'la pazarlık yaptı ve yozlaştı; dördüncüsü ise kaçtı ve soyu zamana yenik düştü. Onların yerine karanlığa karşı duranlar, son savaşa katılan büyük ittifakın bir parçası olan dört kralın Vekilharçlarıydı.

'Krallar Salonu, Vekilharçlar Salonu oldu,' dedi Violet.

Adalet başını salladı. "Vekilharçlar savaş bittiğinde Karanlık Kral'ın dönüşüne karşı nöbet tutacaklarına dair yemin ettiler. İnsanların sayısı artıyordu ve o dünyada kalan son büyülü yaratıklar güçlerinden geriye kalanları Salon'u gizlemek için harcadılar, onu koğuşlar ve büyüyle örttüler. Şimdi biz Vekilharçlar gizlilik içinde hizmet ediyoruz ve Vekilharç Kanına sahip olanlar dünyanın dört bir yanından savaşımıza katılmak için çağrılıyorlar.

Bu, birçok Vekilharcın neden başka ülkelerden gelmiş gibi göründüğünü açıklıyordu, eğer bir zamanlar krallarının yaptığı gibi dünyanın öbür ucundan buraya gelmişlerse. Violet Salon'da farklı dillerin konuşulduğunu duymuştu, özellikle de Vekilharçlar onun gelişini Adalet'le tartışmak için bir araya geldiklerinde. Gemideki Fransız Kamarot gibi farklı aksanları olan Kamarotlar da duyduğunu hatırlıyordu.

"En karanlık anımızda Vekilharçların Kralı çağıracağı ve Kral soyunun buna cevap vereceği söylenir. Justice biraz alaycı bir şekilde gülümsedi, sanki onun için bile bu sadece bir hikayeymiş gibi. 'Ama şimdilik, ayakta duruyoruz çünkü kalanlar. Ve biz de yüzyıllardır Vekilharçların yaptığı gibi Karanlıktan korunmak, işaretleri gözlemek ve geçmişi hatırlamak için yeminlerimize sadık kalıyoruz.

O eski krallara ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Mücadeleyi Vekilharçlara bırakmışlar, onlar da sadakatle üstlenmişler ve kimsenin tahmin edemeyeceği kadar uzun süre görevlerini sürdürmüşlerdi. Ne olmuştu da kralların savaştan dönmesine neden oldu?

Etrafında Salon yeni bir önem kazandı ve mermer sütunlardan oluşan ormanda yürürlerken kralları ve Burada yaşamış olan kraliçeler, güç ve güzellikte insanlığı aşan ışıltılı, görkemli varlıklar.

Sonra döndü ve bir yüz gördü.

Duvarın ortasında yüzüyor ve ona bakıyordu. Bir ses çıkardı ve geri adım attı.

Bir saniye sonra bunun sadece bir gravür olduğunu gördü. Kararmış ve solmuş bir aslan yüzü, sıvı kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. Duvarda bir ödül gibi asılı duran eski, kırık bir kalkan parçasının üzerine kazınmıştı.

"Bu da ne?" dedi.

"Rassalon'un Kalkanı," dedi Adalet.

Rassalon'un Kalkanı. Bu isim içinde yankılanıyor, derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyordu. Aslan ona doğru bakıyor gibiydi. Kalkanın altındaki taşa, duvara kazınmış tuhaf bir yazıya uzandı. Zaman kelimeleri yarı yarıya aşındırmıştı.

Violet'in parmakları kelimeleri okşadı, soğuk taşın üzerinde gezinirken kalbi küt küt atıyordu. "Ne yazıyor?

"Biz Vekilharçlar eski dil bilgimizin çoğunu kaybettik," dedi Adalet, "ama bana "*İlk Aslan Rassalon"* yazdığını söylediler.

Violet sanki yanmış gibi parmaklarını geri çekti. Büyük yelesi ve sıvı gözleriyle aslana bakıyordu, nabzı hızla atıyordu.

İlk Aslan ...

"Vekilharçların elinde eski savaştan kalma çok az eser var," dedi Justice, "ama bu onlardan biri. Burada Rassalon'un Kalkanı kırılmıştı.

Kalkanın üzerindeki aslana bakmaktan kendini alamıyordu, aklında binlerce soru vardı.

Rassalon kimdi? Vekilharçlar onunla neden savaşmıştı? Karanlık Kral için savaşmaya nasıl gelmişti? *Bu kalkan... Nedir o? Neyin içindeyim ben?*

Aslan ona bakıyor gibiydi. Mızraklı Vekilharçların, yan tarafına saplandığı yerden kanlar akan bir hayvanı çevrelediğini hayal etti. Eski dünyanın büyük savaşlarından beri Vekilharçlar Aslanlarla savaşıyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim, Yargıç. Bir kızın sesi Violet'i daldığı hayallerden uyandırdı. Bir gece önce ona odasını gösteren yeniçeri Grace'i tanıdı. "Yaşlı Vekilharç Will'i görmeye hazır.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kalbi küt küt atan WILL, Grace'i uzun bir koridordan geçerek salonun derinliklerine kadar takip etti.

Etraflarındaki mimari değişmişti; kemerler daha alçak ve dar, oymaların şekilleri farklı, duvarlar daha kalındı. Sanki Salon'un bu kısmına hiç kimse gelmemiş gibi her şeyin üzerinde bir durgunluk vardı.

Bir geçidin sonuna yerleştirilmiş çift kapıya ulaştılar. Will durdu, tiksinti onu geride tutuyordu. Sanki bir mezara girmek üzereymiş gibi hissediyordu. rahatsız edilmemesi gereken bir yer. *Oraya girmek istemiyorum.* Ama Grace kapıları iterek açtı.

Oda daireseldi ve kubbeli bir tavanı vardı; gri taş, bir dağın sarsılmaz kayası kadar eskiydi. Ortada, tavana kadar uzanacak şekilde oyulmuş taştan bir ağaç vardı.

Ağaç ölmüş, kurumuş ve kararmıştı, sanki canlı bir ağaç yüzyıllar önce kemikleşmiş gibiydi.

Will korkunç bir aşinalık şokuyla ürperdi; burayı biliyordu ama bir şekilde tüm bildikleri gitmiş, yerine ölü taşın tuhaf, ıssız varlığı gelmişti.

Yaşlı Vekilharç ağacın yanında bekliyordu, beyazlar içinde vakur bir figürdü. Yüksek Yeniçeri Jannick onun yanında duruyordu, nahoş gözleri taş kadar inatçıydı. Mavi yeniçeri cübbesi yanlış görünüyordu.

Gri oda, ölüyü rahatsız eden bir hayat gibiydi. Kapılar Will'in arkasından kapandı ve Will onlarla yalnız kaldı.

İleriye doğru attığı her adımda Will'in aşinalık duygusu artıyordu. Neredeyse burada daha önce ne olduğunu görebiliyordu, ulaşamayacağı hayali bir görüntü.

"Burası neresi?

"Bu Ağaç Taşı," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Salon'daki en eski ve en güçlü yerdir. Ama aynı zamanda büyük üzüntülerin yaşandığı bir yerdir. Komiserler nadiren gelir.'

Will, Yaşlı Vekilharç'ın ve Yüksek Yeniçeri'nin kendisini izlediğini biliyordu. Ama gözlerini Ağaç Taş'tan alamıyordu. Onu *biliyordu*, hatırlıyordu ya da neredeyse hatırlıyordu, dilinin ucundaki bir kelime gibi, ancak hatırladığı şey önündekinden farklıydı-

"Ondan bir şeyler seziyorsun," dedi Yaşlı Vekilharç, "değil mi?

Yüksek Yeniçeri küçümseyici bir ses çıkardı. Will onu zar zor duydu, dikkati Ağaç'a odaklanmıştı. Sanki olması gereken yerde, karanlıkta duruyormuş gibiydi-

'Işık. Karanlık olmamalı. Işık olmalı-'

"Işık Ağacı," dedi Yaşlı Vekilharç, gözleri onun üzerindeydi. "Bir zamanlar öyle denirdi.

"Bir tahmin," dedi Yüksek Yeniçeri Jannick.

"Ya da gerçekten hissediyor," dedi Yaşlı Vekilharç.

Bunu hissedebiliyordu. Ancak onun yokluğuna bakıyordu, tıpkı çorak bir araziye bakıp bir zamanlar onun ağaçların arasında yürüdüğü bir orman olduğunu bilmek gibi.

"Buradaydı, değil mi?" dedi Will, kalbi küt küt atan Yaşlı Vekilharç'a dönerek. 'Uzun zaman önce, Leydi buradaydı ve Ağaç yaşıyordu.
-'

Canlıdan da öteydi; parlaktı.

Kimdi o? Onu aynada nasıl görmüştü? Burası çoktan ölmüşken o kadar gerçek hissetmişti ki. Elini tuniğinin altındaki madalyona doğru kaldırdı. Işık Ağacı bir alıç ağacıydı, tıpkı alıç madalyonu gibi
boynuna takardı. *Bir alıç ağacı Leydi'nin sembolüydü.* Bir zamanlar ışıkla parladığını nereden biliyordu?

Yaşlı Vekilharç başını sallayarak, "O öldüğünde o da öldü," dedi. "Onun dokunuşunun onu hayata döndüreceği ve parlatacağı söylenir.

Will, ölü dalları boş bir arazideki iskelet kalıntıları gibi duran Ağaca baktı.

"Elini üzerine koy," dedi Yaşlı Vekilharç.

Midesi bulandı. Bunu istediğinden emin değildi. Yaşlı Vekilharç ve Yüksek Yeniçeri Jannick ona bir sınavdaymış gibi bakıyorlardı.

Uzandı ve avucunu soğuk granit dallarından birinin üzerine koydu. Zamanın geçmesiyle aşınmış, pürüzsüzleşmiş olduğunu hissedebiliyordu. Ne bir ışık parlıyordu ne de yeşil bir filiz kıpırdıyordu. Bu yerdeki her şey gibi o da ölüydü.

"Gördünüz mü? Hiçbir şey,' dedi Jannick.

Will, kendisine küçümseme ve aşağılama karışımı bir ifadeyle bakan Yüksek Yeniçeri'ye baktı.

"Boş ver onu," dedi Yaşlı Vekilharç. "Denemeni istiyorum.

"Denemek mi?" dedi Will.

"Gözlerini kapat," dedi Yaşlı Vekilharç, "ve Işığı bulmaya çalış.

Ne yapmasını istediğinden emin değildi ama onun beklenti dolu bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. Will derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Altında
Elindeki taş zamanla çatlamış ve yıpranmıştı ve soğuktu. Sessizce Ağacın aydınlanmasını dilemeye çalıştı ama bu, taşın uçmasını dilemeye benziyordu. Tek kelimeyle imkânsızdı.

Yaşlı Vekilharç öne çıktı ve sanki anlamamış gibi tekrar nazikçe konuştu.

'Hayır. Yanlış yere bakıyorsun. Leydi Ağaç Taşı'nı parlattı ama Işık taşın içinde değildi. Onun içindeydi.'

Will gözlerini tekrar kapattı. Gerginliği hissedebiliyordu.
hem Yaşlı Vekilharç hem de Yüksek Yeniçeri'den önem. *Onun içinde.* İçinde bir şeylerin uyanmakta olduğunu hayal etmeye çalıştı. Hafızası çalkalanmaya başlamıştı. Aynadan kendisine bakan Leydi'yi hatırladı. Annesinin korkudan bembeyaz olmuş yüzünü hatırladı.
Will, söz ver.

Hatırlamak istemiyordu. Geçmişi, elini kesen acıyı, çamurlu tepede tökezleyerek ilerlerken morarmış boğazında hıçkırarak aldığı nefesi, kulaklarında çınlayan annesinin son sözlerini gün yüzüne çıkarmak istemiyordu. Will-

Will gözlerini zorla açtı. Hiç ışık yoktu. En ufak bir ışık bile yoktu. parıltı. Yüksek Yeniçeri haklıydı. Ağaç Taşı ölü ve soğuktu ve onu hayata döndürmek için gereken her neyse, onun içinde değildi.

"Aradığımız kişi o değil," diyordu Yüksek Yeniçeri Jannick. 'Leydi'nin gücüne sahip değil. Bu bir zaman kaybı.

Yaşlı Vekilharç küçük, neredeyse hüzünlü bir gülümseme verdi. "Yine de Leydi sözünü tuttu.

"Hanımefendi mi? Yüksek Yeniçeri küçümseyerek başını salladı. 'Marcus kaçırıldığında Hanımefendi neredeydi? Karım öldürüldüğünde Hanımefendi neredeydi? Oğlum öldürüldüğünde Hanımefendi neredeydi-' Sanki dudaklarından çıkmasına izin vermeye dayanamıyormuş gibi söyleyeceği şeyi ısırdı. Yüzü bembeyazdı.

"Jannick," dedi Yaşlı Vekilharç nazikçe.

'Leydi öldü, Euphemia. Savaşması gerekenler bizleriz. Beceriden ya da eğitimden yoksun bir çocuk değil. Vaktimi bir fanteziyle harcamayacağım,' dedi Yüksek Yeniçeri Jannick ve dönüp kapıdan dışarı çıktı.

Will, sessiz odada Yaşlı Vekilharç ile yalnız kalmıştı. Uzun beyaz saçları, nazik ve kırışık yüzünü çerçeveliyordu. Euphemia ismi ona çok yakışıyordu ama Will daha önce bu ismin söylendiğini hiç duymamıştı. Yanındaki Ağaç Taşı karanlık ve ölü görünürken, Will onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetti.

"Bu senin hatan değil," dedi Yaşlı Vekilharç. 'O iyi bir adam. Cyprian ve Marcus'u bir babaya en çok ihtiyaç duydukları anda evlat edindi ve onları kendi çocukları gibi yetiştirdi. Ama yabancılara güvenmez. İlk oğlu altı yıl önce öldüğünden beri güvenmiyor.

Will, Ağaç Taşı'na dönerek, "Özür dilerim," dedi. "Denedim, sadece-"

"Jannick haklı," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Eğitim eksikliğiniz var. Sen Hazır.' Yaşlı Vekilharç sanki bir şey arıyormuş gibi onun gözlerinin içine baktı. 'Ama hangimiz hayatın bizden yüzleşmemizi istediği şeylere hazırız? O anı biz seçmeyiz. O an biz istesek de istemesek de gelir ve kendimizi buna hazırlamalıyız.

"Neye hazırsın?

Uzun bir saniye boyunca ona bakmaya devam etti. "Adalet sana bir kısmını anlattı.

Londra'daki White Hart'ın hanında, Justice ona karanlığa gömülen eski bir dünyadan bahsetmişti. Birkaç gün önce olsa buna inanmazdı. Ama kara ateşin bir gemiyi parçaladığını ve kendi yaşındaki bir kızın zincirleri kırmak için çıplak ellerini kullandığını görmüştü.

"Bir zamanlar hüküm sürmeye çalışan bir Karanlık Kral olduğunu söyledi," dedi Will, "ama bir Leydi tarafından durdurulmuş.

O. Kadın. Onun hakkında çok az şey biliyordu ama her şeyi öğrenmeyi arzuluyordu.

Aynada onu bir an için görmüştü - sanki onu tanıyormuş gibi, birbirlerine bağlıymışlar gibi bakmıştı ona. Ona annesi gibi gözlerle bakmıştı. Bir nefes çekti.

"Birbirlerini seviyorlardı ve kadın onu öldürdü," dedi Yaşlı Vekilharç, "Güneyde, Akdeniz'e yakın bir yerde. Onu nasıl yendiğini bilmiyoruz, sadece yendiğini biliyoruz. Bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Çok fazla sorusu vardı. Ama hepsinin kalbinde çalkalanan şuydu: Neden? Matthew neden Leydi'nin madalyonunu onun üzerine bastırmıştı? Adalet onu neden Salon'a getirmişti? Neden Yaşlı Vekilharç ona Vekilharçların aradığı kişi miydi? Neden Vekilharçlar ona korku, huşu ve umutla bakıyorlardı?

"Bir şekilde benim o olduğumu düşünüyorsun.

Yaşlı Vekilharç yavaşça başını salladı. 'Annenden sana geçen onun kanını taşıyorsun. Ve Leydi'nin kanı güçlüdür. Yaşlı Vekilharç'ın sesi ciddiydi. "Kadim bir kralı öldürecek kadar güçlü. Simon bu yüzden seni arıyor. Ona baktı. "Karanlık Kral'ı geri getirmeye çalışıyor. Bu onun tek arzusudur... her şeyden önce aradığı şeydir. Altında
Karanlık Kral'ın hâkimiyetine girerse, kara büyü dünyaya geri dönecekti, Geçmiş günümüze getirilirken insanlar katledildi ve boyun eğdirildi. Simon, Karanlık Kral'ın varisi olarak tüm bunların üzerinde durmak istiyor. Ve onu durdurabilecek tek şey Leydi'nin Kanı.

Will, "Annemin... Karanlık Kral'ı öldürmesi gerekiyordu...?" dedi.

Daha sonra bunu anladığı an olarak düşünecekti, tüm parçalar görmek istemediği bir resimde bir araya geliyordu.

Annesinin kaderi-

Şimdi aklı Bowhill'e, annesinin kanı toprağa karışırken yanında diz çöktüğü ana gitti. Annesinin ona söylediği son sözler, onun ölümü ve bunun nedeni, başına gelen her şeyin nedeni. *Will, söz ver.*

Will'in parmakları madalyonun üzerine kapandı. Aynadan kendisine bakan Leydi'yi hatırladı. Annesinin soluk soluğa *koştuğunu* hatırladı. Parmaklarının titremeye başladığını hissetti ve madalyona daha sıkı sarılarak onu sıkıca kavradı.

"Eleanor Simon'u yıllar önce bir kez durdurmuştu," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Karanlık Kral'ı geri getirmek için yaptığı ilk girişimde kız kardeşini - Mary'yi, teyzeni - öldürdü. Ama bunlar onun ilk, beceriksiz çabalarıydı. Şimdi amacına çok daha yakın. Eleanor öldüğüne göre artık önünde hiçbir engel kalmadığına inanıyor. Yaşlı Vekilharç bakışlarını ondan ayırmadı. "Sen hariç.

"Ben," dedi Will, olayın büyüklüğüyle boğuşarak. 'Ama ben - ben
yapamam
-'

Tanrım, Leydi'nin gözlerini üzerinde görebiliyordu, tıpkı annesinin gözleri gibi, ona bakıyordu. *Will, söz ver.* O biliyordu. O biliyordu. Onca ay, onca yıl kaçtı-

Annesinin-

Korkuyorum.

Sadece onun neden korktuğunu hiç bilmiyordu.

"Sen Leydi'nin kanındansın Will," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Ve o hâlâ Karanlık Kral'la savaşıyor. Senin aracılığınla.

Taş odanın soğuk boşluğunu, ölü ağacın siyah dallarını dünyadaki çatlaklar gibi hissederek Yaşlı Vekilharç'a baktı.

"Karanlık Kral'la savaşamam. Ağaç onunla alay eder gibiydi, istediklerini yapamayacağının bir kanıtıydı bu. "Onun gücüne sahip değilim. Bilinçsizce madalyonu kavradı. Madalyon elindeki yaraya saplandı.

"Madalyona bak," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Onu okuyabilirsin, değil mi? Eski dilin sözcüklerini biliyorsun. Nedenini anlamasan bile.

Metalin çarpık yüzeyine kazınmış kelimelere baktı. Daha önce hiç görmediği bir dilde yazıldıklarında, okuyamaması gerekirken onları okuyabildiği doğruydu.

> *Savaşmaya çağrıldığımda geri dönemem Bu yüzden bir çocuğum olacak*

Zamanın ötesine gönderilen bir mesajdı. Ona bir mesaj, diye düşündü, derisinin ürperdiğini hissederek. Leydi bunu onun okuması için oymuştu. Yüzyıllar boyunca sayısız kez elden ele aktarılmıştı. Ve tam da istediği gibi ona ulaşmıştı.

Aynada ona sanki onu tanıyormuş gibi bakmıştı.

"Annem," dedi Will, tüm bunları sindirmeye çalışarak. "Biliyor muydu?" "Pek çok kişi Leydi'nin kanını taşıdı," dedi Yaşlı Vekilharç, "ama

sadece biri kendini son dövüşle karşı karşıya bulacak. Ve son savaş neredeyse yaklaştı. Vekilharç Kanına sahip olanlarımız da bunu hissediyor.

Hissediyorsun... Onun *hissettiği gibi...* Annesinin o son anlarını, gözlerinin içine bakarkenki çaresizliğini düşündü.

"Hayatınız boyunca hiç gelmeyecek bir tehditle yüzleşmek için eğitim almak, Karanlık Kral'ın

dönüş neredeyse geldi'. Yaşlı Vekilharç'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı,

ve ellerinde sadece madalyonun sert kenarını hissedebiliyordu. Titriyordu.

"İşaretler mi?" dedi.

"James St Clair'le tanıştınız," dedi Yaşlı Vekilharç. "Neler yapabildiğini gördünüz mü?

Will başını salladı.

"James sizin gibi eski dünyanın soyundan gelmiyor. Yaşlı Vekilharç durakladı, gözleri gölgelenmişti. 'O bir Yeniden Doğan, en korkutucu alametlerden biri. Son günlerinde, Karanlık Kral en büyük generallerinin, hizmetkârlarının ve kölelerinin öldürülmesini emretti, böylece onunla birlikte yeniden doğabilecekler ve saltanatını başlatabileceklerdi. En ölümcül savaşçısına Hain denirdi. Karanlık Kral'a hizmet etmek için kendi türüne ihanet edene kadar Işığın en parlak sembolü olduğunu söylerler. Karanlık Kral'ın en acımasız generali, güzelliği, mavi gözleri ve altın saçlarıyla tanınan acımasız bir katil oldu.

"Ne diyorsun-

James sadece bir soydan gelmiyor. O Karanlık Kral'ın generali, bizim zamanımızda yeniden doğdu. Şu anda genç, ama gücünü topladığında, sizin ya da benim hayal edebileceğimizden çok daha korkunç olacak, çünkü o bizden biri değil. O insan değil ve burada tek bir amaçla bulunuyor, efendisinin yolunu müjdelemek için-'

Will'in içinden güçlü bir ürperti geçti ve o söyledikçe odadaki tüm gölgeler derinleşip yükseliyor gibiydi-

"-Sarcean, Karanlık Kral; son tutulma; karanlık hükümdarlığı dünyamızın sonunu getirecek olan sonsuz gece.

Sarcean.

Bu isim onu kara bir ateş gibi sarmıştı, sanki her zaman bildiği bir şey yeniden alevlenmiş ve onu boğmakla tehdit edene kadar canlanmıştı. Simon'ın adamlarının bileklerine kazınmış kaba *S* harflerini hatırladı. Adalet'in White Hart'ın hanında söylediği sözler.

Bu S daha eski bir şeyin sembolü, takipçileri üzerinde onların bile tam olarak anlayamadığı bir güce sahip korkunç bir mühür.

Sarcean.

Yine geçmişten uzanan bir gölge gördü, Londra'nın, Avrupa'nın, unuttuğu için savunması olmayan bir dünyanın üzerine yayılıyordu. İmgeleminde, o zaman da şimdi olduğu gibi, her şey karanlık ve durgun olana kadar ışıklar birer birer söndü.

Elinden gelse bunu durduracağını düşündü. Tekrar olmasını engelleyecekti.

Annesine, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sorduğunu kanıtlayacaktı.

Yaşlı Vekilharç ona hemen cevap vermedi, sadece araştıran gözlerle ona baktı.

"Simon'ın çok yaklaştığını söylemiştin," dedi Will. 'Annemin geçmişte onu durdurduğunu, ama şimdi neredeyse hedefine ulaştığını söyledin. Nasıl?" Kadının gözlerinde ona söylemek istemediği bir şey olduğunu görebiliyordu ve birdenbire öğrenmek için yanıp tutuşmaya başladı. Simon'a savaşabileceği, yapabileceği bir şey olarak odaklandı.

"Simon bir şey elde etti," dedi Yaşlı Vekilharç bir süre durakladıktan sonra. 'Uzun zamandır ihtiyaç duyduğu bir şey. Buna çözmeye çalıştığı bir bulmacanın son parçası diyebiliriz... Biz de o bulamadan önce onu geri almak için çalışıyoruz.

Başka bir şey söylemedi. 'Vekilharçlar Simon'ı durdurmak için buradalar. Her ne pahasına olursa olsun, onun Karanlık Kral'ı geri getirmesini engellemek için savaşacağız. Gözleri Will'in gözlerinde sabitti. "Ama başarısız olursak, hazır olmalısın.

"Hazır. Will içine soğuk bir anlayışın yerleştiğini hissetti, aklından çıkaramadığı korkunç bir gerçek. *Will, söz ver.* Çünkü bu, işin son kısmıydı, annesinin gözlerindeki son farkındalıktı. "Onu öldürmek istiyorsun. Yapmam gerektiğini düşündüğün şey bu. Yeni hükümdarlığı bu dünyanın sonunu getirmeden önce Karanlık Kral'ı öldürmek.

'Şimdiye kadar gördüklerinize hiç benzemeyen bir düşmanla yüzleşmeye hazır olun,' dedi Yaşlı Vekilharç. 'Kendi dünyasına yol açmak için bu dünyayı sona erdirirken bile zihninizi karanlığa çevirmeye, sizi kendi davasına çekmeye çalışacak biri. Kendisine karşı çıkan herkesi arayan, dünyanın sonuna kadar her son ışık ve umut kıvılcımını söndüren amansız bir güç.

Yaşlı Vekilharç duvar fenerini eline aldı. "Bak. Yazdıkları kelimeleri okuyabildiğini biliyorum. Meşaleyi havada tutarak dev kapıların üzerindeki karanlığı aydınlattı. Yüksekte, taşa kabaca kazınmış kelimeler vardı.

Will soğudu ve Yaşlı Vekilharç konuşurken onu sadece yarım yamalak duydu.

'Bu kapılar iç kaleye girişi işaretler. Salonun en eski ve en güçlü bölümüdür.

"Ama bu sözler her kaledeki, her kentteki her kapının üzerinde yazılıydı.

Bunlar, dış duvarları aşıldığında barikat kuran halkın gördüğü sözlerdir. Karanlıkta beklerken... onların

son çığlıkları, en büyük korkuları... kapıları açıldığında ve diğer tarafta olanlarla yüzleştiklerinde bile.

İnsanlar birbirine sokulurken Will korkuyu neredeyse hissedebiliyordu. Meşale ışığı kelimelerin üzerinde titriyordu.

Ne yazdığını biliyordu. Eski dünya insanlarının karanlıkta birbirlerine sokulurken kayalara kazıdıkları kadim yazıyı okuyabiliyordu.

O geliyor.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Ona SADIKSINIZ, değil mi?" dedi Adalet.

Will'i kastetmişti. Violet kızardı. "O benim hayatımı kurtardı. *Bir yabancı hayatımı kurtardı.*

Ailemin beni öldürmeyi planladığını öğrendiğim günkü hayatım. Will bir yabancı olabilirdi ama burada onun ne olduğunu bilen tek kişi oydu. O biliyordu ve onun yanında durmuştu.

Uzun uzun inceledikten sonra: "Benimle gel," dedi Justice, bir karar vermiş gibiydi. "Görmeni istediğim bir şey var.

Salonun doğu tarafına doğru ilerlerken Violet'in avuçlarının nemlendiğini hissetti. Adalet'le yalnız kalmak onu tedirgin ediyordu. Varlığının gücü ve onun bir Aslan olduğunu öğrenirse ne yapacağının her yerde mevcut tehlikesiydi bu.

Bir köşeyi döndüğünde, bu sabah odasına giren kılıç dövüşünün aynı zayıf metalik seslerini duydu. Bu sesler onu ileriye, bir sıra sütunun yanından geçerek geniş ve açık bir arenaya doğru çekti.

Genç savaşçıların mükemmel sıralarını gördü. Belki de iki düzine acemi vardı. Hepsi de Violet ve Will'e verilen, üzerinde Vekilharç'ın yıldızının işlendiği ve etekleri uyluğun ortasına kadar uzanan gümüşi gri tuniklerden giyiyordu. Hepsi aynı anda hareket ediyordu; kılıç hareketleri birbirinin içine akıyordu ve birbirinin aynısıydı. Kılıçlarının zarifçe kalkışını, sonra da sağa doğru kavis çizişini büyülenmiş gibi izledi.

Çocuklardan biri şaşırtıcı bir şekilde diğerlerinden daha iyiydi, kılıcı havayı yararken uzun saçları etrafında uçuşuyordu. Onu tanıdığını düşündü.

Cyprian. Will'e büyük salona kadar eşlik etmiş olan çömez.

Gözlerini ondan alamıyordu. Çarpıcı derecede yakışıklıydı, bir heykelin yakışıklı olduğu gibi, burnu, gözleri ve dudakları kusursuz bir simetri içindeydi. Ama onun ideal Steward'ı temsil eden hareketleri, onun gibi olmayı, bir yere onun kadar iyi uyum sağlamayı, onun kadar iyi uyum sağlayabileceği bir yer bulmayı arzulamasına neden oldu.

-

"Dur!" *diye* seslendi Cyprian.

Acemiler anında durdular, kılıçlarının uçlarını sarsılmaz bir hassasiyetle uzattılar. Birdenbire fark etti ki kesintiye uğrayan kendisiydi. Hepsi ona bakıyordu. Bir adım geri atma içgüdüsüyle savaştı.

"Burada ne yapıyorsun, yabancı? Cyprian'ın sesi soğuktu. Eğitim avlusunu geçerek onunla yüzleşti, kılıcı hâlâ elindeydi. *"Bu* o *kız*," diye Cyprian′ın arkasından acemilerden birinin söylediğini duydu. *"Dışarıdan gelen kız*. "Eğitimimizi gözetlemek için mi buradasın?

Kızardı. 'Seni koridordan duydum. İzlemeye iznim olmadığını bilmiyordum.

'Komiserlik eğitimi özeldir,' dedi Cyprian. "Dışarıdan gelenler buraya ait değildir. "Onu buraya ben getirdim," dedi arkasından gelen Adalet. "O bizim
Onur konuğumuz ve sizi pratik yaparken izlemesinin pek bir zararı yok.

"Dışarıda kardeşimi arıyor olman gerekmiyor mu?

Bu Adalet'i tamamen durdurdu.

"İhtiyacı olanlara yardım teklif etmek Vekilharçlık tarzıdır," diye başladı Justice, sesi hafifçe azarlıyordu. Cyprian boyun eğmedi.

'Yanında bir kalkan arkadaşı olmadan ortalıkta dolaştığına göre yarım bir Vekilharç sayılırsın.
Hatalarınız ve pervasızlığınızla Tarikatımızla alay ettiniz.

"Bu kadar yeter, Cyprian," dedi Justice, sesi sertleşerek. 'Acemiler arasında en önde olabilirsin ama henüz bir Vekilharcın yetkisine sahip değilsin.

Cyprian gözlerini indirmeden azarlamayı kabul etti.

"Adalet sana güvenebileceğini düşünebilir ama ben güvenmiyorum," dedi, gözleri Violet'i soğuk bir bakışla süzerken. "Seni izliyor olacağım.

'Cyprian'ın sizi rahatsız etmesine izin vermeyin. Hayatı boyunca babasını memnun etmek için çabaladı ve Yüksek Yeniçeri Jannick yabancılardan pek hoşlanmaz.

Justice onu kullanılmayan bir eğitim salonu görünümünde, duvarları eski silah ve mühimmatlarla dolu bir odaya getirmişti. Nazikçe konuştu ama

Adalet'in olduğu bir odada tek başına durmak güven verici değildi. Aksine, gergin tehlike hissi on katına çıktı. Beyaz kıyafeti içinde Justice, savaşmak için yaratılmış bir yerde bir savaşçıydı, eski bir geçmişten gelen savaşların hayaletiyle dolu bu alanın bir parçasıydı. Cyprian'ın sözleri kafasında çınladı.

"Beni neden buraya getirdin? Violet sesini gerginlikten uzak tutmaya çalıştı.

Hâlâ acemilerin eğitim seslerini duyabiliyordu.
uzaktı. Burada sahte iddialarla bulunduğunu hatırlatıyorlardı. Birden, Adalet'in ona Salon'da kalamayacağını söyleyeceğinden korktu. Will'in, onun arkadaşı olduğu ve onsuz hiçbir yere gitmeyeceği konusundaki ısrarı onu bir yere kadar getirmişti.

Londra'ya geri gönderilirse gidecek hiçbir yeri olmayacaktı. Gergin bir şekilde bekledi.

Ancak Adalet onun sorusuna doğrudan cevap vermedi.

"Burası çocukken yıllarca eğitim gördüğüm oda. Justice bir nostalji havasıyla ilerledi.

"Burada mı eğitim aldın?

"Ne zaman boş vaktim olsa burada talim yapardım," dedi Justice. "Salon'a ilk geldiğim zamanlardı.

"Geldi mi?" dedi Violet.

Adalet başını salladı. 'Cyprian Salon'da doğan birkaç kişiden biri. Çoğu Vekilharç çağrılır. Bu yedi yaş civarında olur, bazen daha erken de olabilir. Justice'in, Vekilharç kanından gelenlerin dünyanın dört bir yanından çağrıldığını söylediğini hatırlıyordu. Vekilharçlar bekârlık yemini ettikleri için Cyprian'ın ailesi yeniçeri olmalıydı. "Çağrılmış olan bizler için Salon her zaman bildiğimiz bir yer gibi ve buradaki her şey bir anlam ifade ediyor," dedi Justice. 'Arkadaşın Will de böyle hissetti. O Hanımefendinin Kanı, tıpkı benim Vekilharçların Kanı olduğum gibi. Eski dünyayla bir bağımız var. Öte yandan sen... Sen Salon'a gelen ilk gerçek yabancısın.

Yabancı. Cyprian ona böyle seslenmişti. Onun Londra'dan buraya getirilen sıradan bir kız olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı. Eski dünyayla kendi bağlantısı vardı. Sadece Vekilharçlara anlatabileceği bir bağlantı değil.

"Bu yüzden mi bana o dövüşçüleri gösterdin?

"Görevimizi görebilmeniz için size savaşçıları gösterdim," dedi Adalet. 'Eski dünyanın kalıntıları hala var. Bozulmuş Kılıç, Rassalon'un Kalkanı... Vekilharçlar, eski dünyadan kalan herhangi bir nesne için dünyayı tarıyor. O zamanlar,' dedi Justice. 'Bilinçsiz koleksiyoncular tarafından saklanan parçalar,

Geçmişin parçalarını ortaya çıkaran kazılar... Karanlık eserlerini bulduğumuzda, zarar vermelerini önlemek için onları yok ediyor veya kilit altına alıyoruz. Mecbur kaldığımızda, bu tür nesnelerden salınan veya geçmişin çok derinlerine inen arkeolojik kazılarda uyanan kötülükle savaşıyoruz.

"Ama asıl savaş yaklaşıyor," dedi Adalet. 'Arkadaşın Will büyük bir savaşın merkezinde duruyor. Karanlık Kral'ı durdurabilecek tek şey o olabilir.

"Bunun benimle ne ilgisi var?

Adalet onu şaşırtarak raflardan birine gitti, uzun gümüş kılıçlardan birini çıkardı ve kabzasını önce ona uzattı.

"İşte.

Bir kılıç. Acemilerin eğitimlerini izlerken kullandıkları gibi. Adamın kılıcı maksatlı bir şekilde sunuşu karşısında kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Onun almasını istiyordu. Aldı, ağırlığını nazikçe test etti. Daha önce hiç kılıç tutmamıştı ve kılıcın hem sağlamlığına hem de ağırlığına şaşırmıştı.

Ve sonra, rahatsız edici bir şekilde, uzunluğunun üzerinden ona bakıyordu.

"*Kalkan arkadaşı* kelimesini duydun," dedi Justice. 'Komiserler her şeyi çiftler halinde yapar. Beyazlarımızı aldığımızda bir eş alırız. Yanında savaşacağımız ve koruyacağımız birini.

"Marcus senin için böyle bir şey miydi? Bir kalkan arkadaşı mı?" dedi Violet. "Bu doğru.

Justice'in sıcak kahverengi gözlerine baktı ve onun gemide Marcus'u ne kadar çaresizce aradığını hatırladı.

'Arkadaşın için bunu yapabilirsin,' dedi.

Violet elini kılıcın kabzasına doladı ve kaldırdı. Vekilharç kıyafetlerini giydiğinde hissettiği aynı kader duygusuyla ürperdi, sanki kadim bir savaşta kılıç tutuyormuş gibi geçmişle bir bağlantısı vardı.

Will'i düşündü, sonra da acemilerin pratik yaparken gördüğü sırayı. Bunu taklit etmeye çalıştı, öne doğru adım attı ve kılıcı sağa doğru savurdu. Bunun ne kadar garip olduğunu hissedebiliyordu: Vücudu için yeniydi, hareket kolayca akmıyordu. Bu kaba bir kopyaydı. Vekilharçların zarafetine sahip değildi. İlk hareketi kaşlarını çatarak bitirdi, daha iyisini yapabileceğini biliyordu.

Ama başını kaldırıp Justice'e baktığında, onu şaşırttığını gördü. "Bunu ezberden mi yaptın?

Başını salladı.

"İkinci bölümü dene.

Bu sefer, kadın yavaş bir kavis çizmeye başladığında, adam da kendi kılıcını onunkiyle buluşmak üzere yukarı kaldırdı, sanki stilize bir savaşta çarpışıyorlarmış gibi. "Şimdi üçüncüsü. Kılıcı yine onunkiyle buluştu, bu sefer aşağı doğru inerken. Sonra yavaşça, kadının boynunu hedef alan bir saldırıya başladı ve
Kendini kılıcını dördüncü harekete doğru kaldırırken buldu - bu bir şekilde onun saldırısına karşı mükemmel bir bloktu. Şaşkınlık gösterme sırası ondaydı.

"Karşılaşacağımız rakip için antrenman yaparız," dedi Justice, "gün gelip de savaşmaya çağrıldığımızda.

Vekilharç kıyafeti içindeki Justice elinde kılıcıyla onunla yüzleşti. Beşinci hareketi uygularken kılıçları tekrar bir araya geldi ve Adalet o rakip oldu. Güzel, soyut sekansın birden bir amacı oldu. Kendini çıplak çeliğin üzerinden Adalet'e bakarken buldu. Kalbi çarpıyordu ve bu efordan kaynaklanmıyordu.

'Ellerini gevşet. Kabzayı bu kadar sıkı tutmana gerek yok.

Onunla dövüşüyormuş gibi yapmak sinir bozucuydu ama aynı zamanda heyecan vericiydi. *Kardeşimi öldürmeye çalıştın.* Başka bir hareket. *Vekilharçlar ilk Aslanı öldürdü.* Başka bir hareket. Aslan kardeşi Tom'un bir Vekilharcın kılıcını demir bir çubukla engellediğini hatırladı. Steward'ın göğsüne saplamadan hemen önce.

"Ön ayağınıza daha az ağırlık verin.

Korkutucu ve doğru hissettiriyordu. Savaşta yer almayı hayal etmişti ama Simon'a karşı savaşmak için eğitim alacağını hiç düşünmemişti.

'Bıçak ucu daha yukarı. Sabit tut.'

Sıra acımasızdı. Kolları acımaya başlamıştı ve tüniği terden ıslanmıştı. Cyprian bu sekansı kolay göstermişti. Onunla birlikte hareket eden Justice de kolay görünmesini sağlamıştı.

Üç hareket kaldı.

Neden bir Aslan Işık için savaşamadı? Neden burada bir yer bulamadı? Herhangi bir Vekilharç kadar güçlüydü.

İki hareket.

"Arkadaşınız büyük bir yük taşıyor," dedi Adalet. 'Eğer Yaşlı Vekilharç'ın inandığı kişiyse... Karanlık çöktüğünde bir koruyucuya ihtiyacı olacak. Onun yanında duracak birine. Onu savunacak birine.
Dövüşebilen biri.' Bir.

"Savaşabilirim. Kelimeleri gıcırdatarak söyledi ve bir kararlılık dalgasıyla son hareketi bitirdi. Göğsü kabararak zaferle Adalet'e baktı.

"Güzel. Bir başarı telaşı hissetti. "Şimdi tekrar yap.

Adalet kılıcını indirerek geri çekildi.

"Yine!" diye patladı.

Saatler sonra durma çağrısı yaptı. Terden sırılsıklam olmuş ve yorgunluktan titreyerek Adalet'e baktı. Görüşü bulanıktı, uzuvları dayanıklılıklarının sınırındaydı. Kılıcını zar zor kaldırabiliyordu.

'Hareketleriniz çok kaba. Sen bir Vekilharç değilsin. Bizim eğitimimize sahip değilsin,' dedi Adalet. 'Ama sende yürek var ve ben sana öğreteceğim.

Ona baktı - o bir Vekilharçtı, babasının düşmanıydı.

Ama babasını takip etmek zorunda değildi. Kendi kaderini çizebilirdi. Kılıcı daha sıkı kavradı. "O zaman bana

öğret," dedi.

Tamamen bitkin bir halde akşam olduğunun farkında bile değildi. Eğitim bittiğinde, kendini odasındaki yatağa bırakıp yığılmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama bunun yerine kendini büyük salona doğru yürürken buldu.

Şu anda burada başka kimse yoktu, sadece karanlığa doğru uzanan hayalet gibi beyaz sütunlar vardı. Ayak sesleri yankılandı, çok gürültülüydü. Yükseltilmiş kürsü karanlığın içinden çıktı, dört boş taht ona bakıyordu.

Önlerine getirilen her şeye hükmeden görkemli bir mahkeme görünümündeydiler.

Ama burada olmasının nedeni onlar değildi.

Kırık kalkan parçası duvarda asılıydı. Önünde durdu ve Birinci Aslan Rassalon'un yüzüne baktı.

Aslan ona bakıyor gibiydi. Yüzü çok asil görünüyordu. Büyük yelesi yüzünün etrafında gururlu metalik kıvrımlar halinde kıvrılıyor, gözleri burnunun üçgeninin üzerinde ciddileşiyordu.

Neredeyse ona söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu. *Ne oldu?* diye düşündü, birden onunla da konuşabilmeyi diledi. *Vekilharçlarla eğitim alarak sana ihanet etmiyorum. Sen de böyle yapardın*, diye düşündü. *Öyle değil mi?*

Öyle mi? Bir Aslan kadar onurlu bir şey nasıl olur da Karanlık için savaşabilirdi?

Daha önce yapmaya cesaret edemediği gibi, şimdi uzandı ve aslanın yüzüne dokundu.

Arkasından bir ses geldi. Döndü, kalbi küt küt atıyordu.

Cyprian.

O da tıpkı onun gibi geç saatteki antrenmandan gelmişti, hâlâ silahlıydı ve savaş tüniğini giyiyordu.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye meydan okudu.

O da bütün gün antrenman yapmıştı ama rahatsız edici bir şekilde mükemmel görünüyordu, tek bir saç teli bile yerinde değildi, sanki saatlerce kılıç çalışmak onun için kolaymış gibi. Alnına bulaşan kirin ve saçlarındaki ter damlacıklarının fazlasıyla farkındaydı.

Ben senden daha güçlüyüm, diye düşündü meydan okurcasına. Ama kalbi suçluluk duygusuyla çarpıyordu. Kalkana dokunduğunu görmüş müydü?

"Salonumuzda ne arıyorsun?" Eli kılıcının kabzasındaydı.

"Sadece yürüyorum. Yoksa buna izin yok mu?'

Önce kalkana, sonra da ona baktı. "Bu Rassalon'un Kalkanı.

Kalp atışları hızlandı. Onu buraya neyin getirdiğini, kadim yaratıkla arasında hissettiği bağı açıklayamıyordu.

Violet kızardı. "Eski bir kalkan umurumda değil.

Cyprian'ın ağzı hoş olmayan bir şekilde kıvrıldı. "Her ne saklıyorsan, onu bulacağım.

Bu adil değildi. Adalet, *Salon'da doğduğunu* söylemişti ve öyle görünüyordu; buraya, onun hiçbir yere uymadığı kadar iyi uyuyordu. Sinirleri tahrike dönüşmüştü. "Babana yağ çekmeye mi çalışıyorsun?

Cyprian cevap vermek yerine, sanki geçmişe bakıyormuş gibi, duruşu dik ve gözleri sabit bir şekilde kalkana baktı. 'Aslanlar Karanlık'ın hizmetkârlarıdır,' dedi. 'Ne olduğunu bilmek ister misin? Görevliler onlarla ne yapıyor?'

"Ne?" dedi ve adamın cevabı onu soğuttu.

"Onları öldüreceğiz," dedi Cyprian. "Bulabildiğimiz herkesi öldüreceğiz.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"ADALET James'le dövüştüğünü söyledi," dedi Emery.

On altı yaşlarında, uzun kahverengi saçları Steward tarzında taranmış olan Emery, Will'in Cyprian'la antrenman yaparken gördüğü, utangaç görünüşlü bir çömezdi. Arkasında duran iki arkadaşı Carver ve Beatrix ile birlikte Will'e yaklaşmıştı ve gözlerini dört açmış Will'in cevabını bekliyordu.

Will dikkatle, "Tam olarak değil," dedi.

İstiften dönerken Will'in yanında fazladan iki tunik, bir pelerin ve bir çift uzun kürklü çizme vardı. Tunikler hafifti ama ona verilen pelerin ve botlar yumuşak, sıcak ve kış için yapılmıştı. Sanki gümüşi ay ışığının ipliklerinden ya da en yumuşak, en narin buluttan örülmüş gibi, her birinin şaşırtıcı bir sanatı vardı.

"Ama onu gördün, öyle mi?" dedi Emery.

Will'in kollarında tuttuğu gibi gri-gümüş bir tunik giyiyordu. James hakkında, sanki Will Hydra ya da Typhon gibi efsanevi bir yaratıkla karşılaşmış gibi konuşuyordu.

Will, *James'in bir Yeniden Doğan olduğunu* kendine hatırlattı. Eski dünyanın yaşayan bir parçası. Vekilharçlar hayatlarını tarihleri inceleyerek ve topladıkları eserlerden unutulmuş olanları çıkarmaya çalışarak, eski gelenekleri hatırlayabildikleri en iyi şekilde koruyarak geçirdiler. O görebiliyordu
Emery'de, öznesiyle yüz yüze gelen bir araştırmacınınki gibi bir huşu

vardı. "Nasıl biriydi?" dedi Emery. Seninle konuştu mu? Onunla nasıl uzakta?'

"Emery," dedi Carver, küçük çocuğun sorularını bastırarak. Sonra Will'e: 'Umarım bu sorular seni rahatsız etmez. Yabancılarla fazla vakit geçirmeyiz. Ve Yeniden Doğan bizim için bir efsane figürüdür.

Carver üç çömezin en yaşlısıydı, belki de on dokuz yaşındaydı, siyah saçları ve fazla konuşmayan birinin ciddi sesi vardı. Diğerlerinden neredeyse bir kafa kadar daha uzun olmasına rağmen sessiz bir görüntüsü vardı.

Will, "Sorun yok," dedi. Sonra Emery'ye: 'James rıhtımdaydı. Onu kaçabileceğimiz kadar oyaladım. Justice kaçmamızı söyledi ve haklıydı. Bir adım önde olmamıza rağmen neredeyse kaçamıyorduk. Ama bizi kovalayan James değildi; soluk yüzlü ve çökük gözlü üç adamdı, her biri bir parça siyah zırh giyiyordu.

"Kalıntılar," dedi Emery, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

"O zaman doğru. Simon gerçekten de yükselişte. Beatrix'in sesinde Yorkshire aksanının izleri vardı. Will, birçok çömezin Salon'un dışında doğduğunu biliyordu ama Leeds gibi sıradan bir yerden çağrıldıklarını düşünmek yine de garipti. "Bu yüzden sınav tarihini öne çektiler. Bunu Carver'a söylemişti.

Carver, "Bunun pek çok nedeni olabilir," dedi. "Test

mi?" dedi Will.

"Kamarot olmak için," dedi Emery. 'Sınavını geçecek, beyazlarını alacak ve yüksek masada Komiserlerle birlikte oturacak.

"Bu kesin değil," dedi Carver. Kızarma sırası ondaydı. 'Sınav zordur ve pek çoğu başarısız olur. Ve yeniçeri olmakta utanılacak bir şey yok.

"Peki ya sen? Bizimle antrenman yapacak mısın? Beatrix'in dikkati

Will'in üzerindeydi. "Hayır, ben-" Will önümüzdeki günler hakkında

düşünmesine izin vermemişti.

onun için planlanmıştı ve ancak o söylediğinde gerçek oldu. "Yaşlı Vekilharç ile eğitim görüyorum.

Acemilerin gözlerinin açıldığını gördü. *Büyü eğitimi.* Söylenmemiş kelimeler havada asılı kaldı. Acemilerin tepkisi, büyünün onlar için de efsane dışı bir şey olduğunu fark etmesini sağladı. James hakkında konuştuğunda da gözlerinde aynı bakış vardı.

Eğitim fikri onu tedirgin ediyordu ama aynı zamanda ona doğru çekildiğini, umutla parladığını hissediyordu. Acemilerin buna nasıl tepki verdiklerini gördüğünde, sanki onların anlayışlarının ötesinde bir şeye başlamak üzereymiş gibi daha büyük bir ağırlık kazandı.

"Yaşlı Vekilharcın öğrenci aldığını hiç duymadım," dedi Beatrix.

"Adalet bile değil," dedi Emery.

"Size büyük bir onur verildi. Carver büyüyü bozdu
başıyla onaylayarak saygı gösterdi. 'Vekilharçlar ve yeniçeriler Yaşlı Vekilharç'ın konseyine başvururlar. O başkalarının sahip olmadığı bilgilere sahiptir ve eğer sizi eğitiyorsa bunun bir amacı vardır. O, Salon'daki en bilge ve en güçlü Vekilharç'tır.

Adalet de böyle söylemişti. Will, Yaşlı Vekilharç'ın Salon'a geldiği gece ona nasıl baktığını hatırladı; sanki kalbinin derinliklerini görüyor gibiydi. Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağından emin olmak istiyordu.

"Tavsiyen var mı?" dedi Will.

"Geç kalmayın," dedi Beatrix, çatık kaşlı bir eğitmen onlara sert bir sözle seslenirken ve üç acemi öğrenci aceleyle kendi derslerine giderken.

"Birini büyü konusunda eğitmek... bu daha önce burada hiç yapılmadı. Yaşlı Vekilharç'ın gözleri ciddiydi. "Bir Vekilharç tarafından değil. Eski şehirlerin sonuncusu da yıkılıp büyü dünyadan silindiğinden beri hiç kimse tarafından yapılmadı.

Will, Ağaç Odası'na girdiğinde, Ağacın ölü dalları çatlaklar gibi onu ürpertiyordu. Siyah Ağacın yanında, elinde tek bir mum tutan, kar beyazı bir figür olan Yaşlı Vekilharç'a baktı.

Will, "Vekilharçlar sihir yapar," dedi. Bataklıktaki Vekilharçlar, Görünmezler'i görünmez bir kalkanla geri püskürtmüştü. Kara tazıların önünden kaçışını hatırladı, Geride Kalanlar'ın sinmiş solgun yüzlerini hatırladı.

Ama Yaşlı Vekilharç başını salladı. 'Vekilharçlar eski dünyanın eserlerini kullanır. Bizim kendimize ait bir büyümüz yok.

"Steward'ların bir ışık yarattığını gördüm. Bataklıktaki beyaz ışıkla ilgili anıları canlıydı. "Bataklıkta. Kalıntıları geri püskürtmek için bir ışık kalkanı-' Işık parlak ve şiddetliydi ve Vekilharçları sarıp koruyor, onu kovalayan yaratıkları geri püskürtüyor gibiydi.

Yaşlı Vekilharç, "Kapının dışında devriye gezen vekilharçlar yanlarında taş taşırlar," dedi. 'Biz onlara koruma taşları diyoruz ama aslında onlar Salon'un dış duvarının parçalarıdır ve işgalcileri püskürtmek için kendi güçleri vardır.

"Koğuş taşları mı?

Salonu çevreleyen ve onu dış dünyadan gizleyen garip, görünmez bariyeri düşündü. Sıra halinde at süren on iki Vekilharç

Salon'dan taş taşıyarak bir kalkan mı?

"Koruma taşlarının gücü duvardan uzaklaştıkça azalır, ancak Lea kıyısına kadar bir miktar güçleri vardır. Kalıntılar ve nehir boyunca geri sürülen köpek sürüsü... 'Vekilharçların tüm büyüsü bu tür eserlerden gelir. Eski dünyaya ait eserler az olsa da, geriye kalanları kullanıyoruz ve kırılan ya da kaybolan şeyleri yeniden yapamıyor ya da onaramıyoruz. O becerileri hatırlayan kimse kalmadı. Yaşlı Vekilharç hüzünle gülümsedi, gözleri Ağacın ölü dallarındaydı. Sonra tekrar Will'e baktı. "Ama senin gücün farklı... O senin bir parçan, kanında var.

Benim kanım. Bu sözler onu hâlâ mide bulandırıcı bir huzursuzlukla dolduruyordu. Bu onu bunu yapmaya daha da kararlı ve yapamadığı için daha da sinirli yapıyordu.

Ama bir kez daha sihir görmüştü. Ve bu bir eser değildi; tehlikeli mavi gözlerin ışıltısıyla çağrılan ham bir güçtü.

"James sihir yapabilir," dedi ve bu onu durdurdu.

"Haklısın. Ama o bir Yeniden Doğmuş. Onun bilgisi doğuştan geliyor. Belki de Simon onunla bu şekilde, eski kitaplar ve söylentilerle oturdu, kendisinden çok daha güçlü bir yaratığı eğittiğinin farkında değildi, ortaya çıkarabileceği şeyle ölümcül bir risk alıyordu. Will'e baktı, uzun ve kararlı bir bakıştı. "Hiçbir Vekilharç bir Yeniden Doğanı eğitmez.

"Neden?" diye sordu Will.

"Güçlerini iyilik için değil kötülük için kullanacaklarından korktukları için," dedi Yaşlı Vekilharç. "Ve durdurulamayacak ya da kontrol edilemeyecek bir şeye dönüşeceklerdi.

Simon'ın James'i eğitmesi fikri midesinde bir şeylerin burkulmasına neden oldu. Kendi eğitimine başlamak James'i takip etmek ama yıllar sonra başlamak gibiydi. James'in bir Yeniden Doğan olması fikri rahatsız edici bir cazibe yaratsa da ona yetişmek istiyordu.

'Kütüphanelerimizdeki kitaplar parçalandı, yeniden yazıldı ve tekrar parçalandı. Eski dilde hiçbir şey kalmadı.
okuyabildik. Elimizde sadece Arapça, Eski Yunanca ve Eski Fransızca parçalar var. Yaşlı Vekilharç ona kendisiyle birlikte odanın diğer tarafına yürümesini işaret etti ve mumunu iki sandalyeli taş bir masaya taşıdı. 'Birlikte, daha önce hiç kullanılmamış bu kadim yollarda yürüyeceğiz.

yüzyıllardır yürüyor. Ve bugün burada başlıyoruz. Bir zamanlar büyünün aktığı yerde, büyünün yeniden gelmesine izin verin.

Will ölü ağaca baktı. O kadar büyüktü ki, dalları gökyüzündeki siyah çatlaklar gibi üzerlerine uzanıyordu. Yapamadığı her şeyin bir kanıtı gibi görünüyordu: ölü dünyanın hayata döndüremediği bir parçası. Ona dokunmuş ve ne onda ne de kendisinde hiçbir kıvılcım hissetmemişti.

"Ağacı görmezden gelin. Yaşlı Vekilharç mumu öne getirdi ve küçük masanın üzerine koydu. 'Işığın zaten var olduğu yerden başlıyoruz. Bir alevle.

Masanın bir ucuna oturdu ve diğer ucuna oturması için başıyla işaret etti.

Yavaşça oturdu. Mum aralarında duruyordu ama hâlâ tepesindeki ölü ağacın yayılan dallarının farkındaydı.

'Karanlık Kral'ı durduracak güç senin içinde yatıyor, Will,' dedi. 'Ama James konusunda haklısın. Eğer Karanlık Kral'la savaşmak istiyorsan, önce onunla savaşmalısın.

James şüpheden başka bir şey hissetmezken o çok emindi. James'in havayı çatırdatmak için konsantrasyondan başka bir şeye ihtiyacı yok gibiydi. Ama Will'in sihri varsa bile, bu onun ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Ya yapamazsam? diye düşündü. James'in elini açtığını, sandığın havada asılı durduğunu hatırladı. *Ya o güce sahip değilsem?*

Bir nefes çekti. "Nasıl?

"Işıkla," dedi. "Muma bakın ve mum alevini hareket ettirmeye çalışın.

Mumun önüne oturdu. Pürüzsüz ve krem rengindeydi, iç yağından değil balmumundan yapılmıştı. Alev dik bir baklava dilimi şeklindeydi, parlak ve sabitti.

Will ona baktı ve "Çekil" diye düşündü. Ne kadar isterse istesin, hiçbir şey olmadı. Bir ya da iki kez, vahşi bir umut ışığı hissetti. *Bunu ben mi yaptım?* Ama mumun birkaç kez oynaması ve titremesi hava akımlarından kaynaklanıyordu, ondan değil.

"Ağaç Taşı'nda yaptığın gibi," dedi Yaşlı Vekilharç, "yüzeyin altına ulaş. Derinlerde bir yer ara.

Derinlerde. Gözlerini mum alevinden ayırmıyor, hareket etmesini *istiyordu.* Bu aptalca bir duyguydu, gözlerini daha yoğun bir şekilde dışarıya çevirmeye çalışmak ya da başının arkasını germek gibi.

Ağacı yakmayı başaramamıştı. Ama bu sadece tek bir kıvılcımdı. Bir alev. Gözlerini kapattı. Alevi zihninde canlandırmaya çalıştı.

Sadece bir imge değil, alevin gerçek bir vücut bulmuş haliydi. Uzaktan, titrediğinin farkındaydı. Eğer yapabilseydi-

Will nefes nefese gözlerini açtı. Hiçbir şey yoktu. Mum sabitti. Tek bir titreşim bile yoktu.

Yaşlı Vekilharç ona bakıyordu. "Gemide bir kılıç vardı. Kara ateş püskürten bir silah. Adalet onu elinize aldığınızı söyledi. Ne oldu?" dedi usulca.

"O insanların ölmesini istemedim.

"Ve sen de Bozulmuş Kılıç'ı çağırdın.

Bu konu hakkında konuşmak istemedi. 'Bunu yapmaya çalışmıyordum. Sadece içimden geldi.

'Kılıcın kınına eski dilde kelimeler kazınmıştı. Ne dediklerini hatırlıyor musun?

Kılıfın üzerindeki belli belirsiz işaretleri, ellerinin altında hissettiği oymaları hatırladı, ama-

'Yazıyı okuyamadım. Aşınmıştı.' Zamanın ve yüzlerce elin dokunuşunun aşındırdığı işaretlere sahip simsiyah bir kılıf.

"Kılıç her zaman bozulmuş değildi," dedi Yaşlı Vekilharç. "Bir zamanlar Şampiyonun Kılıcıydı.

"Şampiyon mu?" dedi Will.

Yaşlı Vekilharç'ın yüzü mum ışığında sıcacıktı, saçlarının beyazını ve tuniğini yumuşak bir altına dönüştürüyordu.

"Ekthalion adı verilen bu silah, demirci Than Rema tarafından Karanlık Kral'ı öldürmek için dövülmüştü. Büyük bir Işık Şampiyonu'nun onunla savaşmak için yola çıktığı söylenir... ama Karanlık Kral'ın kanından tek bir damla çekmekten fazlasını yapamamıştır. Kılıcı bozmak için tek gereken buydu.

Siyah alevini gördünüz. Bu, Karanlık Kral'ın tek bir damla kanında bulunan güçtür.

Konuşurken öne doğru eğildi ve Will sanki odadaki Ağaç ve taşlar onu dinliyormuş gibi hissetti.

'Ama başka bir hikâye daha var,' dedi, 'bir şampiyonun kalbine sahip olan biri Ekthalion'u kullanabilecek ve hatta onu karanlık alevinden arındırabilecek. Eğer yazıyı okuyabilseydiniz, kılıç siyaha dönmeden önce bir zamanlar gümüş gibi parlayan kelimeleri görürdünüz. *Ekthalion'un Kılıcı Şampiyon, Şampiyon'un gücünü bahşeder.*'

"Ben şampiyon değilim," dedi Will. "Kılıcı temizlemedim.

"Ama yine de sana geldi.

"Ve şimdi Simon'da.

Yaşlı Vekilharç arkasına yaslandı ve onu şaşırtarak küçük bir gülümseme verdi. 'Ama karanlığı yenmek için Ekthalion'a ihtiyacınız yok,' dedi.

'Onlar bile
güçsüz olduğunu düşünenler küçük eylemlerle savaşabilir. Nezaket. Merhamet.'

Will, "Vekilharçlar kılıçla dövüşür," dedi.

"Ama bizi güçlü kılan şey kılıçlarımız değil," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Vekilharçların gerçek gücü silahlarımız değildir. Fiziksel gücümüz bile değil. Hatırladığımız şey bu. Ve gözlerinde bir şey
eski görünüyordu. 'Geçmiş unutulduğunda, geri dönebilir. Sadece hatırlayanların onu engelleme şansı vardır. Çünkü karanlık asla gerçekten yok olmaz; sadece dünyanın unutmasını bekler, böylece tekrar yükselebilir.
Kadın ciddi bir ifadeyle ona baktı.

'Bence senin içinde büyük bir güç var Will,' dedi. 'Ve onu kullanmayı öğrendiğinde, kendi seçimlerini yapmalısın. Güçle mi yoksa şefkatle mi savaşacaksın? Öldürecek misin, yoksa merhamet mi göstereceksin?

Kadının sözleri içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Zihni uzak durmak istese de bunu hissedebiliyordu. Ona bakmak istemiyordu. Ama kendini zorladı ve baktığında o şey oradaydı. Güç değil. Ama başka bir şey.

"Bir kapı," dedi Will, çünkü bu duygu onu çok etkilemişti. "İçimde açamadığım bir kapı var.

"Dene," dedi Yaşlı Vekilharç.

Kendi içine baktı. Taştan yapılmış dev bir kapının önünde duruyordu. Üzerine bastırmaya çalıştı ama hareket etmedi. Hissedebiliyordu
bir şekilde sıkıca kapatılmıştı. Ve diğer tarafta bir şey vardı.

Kapının arkasında ne vardı? Kapıyı tekrar itti ama yerinden kımıldamadı. Vekilharçlar'ın savaşını ve başarısına bağlı olan her şeyi düşünmeye çalıştı. *Aç!* diye düşündü, onu hareket ettirmeye, kaydırmaya, herhangi bir şey yapmaya çalıştı. *Aç! Aç!*

"Dene," dedi Yaşlı Vekilharç tekrar ve sahip olduğu her şeyi, gücünün her zerresini ona doğru fırlattı.

"*Yapamam*," dedi, tüm benliğiyle hüsrana uğramıştı. Ona ne kadar vurursa vursun, ne kadar zorlarsa zorlasın, onunla alay ediyor gibiydi-

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Yaşlı Vekilharç, Will daldığı hayallerden soluk soluğa çıkarken. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama muma baktığında, neredeyse bir koçan kadar yanmış olduğunu gördü. 'Zihninizi odaklayacak bir şeye ihtiyacınız olduğuna inanıyorum. Yarın, sana bir şeyler öğretmeye başlayacağım.

Steward'ların ilahileri. Bunları içimizdeki kargaşayı yatıştırmak ve konsantrasyonumuza odaklanmak için kullanırız.

Kadın ayağa kalktı, hâlâ konuşuyordu ve Will de onunla birlikte durup her sabah duyduğu Vekilharç ilahilerini düşündü. Bunların önemli olduğunu biliyordu ama şimdiye kadar amaçlarını anlamamıştı.

'Bu ilahiler bize nesiller boyunca aktarıldı,' dedi Yaşlı Vekilharç. 'Yüzyıllar içinde değişip dönüştüler ama bir zamanlar eski dünyada büyüye sahip olanlar tarafından kullanılıyorlardı ve hâlâ bir güçleri olduğuna inanıyorum. Gelin.

Masanın diğer tarafına geçti ve mumu aldı. Sonra, sanki zayıflamış gibi sallanmaya başladı ve mum elinden düştü. Will aceleyle mumu aldı, sonra da ona destek olmak için araya girdi. Kadın minnetle ona yaslandı.

Ama bir an için, mumun elinden düşmediği, onun yerine *içinden düştüğü* gibi garip bir izlenime kapıldı. Temizlemek için başını salladı.

"İyi misin?

"Sadece yorgunum," dedi gülümseyerek, eli onun kolundaydı ve sıcaktı. "Yaşlanmanın etkilerinden biri.

"Will!" diye seslendi Emery, onu ve Violet'i yemek salonundaki masasına doğru el sallayarak.

Acemiler sabah ilahilerine şafak vakti başlar ve ilk çan bundan bir saat önce çalınırdı. Eğitimleri gün batımında sona ererdi. Alt kattaki yemek salonunda, akşam yemeği için hazırlanmış uzun masalarda sıra sıra acemiler oturuyordu.
Emery'nin oturmalarını işaret ettiği sandalyelerde Violet'le birlikte oturan Will, Yaşlı Vekilharç'la yaptığı alıştırmaların iştahını açtığını fark etti.

Violet sıcak bir parça ekmek açarken, Will de kendisine arpa ve pırasa karışımından oluşan sıcak bir tencere yemeği ikram etti. İlk kaşık sıcak, rahatlatıcı ve yüreklendiriciydi ve kısa sürede kâseye kadar yedi, daha önce hiç bu kadar iyi yememişti.

Etraftaki masalarda oturan birkaç çömez, Emery'nin yabancılara gösterdiği dostluk karşısında ona tuhaf tuhaf baktı. Emery bunu umursamıyor gibiydi ve Will ile Violet'in Beatrix ve Carver'ın yanında oturabilmeleri için yer değiştirdi.

Will, "Farklı giyinmişsiniz," dedi. Emery ve arkadaşları her zamanki acemilik tuniklerini giymemişlerdi, onun yerine zırhın altına giyilen türden giysiler giymişlerdi.

"Kapının dışına çıkıyoruz," dedi Emery. 'Komiserlerle birlikte devriye gezeceğiz. Bu gece.

Sanki alışılmadık bir şeymiş gibi söyledi. Will, "Acemiler duvarların dışına pek sık çıkmazlar mı?" diye sordu.

'Hayır, neredeyse hiç. Bazen en iyisi budur. *Carver gibi*, diye düşündü Will. Ya da Will onunla tanıştığında dışarıda at süren Cyprian gibi. "Ama bizim için bu, eğitimimizin bir üst seviyesine çıkmak demek. Bataklık boyunca Lea'ya, oradan da kuzeye, Flats'teki baltalıklara kadar gideceğiz.

Emery'nin Lea Nehri'nden, egzotik bir yere yapılan bir görevi anlatır gibi bahsettiğini duymak komikti. Will, hayatlarının çoğunu ya da tamamını Salon'da geçirmiş olan çömezler için dış dünyanın tuhaf bir yer olduğunu düşünüyordu. Emery'yi ya da arkadaşlarını Londra sokaklarında hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

"Seni neden şimdi gönderdiklerini biliyor musun?

Emery başını salladı ama sonra neredeyse gizlice konuşmak için öne doğru eğildi. 'Herkes Vekilharçların büyük bir şeye hazırlandığını söylüyor,' dedi. 'Acemilerin hazır olmasını istiyorlar... olabildiğimiz kadar hazır olmamızı. Carver'ın sınavı bu yüzden öne alındı.

'Bunu kendin söyledin,' dedi Beatrix. 'Simon yükselişte. Yeniden Doğan onun gücüne kavuştu. Ve-'

"Ve?" dedi Will.

"Ve sen de buradasın," dedi Beatrix.

Will, herkesin gözlerini üzerinde hissederek kızardı. Vekilharçların ne düşündüğünü biliyordu... onun Leydi'nin Kanı olduğunu. Onun Karanlık Kral'ı öldürebileceğini düşünüyorlardı. Ama ne yapması gerektiğini düşündüğünde, Will'in hatırlayabildiği tek şey ölü Ağaç ve kıpırdamayan mum aleviydi.

Emery, 'Tıpkı eskinin ittifakı gibi,' dedi. "Hepimiz birlikte savaşıyoruz.

Will'in midesi bulandı. *Yapamam*, diye düşündü. *İhtiyacın olan şey olamam.* Herkes ona bakarken bunu söylemek istemedi.

Violet'in omzunun hafifçe kendi omzuna yaslandığını hissetti ve bu sessiz destek jesti için minnettar oldu. Dengeleyici bir nefes aldı.

"Sınavın ne zaman? Violet Carver'a

sordu. "Altı gün içinde.

"Ve erken mi?

On dokuz yaşındayım. Yeni başlayanlar genellikle bir yıl sonra sınava girerler. Tabii kanları çok güçlü değilse.

Carver'ın sessiz, ciddi tavrı Beatrix'in güçlü kesinliğinden ve Emery'nin utangaç, naif samimiyetinden farklıydı. Üçü birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu ve Carver onları bir arada tutan sadık bir varlık gibi görünüyordu.

"Kalkan arkadaşın kim olacak?" dedi Violet.

Carver başını salladı. "Bana henüz böyle bir şey söylenmedi.

"Sen seçmiyor musun?" dedi Will. Böylesine önemli bir ilişkinin seçilmek yerine atanmış olmasına şaşırmıştı. "Öyle olduğunu sanıyordum - derin bir bağ. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Bir kalkan arkadaşı hayat arkadaşı değil miydi?

Carver, Will'e, 'Büyüklerimiz tarafından eşleştirildik,' dedi. 'Bağlantı daha sonra geliyor.

Bu, bir hayat arkadaşı edinmek için riskli bir yol gibi görünüyordu. Ya sen

kalkan arkadaşın gibi mi? Salon'da gördüğü Vekilharçlar hep çiftti. Birlikte yatıyor, birlikte yemek yiyor, birlikte devriye geziyorlardı. Belki de Vekilharçlar herhangi bir kalkan arkadaşını kabul edecek kadar itaatkârdı. Ya da belki de eşleştikten sonra aralarında bir tür bağ oluşmuştu.

"Acaba Cyprian olabilir mi diye düşündüm," dedi Carver, "ama bir ay daha test yapmayacak.

Will, Cyprian'a doğru baktı. İki masa aşağıda, Will'in tanımadığı bir grup çömezle birlikte oturuyordu. Düz sırtlı ve mükemmel giyimli olan bu adamda şimdiden bir Vekilharç havası vardı. Ama Cyprian on altı yaşındaydı ve Carver acemilerin genellikle yirmi yaşında sınava girdiklerini söylemişti.

"Senden üç yaş küçük," dedi Will.

Carver başıyla onayladı. "Yaşlı Vekilharç'tan bu yana sınava giren en genç kişi olacak.

"Peki Cyprian'ın kalkan arkadaşı olarak kim kalacak?" dedi Violet, sanki olmak isteyecek birini hayal edemiyormuş gibi. Ama Carver onun sorusunu ciddiyetle yanıtladı.

"Muhtemelen Adalet.

Will'in ağzı bir karış açık kalırken Violet, "Ama - Adalet'*ten nefret* ediyor!" dedi. "Onlar en iyisi," dedi Carver, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Onlar

"Eşit güçteki vekilharçları birlikte atayın. Daha

sonra Will, Violet ile odasında konuştu.

"Vekilharçlar bir şeye hazırlanıyorlar," dedi Will. 'Bir görev. Acaba bunun Yaşlı Vekilharç'ın bana bahsettiği nesneyle bir ilgisi var mı? Simon'ın aldığı nesneyle.

Yaşlı Vekilharç, Simon'ın Karanlık Kral'ı geri getirmek için kullanacağı bir eseri ele geçirdiğini söylemişti. Ama ne olduğunu söylemeyi reddetmişti. Neden?

"Sence onu geri almaya çalışacaklar mı?" "Belki.

Violet yatağının üzerine yayılmıştı, üzerinde hâlâ eğitim kıyafetleri vardı. Justice ile akşam yaptığı talimlerden sonra bitkin bir halde yere yığıldığında kılıcını yere düşürmüştü. Will, Violet içeri girdiğinde kendi antrenmanını bir kenara itmiş, gözlerini mumdan ayırıp yorgun gözlerini ovuşturuyordu.

Kılıcını eline aldı. Ağırdı; onu tutmak bile zordu. Ama bu, her gece alıştırma yaptığı yanmayan mumu ve ilerleme kaydedememesini aklından çıkardı. Violet ilk gece onunla birlikte kılıca bakmayı denemiş ama sonra vazgeçmişti. Şimdi Violet'in kılıç hareketlerinden birini denedi ve neredeyse kılıcını yatağın direğine saplıyordu.

Gözlerini silmeyi bitirdiğinde, "Öyle değil, yukarı doğru it, sanki bir zırh plakasının altına giriyormuş gibi," dedi. Başını salladı ve kılıcı yerine koydu.

'Ailen Simon için çalışıyordu. Onun hakkında ne biliyorsun?'

"O zengin," dedi Violet. 'Aptalca zengin. Babam neredeyse yirmi yıldır ailesiyle birlikte iş yapıyor. Londra'da ofisleri ve bir de ticarethanesi var. Avrupa'ya kadar uzanan bir imparatorluk. Ayrıca Akdeniz'in dört bir yanında, Güney Avrupa'da ve Kuzey Afrika'da kazıları var. Durdu ve bir an düşündü. "Ailesinin malikanesi Derbyshire'da... Londra'dan kilometrelerce uzakta. Çok görkemli olması gerekiyor, ama neredeyse hiç davet etmiyor. insanlar orayı ziyaret edecek.'

Will'in aklı bu tek ayrıntıya takıldı. "Ailesi mi var?

Violet omuz silkti. 'Bir baba. Ve bir nişanlı. Çok güzel olduğunu duydum. İstediği kişiyle evlenebilecek kadar zengin.

Simon. Will onu hayal etmeye çalıştı. Bowhill'den beri hakkında o kadar çok düşündüğü adam - tüm hayatının akışını değiştiren adam. Korkutucu muydu? Emredici miydi? Tekinsiz miydi? Soğuk muydu? Karanlık Kral'ın soyundan geliyordu. Karanlık Kral'a benziyor muydu? Ona benziyor muydu? Onun
özellikleri? Yıllar boyunca ona geçen bir şey mi vardı?

"Onu hiç görmedim bile," dedi Will.

Aralarında geçen onca şeyden sonra bile Simon hakkında çok az şey biliyordu. Sadece birkaç izlenim edinmişti: Hizmetkârlarını damgalayacak türden bir adam. Başkalarına öldürme emri veren türden bir adam. Geçmişi günümüze geri getirmek isteyen, korkunç kralının varisi olan bir adam.

"Evet," dedi Violet. Will'in gözleri onun yüzüne kaydı. "Babamı görmeye geldi ve babamın ofisinde Tom'la da tanıştı. Onlara katılmama izin verilmedi.

"Nasıl biriydi?

"Onu sadece bir anlığına görebildim - merdivenlerden izliyordum. Zengin giysiler içinde gölgeli bir figür. Dürüst olmak gerekirse, en çok hatırladığım şey babamın nasıl davrandığıydı. Çok dalkavuktu, hatta belki de... korkmuştu.

Will, "Korkuyorum," dedi.

Annesi korkmuştu. Yıllarca bir yerden başka bir yere taşınmış, aceleyle eşyalarını toplamış, omzunun üzerinden bakmıştı, ta ki Simon'ın adamlarının onu çok uzun süre kaldıktan sonra bulduğu Bowhill'e kadar.

Violet dirseklerinin üzerine tırmandı.

"Hiç eski komiserlerin olmadığını fark ettiniz mi?" dedi Violet.

"Ne demek istiyorsun?

"Ölüyorlar," dedi Violet. 'Simon'un gemisinde öldükleri gibi savaşta ölüyorlar. Eski yeniçeriler var. Ama eski vekilharçlar yok.

Haklıydı. Salondaki tek yaşlı Vekilharç, Yaşlı Vekilharç'tı. Will,

Carver'ı ve diğerlerini düşünerek, "Ödedikleri bedel bu," dedi.

acemiler. "Hepsi Karanlık Kral'ın geleceğine ve onu durdurmanın görevleri olduğuna inanıyor.

"Simon Salon'a saldırırsa ne olur?

Will, "Sen dövüşebilirsin, ben de mumları yakarım," dedi.

Ve titrek bir nefes verdi, kılıcını almak için ayağa kalkarken koluna yumruk atmak için durdu.

'Onu şımartıyorsun,' dedi Farah.

Will, dersinden önce siyah araba atını görmek için ahıra gelmişti ve atın cesaretine teşekkür etmek için kahvaltısından ayırdığı bir elmayı taşıyordu. Siyah at onu görünce başını sallayarak parmaklıklara doğru koştu, sonra usulca kişnedi ve yeni elmayı

Will'in elinden kalktı. Will onun boynunu, siyah yelesinin satenimsi dökülüşünün altındaki güçlü kas kıvrımını ovuşturdu.

Farah ahır müdürüydü, yirmi beş yaşlarında bir kahyaydı. Kahverengi teni antrenman sahasındaki işinden dolayı tozla kaplıydı ve saçları sonuna kadar toplanmıştı. Ahırlardan gelmişti, bu saatte işte sadece birkaç kâhya ve yeniçeri vardı.

"Bana yardım etti," dedi Will usulca, elinin altında atın boynunun sıcak, güçlü kavisini hissederek ve bataklıkta yaptıkları yarışı hatırlayarak. "O cesur biri.

Ve belki de buradaki yemekte ya da havada bir şey vardı, çünkü siyah at kısa sürede bile değişmişti: boynu kemerli, siyah kürkü daha parlak hale gelmişti ve gözlerinde daha önce olmayan bir parıltı vardı. Bir savaş meydanı küheylanı gibi görünmeye başlamıştı, hücuma öncülük edebilecek bir küheylan.

"O bir Friesian," dedi Farah. 'Eski ırklardan biri... savaş için yapılmış. Cesur, evet, ve tam zırhlı bir şövalyeyi taşıyacak kadar güçlü. Ama savaş atı günleri geride kaldı. Artık şehirde arabaları Friezyalılar çekiyor. Bir adı var mı?'

Will, "Valdithar," dedi ve at başını sallayarak bu isme karşılık verir gibi göründü. "*Gözüpek* anlamına gelir. Eski dünyanın dilinden gelen bu sözcük, içgüdüsel olarak aklına gelmişti.

Kafasını kaldırdığında, Farah ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Will.

"Hiçbir şey, ben-" Sözünü kesti. Ve sonra: "O dil burada konuşulmayalı uzun zaman oldu.

Valdithar. Siyah at daha da uzamış gibiydi, sanki bu isim onu daha da kendisi yapmıştı.

Will her sabah ahıra geri gelirdi. Valdithar'ı kürkü parlayana ve yelesi siyah bir şelale olana kadar fırçalamayı severdi. Bir ya da iki kez acemilerle ata binmeye gitti ve bindikleri Vekilharç atları tuhaf bir zevkti. Gümüşi beyaz kürkleri ve yüksek, akıcı kuyruklarıyla zarif, uhrevi yaratıklar, bir Pegasus'un büyüleyici güzelliğine sahiptiler. Farah onların eski dünyanın büyük atlarından bazılarının soyundan geldiklerini, türlerinin son sürüsü olduklarını söyledi. Hareket halindeyken bir dalga tepesi kadar güçlü, köpük kadar hafif, okyanustan gelen sprey kadar sarhoş ediciydiler.

Ama Will gizliden gizliye Valdithar'ın güçlü toprak dörtnala koşuşunu tercih ediyordu ve Valdithar'ın onların arasında tek başına siyah bir iğdiş olarak kalmasından memnundu.

beyaz bir sürünün içinde.

Farah onu surların dışına götürdüğünde -koruma taşları taşıyan Vekilharç çiftleriyle güvenli bir şekilde- Vekilharç atları bataklığı bir harikalar diyarına dönüştürüyordu. Sabahın erken saatlerinde bataklığı örten sis kadar inceydiler, sulu toprağın üzerinde o kadar hafif koşuyorlardı ki sanki ona hiç dokunmamışlar gibi görünüyordu. Onları izlerken Will'in nefesi boğazında düğümlendi, sanki eski dünyayı görmüş gibiydi. Bu yüzden alevi hareket ettirmeye çalışıyordu: Yaklaşan tehlikeden geriye kalanları korumak için.

Çalışmaya devam etti.

Ama içindeki o kapı her zaman inatla kapalı kaldı. Onu mümkün olan her şekilde tekrar tekrar gözünde canlandırdı: usulca açıldı; patlayarak açıldı; ona vurdu; kendini ona doğru fırlattı; tüm gücüyle ona yüklendi. Bir keresinde o kadar zorlandı ki, trans halinden nefes nefese ve titreyerek çıktı. Ama terden sırılsıklam olmuş giysilerine rağmen alevde hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Yaşlı Vekilharç nazikçe.

'Hayır, devam edebilirim. Eğer sadece-'

Will, dur. Bu gerginliğin sana ne yapacağını bilmiyoruz. Bu ikimiz için de bilinmeyen bir yol.

"Ama neredeyse başarıyordum! Kalın bir sesle konuştu, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Dinlen ve uyu," dedi Yaşlı Vekilharç. "Yarın dönersin.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Will, "Ne yapması gerekiyor?" diye sordu.

Kalabalığın üzerinde gergin, beklenti dolu bir sessizlik vardı, tüm gözler talaşın üzerinde elinde sadece bir kılıçla duran gümüş giysili yalnız figüre sabitlenmişti.

Salondaki tüm vekilharçlar, yeniçeriler ve acemiler sınavı izlemek için toplanmış, bir zamanlar büyük bir amfitiyatro olması gereken yeri çevreleyen tribünleri doldurmuşlardı. Kemerleri ve sütunları yıkılmıştı ama yine de geçmişteki güçlü mücadeleleri çağrıştırıyordu. Beklenti keskin bir metalik tang gibiydi.

Bir kılıcın kınından çıkma sesi.

Will, Violet ve diğer birkaç kişiyle birlikte oturdu ve sorusunu, mermer basamaklarının kenarına gergin bir şekilde tünemiş olan Emery ve Beatrix'e sordu, çünkü talaşın üzerindeki yalnız figür arkadaşları Carver'dı.

Emery, Will'in sorusunu yanıtlarken, "Triten - kılıç kalıpları - alıştırması yapıyoruz," dedi. "Geçmek için üç triteni bitirmesi gerekiyor; daha azı başarısızlıktır. Emery gergin bir nefes aldı. 'Sınavının bir yıl erken olduğunu biliyorsun. Adayların çoğu yirmi yaşına gelene kadar hazır olmazlar. Ama Justice on sekiz yaşındaydı. Ve tabii ki herkes-' Emery sözünü kesti.

Will, Emery'nin bakışlarını amfitiyatro boyunca takip etti ve Cyprian'ın babasının yanında oturduğunu gördü, mükemmel, dik sırtlı bir çömezdi. Bu, Cyprian'ın on altı yaşında, bir dahi olarak gireceği bir sınavdı. Will, Cyprian'ın

Bu törende gelecek, onun parlayan mükemmelliği sessiz Carver'ı gölgede bırakıyor, hayır

Biri onun sınavı geçip kardeşi gibi bir Vekilharç olacağından şüphe ediyordu.

Emery, 'Carver triteni istediği kadar hızlı ya da yavaş yapabilir ama kılıcının ucu titrerse başarısız olur,' dedi.

Pek fazla bir şey gibi görünmüyordu. Will, Violet'in her gece odalarında Vekilharç kılıcı kalıplarını çalıştığını görmüştü. Çoğu acemi öğrenci on bir ya da on iki yaşına kadar bunları öğrenmişti. Ondan sonrası sadece Sonsuz Steward mükemmellik arayışı.

'Hepsi bu kadar mı? Sadece üç Steward modelini tamamlaması mı gerekiyor? Emery başını salladı.

Will arkasını dönüp arenaya baktı. Carver talaşın üzerinde, tribünlerin önündeki basit bir tahta taburede oturan Yaşlı Vekilharç'la yüzleşmek için ilerliyordu. Zırh giymişti, paltosu gümüşi gri renkteydi.
acemiler. Yaşlı Vekilharç'ın önünde diz çökerek, Will'in Adalet'in ve diğer Vekilharçların yaptığını gördüğü geleneksel saygı selamını verdi ve yumruğunu kalbinin üzerine koydu. Will*, hayatı boyunca bugün için eğitim almış,* diye düşündü.

"Yıldızı takmak istiyorsun," dedi Yaşlı Vekilharç. "Karanlığa karşı savaşlarında Vekilharçlara katılmak için.

"Biliyorum," dedi Carver.

"O zaman ayağa kalk ve gücünü kanıtla," dedi Yaşlı Vekilharç, omzuna bir hayır duası gibi dokunarak.

Carver ayağa kalktı.

Kemerlerden birinden, aralarında tahtırevan gibi direkleri olan metal bir tabut taşıyan iki Vekilharç çıktı.

İki görevli Carver'a doğru gelip metal tabutu yere indirirken Will neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama bir sonraki anda görevliler tabutun mandallarını geri itip açmaya başladılar.

Yanlış. Tabut açıldığı anda Will'in hissettiği buydu. İçinde, bele oturması için yapılmış metal bir kemer vardı. Bunu görmek Will'i mide bulandırıcı bir şekilde huzursuz etti. Ona, Kalıntılar'ın bataklıktaki kovalamacada giydiklerini gördüğü zırh parçalarını hatırlattı, eldiven ona doğru uzanıyordu. *Dokunma ona!* Ayağa kalkıp bağırmak istedi. Zırhı kavrarken parmakları kıvrıldı.
Koltuğunu.

O bir şey söyleyemeden, Görevliler metal kıskaçlarla tabuttan kemeri çıkardılar ve Carver'ın beline taktılar.

Carver üzerindeki etkisi anında oldu. Neredeyse sendeleyecekti, derisi griye döndü. Carver plaka zırh giyiyordu. Metal kemer

vücuduna dokunuyordu. Ama Will, Karanlık nesnelerin insanları uzaktan bile öldürdüğünü görmüştü; kılıç ve kara ateşi gibi. Kemerin Carver'ı etkilemesi için tenine değmesi gerekmiyordu.

"Ne oldu?" dedi Violet.

"Bir Kara Muhafız'ın zırhından alınan metal parçasıyla yapılmış bir kemer," dedi Beatrix.

"Kalıntılar gibi," dedi Violet.

"O kadar güçlü değil," dedi Beatrix. 'Bu tam bir zırh parçası değil. Bu onu öldürebilir. Ama yeterince güçlü. Testi geçemeyenlerin çoğu hemen dizlerinin üstüne çöker.

Carver ayakta kaldı. İki Vekilharç uzaklaşıp geri çekilince Carver kılıcını çekti.

İşte o zaman Will testin triten olmadığını anladı.

Bu kontroldü. Karanlığın karşısında bir Vekilharç olarak kalmak. Görevine bağlı kalmak. Savaşmak.

Carver tritenin ilkine başladığında Will'in kalbi çarpıyordu.
amfi tiyatro tamamen sessizdi. Carver'ın sekansın bir parçası olarak attığı her adımı duyabiliyordu, kılıcı havayı kesiyor, soldan sağa doğru yaylanıyordu.
Belindeki kemer bir çapa taşı gibiydi ve terden sırılsıklam olmuştu.

İkinci triten - çocukluğundan beri binlerce kez talim yapmış olmalıydı. Will hareketleri tanıdı, Violet'i daha dün gece aynı diziyi yaparken görmüştü. İlkinden daha uzundu ve şimdi Will, Carver her hareketi tamamlarken nefes alış verişlerini duyabiliyordu. İkinci triteni bitirdiğinde, devam etmesi imkânsız görünüyordu. Ayakta zor duruyor gibi görünüyordu. Bütün
Amfitiyatro nefesini tutmuş gibiydi - ve uzun bir aradan sonra da tutmaya devam ettiler. Will, Carver'ın üçüncüye başlamak için kendini topladığı anı gördü.

"Ya bocalarsa?

'O yapmaz. Onun kanı güçlüdür,' dedi Beatrix.

Arkadaşından inanç sözleri. Carver'ın gri derisi benek benek olmuştu ve burnundan ince bir kan damlası akıyordu. Hareket üstüne hareket yaparak ilerlemeye devam etti. Derisi yanarken elini ateşin içinde tutan bir adamı izlemek gibiydi. Ama Carver'ın kılıç kolu hiç duraksamadı ve son hareketi sabit bir bıçakla tamamladı.

Amfi tiyatro alkışlarla inledi. "Carver! Emery ve Beatrix gururla bağırarak ayağa fırladılar. Arenanın kenarındaki koltuğunda oturan Yaşlı Vekilharç gülümsedi. Arenadaki iki Komiser hızla öne çıktı ve kemeri Carver'ın belinden alarak aceleyle tabutuna geri kilitledi. Carver, hakkını yemeyelim, yorgunluktan yere düşmek yerine Yaşlı Vekilharç'la yüzleşmek için ilerledi ve onun önünde ikinci kez diz çöktü. Bunu bir çöküşten ziyade zarif bir hareket gibi göstermeyi başardı. Yaşlı Vekilharç kibar ve gururlu gözlerle Carver'a baktı.

'İyi iş çıkardın Carver,' dedi. "Şimdi zamanı geldi.

Kemerden, Salon'daki diğer Vekilharçlardan farklı giyinmiş altı Vekilharç çıktı. Vekilharç beyazları giymişlerdi ama alışılagelmiş kısa vekilharç tuniği yerine yeniçeri tarzında uzun cüppeler giymişlerdi. En şaşırtıcı olanı da göğüslerine taktıkları nişandı: dört taçla oyulmuş bir kupa. Will daha önce buna benzer bir şey takan bir Vekilharç görmemişti. Tüm Komiserlerin yıldız taktığını sanıyordu.

İkişer ikişer yürüyorlardı, Vekilharçlar her zaman olduğu gibi eşleşmişlerdi. Ceketlerinin üzerindeki çan şeklindeki kupa parıldıyordu. Bu onlara garip, törensel bir anlam katıyordu. Carver ayağa kalktı ve altı Vekilharca eşlik ederek kemerli geçitten geçip gözden kayboldu.

"Neler oluyor?" dedi Will.

'Kupadan içmeye gidiyor,' dedi Beatrix. 'Bu bizim Tarikatımızın en gizli ayinidir. Yeminini edecek, içecek ve güç armağanıyla geri dönecek.

"Kupa mı?" dedi Will.

"Vekilharçların Kupası," dedi Beatrix. "Gücümüzün kaynağı.

Demek Vekilharçlar doğaüstü güçlerini buradan kazanıyorlardı: bir fincandan. Bu, altı Vekilharcı ve göğüslerine taktıkları nişanları açıklıyordu. Onlar Kupa'nın görevlileri ya da koruyucuları olmalıydı. Ama bir çömezin içmesi ne anlama geliyordu? Will'in zihni sorularla doluydu. "Bir kadeh ona nasıl güç verir?

'Kimse bilmiyor. Hiçbir acemi ya da yeniçeri ayini görmedi. Yemin bile gizlidir. Sadece testi geçenler bunun ne olduğunu bilir. Ama sadece en güçlü Vekilharç kanına sahip olanların Kupa'nın bahşettiği büyük güce dayanabileceği söylenir. Bu yüzden bir test var. İçmeden önce irade gücünüzü kanıtlamalısınız.'

Will'in gözleri tekrar arenanın sonundaki kemerli geçide kaydı. "Yani hayatını riske mi atıyor?

Vekilharçlar zaten çok şeyden vazgeçmişlerdi. Onlar fedakârlık ve adanmışlık dolu hayatlar yaşayıp savaşta genç yaşta ölürken, yeniçeriler evlenip çocuk sahibi olarak dolu dolu bir yaşam sürdüler. Salondaki yüzlerce Vekilharçtan sadece Yaşlı Vekilharç beyazları kabul etmiş ve yaşlılığa kadar yaşamıştı.

Carver'ın sessiz adanmışlığını, alçakgönüllülüğünü ve kemeri takarken gösterdiği cesareti düşündü. Carver'ın kaç saat çalıştığını, tüm yorgunluğuna rağmen konsantrasyonunu korumayı öğrendiğini merak etti.

"Bak, geri geliyor," dedi Emery. "İşte!

Carver kemerden çıkarken tribünlerden yeni bir tezahürat yükseldi ve Emery ile Beatrix arkadaşları için duydukları mutlulukla birbirlerine sarıldılar. "*Başardı*! Will, acemilerden birinin arkasından haykırdığını duydu. *"Carver bir Vekilharç oldu*!

Carver bembeyazdı, sanki bir koza gibi dönüşmüştü. Gözlerinde sessiz bir gurur ve mutluluk vardı. Ama en büyük değişiklik tavırlarındaydı ve Will ondaki farklılığa, diğer Vekilharçlarla paylaştığı yeni niteliğe hayret ettiğini hissetti. Bu bir iç ışıltısıydı, sanki odaya gri renkte girmiş ve Kupa tarafından dövülerek ışıltılı bir beyaza dönüşmüştü.

Arenada dururken, Will'in tanımadığı genç bir kadın öne çıktı ve Carver'ın iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. Carver'dan sadece bir ya da iki yaş büyük görünüyordu ama Steward beyazları giyiyordu ve uzun kahverengi saçları Steward tarzında toplanmıştı. Her ikisi de birbirleri ve toplanan kalabalık için törensel sözler söylediler. Will, kız net bir sesle konuşurken, bunun *bir kalkan arkadaşı yemini* olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

'Ben senin için göz kulak olacağım,' dedi, 'sen de benim için ve birbirimiz için karanlıkla savaşacağız.

"Sizce dışarıdan birinin sınava girmesine izin verirler mi?

Violet onun yanında duruyordu, ikisi balkonda yalnızdılar. Aşağıdaki avlular ışıkla parlıyordu, Vekilharçlar toplanmıştı
Eski bir telli çalgının müziği yaprakların arasından süzülürken kutlama yapılıyordu. Will, Salon'un güzelliğinin doruk noktasını neredeyse bir anlığına görebiliyordu,
Görüntüler ve sesler uzun zaman önceki gösterileri ya da bir festivalin yüzen ışıklarını çağrıştırıyor.

Violet'e baktığında gözleri hüzünlüydü. Genç bir Vekilharcın umutlu haline benziyordu, diye düşündü. Justice ile saatler süren tatbikatlar ona tüm Vekilharçların sahip olduğu kılıç gibi dik duruşu kazandırmıştı. Onların duruşlarını öğrenmişti.
tritenler ve onların odaklanmış meditasyonları ve stres pozisyonlarında saatlerce kıpırdamadan oturabilirdi. Ancak onlarla birlikte eğitim almasına ya da törenlerine katılmasına izin verilmiyordu.

Will, "Kupa'dan içmek için Vekilharç kanına ihtiyacın var," dedi. Beatrix ona böyle söylemişti. Sadece Vekilharç kanı taşıyanlar Kupa'nın gücüne dayanabilirdi.

"Onlar sadece kendilerine güç vermek için içiyorlar," dedi Violet. "Ben zaten güçlüyüm.

Onun gerçekte ne sorduğunu biliyordu. *Sence bir Aslan hiç Vekilharç olabilir mi?*

Will, "Bence sınava girseydin geçerdin," dedi. Kızın gözleri Will'e kaydı. "Bir kemerin seni yenmesine asla izin vermezsin. Bir nefes aldı, sonra ona çarpık bir sırıtış attı ve yumruğuyla omzuna vurdu.

Ciddiydi. Vahşiliği ve adanmışlığıyla bir Işık savaşçısı olmak için doğmuş gibiydi.

Ağaç Taşı'nı yakamayan, Yaşlı Vekilharç'la saatlerini harcayan ve bunun karşılığında gökkubbeye yayılan çatlaklar gibi ölü dallardan başka bir şey gösteremeyen oydu.

Yakındaki bir ses ikisinin de durup dönmesine neden oldu, sözlerinin duyulmasını istemiyorlardı ama merdivendekiler sadece Carver ve Emery'ydi, kendi özel anlarını yaşıyorlardı.

"Seninle gurur duyuyorum. Emery'nin sesi. Will, yakındaki bir oyukta onun tuniğinin soluk ışıltısını görebiliyordu.

Bir an için başaramayacağımı düşündüm. Ama Leda'nın sesini duymaya devam ettim: "*Steward, eğitimine* devam et.'"

Emery yumuşak bir sesle, 'Ben de kendi sınavıma seninle aynı anda girmek istiyordum. Hep bunu ummuştum - senin kalkan arkadaşın olabilirim.

"Emery-

'Sıkı çalışacağım. Böylece birlikte Komiser olabiliriz.

"Aceleye gerek yok," dedi Carver. 'Acele etme. Benim için acele etme, Emery. Yok-'

"Will, Violet!" dedi Beatrix, Carver ve Emery'ye de el sallayarak ve yaklaşırken hepsi için anı bozarak. "Hadi gidip dışarıdaki diğerlerine katılalım. Violet bir adım öne çıktı ama Will tereddüt etti.

"Will?" dedi Violet, ona dönüp bakarak.

"Sen git," dedi ona. "Ben sonra gelirim.

Bir süre sonra başını salladı, sonra döndü ve avluya indi. Onun acemileri takip edişini ve sonra Adalet'e katılışını izledi. Will karanlık ve sessiz balkonda tek başına kalmış, aşağıdaki eğlenceye bakıyordu.

Vekilharçları ve çömezleri ışık parıltıları gibi görebiliyordu, müzik hâlâ balkonuna doğru süzülüyordu ama ara sıra duyulan kahkaha mırıltıları ya da yakalayamadığı sözler gibi uzak geliyordu. Buradaki hava keskin bir şekilde soğuktu, balkon sadece ay ışığının mavileri ve grileriyle aydınlanıyordu. Uzun bir nefes aldı.

Bir savaş yaklaşıyordu ve bunlar savaşacak olan insanlardı.
Bu insanlar Karanlık'a karşı. Görevlerini ne kadar ciddiye aldıklarını görmüştü. Carver, Karanlık etki üzerindeki ustalığını göstermek için acı çekerek savaşmıştı. Sadece bir ay içinde, Cyprian da aynı sınava girecekti. On altı yaşında, Kadeh'ten içen en genç Vekilharç olacaktı.

Leydi'nin madalyonu Will'in boynundaydı. Madalyonun elle tutulur ağırlığını hissedebiliyordu. Annesinin eski hizmetkârı Matthew'un bunu ona vermek için öldüğünü hatırlayarak uzandı ve parmaklarını madalyonun üzerine kapadı. Matthew, *Vekilharçlara gitmelisin*, demişti. Will'in kaderine inanmıştı.
yaklaşan savaş.

"Diğerleriyle birlikte kutlama yapmıyorsunuz," dedi Yaşlı Vekilharç.

Merdivenleri sessizce tırmanarak balkona kadar eşlik eden bir varlık olarak geldi. Onunla birlikte dışarıya bakarken gözleri nazikti.
Aşağıda kutlamalar vardı. Uzaktan gelen bir kahkaha sesi onlara doğru yaklaştı ve Carver'ın boynunda beyaz çiçekler, yeni kalkan arkadaşıyla konuştuğunu gördü. Will'in parmakları madalyonun etrafında sıkıştı.

Will, "Herkes Carver'ın sınavı olması gerekenden daha erken aldığını söylüyor," dedi.

Will'e baktı ve onun sözlerini onayladı. 'Sınavı bir yıl erken. Başarısız olma ihtimalini büyük ölçüde artırmasına rağmen, öne alınmasını emrettim.

"Neden?

"Size yalan söylemeyeceğim. Eğitiminiz çok önemli. Çok az zamanımız var. Gücünü toplamayı başarmalısın. Dikkati tekrar aşağıdaki ışıkların yumuşak parıltısına döndü. "Vekilharçlara gelince, tüm kuvvetlerimizin hazır olması gerekecek.

'Simon'ın harekete geçmek üzere olduğunu düşünüyorsun,' dedi Will. 'Hayır, bundan daha fazlası var, değil mi? Bana söylemediğin bir şey var.

Eğlencenin uzaktan gelen sesleri onlara doğru süzülürken, onun gözlerindeki sırları gördü.

'Aşağı inmeli ve diğerleriyle birlikte kutlamalısın,' dedi. 'Zaman kısa. Fırsatınız varken bu coşkulu anların tadını çıkarın.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Violet'in omzunu çekiştirmesiyle uyandı. "Bir şeyler oluyor.

Uykusundan sersemlemiş bir şekilde uyanmıştı ve kadın onu çoktan yatağının yarısından çekip çıkarmış, yatak takımları arasında tökezleyerek Pencere.

Haklıydı. Duvarlarda bir şeyler oluyordu. O yapabilirdi
Karanlıkta meşaleleri olmadan toplanmış Vekilharçlar kümesini gördü. Yüksek Yeniçeri Jannick'in suretini gördüğünü düşündü. "Haydi gelin. Neler olup bittiğini öğrenebiliriz. Violet acemi tüniğini ona doğru itti.

Koridorlar ıssızdı: gecenin körüydü. Dışarıda, donmuş soğukta bir arabanın arkasında çömelmiş, karanlıkta saklanmışlardı. Will, uzun mavi cübbesiyle bekleyen Yüksek Yeniçeri'yi ve onun yanında, beyaz peleriniyle Yaşlı Vekilharç'ın daha küçük, daha zayıf figürünü görebiliyordu. Kaptan Leda da dahil olmak üzere, onlarla birlikte altı Vekilharç daha toplanmıştı. Hepsinin gözleri kapıya sabitlenmişti.

Beyaz atlar ve beyaz giysili Vekilharç binicileri kemerli geçitte bir hayal gibi belirdi. *Gizli bir keşif gezisi*, diye düşündü Will. Daha önce de Vekilharçların görevden döndüklerini görmüştü ama hiçbir zaman gecenin köründe, Tarikat'ın başındakiler onları karanlıkta meşalesiz beklerken görmemişti. İzlerken, dönen Vekilharçların ağır yaralı olduğunu, ikisinin eyerde yığılıp kaldığını gördü,
diğer üçü zar zor dik duruyordu. Ve iki düzine beyaz attan sadece ilk beşinde komiserler vardı. Diğer atlar binicisizdi ve yüke uygun olmayan gri çuvallar taşıyorlardı.

Leda, Justice'in ağırlığını almak için öne atıldı.
At bariz bir acı içindeydi. Bir şişeyi dudaklarına götürerek Oridhes'in sularını verdi. Diğerleri de kanlar içindeki Vekilharçlara yardım etmek için aynı şeyi yapıyordu. Will tekrar binicisiz atlara baktı ve neye baktığını dehşetle fark etti.

Gri çuvallar paket değildi. Onlar sarılmış cesetlerdi.

"Marcus?" dedi Jannick ve Will'in onu hiç görmediği kadar yenilmiş görünen Justice başını salladı.

"Demek onsuz geri döndün," dedi bir ses. Will döndüğünde, Cyprian'ın salonun merdivenlerinde durduğunu gördü. Uyanmış ve neler olduğunu görmeye gelmiş olmalıydı. Ama Cyprian etrafta sürünerek dolaşmıyordu. Will ve Violet gibi arabalar. Adalete doğrudan meydan okumak için bir bayrak gibi gelmişti. Dudağı kıvrıldı. "Yine.

"Cyprian," dedi Yüksek Yeniçeri Jannick, bir adım öne çıkarak. "Bunun zamanı değil.

'Ama tabii ki hayatta kaldın. Kardeşimi geride bırakırken hayatta kalmakta iyisin-'

"Bu kadar yeter dedim, Cyprian-" dedi Yüksek Yeniçeri.

"Hayır," dedi Justice, Leda'nın elinden kurtulup tek başına ayakta durmak için kendini iterek. "Duymayı hak ediyor.

Adalet'in yüzü yorgunluktan grileşmişti. Beyaz paltosundan kan sızıyordu. Will midesinin bulandığını hissetti. Bunu bir komiser filosuna ne yapmış olabilirdi?

"Marcus'u taşıyan konvoyu bulduk," dedi Justice. "Aldığımız bilgilere göre tam da olması gereken yerdeydi. Justice'in ifadesi değişti.
Ama Marcus'u taşımıyordu. Bir pusu için yemdi. James oradaydı.'

James, diye düşündü Will, tüyleri diken diken olmuş, tüm dikkati bu isme odaklanmıştı. Nehirde, James'i ilk kez gördüğü ve başka hiçbir şeye bakamadığı zamanki gibi hissediyordu.

Cyprian yeni ve sert bir sesle, "Hain," dedi. "Bunu o mu yaptı?

"Vadiye bir sis çökmüştü," dedi Justice. 'Bu bize mükemmel bir siper sağladı. Konvoyu gördük, Simon'un armasını taşıyan dört araba. Onu yakaladığımızı düşündük.

Will, Steward'ların sisle kaplı vadiye indiğini, hayalet gibi beyaz şekillerin dört parlak siyah arabanın üzerine indiğini hayal etti.

Justice, "Öndeki binicilerimiz eyerlerinden fırladığında hücumun ortasındaydık," dedi. Havada asılı kaldılar ve vücutları sarsılmaya başladı.

Gözlerimizin önünde kemikleri kırıldı ve etleri yırtıldı. Brescia'nın zırhının kağıt gibi buruştuğunu gördüm.

Görevliler sisin içinde asılı kalmış, vücutları çatırdıyor ve doğal olmayan şekillere bürünüyordu. Korkutucu ve imkânsızdı ama Will, James'in görünmez bir güçle bir sandığı kaldırdığını görmüştü. Neden bir bedeni kaldırmayasın, hareket ettirmeyesin, iradene boyun eğdirmeyesin?

"Kaos vardı, çığlıklar, birbirine çarpan atlar. Geri çekilme çağrısı yaptım ama artık çok geçti, o görünmez güç aramızda serbest kaldı. Onunla savaşmanın hiçbir yolu yoktu. Canımızı zor kurtardık.

'Ama geri döndünüz. Başka kimse yakalanmadı mı?' Jannick'in kırpılmış sesi.

Justice başını sıkıca salladı. Geri dönüp cesetleri eve getirmenin ona hayatlar ve acılar olarak bir şeye mal olduğu açıktı. Ama o bunu yapmıştı.

Büyüyle savaşamazlar. Vekilharçlar doğaüstü güçleriyle dünyadaki her savaş gücünden daha üstün olabilirlerdi. Ama göremedikleri şeyle savaşamazlardı.

Bu yüzden bana ihtiyaçları var. Yapabileceğimi düşünüyorlar.

Başarısız olduğu dersleri, Ağaç Taşı'nı yakamayışını ya da tek bir mum alevini bile değiştiremeyişini düşündükçe Will'in midesi bulanıyordu.

Vekilharçlar Simon'a karşı kaybediyor. Burada güvendeler. Ama dışarıda... O çok güçlendi.

Leda tekrar Justice'in ağırlığını almış, kolunu omuzlarına atmıştı. Jannick'i yanına çağırdı ve duyamayacaklarından emin olmak için etrafına bakındı. Sonra alçak sesle konuştu. "Yüce Yeniçeri, eğer Marcus'u yakında serbest bırakmazsak, o-

"Burada değil," dedi Jannick.

Will, Jannick'in bakışlarını takip etti ve kapı aralığında bir grup şekil gördü; Cyprian'ın ardından dışarı çıkmış olan ve onu izleyen diğer acemi öğrencilerden oluşan küçük bir grup. Will, iri gözlü ve solgun Emery ile hâlâ yatak gömleği giymiş ve omuzlarına bir battaniye sarmış olan Beatrix'i seçti.

Yaşlı Vekilharç öne çıktı. 'Hepiniz yatağa. Burada ilgilenmemiz gereken yaralılar var.

Cyprian ve diğer çömezler uzaklaştırıldı ve Will ile Violet, Jannick ile Yaşlı Vekilharç'ın durduğu yere tehlikeli bir şekilde yakın bir yerde saklandılar. Kıpırdamadan durmaya çalıştı, zorlukla nefes alıyordu.

"Hain bizimle oynuyor. Jannick sesini alçak tuttu ama tiksintiyle doluydu.

"Marcus'u geri almak için her şeyi yapacağımızı biliyor," dedi Yaşlı Vekilharç.

"Kendimi suçluyorum. Hain olan benim. Onu yakalamıştım. Ve elimden kayıp gitti. Şimdi Simon bizi teker teker ortadan kaldırmak için ihtiyaç duyduğu güce sahip-'

"Onunla istediği tek şey arasında duruyoruz," dedi Yaşlı Vekilharç.

Will ürperdi. Ondan bahsediyordu. Will'in Karanlık Kral'ı durdurabileceğine inanıyordu. Neye dayanarak? Eski dilden birkaç kelime ve aynadaki bir kadının görüntüsüne mi?

"Kendini suçlayamazsın," dedi Yaşlı Vekilharç Jannick'e. 'Sen Hain'in ne hale geleceğini bilemezdin-'

Engebeli kaldırım taşlarında hafifçe tökezleyerek durdu. Jannick hemen yardımına koştu, koluna girdi ve ağırlığını ona vermesine izin verdi.

"Euphemia-

"Önemli bir şey değil.

Kaçırılmış bir adım.' "Emin

misiniz?

"Evet, eminim. Jannick'e gülümsedi ve güven veren elini onun koluna koydu. "Eminim, Jannick. Endişelenmene gerek yok. Şimdi gel. Biraz daha konuşalım.

Hayatta kalanların sonuncusu da atlarından inmiş, avludaki Vekilharçlar gri çuvalları çözmeye başlamış, diğerleri de binicilerini sonsuza dek kaybetmiş atları uzaklaştırmıştı. En sonunda Yaşlı Vekilharç konuştu. 'Leda. Adalet. Bizi takip edin.'

Will, Violet ile bakışlarını değiştirdi. Yaşlı Vekilharç'ı takip etme konusunda sözsüz bir anlaşmaya varmışlardı. Sessizce arabanın arkasından çıktılar, yol açılana kadar bekledikten sonra diğerlerini takip ettiler.

Yüksek Yeniçeri'nin ofisi salonun derinliklerindeydi. Kapıdaki bir yarıktan içeriye göz atan Will, buranın kitaplarla dolu olduğunu, masanın bile el yazmaları ve parşömenlerle dolu olduğunu gördü. Jannick'in Yüksek Yeniçeri olarak rolü, yeniçerilerin Salon'da yaptığı tüm işleri denetlediği anlamına geliyordu ve buna ilmi yönü, tarih öğretimi ve kayıtların tutulması da dahildi. Will, kapıdaki aralıktan alçak sesleri duyabiliyordu.

"James ilk kez bir filoyu karşısına alıyor," diyordu Justice. 'Geçen yıl o dövüşü kazanamazdı. Her geçen gün daha da güçleniyor.

Her gün... Gerçek gücüne kavuşuyor. Ve bunun farkında. Kazanacağından emin bir şekilde bizi o savaşa soktu.

Leda'ya ait olabilecek bir kadın sesi cevap verdi ama Will ne dediğini tam olarak duyamadı. Violet'a baktı ve ikisi birlikte kapıya doğru ilerlediler.

"Her yıl Salon'da doğan Vekilharç kanı daha az oluyor," dedi Justice, "ve dışarıdan buraya çağrılan Vekilharç kanı daha da az oluyor. Çok az acemimiz var ve bunlardan da ancak bir avuç kadeh içip Vekilharç olabilecek kadar güçlü olanlar var. Cyprian, evet. Beatrix - Emery, belki. Ama diğerleri-'

Jannick kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?

"Yakında savaşacak yeterli sayıda insan kalmayabilir.

"Simon'un niyeti bu mu?" dedi Jannick. "Bizi teker teker avlamak mı?"

"Efendisinin önünü açmak," dedi Yaşlı Vekilharç.

Sözleri hepsinin içine işlediğinde korkunç bir sessizlik oldu ve Will neredeyse gerilimin yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Kadehten içebilecek güce sahip yeniçeriler yok mu? Leda'nın sesi. "Mavi giyenlerin çoğu beyazı almak için can atar.

'Kupadan içebilecek kadar güçlü olsaydım, çoktan bir Vekilharç olurdum,' dedi Jannick. 'Ama değilim. Ne ben içebilirim ne de daha zayıf kanlardan biri. Bu çok tehlikeli.

"Çocuk hâlâ orada," dedi Yaşlı Vekilharç.

"Çocuk! O bir hiç, hiçbir yetenek belirtisi göstermiyor. Güç kıvılcımı yok. Leydi'nin soyu annesiyle birlikte öldü.

"Belki de diğerlerine söylemenin zamanı gelmiştir," dedi Adalet. "Gerçeği. Marcus hakkındaki gerçeği. Simon'ın planları hakkında. Acemiler ve yeniçeriler bu kadar uyarıyı hak ediyor-'

"Ve kutsal yeminimizi mi bozalım?

'Eğer diğerleri gerçekte neler olduğunu bilselerdi-'

'Eğer bilselerdi, panik ve kaos olurdu. Ve sonra biz nasıl-' Jannick sözünü kesti. Will bir tedirginlik hissetti.

"Kapıyı kilitledin mi? dedi Jannick.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi

Leda.

Will, "*Gidin*," diye bağırdı ve Violet'la birlikte hızla gözden kaybolmak için birbirlerini itip çekmeye başladılar. Sonunda bir sütunun arkasında toplandılar ve salonun derinliklerine girene kadar birkaç köşeyi döndüler.

Koşmaktan zor nefes alıyor olsalar da sessiz kalarak ayak seslerinin uzaklaşmasını beklediler.

Yalnız kaldıklarını anladıklarında Will, "Durum bize anlattıklarından daha kötü," dedi. "Simon giderek güçleniyor ve onu durdurmanın bir yolu yok. *Ben bile*, diye düşündü ve söylemediği halde bu sözler havada asılı kalmış gibiydi.

"Will-" diye başladı.

Will, "Yüksek Yeniçeri haklı," dedi. 'Büyü kullanamam. Bunca zamandır ne Ağacı yaktım ne de alevi hareket ettirdim.

'Simon'ın gemisinde kılıcı durdurdun. Ben gördüm.'

'Komiserler hayatları için savaşıyorlar,' dedi Will. "Onlara yardım edebileceğimi düşünüyorlar. Ama ya öyle değilsem - ya yapamazsam-'

"Öylesin. Yapacaksın.'

"Bunu nereden biliyorsun?

Ona doğru baktı. Saçları o kadar uzamıştı ki, Vekilharç tarzı takmaya başlamıştı ve bu ona onlardan biri gibi bir görünüm veriyordu.

"Bilmiyorum. Hissediyorum,' dedi Violet. 'Sen uyuyorsun. Vekilharçlardan bile daha fazla. Sanki bu salonlar senin için inşa edilmiş gibi, Yaşlı Vekilharç'ın konuşmasını dinlediğimde ya da eski efsanelerden birini öğrendiğimde hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Bir şekilde doğru hissettiriyor.

Uygun olan oydu. Acemilerin yaptığı kılıç talimlerinde ustalaşmıştı; onlarla birlikte yemek yiyor ve onlarla konuşuyordu; Steward kanından olmadığını unutmuş gibi görünerek onun varlığını kabul etmişlerdi. Eski moda kıyafetleriyle koridorlarda yürürken eski bir savaşçı gibi görünüyordu.

"Annem de bunu yapabilirdi," dedi Will. 'Onun bir sertliği vardı... Yaptıklarına, yaptıklarına dönüp baktığımda bunu görebiliyorum-'

Violet, "Sen onun oğlusun," deyince Will titrek bir nefes aldı ve parmaklarını avucundaki yara izinin etrafında kıvırdı. Bir kez başını salladı.

Yukarı doğru ittiler ve geldikleri odanın eski ve yıkık dökük olduğunu gördüler, ortasından devasa bir sütun geçiyordu, sütun yüzyıllar önce düşmüş gibi görünse de parçalanmış kısmının yanında hâlâ taş parçaları duruyordu. Buradaki mimari ana kaledekinden farklıydı ve ona Ağaç Taşı'nın yakınındaki odaların antik tarzını hatırlattı.

"Burası salonun hangi bölümü? Violet odanın içine doğru bir adım attı.

"Sanırım batı kanadındayız. Will, *salonun yasaklı bölümü*, diye düşündü. "Sence buraya geldiğimiz için başımız derde girer mi?

"Bizi bulamazlarsa olmaz.

"Bastığın yere dikkat et," dedi Will, uzun zamandır bozulmamış toza bakarken.

Karanlıktı, bu yüzden iki kat geri döndü ve arkalarındaki duvar apliklerinden birinden bir meşale ile geri döndü ve odadan odaya geçerek eski oymalara ve fresklere baktılar. İtip açamayacakları kadar kalın taştan yapılmış bir kapı gördüler. Üzerinde oyulmuş bir yazı vardı. Will kendini sözcüklere bakarken buldu.

"Yalnızca *girebilenler girebilir*", diye okudu Will ürpererek ve Violet'in ona tuhaf bir ifadeyle baktığını gördü.

"Okuyabiliyor
musun? Başını
salladı. "Nasıl?

"Bilmiyorum. Sadece yapabilirim. Farah'ın bu sözleri duyduğunda verdiği tepkiyi hatırladı. Ona öylece bakmıştı ama bunu ona hiç sormamıştı. Gerçek şu ki, eski dilde kelimeler konuşmak, tıpkı Salon'un aşinalığının onu tuhaf hissettirdiği gibi tuhaf hissettiriyordu. Sanki hatırlaması gereken ama hatırlayamadığı bir şey varmış gibi, görüşünün kenarlarında bir hayalet gibi. "Sanki hep bildiğim bir şeymiş gibi.

"*Sadece girebilenler girsin*", diye alıntı yaptı
Violet. 'Biz giremeyiz. Bu katı bir taş.

"Yani?" dedi Violet. Onu omuzlayarak yoldan çekildi ve avuçlarını taşın üzerine koydu. Sonra gücünü kullanarak kapıyı itti.

Şaşkınlık içinde kapı alçak, yankılı bir sesle açıldı. Elindeki fener, karanlıkta aşağıya doğru inen basamaklar olduğunu görmelerini sağladı.

Violet'in sesinde bir parça kendini beğenmişlik vardı. "Sadece Vekilharçların bu kapıdan geçebilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyorlar.

"Neredeyiz?" dedi Will.

Merdivenlerden karanlık bir yeraltı odasına inerlerken meşaleyi kaldırdı. İlerlerken küçük bir ışık çemberi oluşturdular. Etraflarında

üç ya da dört kat yüksekliğinde uzanan ve karanlıkta kaybolan raflarıyla hayalet gibi bir kütüphane aydınlatılıyordu. Kitaplar ciltlenmişti.
deriydi ama o kadar eskiydiler ki derileri beyaza dönmüştü. Sırtları kemik gibi ağarmış, böylece oda yarı mezarlık gibi görünüyordu. Birinin sırtında siyah mürekkeple *Alicorni* yazıyordu; diğerinde *Prefecaris*.
Bir mezarın durgunluğuna sahip olan geniş odada yürüdüler.

İkinci bir odaya girdiklerinde Violet yumuşak ve şok olmuş bir sesle, "Bunlar hayvandı," dedi. Burada etrafları hayvan kalıntılarıyla çevriliydi: herhangi bir yılana ait olamayacak kadar büyük bir avuç pul, cam gibi parlayan bir pençe, kocaman bir gaga, garip görünümlü dişler, toynaklar, kemikler, iç taşlar. Will birkaç av malzemesi parçası gördü; bir mızrak ucu, iki kanca, bir üç dişli mızrağın parçası. Yukarıdaki duvarda, tek bir nota çalmak için dudaklara götürülen bir boynuz asılıydı. *Artık var olmayan hayvanları çağırmak için bir boynuz*, diye düşündü.

Meşaleyi havada tutarak üçüncü bir odaya doğru ilerledi. Bu oda tarihi eserlerle doluydu. Duvarlara monte edilmiş taşların üzerinde oyulmuş yazıt parçaları vardı. Bir çanın parçasını gördü. Beyaz kolunu uzatmış mermer bir heykelin yarısı. Odanın bir parçası olmayan ama başka bir yerden getirilmiş bedensiz bir kemer.

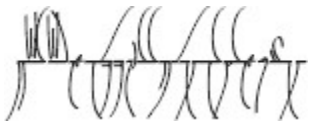
"Burası neresi?" dedi Violet, sesi kısılmıştı. Will,

"Burası geriye kalanlar," dedi.

Bunu fark ettiğinde tüyleri diken diken oldu, etrafındaki ürkütücü heykeller ve mimari parçalar kayıp bir dünyadan geriye kalan tek şeydi.

Silah parçaları vardı: Bıçağı olmayan bir kabza; fildişinden bir topuz; ikiye bölünmüş bir miğfer; asmada yaprakları solurken gördüğüne benzer bir eldiven.
Peki ya dünyayı korumak için savaşan büyük ordular? Ama o cevabı biliyordu. *Gittiler. Fırtına sonrası ayak izleri gibi yok oldular.* Daha dokunaklı eşyalar da vardı: parçalanmış bir şişe; bir içki kâsesi; bir çocuk tarağı.

Odanın en ucunda, ay ışığının bir huzmesi tavandan aşağı süzülüyordu ve sanki orada yatan şey değerli ve nadirmiş gibi taş bir kaideye çarpıyordu.

Will kelimeleri okuyabiliyordu:

Tüm boynuzlar arar ama asla bulamaz.

Kaidenin üzerinde, sadece efsanelerden tanıdığı bir hayvanın beyaz boynuzunu göstermek için açılmış lake ahşap bir kutu duruyordu. Boynuz, iki kolunu açtığından daha uzundu; kalın bir tabandan sivri bir uca doğru kıvrılan sedefli bir spiraldi. Odadaki diğer eserlerin aksine, bir ışık mızrağı gibi parlıyordu. Tozdan ya da zamandan etkilenmemiş, temiz ve lekesiz, kalbe saplanan bir ok gibiydi.

"Bir tek boynuzlu at," dedi Violet yumuşak, huşu dolu bir sesle ve onun bir Aslan olduğunu hatırladı.

Elini uzatıyordu.

"İnsanlar kesip koparmış gibi görünüyor..." Parmakları boynuzun önce düz, sonra sivri ve tırtıklı olan geniş tabanına dokundu, sanki yarıya kadar kesilmiş ve sonra koparılmış gibiydi.

Bir ağaç kütüğü gibi, diye düşündü Will ve bir görüntü onu sardı; beyaz atların savaş meydanındaki hücumu, çarpan bir dalga gibiydi; bazıları parlayan kılıçlarıyla zırhlı biniciler taşıyor, diğerleri ise uzun boynuzlarını ölümcül mızraklar gibi indirmişlerdi. Yaklaşmakta olan kara gölgelerin üzerine doğru hücum ediyorlardı ve Will'in kalbi, onların
ama yine de saldırıyorlardı, inanılmaz derecede cesurca. Burada bir cevap vardı, çünkü uzaklarda bir yerde Violet'in '*Will*' dediğini duydu.

Yukarı baktı ama ona değil. Duvarın taşına oyulmuş siyah bir kemere. Orada başka bir oda vardı.

Meşalesini aldı ve sanki bir güç tarafından çekiliyormuş gibi ona doğru yürüdü. Arkasından Violet'in, "*Will?"* dediğini duyabiliyordu. *Nereye gidiyorsun?*" Onu duymazdan geldi. Diğerlerinden daha küçük ve zifiri karanlık bir odaya inen basamaklar vardı.

Bu sıradan bir karanlık değildi; elle tutulur ve etrafı saran bir karanlıktı, meşaleyi aydınlatmak yerine ürkütücü bir şekilde karartıyordu. Violet onun peşinden merdivenlerden aşağı koştu, sonra sanki yoğun, boğucu karanlık onu itiyormuş gibi merdivenlerin dibinde kısa bir süre durdu.

Burada başka bir şey daha vardı.

Bozulmuş Bıçak kabını açmadan birkaç dakika önce Kamarot gemide böyle söylemişti. Bu da aynı şeyi hissettiriyordu ama daha da kötüsü, sanki burada her ne varsa Bıçak'ın kara alevinden daha karanlık ve daha tehlikeliydi. Ama o da sanki kendisini çağıran bir varlık hissetmiş gibi ona doğru çekiliyordu. İleri doğru bir adım daha attı.

Will, Violet'i tiksindiren şeyi hissedebiliyordu, için için kaynayan bir yanlışlık. Yine de duramıyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Aradığı her cevap havada asılı duran şeyin sözünü verdi. Bıçak

değildi. Başka bir şeydi.

Başta basit görünüyordu. Siyah bir kaya parçası. Asılmış gibi, odanın tam ortasında asılı duruyor ve yavaşça dönüyordu. Ona bakmak için feneri kaldırdı ama ışığın hiçbir etkisi olmadı.

O kadar siyahtı ki odadaki tüm ışığı emiyor gibiydi. Sonsuz bir boşluk, dünyadaki her şeyi tüketmek isteyen korkunç bir delik. Bir uçurumun kendini aşağı atabilecek birini çağırması gibi onu çağırıyor, onu tam kenarına getiriyor ve atlamasını fısıldıyordu.

Ona dokunmak istedi. Elini uzattı ve parmak uçları yüzeyine değdiğinde korkunç bir soğuk hissetti. Bunun şokuyla nefesi kesildi. Salon'un dört boş tahtının görüntüsünü gördü, ama içlerinde dört görkemli figür oturuyordu, parlak, ışıltılı cüppeler içinde büyük krallar. Ama o izlerken, üçü değişmeye başladı, yüzleri döküldü, kemikleri saydamlaştı, korkunç bir hale gelene kadar

kendilerinin gölge versiyonlarıydı. Ve sonra hepsinin üzerinde yükselen bir figür gördü, soluk bir tacı ve siyah alevden gözleri vardı-

"Dur!

Kolunu sertçe kavrayan bir el onu geri çekince nefesi kesildi ve kendini Yaşlı Vekilharç'ın yüzüne bakarken buldu, gözleri parlıyordu ve sertti. Elleri omuzlarındaydı ve onu geride tutuyordu. 'Ona asla dokunmamalısın. O taş ölüm demektir. Sesi de gözleri kadar acımasızdı, yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. "En ufak bir dokunuş bile öldürecektir.

Gözlerini kırpıştırdı ve odanın etrafına bakındı. Kendini bir rüyadan ya da bir büyüden fırlamış gibi hissetti. Yaşlı Vekilharç arkalarından gelmiş, merdivenlerden endişeyle bakan Violet'in yanından geçip gitmişti.

"Öldürmek mi?" dedi şaşkınlıkla. Yaşlı Vekilharç'ın omuzlarındaki elleri onu daha sıcak hissettirdi. Onun varlığı taşın tam tersi bir etki yaratmıştı. Güven verici bir sıcaklık yayıyor gibiydi, tıpkı sıcak bir ocağın ateşi gibi. Onun yanında meşale ışığı daha parlaktı.

Asılı duran taşa tekrar baktı. Ona dokunduğuna yemin edebilirdi... dokunmamış mıydı? Soğuğunun ürpertisini hâlâ hissedebiliyor, o taşları görebiliyordu.

tahtlarında dönüşen figürler. Bunu hayal mi etmişti? Emin olmak için avucunu taşa dayamak için karşı konulmaz bir istek duydu.

"İşte bu yüzden onu kimsenin giremeyeceği bir yerde kilitli tutuyoruz," dedi Yaşlı Vekilharç, oldukça sivri bir bakışla.

Hâlâ kendini taşa kaptırmış olan Will, Violet'le bu odada olmamaları gerektiğini hatırlayana kadar bir an geçti. Yüzü kızardı. "Biz sadece-

"Evet, biliyorum. İkinizin de ait olmadığınız yerlerde bulunma gibi bir alışkanlığınız var. Ama ses tonu dostçaydı. Koluna nazik bir el koyarak, Will'i Violet'in beklediği kemerli geçide doğru yönlendirmeye başladı. Violet hemen, sanki üçünü de taştan koruyan bir sığınakmış gibi, Yaşlı Vekilharç'ın meşalesinden gelen ışık çemberine yaklaştı.

"Ne oldu?

Will ona son bir kez bakmak için döndü, meşalelerinin alevi ona değiyordu.

Yüzeye çıkıyor ve sonsuz derinliklere düşer gibi tamamen kayboluyordu. Hâlâ onun çekimini hissediyor, başka tarafa bakmak istemiyordu.

"Elimizdeki en karanlık ve en tehlikeli nesne bu," dedi Yaşlı Vekilharç, Will'in bakışlarının yönünü takip ederken kendi gözleri de yeniden tedirginleşti. "Bu Gölge Taşı.

Will, "Gölge Taşı..." dedi.

Bu sözler içini ürpertti. O beyaz hatırladı

Atlar, ışığın son, umutsuz hücumu olan, kaynayan siyah gölgelerden oluşan bir orduya doğru dörtnala koşuyor.

Yaşlı Vekilharç başını salladı. "Bir keresinde dört krala ne olduğunu sormuştunuz.

Tahtlar. Şu dört boş taht. Adalet, *uzun zaman önce eski dünyanın dört büyük kralı olduğunu* söylemişti. *Burası her zaman*

Görevliler. Bir zamanlar Krallar Salonu'ydu.

"Adalet, üçünün Karanlık Kral'a katıldığını söyledi," dedi Will, "dördüncüsü ise kaçtı ve sonsuza dek kayboldu.

"Bu hikâyenin sadece bir kısmı," dedi Yaşlı Vekilharç.

Etrafı eski dünyanın kırık dökük taşları ve yerinden edilmiş mimarisiyle çevriliyken, sözleri daha da ağırlaştı.

"Üçü korkunç bir pazarlık yaptı. Güç karşılığında Karanlık Kral'a hizmet etmeye yemin ettiler. Kral onlara tek bir ölümlü hayatı boyunca herhangi bir insanın sahip olabileceğinden çok daha fazla güç verdi. Ama öldüklerinde... dönüştüler.

Karanlık Kral'ın iradesine tamamen itaat eden korkunç gölge yaratıklarına dönüştüler.

"Gölge yaratıklar...?

"Gece kadar önemsiz. Dokunulamaz. Hiçbir duvar onları dışarıda tutamaz. Hiçbir savaşçı onlara karşı savaşamaz. Bir gölgeye vuramazsınız; kılıcınız onun şeklinden duman gibi geçer. Ama bir gölge size vurabilir... sizi yere serip öldürebilir. Bu onları yenilmez yaptı.

Gölge Krallar... Neredeyse tadını alabiliyordu, toz, ölüm ve dehşet: hepsini yutacak sonsuz bir karanlık. Üçünün durduğu ışık çemberi birdenbire çok küçülmüş gibi hissetti.

"Gölge Krallar nasıl durduruldu?

"Kimse bilmiyor," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Ama o taşın içinde kapana kısıldılar. Ve asla dışarı çıkmalarına izin verilmemeli.

Gölge Krallarla ilgili imgeleminde, hepsinin üzerinde yükselen daha da korkunç bir figür görmüştü. Karanlık Kral, Kralların Kralı, her gölgeden daha büyük, soluk tacını takmıştı. Sanki Gölge Krallar onun önünde yürüyor, efendileri için bir yol açıyorlardı. Ve aniden Will neden asla dışarı çıkarılamayacaklarını anladı. Bir an sonra, Yaşlı Vekilharç sözleri söyledi.

"Onlar alametlerden biri," dedi Yaşlı Vekilharç. "Karanlık Kral'ın dönüşünü müjdeleyecekler.

James gibi, diye düşündü Will ve ürperdi. Yaşlı Vekilharç uzun bir süre Will'in yüzünü inceledi ve sonra gözleri ciddi bir şekilde devam etti.

'Simon kendi gölgesini yaratmaya çalışıyor. Bu, Karanlık Kral'ı geri getirmenin ilk adımı,' dedi Yaşlı Vekilharç. 'Karanlık Kral böyle pek çok yaratık yaptı. Ordularının saflarını şişirdiler, savaş alanında yenilmez oldular. Sadece en güçlü büyü kullanıcıları onlarla savaşabilirdi.

'Simon tek bir gölge bile yaratmayı başarırsa, yıkıcı bir rakip olur ve büyü dünyadan neredeyse tamamen yok olduğu için, şu anda hayatta olan hiçbir ölümlü ona karşı duramaz.

Ama Gölge Krallar çok daha kötüydü. Daha hızlı, daha güçlü ve daha ölümcül bir yıkım arzusuyla. Gölge Krallar, kabus atlarının üzerindeki gölgeler ordusuna önderlik ettiler. Büyük Işık şehirlerinin savunmalarını kırdılar ve karanlığı topraklara yaydılar, çünkü ne kudret ne de büyü onları durdurabilirdi. Tek bir gölge bize korkunç görünebilir, ama onlar Gölge Krallar'ın acımasız dehşeti karşısında hiçbir şeydi.

"Ya dışarı çıkarlarsa?" dedi Yaşlı Vekilharç. 'Gece sonsuza dek çökecek ve karanlığın içinde O yükselecek, dünyamızı sona erdirecek son bir tutulma olacak.

"Ben Marcus," dedi Will.

Odasına geri dönmüşlerdi; dairesel duvarları ve lambaların turuncu ışığı, salonun altındaki odaların ürkütücü derinliklerinden sonra güvenli ve tanıdık geliyordu.

Will kalbi hızla çarparak konuştu. Kalbini zar zor tutabilmişti. Violet'le yalnız kalana kadar sözcükleri geri almıştı. Şimdi, sık sık birlikte oturdukları yatak örtülerinin üzerine tırmanırken, aceleyle ağzından döküldü.

"Ne demek istiyorsun?

Simon'ın Karanlık Kral'ı geri getirmeye yakın olmasının nedeni. Marcus biliyor. Bir gölgeyi nasıl çağıracağını biliyor.

Violet'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Violet'in odasında ya da onun odasında, Violet'in elinde kılıç, onun elinde mum, birlikte pek çok gece geçirmişlerdi.

ayrı dersler. Şimdi gerçeği tahmin ettiği için her şey çok safça görünüyordu.

Will, "Yaşlı Vekilharcı duydun" dedi. Dedi ki, bir büyücü Gölge, Karanlık Kral'ı çağırmanın ilk adımıydı. Simon sırrı Marcus'tan almaya çalışıyor olmalı.

Vekilharçlar güçlüydü ama işkence altında ne kadar dayanabilirlerdi? Ve eğer Vekilharçlar James'le savaşamazlarsa, hiçbir silahın delip geçemeyeceği bir gölgeyle nasıl savaşabilirlerdi? *Bir gölgeye vuramazsın... Ama bir gölge sana vurabilir.*

Violet yavaşça, "Onu geri almak için ne kadar da çaresizler," dedi. 'Duvarın ötesindeki tüm görevler, düzinelerce Vekilharcı feda etmek-'

Will, tahtlarında oturan üç Gölge Kral'ın, hepsinden daha büyük birine, göklerin üzerindeki bir tanrı gibi tahtlarının üzerinde yükselen Karanlık Kral'a boyun eğen büyük ve korkunç yaratıkların görüntüsünü görmeden edemiyordu.

Simon, Karanlık Kral'ın soyundan geliyordu. Simon kendine ait bir gölge ordusu istiyordu.

Ve eğer Marcus'tan nasıl büyü yapılacağını öğrendiyse...

Yükselecek. Son tutulma.

Tüm o gergin bakışları, kesik kesik konuşmaları ve bunların altında yatan korkuyu anlamlandırıyordu. Komiserler korkmuştu. Ama yine de yola çıkıyorlardı. Ölümlerine kadar. Tarikatları yüzyıllar boyunca varlığını sürdürmüştü.

Eski dünyanın sırları, böylece Karanlık Kral geri dönerse biri hatırlayacak ve onu durdurmak için orada olacaktı.

'Marcus'u geri almak zorundalar. Simon'ı durdurmanın tek yolu bu. Simon'ın

Vekilharçlar artık son günlere girdiklerine ve Simon'ın Karanlık Kral'ı geri getirmenin eşiğinde olduğuna inanıyorlardı. "Ama yapamazlar," dedi Will. "Onu *bulamıyorlar* bile.

Marcus'u geri alamazlarsa, Simon o korkunç karanlığı, o soğuğu serbest bırakacaktı... Will bunu iliklerine kadar hissetti.

"Bulamadığın bir adamı nasıl kurtarırsın?" dedi Will, Violet'e bakarak.

Violet aniden kendini yataktan kaldırdı ve kapıya bakan pencereye doğru yürüdü. Henüz şafak sökmemişti, bu yüzden manzara hâlâ karanlıktı, tek ışık noktası siperlerdeki meşaleler ve Son Alev'in parlak parıltısıydı.

"Violet?

Bir şeylerle mücadele ediyor gibi görünüyordu. Penceredeki silueti buradaki ilk günlerinden beri değişmişti. Hâlâ çocuksu bir hali vardı. Zayıftı ama sürekli eğitim omuzlarını biraz genişletmişti. Başını da daha yukarıda tutuyordu ve duruşu daha dikti.

Yüzünü ona döndüğünde, gözleri çok karanlıktı, sanki acı verici bir seçim yapmak zorunda kalmış gibiydi.

'Onu bulamazlar,' dedi. "Ama belki ben bulabilirim.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Alacakaranlıkta doğu avlusunda WILL ile karşılaştı.

Sakin kalmaya çalışsa da midesi sinirden çalkalanıyor, duyuları alarma geçiyordu. Yapmak üzere olduğu şeyin düşüncesi onu
Kendini hasta, midesi bulanmış ve ateşi yükselmiş hissediyordu, sanki üşüme dişlerini takırdatıyordu. Zorla bastırdı, bunu yapmaya kararlıydı. Bu onun için bir şanstı.
Bir fark yaratmak, Vekilharçlara doğru olanı yapabileceğini göstermek için. *Bunu yapabilirim.*

Sonunda, çok basitti.

Vekilharçların Marcus'u bulması gerekiyordu ve Simon'ın yakın çevresine başka kimsenin sahip olmadığı bir erişimi vardı.

Bunu yapabilirim. Kendimi kanıtlayabilirim. Işık için savaşabilirim.

Vekilharçlar bilemez. Onlara söyleyemezdi, *Marcus'u bulabilirim*. *Çünkü ben bir Aslanım*. Ama eve, Aslan ailesinin yanına giderse, Simon'a bir gölgeyi nasıl çağıracağını söylemeden önce Marcus'u nerede tuttuğunu öğrenebilirdi.

Will, kemerli boyunları ve narin yivli burunları olan güzel yaratıklar olan iki beyaz Steward atını sürüyordu. Violet tuvaletten iki çift beyaz Steward atı çalmıştı. Steward'ların nereye gittiğini öğrenmelerini engellemek için gizlice kaçmak onun fikriydi.

Will buna karşı çıkmıştı. "Yapamazsın. Onlara geri dönemezsin.

"Babam Simon'ın en yakın sırdaşlarından biridir," demişti ona, çirkin gerçeği hissetmek. 'Biliyorum ki eve dönersem

Marcus'u nerede tuttuğunu. Babamın ofisine gizlice girebilir, kayıtlarına ulaşabilirim...' Sesini fısıltıya indirmişti. Salonda babası hakkında konuşmak onu tedirgin ediyordu. Vekilharçların içeri dalıp onu yere yatırmalarını, *Lion* diye bağırmalarını bekliyordu.

Eğer onun ne olduğunu öğrenirlerse-

Will, 'Baban seni öldürmek istiyor,' demişti. "Hatırladın mı? Tom'un kendi gücüne kavuşabilmesi için bir Aslan öldürmesi gerekiyor.

'Ailemi idare edebilirim,' demişti.

Yapabilir misin? Zihnindeki bir ses onu rahatsız etmişti. Ama o bunu bastırdı. Vekilharçlara yardım etmek için bir şansı vardı ve bunu yapacaktı.

Bir Aslan Karanlık için savaşmak zorunda değildir, diye düşündü. *Ve ben bunu kanıtlayacağım.*

Will'e, "Salon'dan ayrılmaması gereken kişi sensin," demişti. "Simon'ın peşinde olduğu sensin. Aklında, Simon'ın armasındaki üç tazı, Will'i bataklıkta avlayan kara köpek sürüsü gibiydi. Simon, Will'i çok istiyordu ve onu elde edene kadar durmayacaktı.

"Marcus Simon'a bir gölgeyi nasıl çağıracağını söylerse," dedi Will, "nerede olduğum fark etmez. Onlara söyleyemeyeceğine emin misin?

Komiserlere söyle. Adalete söyle. *Ben bir aslanım. Tom benim kardeşim. Tüm arkadaşlarını öldüren çocuk.* Karnı sıkıştı.

"Yapamam. Bir Aslan'a ne yapacaklarını biliyorsun. Beni hapse atarlar' - *en iyi* ihtimalle - 've sonra Simon'ın Marcus'a ne yaptığını öğrenme şansımızı kaybederiz.

Çabucak çaldığı beyaz Vekilharç üniformalarını giydiler ve iki Vekilharç atına bindiler. Sonra da mümkün olduğunca Vekilharç gibi görünerek kapıya doğru at sürdüler.

Alacakaranlığı seçmişlerdi çünkü loş ışık yüzlerini daha da gizleyecekti. Görevliler girişe karşı kapıyı koruyorlardı; Salon'dan çıkanları kontrol etmiyorlardı. Bu önlemlere rağmen yine de nabzının hızlandığını hissetti. Kapıya yaklaştıklarında binlerce endişe içine hücum etti. Vekilharç beyazlarını doğru giymiş miydi? Bir Vekilharç olarak geçebilecek kadar uzun muydu? Leda yüzüne ikinci kez bakacak mıydı? Bir şekilde ne olduğunu tahmin edebilecekler miydi?

Aslan, Aslan, Aslan ...

Görevli Leda, duvarın üstünden elini kaldırdı. Will cevap olarak elini kaldırdı. Violet dik oturdu ve Cyprian'ın elini tutarak

Kibirli bir tavır: mükemmel bir komiser, omuzlar dik, sırt dik, çene yukarıda.

Sonra hayretle geçtiler; kapının eşiğini geçmenin o sarsıntısını hissetti ve birden bataklıkların üzerindeydiler, temiz, berrak havayı soluyor ve dünyaya bakıyorlardı.

Yolda Simon'un adamlarından hiçbir iz yoktu, sadece böceklerin ve kuşların su sıçramaları ve sesleri ve bataklıklarda alacakaranlığın kararan ışığı vardı.

Atlarını sürerken arkasından bir bakış bataklıktaki kırık kemeri, gökyüzüne karşı duran o yalnız görüntüyü gösterdi. Sanki tüm Salon yok olmuş ya da bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibiydi. Eğer o olmasaydı Giysiler ve beyaz atlar, hepsini hayal ettiğini düşünebilirdi.

Artık geri dönüş yok.

Londra'daki eski şövalyeler gibi görünmek istemediklerinden, kıyafetlerini değiştirmek için nehrin önünde durdular. Yeniden kendisi gibi hissetmeyi bekleyen Violet, Tom'un eskilerinin ne kadar cızırtılı ve rahatsız hissettirdiğini görünce irkildi.
Steward tuniğinin hafif kumaşı. Sanki sığmıyorlarmış gibi kıpırdandı ve kaşlarını çattı. Sonra Will'le birlikte Vekilharç atlarının beyaz paltolarına çamur sürdüler, kararlı bir şekilde lekelediler. Vekilharç atları tamamen aşağılanmış görünüyordu ama en azından biraz daha ata benziyorlardı ve iki parlak ışık huzmesinden biraz daha az görünüyorlardı.

Lea nehrini bir üst köprüden geçerken Violet Londra'yı tekrar görmek için sabırsızlanmaya başladı. Sinirlerin yanı sıra, tüm bunları düşündü Özlediği şeyleri. Bir külah kâğıtta sıcak kestanenin tadını ya da ellerini sıcak tutmak için aldığı tereyağlı fırında patatesi. Bir köşedeki kukla gösterisinin parlak kahkahalarını. Bir tiyatronun ya da salonun etrafına yayılan büyük arabalar ve silindir şapkalar.

Ve sonra ufukta onu gördü.

Londra bir şoktu, toprak üzerinde çirkin, kümelenmiş bir yara iziydi. Yaklaştıkça daha da çirkinleşiyordu. Kırsal alan yırtık toprak ve kirli, bakımsız evlere, insanlarla tıkanmış sokaklara, eşek arabalarına, posta arabalarına, ayak sürüyen sürücülere, oğlanlara, hırsızlara, aylaklara ve sınırlarına sıkıştırılabilecek her türlü insana dönüştü. Salon'un sükûnetinden sonra burası duyulara yönelik bir saldırıydı.

Attan indiklerinde, ayağı iğrenç, ezici bir çamura battı. Bir an sonra kendini öksürürken buldu. Kalın, boğucu bir miasma

Evlerin, odun dumanının, insan kokularının ve nehirden gelen lağım sularının üzerinde. Kokuyu bastırmak için ön kolunu burnuna bastırmak istedi, safra yükseldi. Burası hep böyle mi kokardı? Ve gürültü: yaygara çok yüksekti, bağıran sesler, bağıran sürücüler, kulaklar için çok fazla olan uyumsuz bir karmaşa. İtilip kakılıyordu, insanlar onu yolundan itiyor, omuzları onunkilere çarpıyordu, sanki doğru yolu bulamamış gibi Herkese ayak uydurmak için hızlanmak, bunun yerine onlarla çelişmek.

Adalet onları buraya getirdiyse, Violet Marcus'u ararken Will'in kalabileceği güvenli bir yer olacağını düşünerek White Hart'a dönmüşlerdi. Bir çocuk atlarını Violet'in beklediğinden daha büyük bir saygıyla aldı. Will'e baktığında, onun farklı göründüğünü fark edince şaşırdı. Vekilharçlarda her zaman uhrevi bir şeyler vardı ve Will de şimdi bu özelliğe sahipti - kendini taşıma şekli, yüzündeki
Duruşu dik, hareketleri kararlı, sanki Londra'nın sefaleti ona dokunmamış gibiydi. Hanın penceresinde kendini gördü ve tıpkı ona benzediğini görünce şok oldu: Londra kıyafetleri içinde bile şövalyeye benziyordu.

Bir kadın bir kova bulaşık suyunu pencereden dışarı fırlattı ve Violet Steward hızıyla yana kaçtı. Ne yaptığını anladığında midesi bulandı - böyle içgüdüler onu ailesine ele verir miydi? Onlar da
ona baktıklarında bir Steward gördüler mi? Bilirler miydi?

Aslan benliğini Vekilharçlardan sakladığı gibi, şimdi de Vekilharç benliğini ailesinden saklaması mı gerekecekti?

Hanın kapısı açıldığında yeni sesler ve kokular duydu; bağırışlar ve kahkahalar, koyu et suyu, çürüyen saman ve bayat bira kokusu. İçerinin loş sisi içinde seçilmesi zor, gürültülü ve şamatalı bir sahnenin içine girdi.

Hancı, "Bu taraftan, beyler," dedi ve daha önce hiç "beyefendi" ya da "hanımefendi" ile karşılaşmamıştı. Will'le birlikte soslu iki koyun eti sipariş ettiler ve hancı kadın başını hafifçe salladı. Bu sadece reflekslerinden kaynaklanmıyordu; duruşunda da bir farklılık vardı. İçindeki bir şey diğerlerinin davranışlarını değiştiriyordu.

Will'le birlikte görünmeden oturabilecekleri, gözden uzak bir masa seçti ve bir gözünü kapıdan ayırmayarak tehlike olasılığına karşı tetikte bekledi.

"İnsanlar bana asla efendim demez," dedi Will, eğilip lekeli ahşap masanın üzerinden fısıldayarak. Hanın loş köşesinde karşılıklı oturuyorlardı.

'Ben de öyle. Bana çocuk ya da haylaz derler.

"Serseri.

"Sefil.

"Sen oradaki.

Ya da daha kötüsü. "Londra... hatırladığımdan farklı. O yapamadı içini kemiren şeyi söylemeye cesaret edemedi: *Farklı olan benim. Londra hiç değişmemiş.* Salonda üç ay kalmıştı. Sadece üç Aylar mı? Üç ay onu nasıl kendi şehrinde bir yabancıya dönüştürebilirdi?

"Daha gürültülü ve daha kalabalık, sabah ilahileri yok," dedi Will. Kadın zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi.

Önlerindeki kaba ahşap masanın üzerine iki koyun pirzolası bırakılmıştı. Yağlı, pıhtılaşmış pisliğe baktı ve midesi bulandı. Pis kokuyordu, gri ve kahverengiydi, tabak kirle kaplanmıştı. Kendini bir ısırık almaya zorladı ama tatsızdı, farklı dokuları tatsızdı, bir kısmı yapış yapış, bir kısmı çiğnenebilir, bir kısmı pürüzlüydü. Zorla yuttu. Steward yemeklerinden bir ısırık aldıktan sonra gelen o harika canlanmayı, taze bir bezelye tanesinin çıtırtısını ya da ağaçtan koparılmış bir portakalın tatlı tadını hissetmedi. Sadece midesini ağırlaştırdı.

Sol tarafındaki gürültülü kahkaha patlaması başını çevirmesine neden oldu; bir grup adam teneke bardaklarını masaya çarpıyordu. Arkalarında iki adam birbirini itip kakıyor, yıkanmamış, tıraşsız figürler kararmış hasırın üzerine bira sıçratıyordu. Gözleri onlardan kapının yanında hancıya bağıran adama kaydı. Kendini gergin, diken üstünde hissediyordu. Tedirginlikle Will'e baktı.

'Biz tanınmadık,' dedi.

"Mesele o değil. Bu-' Kelimelere dökmekte zorlandı.

"Bilmiyorlar," dedi Will ve Will konunun özüne inerken kadın yavaşça başını salladı. 'Eski dünya hakkında, gölgeler hakkında, bunların hiçbiri hakkında bir şey bilmiyorlar. Neyin geldiğini bilmiyorlar.

Cildi karıncalandı, çünkü işte buydu: sinir bozucu kısım, tüm bu kaotik yaşam, bilinmiyordu ve bu nedenle savunmasızdı. "Kimse onları uyarmadı," dedi. "Kimse onlara bir savaşın yaklaştığını söylemedi. Onlar sadece sıradan hayatlarını yaşıyorlardı. Ama bundan daha kötüsü: 'Biri onlara söylemiş olsa bile-'

"Buna inanmazlar," dedi Will.

Başını salladı. Bu insanlar - bir savaş sürüyordu ve bu insanlar bunu bilmiyordu bile. Gerçeği bilmiyorlardı, tıpkı kendisinin de bilmediği gibi.

onu. Tüm handa, Karanlık Kral'ın tehdidini sadece o ve Will biliyordu.

Vekilharçlık görevinin yalnızlığını ilk kez hissetti: tek gözetmen olmak, geçmişi hatırlayan, geçmişi bilen tek kişi olmak.
gelmekte olan şeyin tehlikeleri ...

Bundan daha fazlası. Komiserler her zaman çok ilgisiz görünüyorlardı. dünyadan ayrı. Salon'daki kadim yöntemlere bağlı kaldılar ve bu da onları sanki hiç terk etmemişler gibi kadim dünyada tuttu. Yıllar geçtikçe dışarıdaki dünya değişti ama onlar aynı kaldılar ve Salon'un ötesindeki insanların hayatlarından giderek daha da uzaklaştılar.

Onlarla kalırsa, dış dünyaya dönemeyeceği bir zaman da olacak mıydı?

Bunu zaten hissediyordu. Etrafındaki insanlardan, sanki bir ayağı kadim dünyadaymış gibi, gelecek olanın bilgisine dayanan bir ayrılık.

Will, "Ailene ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Bakışlarını kavga eden müşterilerden çekti. Ailesi bu meyhanede oturan erkekler ve kadınlar gibi saf ya da bilgisiz değildi. Onlar önlerindeki savaşı biliyorlardı. Ve kendilerini Karanlık Kral'ın tarafına dizmişlerdi.

Violet kendini, "Eskiden geceleri hep gizlice kaçardım," derken buldu. 'Kahvaltıda geri gel. Kendimi masaya atar ve biraz tost isterdim. Babam gittiğimi bilmiyormuş gibi davranırdı.

"Bir parçan onlara geri dönmek istiyor. Will bunu sakin bir sesle söyledi.

"Sen istemez miydin?" dedi.

Will yaralı avucuna baktı. 'Annem ve ben, çok fazla yer değiştirdik. İnsanları gerçekten hiç tanımadım. Bizi kendi halimize bıraktı. Başını kaldırdı ve alaycı bir ifadeyle gülümsedi. 'Hiç Komiserler Salonu gibi bir yerde yaşamadım. Hiç bu kadar güvenli bir yerim olmamıştı.
güvenmek ve korumak için. Onun açık sözlülüğünden gözlerini alamadı. "Ama bir parçam var... Annem ve ben pek bir şeye sahip değildik ama birbirimize sahiptik. Biz bir aileydik.

Aile. Tom, tüm acı verici korkularının ve şüphelerinin altında, kalbinde hâlâ oradaydı. Örnek aldığı Tom, Lions'u tanımadan önce ona benzemeye çalıştığı Tom.

Will'in ne demek istediğini biliyordu çünkü bunu kendisi de hissetmişti; her zaman yanında olacağına inandığı bir kişiye olan bağlılığı ve bu duygunun güvenliğini.

"Buna geri döner miydin? Violet tekrar handaki diğerlerine baktı ve tekrar onlardan biri olduğunu hayal etmeye çalıştı. "Bilmemeye mi?

"Yapamam. Will başparmağını avucunun içine bastırdı. "Hayatımın normal olduğunu sanıyordum ama artık öyle olmadığını biliyorum. Başını kaldırdı, gözleri çok karanlıktı. "Annem korkardı. Her zaman diken üstündeydi, her zaman omzunun üzerinden bakardı.

... Beni gerçeklerden korumaya çalışıyordu. Kim olduğum ve neler olduğu hakkındaki gerçeklerden. Avucunun kader çizgisi boyunca uzanan yara izi, sanki içinden geçilmiş gibi elinin arkasına yansımıştı. 'Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum ve hatta bir parçam buna geri dönmek isteyebilir, ama yapamam. Artık onun ne bildiğini biliyorum.

Hayatımın normal olduğunu sanıyordum ama artık öyle olmadığını biliyorum. Violet çocukluğunu düşündü, babası tarafından şımartılmıştı, istediği gibi davranıyordu, kurallar ya da okul yoktu.

O da bunun normal olduğunu düşünmüştü. Ama bunca zamandır yanlış giden bir şeyler vardı.

Aniden ve inatçı bir gururla karar vererek, "Bildiğime memnunum," dedi. Kesime giden bir kuzu olmaktansa bir Aslan olmak daha iyidir.

Will, "İkimiz de ailemizi seçme hakkına sahibiz," dedi. Kadın yavaşça kızardı. Will'in garip kararlılığını ve sadakatini hatırlayarak, birdenbire ona karşı şiddetle korumacı hissetti. Kimse onun için geri dönmezken o dönmüştü ve tehlikeye rağmen şimdi onun yanındaydı.

"Yakında gitmeliyim," dedi huysuzca. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum. İhtiyaç duydukları bilgiyi ya Tom'dan ya da babasından öğrenmeliydi.

"Ben burada bekleyeceğim.

"Başını belaya sokma.

"Nasıl bir belaya bulaşabilirim ki?" dedi Will.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tuhaf adam içeri girip Bayan Dupont'a doğru ilerleyerek kulağına bir şeyler fısıldadığında KATHERINE, Martin'in yerinde ayak parmağını tekrar ayakkabısının içine sokuyordu.

Her biri küçük pembe işlemeli güllerle süslü, beyaz ipekten, mükemmel bir çift terlik almıştı. Lord Crenshaw'ın gönderdiği hediyelerle mükemmel bir uyum içinde olacaklardı: yüksek, sivriltilmiş belleri ve narin kabarık kolları olan dal muslinden güzel günlük elbiseler; altı işlemeli düğmeli beyaz ipek eldivenler; tam da eşlik edecek incilerden bir kolye.

Ancak şimdi Bayan Dupont kaşlarını çatmış bir halde yaklaşıyordu. Kulağına fısıldayan adam kapının yanında bekliyordu.
Katherine onun ne dediğini duymamıştı, belki de *çocuğun* ağzından çıkan sözcükleri görmüştü.

Çocuk mu?

"Burada beklerseniz, leydim," dedi Bayan Dupont. "Hemen döneceğim.

"Ama ne-" diye başladı Katherine, ama Bayan Dupont çoktan gitmişti. dükkanın kapısından dışarı.

Katherine garip bir Çekilde ayakta durdu. Bay Prescott'un bir çocuk hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı. Neydi o? *Eminim Bayan Dupont birazdan döner.* Dakikalar geçiyor. Çocukların meraklı bakışlarını görebiliyordu.
dükkan sahibi ve yardımcısı. Onların onaylamadığını hayal ederek kızardı. Hiçbir genç bayan refakatçisi olmadan toplum içinde görülmemelidir. Özellikle de

Lord Crenshaw gibi bir adamın genç nişanlısı. Bu fikir bile bir şöhreti mahvedebilirdi ve Katherine dedikoduya eğilimli pek çok kişi tarafından izlendiğini biliyordu.

Bayan Dupont, Lord Crenshaw'ın son zamanlarda iş için Londra'da çok zaman geçirdiğini, ama güzel nişanlısıyla ilgili söylentilerin her yerde dolaştığını ve herkesin Katherine'in de bunun bir parçası olduğunu bildiğini söyledi.

Katherine kendisinden söz edilmesi, bu gezintide göz önünde olması fikrinden hoşlanmıştı. Daha şimdiden eve davetiyeler gelmeye başlamıştı, ancak elbette her türlü sosyal faaliyet teyzesi tarafından sıkı bir şekilde denetleniyordu. Bir alışveriş gezisine izin verilmişti, çünkü Bayan Dupont ve bir vale ona eşlik edecek, şoförleri de
Dışarıda araba var.

Ama şimdi yalnızdı.

Skandal ve *uygunsuzlukla* ilgili tedirgin düşünceler ellerini kavuşturmasına neden oldu.
samur kürkünün içinde. Kasabada yalnız görülmemesi gerekiyordu. İnsanlar konuşmaya başlayana kadar ne kadar zaman geçecekti? Burada bekleyemezdi; insanlar ona bakıyordu. Arabada bekleyecekti, meraklı gözlerden uzakta ve Lord Crenshaw'ın uşağı ve şoförü eşliğinde güvenle.

Dükkândan çıkıp kalabalık kaldırıma adımını attı ve midesi paniğin ilk dalları tarafından aşağı çekildi.

Araba gitmişti.

Sokak soğuk ve isimsiz görünüyordu. Umutsuzca etrafına bakınıp arabadan bir iz aradı ama araba hiçbir yerde görünmüyordu. Yokluğu garip ve korkutucuydu. Bayan Dupont neredeydi? Araba onu gerçekten burada bırakmış olamazdı, değil mi?

Ama öyle oldu. Hepsi onu terk etmişti. Gerçek şu ki, o bu dünyada yalnızdı.
Londra sokakları tenini ürpertti. Korkunç bir terk edilmişlik duygusu kapladı içini. Güvenliğine yönelik tehditten daha kötüsü itibarına yönelik tehditti. Eğer biri refakatçisi olmadan dışarı çıktığını öğrenirse ... Katherine paniğe kapılmaya başlamıştı, aptalca düşüncesizlikler yüzünden mahvolan genç kızların hikâyeleri aklına geliyordu.

Dükkan sahibi sanki en kötü kabusunu canlandırıyormuş gibi dükkandan çıktı ve dedikoduların buradan Londra'daki tüm müşterilerinin evlerine yayılmak üzere olduğunu fark etti.

"Kuzen," dedi bir ses, bir eli onunkindeydi ve onu sabitliyordu.

Onun bir kuzeni yoktu. Bu sesi tanımıyordu. Şaşkınlıkla yukarı baktı.

Elini tutan çocuğun çarpıcı, yüksek elmacık kemikli bir yüzü, koyu renk gözleri ve bir tutam siyah saçı vardı. Gözlerinizi ayıramayacağınız türden bir yüzdü, bir odanın öbür ucundan görseniz bile irkilirdiniz. Nefes kesici, Byronvari bir şekilde çekiciydi, tıpkı fırtınada toplanan bulutların verdiği elektrik hissi gibi.

Şaşırtıcı, anlık bir bağlantı hissetti, gözleri onunkilerle buluştu. Adam kaşlarını kaldırarak sessizce ona eşlik edip etmeyeceğini sordu. Ona mükemmel bir refakatçi sağlamayı teklif ediyordu: erkek bir akraba. Hatta *kuzen* kelimesini yoldan geçenlerin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti.

Bu genç beyefendinin - çünkü o
Bir beyefendiydi elbette - içinde bulunduğu kötü durumu görmüş ve onu kurtarmaya gelmişti. "Teşekkür ederim kuzen," diye cevap verdi, aynı yüksek sesle.

Dükkânın önüne dönüp baktığında, sahibinin küçük bir gizem çözülmüş gibi rahatladığını ve içeri çekildiğini gördü.

Dükkân sahibi gittikten sonra, "Kuzen mi?" diye fısıldadı. "Birbirimize hiç benzemiyoruz!

"Kardeşin olarak geçebileceğimden emin değildim.

Kim bu adam? Ona bakıyordu. Aralarında bir bağ olduğu hissinden kurtulamıyordu. Onu kurtarmaya gelirken yaptığı hareketlerin hem küstahça hem de şövalyece olduğunun farkındaydı.

Adamın elinin sıcaklığını kendi elinin altında hissedebiliyordu. Teyzesinin kendisi için seçtiği bir ya da iki son derece saygın tanıdık dışında Londra'da kimseyle tanışmamıştı, hele de çekici genç erkeklerle. Kalp atışları tuhaflaşmaya başlamıştı. *Lord Crenshaw genç bir adamın elimi tuttuğunu öğrenirse ne düşünürdü?*

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı komplocu bir tavırla.

"Nişanlımın arabasının beni bekliyor olması gerekiyordu. *Nişanlı* kelimesini bilinçli olarak söyledi. "*Peki nişanlın nerede*?" diye sormadı. *Şaperon mu?* Adam onun durumu hakkında hiçbir soru sormadı, bu da centilmenliğinin bir göstergesiydi, diye düşündü. "Hemen eve dönüyorduk.

"Ve gitti mi?

"Evet, ben - bu - evet.

'O zaman size bir araba bulayım, Bayan-'

'Kent,' diye teklif etti.

"Bayan Kent," dedi.

Annabel'in daha o sabah 'soğuk' olarak tanımladığı hava, o anda soğuktan soğuk ve ıslak damlalara dönüşmeyi seçti.
gökyüzüne. Genç adam son derece centilmendi. Hemen ceketini çıkarıp kızın başına geçirdi, böylece kız titriyordu ama bir taksi çağırmak için kalabalık yola çıktığında kurudu.

O izlerken, yağmur onu tamamen ıslatırken, geçen bir arabanın tekerlekleri botlarına çamur sıçratırken ve
Pantolonlar. Hackney arabası, biri donuk kahverengi, diğeri kirli beyaz renkteki uyumsuz atlarıyla yanaştı. Ona arabaya kadar eşlik eden adam, ceketini çabucak bıraktı ve kızın kuru astarına oturabilmesi için yere bıraktı. elbisesini çamurlu koltuktan korudu. Birlikte bindiler. Arabacı kırbacıyla bir fiske vurarak, "Yürü!" diye seslendi.

İçeride, sonunda kendini güvende hissetti. Eve dönüyordu ve itibarına yönelik tehdit sona ermişti. Yağmur arabanın camlarını sıvıdan bir bulanıklığa dönüştürmüştü. Baloncuğun içinde kuru ve sıcaktı. Karşısındaki genç adam sırılsıklamdı, ıslak gömleği şeffaf ve yapış yapıştı.
Pantolonu çamurdan mahvolmuştu. Giysileri ikinci eldi ama o kadar zarif bir şekilde onarılmıştı ki, göz fark etmiyordu. Aristokrat bir genç talip gibi görünüyordu, bariz soyluluğu kıyafetlerini yalanlıyordu. Adamın canlı güzelliğine bir kez daha vuruldu, koyu renk saçları bir filmin konusu gibi dökülüyordu.
Romantik resim.

'Bu bir macera' diyecek kadar cesurdu. "Adınızı
sorabilir miyim?

"Kempen," dedi. "Will Kempen.

"Umarım sizi yolunuzdan fazla alıkoymuyorumdur, Bay Kempen.

Adam merakla ona bakıyordu, ama ona soru sormayacak kadar da centilmendi. Adam sadece, "Önemli değil, size eşlik etmekten mutluluk duyarım," deyince, Katherine kendini rahatlamış ve bütün hikâyeyi aceleyle anlatırken buldu.

"Gerçek şu ki, Bayan Dupont -kendisi hanımımın hizmetçisidir- benimle dışarıdaydı, ama ben ayakkabı alırken dükkana bir adam geldi.

Martin's Londra'nın en seçkin ayakkabıcılarından biriydi ve Katherine bütün hafta boyunca bu geziyi dört gözle beklemişti. Bayan Dupont'un ortadan kaybolmasına kadar, gezi beklentilerini fazlasıyla karşılamıştı. Ölçüleri alınmıG, sonra güzel örneklere bakılmıG, Bayan Dupont en moda olanları göstererek, "*Lord Crenshaw pembe rengin sana yakıGtığını düGünüyor*," demiGti.

"Hizmetçilerimizden biri değildi. Onu daha önce hiç görmemiştim. Geldi ve onunla konuştu. Ne dediğini bilmiyorum ama acil olduğunu düşündü ve hemen gitti! Daha önceki rahatsız edici duygular, terk edilmişlik hissi tekrar aklına geldi. "Ve sonra, arabayı aramak için dışarı çıktığımda, gitmişti. Bayan Dupont almış olmalı ya da - tek düşünebildiğim nişanlımın onları iş için çağırdığı ve benim onlarla olduğumu fark etmediği.

"Nişanlın mı?" dedi Will yumuşak bir sesle.

Karşıdan ona bakıyordu. Su damlacıkları hâlâ boğazının çukuruna yapışıyor, yeleğini ve gömleğini ıslatıyordu. Ama sanki tüm bunlar maceranın bir parçasıymış, hanımefendiyi sosyal bir ikilemden kurtarırken elbette sırılsıklam olacakmış gibi bu rahatsızlığı görmezden geliyordu.

Ona dönüp baktığında, daha önceki rahatsız edici duygularını unutmak kolaydı. Bütün bu olanların oldukça gösterişli olduğunu fark ediyordu. Will, her zaman onu bir baloda dansa kaldırmayı hayal ettiği yakışıklı genç lordun oğluna benziyordu. *Seninle tanışacağımı hep biliyordum*. Birdenbire aklına geldi. Tabii ki, teyzesi bunu onaylamazdı. Bu Teyzesinin kaçınmasını istediği 'gereksiz gençlik deneyimlerinden' biriydi.

Sahip olacağını hiç düşünmediği bir şey. Kendi nabzının farkındaydı.

"Lord Crenshaw," dedi Katherine. "Onu tanıyor musun?

Sözcükler sohbet havasındaydı. "Adını duymuştum. Gemileri var, değil mi?'

"Evet, bu o. Elbette herkes Lord Crenshaw'ı tanıyordu.

Will kibar bir ilgiyle konuştu. "Ve eski eser koleksiyonu yapıyor - yoksa babası mı?

İkisi de öyle. Ama Lord Crenshaw'ın bu konuda bir tutkusu var. Sırf istediği bir kılıcı bulabilmek için yazın bütün Thames'i taradığı söylenir. Katherine bunun gösterdiği zenginlik ve güçten hoşlanmıştı. Annabel daha sonra bunun kasabada çok konuşulduğunu söylemişti. Sadece onun servetine sahip bir adamın göze alabileceği bir savurganlık.

"Buldu mu?" dedi Will.

"Görünüşe göre. Annabel - teyzemin hizmetçisi - dedi ki-' Dışarıdaki arabacıdan 'Oha!
Araba onun verdiği adrese yanaştı. 'Oh! Geldik,'
dedi.

Birden bunun kurtarıcısını son görüşü olduğunu fark etti.
Bu, bir kart bırakıp bir hafta sonra ailesini ziyarete gelebileceği bir balodaki buluşma değildi. Bu buluşma bir sırdı, sahip olmadığı bir hayata bir bakıştı ve bir daha tekrarlanmayacaktı. Onunla arasındaki bağı ve yaşadıkları maceranın heyecanını yeniden hissetti. Bitmesine hazır değildi.

'Ceketinizi değiştirmeden gitmenize izin veremem. En azından bunu yapabilirim.'

Adamın çamurlu pantolonunu çok net görebiliyordu ve ayağa kalktığında ortaya çıkacak ceketinin acınası halini ancak hayal edebiliyordu.

Will itiraz etti. 'Bu gerekli değil-'

Israr ediyorum. Sırılsıklam olmuşsun. Ve çamura bulandın. Ve saçların mahvolmuş.

Ve-'

Dikkatle, 'Ailenizin genç bir adamın size eve kadar eşlik ettiğini öğrendiğinde heyecanlanacağını sanmıyorum,' dedi.

Kızardı. Bu doğruydu. Bu bir skandal olurdu. Tam da kaçınmak için ona eşlik ettiği bir skandal. Eğer teyzesi genç bir adamla vakit geçirdiğini öğrenirse, bu ömür boyu onaylamayan bakışlara maruz kalacağı anlamına gelirdi, kalan tüm özgürlüğünü kaybetmesi de cabası. Kesinlikle yapamazdı
Will'i onlardan biriyle tanıştır.

"O zaman ben sana kıyafetleri getirene kadar beni ahırda bekleyebilirsin. Çenesini kaldırdı. 'Şoföre arkadan dolaşmasını söyle,' dedi. Belki de Will onun reddedilmeyeceğini anlamıştı, çünkü arabayı açtı
Pencereden sürücüye talimatları bağırmak için.

Evin girişine yakın bir yerde durdular ve kadın kendi arabasının dönmediğini hemen anladı. Bayan Dupont'tan hâlâ haber alınamamıştı. Ama teyzesi ve eniştesi, kız kardeşi ve hizmetçilerle birlikte evde olacaklardı. Dikkatli olmak zorundaydı. Will'e, bahçeye ve oradan da eve girmeyi sağlayan arka yolu gösterdi.

Ahırlar kuru ve sıcaktı, taze saman kokuyordu ve yağmurun içinden geçerek içeri girdiler. Saçında ve bonesinde birkaç damla birikmişti ama silkeleyip atamayacağı bir şey değildi ve artık evdeydi, tehlikelerden uzaktı.

Will, "Çok güzel bir ev," dedi. Onun arkasından bahçenin karanlık yapraklarına bakıyordu.

'Buraya sadece Ocak ayında geldik. Eskiden Hertfordshire'da yaşıyorduk. Bunu söylerken gözlerini evin aydınlık pencerelerinden ayırmıyordu.

'Ben tam tersiydim. Ailem eskiden Londra'da yaşıyordu ama biz ülkeyi terk ettik.

Elini saçlarının arasından geçirerek suyu dışarı çıkardı. Bu hareketin sıradanlığıyla ilgili bir şey kızarmasına neden oldu. Daha önce kendi yaşında bir çocukla hiç yalnız kalmamıştı. Gözleri buluştu ve adam eğlenmiş görünüyordu, bu durum aralarında paylaşılan bir şaka gibiydi.

'Burada bekle,' dedi ve eve doğru dışarı çıktı.

İçeride, yaptığı şeyin tüm etkisi kendini yeniden gösterdi. Burası Lord Crenshaw'ın eviydi. Hizmetçiler Lord Crenshaw'ın hizmetçileriydi. Kendini Lord Crenshaw'ın duvarlarıyla çevrelemişti ve tüm bunların içine getirmemesi gereken birini getirmişti. Daha yeni tanıştığı genç bir adam, asla almaması gereken bir risk almıştı.

Arka salona girdiğinde kalp atışları çılgınca hızlandı. Ayak sesleri miydi? Kapının içinde hiç kıpırdamadan durdu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra içeriye ilk adımını attı.

"Ne yapıyorsun?" dedi tanıdık bir ses.

"Ben de tam arabacıyla konuşuyordum. Katherine sakince döndü.

Elizabeth salonda durmuş, kaşlarını çatıyordu. "Bu arabacı değil. Ve sonra: "Eve garip bir çocuk getirmişsiniz.

'O bir arkadaş,' dedi Katherine.

"Senin hiç arkadaşın yok," dedi Elizabeth.

Katherine derin bir nefes aldı. "Elizabeth. Bana yardım etti ve kıyafetleri mahvoldu. Ona yenilerini alacağım. Bu sadece kibarlık, ama başımın ne tür bir belaya gireceğini biliyorsun. Kimseye söyleyemezsin.'

Elizabeth özellikle küçümseyerek, *"Nişanı* bozabilir demek istiyorsun," dedi.

Bu doğruydu. Ama Katherine sinirden çok heyecan duyuyordu. Keşfedilme tehlikesinin düşük olduğunu düşündü. Sanki Will'le birlikte bir maceranın içindeymiş gibi hissediyordu. "Bu doğru.

'Başını belaya sokuyor. Ondan hoşlanmıyorum.'

"Kimseyi sevmiyorsun.

Bu doğru değil! Teyzemi severim. Ve yaşlı aşçımızı. Ve kek satan Bay Bailey'i. Elizabeth listeyi dikkatle düşünerek yavaşça konuştu. "Ve
-'

'Ona tesadüfen rastladım ve burada güvende olacağına dair söz verdim. Sözümü tutmamamı mı istiyorsunuz?'

Küçük kız kardeşi çok dürüst bir insandı, hatta kurallara çok bağlıydı ve bu onur meselesi zor da olsa sindirilmişti.

Elizabeth kaşlarını çatarak, "Hayır," dedi.

"Hayır. O yüzden sessiz ol ve hiçbir şey söyleme.

Will, elinde uzun ve yarı değişmiş bir ceketle içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı.

Pantolonu ve çoraplı ayakları, onun için dışarıda bıraktığı gömleğinin bağları çözülmüş ve boyunbağı hâlâ omuzlarında, daha önce hiçbir erkekte görmediği bir soyunma hali.

Daha önce ona kurulanması için bir havlu ve şu anda giydiği kıyafetleri getirmişti. Onu ateşin önüne oturtup Cook'un sıcak çorbasını içirmek isterdi ama ateş yakamaz ve mutfağı riske atamazdı. Ahırların çevreleyen duvarları, burun sızlatan saman kokusu ve atların ara sıra çıkardığı yumuşak seslerle onların sığınağı olmak zorundaydı. Boyun örtüsünün kenarını kaldırdı.

"Bunlar kimin giysileri?"

"Nişanlımın" dedi.

Onun hoşuna giden bir şekilde hareketsiz kaldığını gördü. Lord gibi görünmüyordu.

Crenshaw bu kıyafetler içinde. Daha genç görünüyordu, kendi yaşında. Kalbi hızla çarpıyordu. Tehlikeli olabileceğinden değil, tehlikeliydi. Eğer onunla birlikte bulunursa, bu onu mahveder. Sadece onu değil, tüm ailesini mahvederdi. Evden gelen uzak sesleri duyabiliyor, pencerelerden gelen ışıkları görebiliyordu. Her ses bir tehditti.

Nişanlınız başka erkeklerle yalnız vakit geçirdiğinizi biliyor mu? Nişanlısı bunu söylemedi, ama kız bunu aralarında hissedebiliyordu. Onun yerine dikkatlice, "O benden daha uzun" dedi.

'Ve daha yaşlı,' dedi.

O ne yapıyordu? Onu buraya, kendisi adına mahvettiği kıyafetlerini değiştirmek için getirmişti. Ama şimdi baş başa olduklarında Teyzesinin, katılması için çok genç olduğu konusunda ısrar ettiği gezilerden birinde, bir lordun gösterişli oğlunun onu dansa kaldırması gibi.

Söylediklerinin aksine, Lord Crenshaw'ın kıyafetleri ona tam oturuyordu ve içinde iyi görünüyordu. *Lord Crenshaw'dan daha iyi*, diye fısıldadı hain bir ses. Tam da böyle bir talip hayal etmişti. Dökümlü boyunbağı ona umursamaz, biraz da hovarda bir görünüm veriyordu. Kızın gözleri ona takıldı.

Dedi ki, 'Senin için bağlarım. Amcam için her zaman yapardım. Gel buraya.'

Konuştuğu gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde öne doğru geldi. Kadın adamın boynuna uzandı ve adam içgüdüsel olarak geri çekildi. "Utanıyor musun? Daha önce bir erkek görmüştüm. Kadın çenesini kaldırdı. "Erkeklerle dolu bir ailede büyüdüm. Yalan söylüyordu.

"Kuzenler mi?" dedi.

Boyun örtüsünün uçlarını tuttu. Dış görünüşünün en büyük özelliği olarak görüldüğünü biliyordu - ne de olsa Lord Crenshaw'la nişanlanmasını sağlayan da dış görünüşüydü. Ama gençliği ve korunaklı yetiştirilme tarzı yüzünden ne bir güzel olarak beğenilmişti ne de onu talipleriyle bir araya getirecek türden sosyal aktivitelere katılmıştı - en azından Lord Crenshaw ailesine kendini tanıtana kadar. Ve Lord Crenshaw'ın hayranlığı işle ilgili bir mesafeden gelmişti. Şimdi, Will'in kara gözleri daha da kararırken, kendi yaşlarında genç bir adam üzerinde nasıl bir etki bıraktığını yakından görecekti.

Onun üzerindeki etkisine daha az hazırlıklıydı. Gömleğin ince kumaşını hareket ettiren nefesi, alnına düşen bir tutam saçı, ona dair sahip olduğu bilincin üzerine boyun örtüsünü bağlamaya odaklandı.

"Eğer bunu bilseydi, sanırım nişanlım sizi öldürürdü.

Başka bir konuşma yorumu. Başını kaldırıp bakmadı. Ama onun tepkisine dikkat kesilmişti, onun da nefes alış verişini kontrol ettiğini hayal ediyordu - ya da ediyor muydu? - onun da nefes alışını kontrol ettiğini hayal ediyordu.

"O zaman umarım ona söylemezsiniz.

Son kalan boyunbağını da basit kravatıyla düzeltti ve geri çekilirken rahat bir sakinlik sergilemeye özen gösterdi. "İşte.

Ceketi omuzlarına yerleĞtirirken, Annabel telaĢla bunun bir hata olduğunu fark etti - ona Lord Crenshaw'ın kıyafetlerini giydirmenin bir hata olduğunu. Lord Crenshaw, Annabel'in onun tam bir lord olduğuna dair verdiği tüm güvencelere rağmen hiç böyle görünmemişti. iyi bir talip olmalı.

Will, 'Sana borçluyum,' dedi.

Kendisine ilk yardım edenin o olduğunu söylemek yerine, 'O zaman bir soruya cevap ver,' dedi.

Elleri hâlâ ceketinin son düğmelerinin üzerindeydi.

"Pekala.

'Bana gerçekten kim olduğunu söyle. Nerelisin? Ailen kim? Kimliğini gizliyor olabileceğini düşündüm.'

'Kim olduğumu saklıyor olsaydım, bunu zor kabul ederdim.

Tek söylediği buydu. Sessizlikte atların belli belirsiz sesleri duyuluyor, samanların toz zerrecikleri havada yavaşça sürükleniyordu. Onu buraya getirmiş ve kıyafetlerini vermiş olmasına rağmen söyleyeceği her şeyi söylediğini fark etti. Aceleyle konuştu, kaşları çatıktı ve sesi - umurunda değildi - biraz Elizabeth gibi çıkıyordu. "Bana bunların hiçbirini anlatmayacaksın!

Will başını sallıyordu. "Çok naziksin," dedi. 'Düşündüğümden daha nazik. Bunun bir parçası olmamalıydın. Özür dilerim. Yapabileceğimi sanmıştım, yanılmışım. Yanılmışım-'

"Kime?

Aniden yüksek bir ses duyuldu, yeni kazılmış çakıllar üzerindeki tekerleklerin kusursuz çıtırtısı tam onlara doğru geliyordu.

"Araba yüzünden," dedi Katherine.

Will, "Dışarı çıkıp onlarla tanışmalısın," dedi. "Ben arka kapıdan çıkacağım. "Ama-" *"Seni bir daha görebilecek miyim?"* diye ağlamaklı bir çığlık atmak istemedi. Fazla zaman yoktu. Kendisi ve Bayan Dupont'un hem kendi itibarını hem de Bayan Dupont'unkini kurtaracaktı. Çenesini kaldırdı. "Ceket ödünç.

Onun elini tutarken gözlerinden ne demek istediğini anladığını anladı. "O zaman geri vermek zorundayım.

Lord Crenshaw'ın yaptığı gibi elini öpmedi. Sadece başını onun parmaklarının üzerine eğdi, sözleri tekrar buluşacaklarına dair bir sözdü.

Bayan Dupont'la buluşmak için avluya çıktı.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapı açılırken kahya, "Arayanlar için ÇOK GEÇ OLDUĞUNDAN KORKUYORUM," dedi ama sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Violet?*" ve sonra, "Bay Ballard! Bay Ballard!'

Violet kendini bir telaşın ortasında koridora çekilmiş buldu.
Ev uyanır, kapılar açılır, ayak sesleri duyulur ve sesler aynı anda yükselir.

"Violet!" diye duydu. Bu Tom'un sesiydi. Tom'un tanıdık mavi gözlerinin şaşkınlık ve tanımayla açıldığını gördü. Hemen onun kollarındaydı, sarılması sıcak ve güvenliydi. "Aman Tanrım. Öldüğünü sanmıştım. Senin-' Kendini bir cankurtaran halatı gibi ona sarılırken buldu. "Gemiye geri atladığını söylediler-

Tom, özür dilerim. Düşünmemiştim-'

Her şey yolunda. Güvendesin. Evindesin.'

Onun güçlü, sağlam kucaklaması gerçekti ve kadın kendini ona bıraktı, gözleri kapalıydı. Onu en son nehir kıyısında ölü ve solgun bir halde görmüştü ama
Şimdi o buradaydı, sıcak ve canlıydı. Bunu hissetmesine izin verdi, geri dönüşün verdiği rahatlamayı, onun gözlerindeki gerçek ilgiden duyduğu mutluluğu. Kardeşinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Violet?" diye tekrar duydu, bu kez farklı bir sesti.

Tom'un omzunun üzerinden merdivendeki figürü gördü, sert yüz hatları ve ağarmış kumral saçları, uyku kıyafetlerinin üzerinde koyu kahverengi bir bornoz vardı. Tom'un kollarından yavaşça geri çekildi.

"Baba," dedi.

Babasına baktığında tek görebildiği, onun rıhtımda soğuk bir şekilde durup Kaptan Maxwell'e onu bulmasını emrettiğiydi. *O piç kızı vaktinden önce ölsün diye evimde tutmadım*. Hizmetçi kapıyı kapatmak için o anı seçti ve Violet yerinden sıçradı. Kalbi küt küt atıyordu. Babası yaklaşırken kafesli duvar kağıdı etrafını sarmış gibiydi ve geri adım atmamak için kendini zorlaması gerekti. *Öğrenecek*, diye düşündü. *Onu gözetlemek için burada olduğumu bilecek.* At

Aynı zamanda kendine "*Bunu yapmak zorundasın*." dedi. *Marcus'u bulmalısın.* Görevini hatırlatan bir şey.

Onun kendisini kucaklamasına izin verdi ve sahte bir rahatlamayla ona baktı.

Ona gülümsüyor ve 'Evine hoş geldin çocuğum' diyordu.

Violet alt kattaki misafir odasında oturmuş, battaniyesini etrafına sarmıştı. omuzlarında ve önündeki tepside akşam yemeğinden kalanlar vardı. Erkek kardeşi de onun yanında, kanepede oturuyordu. Babaları yemek siparişi verdikten sonra bir sandalye çekmişti.

Hizmetçiler ateşi ve mumları yeniden yakıp sıcak çay, dilimlenmiş ekmek ve akşam yemeğinden kalan et parçalarını getirdiler.

Yaraları tedavi edildikten sonra, "Önce ye," diye ısrar etmişti ve o da kendisine söyleneni yapmış, açlık numarası yapmak zorunda kalarak her lokmayı kararlılıkla yutmuştu. Son ekmeği de bitirdiğinde başını kaldırdı ve midesinde bir burkulmayla artık bir şeylerden kaçamayacağını anladı. Nefesini içine çekti ve hazırladığı hikâyenin sözlerini söyledi:

Özür dilerim. Onları durduramadım. Çocuğu aldılar."

"Çocuğu mu?" dedi babası.

Violet Tom'a bakıyordu. 'Bana kargoyu korumamı söylemiştin. Onu kastettiğini sanmıştım. O çocuğu. Ambarda zincirlenmiş olan çocuk.

Bir süre sonra babası, "Devam et," dedi.

Gemi batıyordu. Çocuk boğulabilirdi. Geri döndüm ve zincirlerini kırdım... Onu dışarı taşıyabileceğimi düşündüm. Sonra geldiler. İkimizi de aldılar.

"Komiserler," dedi Tom. Bunu söyleme şekli Justice'in *Lions*'ı söyleme

şekliydi. 'Kendilerine böyle diyorlardı,' dedi. 'Yaşlı erkekler ve kadınlar-moda kıyafetler. Ama onlar - onlar doğal değillerdi - onlar-' 'Çocuk

yaşıyor mu?" diye araya girdi babası.

O da bunun için hazırlık yapmıştı. "Bilmiyorum. Dikkat dağıtmak için kullandı ve kaçtı. Bu zaten bildiklerine yeterince yakındı ama suyu bulandıracak kadar da belirsizdi. "O da doğal değildi. En azından ben gördüğümü sandım... Neydi o?

Tom ve babası birbirlerine baktılar. Tom, Will hakkındaki sorusuna cevap vermek yerine, "Vekilharçlar Simon'un düşmanları," dedi. "Ve ailemizden nefret ediyorlar.

"Neden?

Tom cevap vermek için ağzını açtı ama babaları küçük bir hareketle sözünü kesti. 'Sana anlatılması gereken bazı şeyler var, ama dinlenene kadar değil. Gecenin geç saatlerinde, yarı yorgun bir halde dinlememen gereken uzun bir hikâye bu. Violet'e gülümsedi. "Şu anda önemli olan senin evde olman. Eli aşağı inerek Violet'in omzuna dayandı ve biraz sıktı.

Tom onu üst kattaki odasına götürdü. Onunla baş başa kaldığında kalbi küt küt atıyor, zihni söylemek istediği şeylerle dolup taşıyordu. Onu ne kadar özlemişti. Onun bir Aslan olduğunu öğrenmek ne kadar korkutucuydu... ve kendisinin de bir Aslan olduğunu. Konuşabildiği diğer tek Aslan oydu ve binlerce sorusu vardı. Rassalon hakkında, Karanlık Kral hakkında... hepsi boğazında düğümlendi.

"Özür dilerim. Yalnız kaldıkları anda konuşan Tom'du, kelimeler bir çırpıda dökülüvermişti. "Çok özür dilerim. Sana ambara inmeni söyleyen kişinin ben olduğumu düşünüp duruyordum. Ben olmasaydım gemide bile olmayacaktın. Hayatımı kurtardın ve sana söylediğim son şey-'

Evine git. İçine bir bıçak gibi saplanmıştı.

"Beni korumaya çalışıyordun," dedi Violet titrek bir nefes alarak. "Gitmemi sağlamaya çalıştın. Tehlikeli olduğunu biliyordun - *bu* yüzden dedin ki-' *Bunun için çok yaşlısın. Beni takip etmek. Benim kıyafetlerimi giydin.* Canını yakmıştı. Şimdi onun sert sözlerini farklı bir açıdan görüyordu: Tom sinirliydi, ufku izliyordu, ambarda neyin kilitli olduğunu biliyordu.

Tom, "Sen benim kız kardeşimsin." dedi.

Birdenbire, acı içinde, sadece ona anlatabilmeyi diledi. Ona her şeyi anlatabileceğini ve kendisine inanmasını sağlayabileceğini. Onun açık ve dürüst yüzüne bakarak, babalarının ne planladığını -ona gerçekten ne yapmak istediğini- bilseydi, bunu ona söyleyebilseydi- diye düşündü.

'Her gün seni düşündüm,' dedi. 'Sana söylemek istediğim çok şey vardı-'

'Bana şimdi anlatabilirsin. Her şeyi duymak istiyorum,' dedi. 'Violet, öldüğünü sandım. Saldırıyı tekrar tekrar yaşadım, hayatta kalmanın bir yolunu hayal etmeye çalıştım.

Bilemezdi, değil mi? Onun kurban olduğunu, onu öldürmesi gerektiğini bilemez miydi?

"Ben-" dedi adam her zaman yaptığı gibi elini başının üzerine koymak için uzandığında.

Neredeyse geri çekiliyordu. Siyah, kıvrık *S* Tom'un bileğini yaktı. Ona bu kadar yakın olduğu için nefesi daraldı. *Karanlık Kral'ın mührü.* Tom bunun gerçekte ne anlama geldiğini biliyor muydu? Simon'ın ne yapmaya çalıştığını, neyi serbest bırakmaya çalıştığını, savaşılamayacak bir gölge olduğunu biliyor muydu? O damganın karanlık girdabına bakarken, aralarındaki acı dolu boşluğu, eve nasıl da bir türlü gelemediğini hissetti.

"Sabah konuşuruz," dedi gülümseyerek. "Her zaman yaptığımız gibi kuş üzümlü sıcak ekmekler.

"Pekâlâ. Ama bana ihtiyacın olursa ben buradayım. "Biliyorum," dedi.

Nefes almak kadar tanıdık bir hareketle saçlarını karıştırdı. "İyi geceler, Violet. Ve gitmişti.

Adam koridorda gözden kaybolduktan sonra uzun bir süre yatak odasının kapısında kaldı. Tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu, genç, yakışıklı ve uzun boyluydu. Hep onun gibi olmak istemişti. Zihninde onu her zaman çabalamaya iten imge oydu.

"Sen.

Violet irkilerek döndü ve Tom'un annesinin soğuk gözlerini gördü. Louisa Ballard kırk bir yaşında, çok zayıf ama çok iyi giyimli bir kadındı. Koyu renk saçlarını saygın bir topuz yapmıştı ve elbiseleri de onun yaşındaki bir kadına yakışır tarzdaydı. Kaşlarını çatarken dudakları büzülmüştü. Violet'e attığı bakış, katı bir düşmanlık ifadesiydi.

"Ne cüretle buraya geri gelirsin?

Violet acı dolu bir nefes aldı. Violet bir an için düşünmüştü... ama Louisa'nın sözlerinin bir oyun -kendi güvenliği için onu dışarı çıkmaya zorlayan bir zalimlik- olabileceğine dair saçma fantezisi yok olmuştu. Bu bir oyun değildi. Tom, Louisa'nın tehlikede olduğunu bildiği için onu gemiden çıkarmaya çalışmıyordu.

O bilmiyor. Sadece benden nefret ediyor.

Louisa'ya gerçeği söylerse ne olacağını merak ediyordu. *Kocan beni öldürmek için İngiltere'ye getirdi. Beni öyle yetiştirdi ki*

Oğlun boğazımı kesebilecek kadar yaşlı. Louisa, Simon'ın
Babasının ticaret şirketini yöneten saygıdeğer bir beyefendiydi. Aslanlar ya da antik dünyalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Yaptığın tek iyi şey gitmekti," dedi Louisa soğuk bir sesle. "Ama uzak duramayacak kadar bencildin.

"Evet, Bayan Ballard," dedi Violet, tırnakları avuçlarını ısırırken gözlerini yerden ayırmadan.

Odasına girdiğinde kapısını kapattı ve sırtını odaya yasladı. Bu sadece hayat, dedi kendi kendine. Sadece hayat. Odaya baktı, ait olduğu anlamına geldiğini düşündüğü tüm bu nesnelerin arasında yalnızdı.

Ev karanlık ve sessiz olur olmaz, yatağını geriye itti, hızla gömleğini ve pantolonunu giydi ve çoraplı ayak parmakları üzerinde salona doğru ilerledi.

Babasının ofisi sol tarafın sonundaydı. Doğruca oraya gitti. Eğer Kâhyaların Marcus'u bulmasına yardımcı olabilecek kâğıtlar, sözleşmeler, defterler, her şey o odada olurdu.

Daha önce de geceleri gizlice dışarı çıkmıştı. Gıcırdayan üçüncü kat tahtasından uzak durması gerektiğini ve gölgesinin görünmemesi için uzak duvardan uzak durması gerektiğini biliyordu.
kapının altında. Hızla hareket etti ve çok geçmeden ofis kapısının önündeydi, elini kapı koluna koydu.

Kilitliydi.

Kilit genelde onu durdurmazdı. Kilidi kırabilirdi. Kapıyı kırabilirdi. Ama bunu yaparsa, artık numara yapamazdı. Babası ne yaptığını hemen anlayacaktı. Peki ya aradığı bilgi ofiste değilse? Marcus'u nerede bulacağını öğrenmeden kendini ele veremezdi.

Hizmetçinin anahtarlarını almak için isteksizce kapıdan dönüyordu ki, koridorun diğer ucundan alçak bir erkek kahkahası duydu.

Dondu kaldı. Ses Tom'un odasından geliyordu. İçeride biriyle birlikteydi.

Kiminle? Tom'un gecenin bu saatinde ziyaretçisi olmaz.

Fark edilmek istemediği için sessizce yaklaştı. Kapı aralıktı.
Bir ışık kırıntısı görünüyordu ve yatak odasının içini bir anlığına görebiliyordu. Nefesini tuttu ve kapının aralığından içeri baktı.

Bir avuç dolusu yanan mum ve ışığın altında titreyen köz
Şömine rafı ışığı sağlıyordu. Tom ateşin yanındaki koltuğa oturdu ve Tom'un ayaklarının dibindeki Axminster halısının üzerinde, başı Tom'un kalçasına yaslanmış, rahatlamış bir çocuk daha vardı.

Devon. Violet onu hemen tanıdı, Tom'un sevmediği arkadaşlarından biriydi. Devon, fildişi tüccarı Robert Drake'in kâtibiydi ve
Bazen Simon için koşucu olarak çalışırdı. Solgun, tatsız bir çocuktu. Solmuş fildişi görünümünde, yaşlı bir kadının tozlu cameo broşu, hepsi tek renk. Sırık gibi beyaz saçları alnından aşağı sarkıyordu. Genelde kasket takardı ama bu gece kasketini çıkarmış, saçlarını yerinde tutan kirli bir bandana ortaya çıkmıştı. Beyaz kirpikleri çok uzundu.

Violet, Devon'ın solgun tenine, yarı saydam sudan sadece bir ton daha koyu olan gözlerine baktı. Devon sık sık Simon'ın işleriyle uğraşırdı, renksiz bir parazit gibi. Tom onunla böyle tanışmıştı. O da
Kendini Tom'a bağladığı gibi insanlara da bağlamıştı ve şimdi o nahoş sesiyle konuşuyordu.

Geri döndüğünü kimseye söylemem. Simon aslanlarını sadık sever. Eğer bir an için ailenize güvenilemeyeceğini düşünürse-'

'Violet bir yük değil. O benim kız kardeşim. Simon onun bir değer olduğunu görecektir. O gemide beni kurtardı.

"Eğer bir daha yanılırsan, James sana bir tasma ve küçük bir zil takacak.

Bir homurtu. "James için endişelenmiyorum.

"Olmalısın. O altın çocuk. Simon'ın sözde sahasında sahip olduğu tek Yeniden Doğan. Bir Yeniden Doğandan daha fazlası. Karanlık Kral'ın favorisiydi ve şimdi Simon'ın emirlerini uyguluyor... bunun Simon'ı heyecanlandırmadığını mı sanıyorsun?

"Kafan entrikalarla dolu," dedi Tom, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. 'Her perdenin arkasında bir casus ve her kolda bir hançer olduğunu düşünüyorsun.

Devon döndü, Tom'un bacaklarının arasına diz çöktü ve doğrudan Tom'a baktı. 'Ve sen bir Aslansın; herkesin sadık olduğunu düşünüyorsun. Elimde koz olarak kullanabileceğin bir şey var. James şafakta Robert'ı görmeye gelecek. Yalnız başına. Ve o *asla* yalnız değildir. Simon, James'i tek başına göndermek için bir şeyin tamamen gizli kalmasını istiyor olmalı. Ne olduğunu öğrenebiliriz.

Tom, 'Eğer Simon bunun gizli kalmasını istiyorsa, gizli kalması gerekir,' dedi.

Devon öne doğru eğildi ve avuçlarını Tom'un kalçalarına doğru kaydırdı. "Simon'ın ne planladığını en ufak bir şekilde merak etmiyor musun?

"Violet.

Döndü. Babası koridorun sonunda duruyordu, sol elinde bir tutacakta yükselen bir mum vardı. Ona sıcak bir gülümseme verdi.

"Canım benim. Ne yapıyorsun yukarıda?'

Violet ona gülümseyerek, "Uyuyamadım," dedi. Kalbi küt küt atıyordu. Çok dikkatli bir şekilde, sadece birkaç metre ötedeki babasının ofis kapısına doğru bakmadı. "Sesler duyduğumu sandım.

James, diye düşündü. *Simon bir şeyler planlıyor ve James'i yalnız gönderiyor.*

Stewards'a söylemeliyim-

"Tom, Robert Drake'in genç kâtibiyle gece geç saatlere kadar çalışıyor," dedi babası. "Endişelenecek bir şey yok.

"Oh! Elbette. Ben sadece-'

"Gizlice kaçabileceğini düşünmüştüm," dedi babası, o sözünü bitiremeden başka bir gülümsemeyle. "Eskiden yaptığın gibi, koridordan aşağıya, sonra da bulaşıkhanedeki yan pencereden. Babasının onun gizli rotasını bildiğini duyunca üşüdüğünü hissetti. "Eve daha yeni gelmişken gittiğini görmekten nefret ediyorum.

Sesini hafif tutarak, 'Sadece uyuyamadım' dedi.

Babası dostça bir hareketle koridorun sonundaki merdivenleri işaret etti. Gerçek şu ki, ben de uyuyamadım. Sorularınız olduğunu biliyorum. Ve haklısın... Bazılarına cevap vermemin zamanı geldi.

Kendi kendine, *gözetlediğimi bilmediğini* söyledi. *Hiçbir şeyden haberi yok.* Kalbi hala çarpıyordu. Masummuş gibi davranmaya devam etmek zorundaydı. Başını salladı, adam elinde mumla merdivenlerden inerken kilitli ofisten uzaklaştıklarının farkındaydı. Ona bakmamaya ya da burada bulunma sebebinin o olduğuna dair herhangi bir işaret vermemeye dikkat ediyordu.

"Sanırım sana anlatacağım şeyin ailemizle ilgili olduğunu zaten biliyorsun," dedi babası. "Louisa bunların hiçbirini bilmiyor, Tom da sadece bir kısmını biliyor. Çok karanlıktı; mum gölgelerin önlerinde sıçramasına neden oluyor, sonra onlar yaklaştıkça geri çekiliyordu.

"Neyin bir parçası?

'Böyle bir şey anlatılamaz. Sadece gösterilebilir. Babası merdivenlerin altındaki üçüncü kapıda durdu ve içeri girmesini işaret etti.

Hindistan odasıydı.

Violet, babası onunla birlikte İngiltere'ye yelken açtığında dört yaşındaydı ve o zamandan önceki hayatına dair çok az anısı vardı. Tom, o zamanlar

Üç yaş daha büyüktü ve Hindistan'ı çok daha iyi hatırlıyordu. Hükümet Konağı'nın kemerli kapılarından çok uzak olmayan Kalküta'daki evleri hakkında hikayeler anlattı.
Violet bunları duymaktan hoşlanmıyordu. Onları bir kenara itmiş, konuşması gereken onun değil de kendisinin olduğu için bir adaletsizlik düğümü hissetmişti. O ülkeyi düşünmekten hoşlanmıyordu.

Babası sık sık misafirlerine odayı gezdirir, Kalküta'da geçirdiği zamanlardan kalma dolapları, şehrin büyük haritasını, bahçelerdeki ve mango ağaçlarının altındaki prens ve leydi resimlerini gösterirdi. Kendini göstermesi için en çok teşvik edildiği zamanlar bunlardı. Ailesinin Hindistan'la olan bağlarından duyduğu gurur, onun orada olmamasına bağlıydı.

Şimdi etrafındaki soyluların resimlerine, tanrıların bronzlarına, incelikle boyanmış kumaşlardan yapılmış askılara baktı ve bir koleksiyon gördü. yüzler ona bakıyordu, yerinden edilmiş ve tanıdık olmayan. İleri doğru bir adım attı. Her şey karardı, mumun ışığı söndü.

Tıklayın.

O biliyordu. Etrafında dönerken bile. Kapının kilitlenme sesi bir mezarın mühürlenmesi gibiydi. *Hayır.*

"Baba?

Hayır.

*"*Baba?

Kolu çevirdi - hiçbir şey yok. Kapıyı tıkırdattı - hiçbir şey. Paniğinin arttığını hissederek omzunu kapıya doğru itti - kıpırdamadı bile. Yumruklarıyla kapıya vurmaya başladı. "Baba? Çıkarın beni! *Çıkar* beni!

Ne bir çentik, ne bir kayma - sesi bile boğuk geliyordu. *Bir aslan kafesi*, diye düşündü, panik boğazına düğümlenmişti. Babası Hindistan'dan döndükten sonra bu odayı inşa ettirmişti. Aylar süren bir inşaat.
eve getirdiği eserler-

Beni tutmaya hazır bir oda.

Bir aptal gibi içine girmişti ve burada kapana kısılmıştı.

Başka bir çıkış yolu olmalıydı. Zifiri karanlıktı; odanın penceresiz olduğunu ürpererek fark etti. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Yükselen paniği bastırmaya çalıştı. *Düşün.*

Derin bir nefes aldı, geri çekildi ve sonra kapıya doğru koşarak tüm gücüyle vurdu. Darbe dişlerini birbirine geçirdi ve omzunda bir acı patlamasına yol açtı. Dişlerini sıktı ve tekrar denedi. Ve tekrar. Hiçbir etkisi olmadı. Kapı, duvarın bir parçasıymış gibi görünmesi için kâğıtla kaplanmıştı ama bunun altında, kesme taş kadar kalın bir metal vardı.

Zemini test etti - taştı. Duvarlara vurdu ama zayıf bir nokta yoktu. Tavana ulaşmak için mobilyaları üst üste yığdı, ama yumrukları bir avucun taşa vurmasından daha fazla ses çıkarmadı.

Nefes nefese kalarak tekrar yere düştü. Bir adım attığında ayağı en büyük dolabın yanındaki mutfak kovasına çarptı. Korku boğazına tırmandı. Kova onun için bırakılmıştı. Babasının soğuk planlarının kanıtı.

Üst kattaki aileyi düşündü. Yine kapının önündeydi ve "Tom!" diye bağırıyordu. Tom!" diye sesleniyordu, dışarıda biri olmadığı sürece sesinin duyulmayacağını sesin boğuk kalitesinden bile anlayabiliyordu. Odayı gözden geçirdiğinde, içindeki nesneler birden tehditkâr göründü. Karanlık şekiller belirdi, sanki diğer mahkûmların dış hatları, yüzlerle dolu bir duvar.

El yordamıyla boyalı bir vazo buldu ve onu bilerek kırdı, böylece kırıklardan birini bıçak gibi kavrayabilecekti. Eğer dışarı çıkamazsa, babası içeri girdiğinde hazır olabilirdi.

Tom değil, babası olacaktı. Kendi kendine bunu söyledi. Tom'un kulak misafiri olduğu ve onu Devon'a karşı savunan sözlerine sarıldı. Tom ona zarar vermezdi. Kendi özgür iradesiyle değil.

Babası Tom'a onu nasıl öldürtecekti? Bunu yapmaya zorlanır mıydı? Hem kendisinin hem de Tom'un direndiği, bir masal kitabından fırlamış gibi istem dışı bir fedakârlığı hayal bile edemiyordu. Ne olursa olsun, savaşarak ölecekti.

Kapının yanında dizlerinin üzerine çöktü, keskin porselen parçası hazırdı ve hâlâ ağabeyinin ona yardıma geleceğine inanarak kapının açılmasını bekledi.

Kapının diğer tarafından bir ses geldi.

"Tom?" dedi, tırmanarak.

Ayak sesleri; kapının hemen dışında durmuş gibiydiler.

"Tom, lütfen, buradayım.

Avuçlarını kapıya dayadı ve ağzını kapı dikişine olabildiğince yaklaştırdı.

"Tom, beni duyabiliyor musun? Tom, içeride

kilitli kaldım!" "Tom değil," diye soğuk bir

cevap geldi.

"Louisa. Violet'in midesi bulandı. Alnını bir anlığına

Kapıya baktı, gözleri kapalıydı. Ama rahat bir sesle denedi: 'Kendimi içeri kilitledim. Beni çıkarabilir misiniz?

"Kendini içeri kilitlememişsin," dedi Louisa. "Baban seni oraya kapattı ve bunu hak ettiğine eminim.

Ne söyleyebilirdi ki? Eğer Louisa Violet'in babasından bir hikâye dinlemişse, Violet'in söyleyebileceği hiçbir şeye inanmazdı. Özellikle de gerçeğe. *Ben Aslan Kanı'yım. Bu oda beni tutmak için inşa edildi. Tom'un beni öldürüp gücümü alması için yeterince büyümemi bekliyordu.*

"Bu sadece bir yanlış anlaşılma," dedi Violet. 'Eğer kapıyı açarsanız, açıklayacağım.

"Açıklamak mı?" dedi Louisa. 'Bana kalsa orada kalırdın. Sen bu aileye zarardan başka bir şey vermeyen bencil bir yaratıksın.

Soğuk kapıyı avuçlarının altında ve alnının dayandığı yerde hissedebiliyordu. Saatlerdir buradaydı ve şimdiden kendini güçsüz hissediyordu. Louisa ondan nefret ediyordu. Babası onu duygusuz bir kurban olarak görüyordu. Evdeki tek müttefiki ağabeyiydi ama Tom'un dostça kayıtsızlığı şimdi ona yardım edemezdi. Violet derin bir nefes aldı.

"Haklısın. Violet kendi kendine söyletti. "Haklısın. Ben bencilim. Buranın benim evim olduğunu düşünerek geri geldim. Ama değil.

Sessizlik sağır ediciydi. Konuşmaya devam etmek için kendini zorladı.

Ben buraya ait değilim. Her zaman söylediğin şey buydu, değil mi? Bir çeşit-' Söyleyemedi. "Hepsi rol icabıydı. Hiçbir zaman gerçekten bu ailenin bir parçası olmadım. Ve Tom-' Koridorda ona sarılışını, kollarında kendini nasıl güvende hissettiğini düşündü. "Tom bensiz daha iyi.

Sessizlik devam etti. Her bir acı verici kelimeyi zorla çıkardı.

Bu yüzden gideceğim. Gideceğim ve asla geri dönmeyeceğim. Geçen seferki gibi olmayacak. Uzakta kalacağım. Beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksınız. Hiçbiriniz görmeyeceksiniz. Gideceğim, yemin ederim.' Sığ bir nefes aldı. "Eğer kapıyı açarsan.

Bu kez sessizlik o kadar uzun sürmüştü ki, hiç kimse olmadığını fark etti. Kapının diğer tarafındaki. Louisa gitmişti. Violet'i burada, bu karanlık odada kendi kendine konuşurken bırakmıştı. Violet kapıdan uzak durup öylece baktı ve odanın karanlık yalnızlığının içine işlediğini hissetti.

Ve sonra kapı açıldı.

"Seni Kalküta'da pisliğin içinde bırakmalıydı. Louisa'nın ona bakan soğuk gözleri nefret doluydu. Violet gülmek için pençe gibi bir istek duydu, ama muhtemelen bu bir vıraklama olurdu. Bunun yerine, aralarında acı, işlemsel bir sessizlik geçti. Birbirlerini anlamaya en çok yaklaştıkları andı bu. Violet başını eğdi ve aceleyle dışarı çıktı.

Bildiği yoldan -yani bulaşıkhanedeki pencereden- dışarı çıkamayınca yan pencereden kayarak sessizce yere düştü. Biraz soluk soluğa durup eve dönüp baktığında sokağa kadar gelmişti.

Çok tanıdıktı, üst katta parlayan bir pencere ışığı ve soba ateşinin bacasından yukarı doğru çıkan biraz duman. Birazdan aşçı kahvaltı hazırlamaya başlayacak ve ailesi birlikte yemek yiyecekti. Violet'in onlarla yediği son yemek, o farkında bile olmadan geçmişti. Tom'a son vedası, parmaklarının saçlarında bıraktığı o hayalet hissi olmuştu.

İlk iğne işi dersini hatırladı. Mürebbiyesi *ona Anne* kelimesini işlemesini önermişti, o da bunu eğri büğrü dikişleriyle yapmış ve Louisa'ya sunmuştu. Louisa'nın yüzü değişmişti. İşlemeyi kaptığı gibi ateşe atmış ve mürebbiye de kovulmuştu. Violet Louisa'ya gerçeği söylemişti. Geri dönmeyecekti. Bir ailesi yoktu, sadece kafasında var olan bir hayaldi.

Sonunda hana, atları bıraktığı o pis, kişiliksiz yere geri döndüğünde saat geç olmuştu. İçeri girdiğinde, içkilerini yudumlayan ve daha fazlasını isteyen adamlarla dolu alt kattaki masaların gürültülü sesleri kulaklarına çarptı. Etraflarından dolanarak dar ahşap merdivenlere ulaştı. Yorgun bacaklarla tırmanarak, Will'le buluşmaya karar verdikleri küçük odaya ulaştı.

Kolunu gözlerinin üzerine koyarak yatağa uzanıp dinlenmekten başka bir şey istemiyordu ama Salon'a geri dönmesi gerektiğini biliyordu. James'i bulup durdurmak için şafağa kadar vakitleri vardı. Kapıyı iterek açtı.

Will pencerenin yanında bekliyordu ama loş camdan bir şey görmek pek mümkün değildi.

"Violet! Kadın içeri girdiğinde Will döndü, gözleri rahatlamıştı.

"İhtiyacımız olan şeyi aldım," dedi. "Gitmemiz gerekiyor.

Eşikteki soğuk, yarısı yenmiş yemekten, saatlerdir pencerede onu izlediğini anladı. Adamın tünediği rahatsız tabureye baktı, yüzü neredeyse pencereye yapışmıştı.

"Ne yapıyorsun? Daha iyi görebilmek için adamın camı silmeye çalıştığı yeri görebiliyordu.

Will, 'Senin için endişelendim,' dedi.

Bu ona yalnız değilmiş gibi sıcak hissettirdi. Sanki o odada hiç de yalnız değilmiş gibi. Birdenbire kendini garip hissederek

hafifçe omuz.

Ahırda Steward atlarını eyerleyene kadar, dar beli ve koyu renk pantolonuyla kusursuz bir şekilde oturtulmuş ceketi fark etmemişti.

"Peki sen ne giyiyorsun?

"Bunları ödünç almak zorundaydım. Adam yüzünü buruşturdu ama kadın giysinin onu şık gösterdiğini kabul etmek zorundaydı; uzun dik yaka, yüksek elmacık kemiklerini ve koyu renk saçlarının dökülüşünü ortaya çıkarıyordu.

"Ödünç almak mı, çalmak mı?

"Ödünç al. Önemli bir şey değil. Eyere doğru sallanarak dizginleri çekti ve atını yola doğru çevirdi. "Hadi, gitmemiz gerek.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"BURADAYIZ!" Görevlilerin onları karşılamaya çıktığını gören Violet'i bir rahatlama dalgası sardı. "Buradayız! Beyaz tunikleri ve gümüş yıldızları, gecenin içinde soluk şekilleri görmek çok iyi hissettirdi. Karanlık bataklığın üzerinde çiftler halinde ilerleyen iki düzine atlı Vekilharç saydı, en başlarında da Adalet vardı.

Londra'ya döndüğünde kulak misafiri olduğu her şeyi Will'e anlatmıştı. 'James, fildişi tüccarı Robert Drake ile yalnız kalacak. Büyü yapmaya fırsat bulamadan onu gafil avlayabiliriz.

Will, "Bizi Marcus'a götürebilir," dedi ve başını salladığında bunu hemen anladı.

Harekete geçmek için çok az zamanları vardı. Aceleyle salona geri dönmüşlerdi.

Şimdi Adalet'in yüzü hoş bir görüntüydü, kelimeler dudaklarından dökülüyordu. "Tanrı'ya şükür," dedi Violet, Vekilharçlar dizginleri ele alıp etraflarını sararken.

gevşek bir çember. 'Fazla zamanımız yok. Marcus'u bulmanın bir yolunu bulduk ama şafak sökmeden harekete geçmeliyiz.

Hiçbir şey olmadı. Violet, Vekilharçların söylediklerini duyduklarına dair bir işaret aradı ama sadece boş yüzler gördü. Bir an sonra, on iki Vekilharç mızraklarını çıkarmış bir halde atlarından indi.

Beni duymadın mı? Marcus'u bulmanın bir yolunu bulduğumuzu söyledim. Ama gitmeliyiz - şimdi-'

Yüzleri boş kaldı. Vekilharçları tanıdı; tanıdığı insanlardı. Carver ve Leda at sırtındaydı. Justice bir düzine

atlarından inmiş olan komiserler.

"Ne oldu?" dedi, omurgasından aşağı bir soğukluk iniyordu. "Neden beni dinlemiyorsun?

"Çünkü sen bir Aslansın," dedi Cyprian, atını Justice'in yanında dizginlerken, gözleri tamamen soğuktu.

Midesi korkunç bir çukur gibi düştü.

"Sakın yaklaşma," dedi solundan bir ses. "O güçlüdür. Bir kılıcın kınından çıktığını duydu.

"Violet-" dedi Will,

uyarırcasına. Biliyorlardı.

Onun ne olduğunu biliyorlardı. Rassalon'un soyundan gelen bir Aslan.

Hepsinin yüzünde bunu gördü, en kötü kâbusu canlanmıştı. Bir anda Cyprian'ın ifadesi anlam kazandı. Onu Salon'dan çıkarken görmüş ve bunu Vekilharçlara bildirmiş olmalıydı. *Seni izliyor olacağım*. Onu evine kadar takip etmiş miydi? Onun üstün ses tonuyla, *"O bir Aslan*" dediğini hayal edebiliyordu. *Tom Ballard'ın kız kardeşi.*

"Bekle," dedi. 'Ben senin tarafındayım. James şafakta yalnız olacak. Onu yakalamak için bir şansın olacak.

Hiçbir şey.

"Sana James'e nasıl ulaşacağını bulduğumu söylüyorum. Marcus'u bulmak için onu kullanabilirsin. Bu yüzden geri döndüm. Sana yardım etmek için.

Mızrak çemberi yaklaşıyordu. Etrafında döndü ama
Gidecek hiçbir yeri yoktu. Çaresizce, kendisini dinleyecek birilerini aramak için düşmanca ifadelere baktı. "Adalet. Beni tanıyorsunuz. Anlat onlara.

Ama eğitim salonunda geçirdiği saatlerden tanıdığı o tanıdık yüz, kapalı ve soğuktu.

"Geri çekil Lion," dedi Justice.

Midesinde korkunç bir şey kıvrıldı. Yaklaşan gücün büyüklüğüne baktı. Yarısı mızraklı iki düzine Vekilharç yaklaşıyordu.
Diğerleri at sırtında ve yayları hazır.

İki düzine Steward'la dövüşebileceğini mi düşündüler? Silahsız mı?

Onlar yaptı. Mızrak uçlarını görebiliyordu. Hepsi onu işaret ediyordu.

'Doğruyu söylüyor. Marcus'u bulmak istiyorsan dinleyeceksin,' dedi Will öne çıkarak.

Tek yaptığı bazı yaylı tüfekleri ondan ona çevirmek oldu.

'Bunu yapmak zorunda değilsin - ben de sizden biriyim - ben-'

dedi.

İki kamarot daha attan inmişti. Tuhaf oymaları olan, eski ve sağlam, ağır bir demir parçası taşıyorlardı. Kelepçe olduğunu fark etti. O kadar kalındı ki kundağa benziyorlardı. Onları gördüğünde içinde bir şeyler buz kesti. Zemin ayaklarının altında parçalanıyordu. "Dinle beni. Beni dinleyin! Sadece şafağa kadar vaktimiz var-'

"Al onu," dedi Justice.

Solunda bir hareketlenme oldu - Will'in çoktan Steward'ın ellerinde çırpındığını duydu. 'Kes şunu, doğruyu söylüyor! Sana nasıl yardım edeceğini öğrenmek için hayatını riske attı!

"*Will!*" diye bağırdı, Vekilharçlardan biri konuşmasını engellemek için Will'in şakağına bir kılıç kabzasıyla vurdu. Will bir anda kollarının arasında gevşedi, bayıldı.

Paniğe kapıldı ve kendisine arkadan yaklaşan Steward'a doğru savruldu. Hiç düşünmüyordu - tüm gücüyle onu uçurarak bir
yurttaşlarının çizgisi. Bir mızraktan kurtuldu, sonra diğerini kırdı. Yumruğunu üçüncü bir Vekilharcın karnına, zırhında derin bir çukur açacak kadar sert bir şekilde indirdiğinde metalik bir çıtırtı duyuldu. Steward'ın yumruğu hissetmesine ve iki büklüm olup sarsılmasına yetecek kadar sertti. Kendi yumruğunu acıtacak kadar sertti, acı patlaması dikkatini dağıttığı için kafasına inen yumruğu görmedi-

Görüşünü siyahlık kapladı. Sertçe yere yatırıldı. Bir anahtarla kolları arkasından çekildi ve ağır kelepçeler bileklerinin üzerine kapatıldı. Bir anda kendini güçsüz ve bulanık hissetti, sanki kelepçeler onun gücünü elinden almıştı. Daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde katı ve hareketsiz hissediyordu ve neredeyse ağzının tadını alabiliyordu. Hâlâ '*Beni dinle, James şafakta orada olacak, oraya gitmen gerek*' diyordu.
Başı aşağıya doğru itilirken yanağı ıslak, turbalı toprağa bastırıldı.

Ailesinden sadece Vekilharçlar tarafından öldürülmek için mi kurtulmuştu? Adalet kılıcını çekmiş, onun üzerinde duruyordu. Onu burada, çamurlu toprakta idam edeceği düşüncesi kalbini sıkıştırdı.

Hiçbir şey olmadı. Herkes hareketsizdi ve bakıyordu. Boş bataklığın üzerinde ürkütücü bir sessizlik hüküm sürüyordu. Will yerde hareketsiz bir şekilde yatıyordu ve Violet'in etrafına en az dokuz Vekilharcın cesedi saçılmıştı; bazıları yaralı, diğerleri baygındı.

Geride kalan bir düzine kişi arasında Leda'nın ağzından ince bir kan çizgisini sildiğini gördü; arkasında Cyprian kılıcını elleriyle tutuyordu.

gözlerini ona dikmişti. Vekilharçların dehşet ve tiksinti içinde söyledikleri sözleri duyabiliyordu. *Doğal olmayan* ve *Aslan* ve *eski dünya* ve *Rassalon*.

"Bu kadar yeter. Adalet öne çıkarak konuşmayı kesti. "İkisini de hücrelere götürün.

Violet merdivenlerden iner inmez kendini hasta hissetti. Kelepçeler onu zayıflattıysa da, hücreler midesini bulandırmış ve sanki hapishane kafasının içindeymiş gibi ayakta zor durmasına neden olmuştu.

Vekilharçlar onu parmaklıklı bir hücreye sürüklediler, yalvarışlarını görmezden geldiler, tıpkı bataklıkta onu görmezden geldikleri gibi, James hakkında söyleyeceği hiçbir şeyi ya da ne kadar az zaman kaldığını dinlemediler.

Kayalığın derinliklerindeki tek ışık dışarıdaki iki meşaleden geliyordu. Parmaklıklar hücreye gölgeler düşürüyor, zemini çaprazlama kesiyor, tekrar eden bir demir kafes oluşturuyordu. Bu yerin güçlü tutsakları, belki de o eski savaştaki karanlık yaratıkları tutmak için inşa edildiğini üzerindeki sersemletici etkisinden hissedebiliyordu. Hücrenin duvarları siyahtı, sinir bozucu ve yanlıştı. Taştan yapılmamışlardı; daha çok obsidyene benzer bir şeyden yapılmışlardı, pırıl pırıldılar ve üzerleri eski dünyanın yazılarına benzeyen uzun, kıvrımlı yazılarla oyulmuştu.

Ama bir zamanlar burada hangi düşmüş yaratıklar hapsedilmiş olursa olsun, baş döndürücü hücrelerden oluşan siyah bal peteği artık boştu; kendi hücresinin tam karşısında, Will'in solgun ve sığ nefes alan, bilinçsiz ama canlı bir şekilde yattığı hücre hariç. Will'in bedenini taşın üzerine bir çift

Gardiyanlar parmaklıkları kilitleyip dışarı çıktılar; biri hariç hepsi hücresinin dışında duruyordu.

'Adalet,' dedi.

Hâlâ beyaz ve gümüş zırhını giyiyordu. Yakışıklı yüzünü simsiyah saçları çerçeveliyordu; yarısı bükülmüştü, geri kalanı ise sırtından aşağı dökülüyordu.

'Bu hücrede tutulacaksın,' dedi. 'Dışarı çıkmana izin verilmeyecek. Yüksek Yeniçeri şimdi kaderine karar vermek için divanla toplantı yapıyor.

Benim kaderim. Bu kelimeleri iliklerinde hissetti. Bir aslan avını düşündü -

Büyük canavar beş yerinden mızraklanmıştı. Adalet'in donuk yüzüne baktığında korkunç bir ürperti hissetti.

'Ama onlara benim onların tarafında olduğumu söyleyeceksin. Onlara yardım etmek için Londra'ya gittiğimi söyleyeceksin.

Sözleri soğuk bir sessizliğe gömüldü. *Bana bakıyor*, diye düşündü. *Ama başka bir şey görüyor.* Bu onları aniden yabancı yaptı. Kendini tamamen dışarıda kalmış hissediyor, parmaklıkların arasından adamın yüzünde eski ifadesine dair bir ipucu arıyordu.

"Adalet mi? Yüzü hiç değişmedi.

"Karar verildiğinde sizi zincire vurarak salona götürecekler. Nefes almakta zorlanıyordum. "Ve ne yapacaklar?

"Sen bir Aslansın," dedi Adalet. 'İnsanlara zarar vermeni engellemek için öldürüleceksin.

Başının döndüğünü, nefessiz kaldığını hissetti. 'Hâlâ James'e ulaşabilirsin,' dedi. 'Marcus'un nerede tutulduğunu biliyordur. Simon'ın gözdesi o. James'i durdurabilir ve Marcus'u kurtarabilirsin.

'Vekilharçlar başka bir tuzağa çekilmeyecek. Salonumuza sızarak her ne elde etmeye çalıştıysanız, artık bitti.

'Simon'ı şimdi durdurmazsanız, başka bir şansınız olmayabilir. O güçlü ve planlarını gerçekleştirmeye çok yakın-'

'Sen Karanlık Kral'ın hizmetkârısın. Bu senin kanında var.

'Adalet, beni tanıyorsun,' dedi. "Aslan değil. *Benim.*

Violet.'

"Karanlığı takip edeceksiniz," dedi Adalet. 'Biz engel olmadıkça. Vekilharçlar böyledir. Bizler son koruyucularız. Sizin gibi yaratıklara karşı.

Adam giderken kapının sıkıcı çınlamasını zar zor duydu. Nefes alamıyordu; acı çok büyüktü. Başka bir kapının kapanışını hatırlıyordu, yumruklarıyla çiğ olana kadar kapıyı dövmüştü. Bu daha kötüydü, geleceği kapanmış ve onu karanlıkta bırakmıştı.

Babamın bir aslan kafesi vardı ve Vekilharçların da bir tane var diye düşündü.

Dünyası, tüm hayalleri bu hücreye indirgenmiş, sahte hayatları gerçeği göstermek için elinden alınmıştı: İstenmiyordu. Adalet ona baktı ve bir Aslan gördü ve onu öldürecekti. *Buraya dönmeye nasıl cüret edersin?* Louisa'nın sözleri kafasının içinde dolanıyordu.

Babasının gülümsemeleri, ağabeyinin sevgi dolu sözleri, Adalet'in kararlı rehberliği, hepsi yalandı.

Hayır, bu doğru değildi. Ailesi yalan söylemişti. Justice dürüsttü. Başından beri Lions hakkında ne hissettiğini ona söylemişti.

"Violet?

Parmaklıklara doğru tırmandı ve kendi hücresinin karşısındaki hücrede, dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalışan Will'i gördü. Onun sesini duyduğuna, onu canlı ve uyanık gördüğüne aptalca sevindi. Zayıf görünüyordu ve başının sol tarafındaki saçlar kurumuş kanla topaklanmıştı. Doğrulmayı başaramadan önce, "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?

"Ben iyiyim. Bu duyguyu yuttu, adamın ilk düşüncesi onun içindi. "Kafana vurdular.

"Biliyorum," dedi, geri dönen zayıf gülümsemesi bunu bir tür şaka haline getirdi. Onun sonuna kadar oturmasını, sonra da ayakta duramadığını göstermektense durmamayı tercih ediyormuş gibi yapmasını izledi. Tekrar yutkundu. "Ne zamandır buradayız?

Çok uzun değil. Bir saat. Belki

iki.' Bir saat! James kaçacak.'

Yaşadığı hayal kırıklığı eski duygularına, duvarlara vurmak için duyduğu arzuya dokundu: *Hey! Bizi dinleyin! Çıkarın bizi!* Bunun yanı sıra giderek artan bir umutsuzluk da vardı. Bu çukurda kapana kısılmışlardı, dışarıda ise şafak söküyordu ve James'i durdurmak için tek şansları da buydu.

"Bu benim hatam. Violet acı dolu bir nefes aldı. "Aslan olduğumu öğrendikten sonra hiçbir şeye inanmadılar. Kötü kanım olduğunu düşünüyorlar. Kaderimde Karanlık'a hizmet etmek varmış. Bu yüzden buradayız.

"O zaman aptallar," dedi Will.

Kendini ayağa kaldırdı ama bunun ona pahalıya mal olduğu açıktı. Hücresinin parmaklıklarına kadar geldi. Elleri arkadan kelepçelendiği için omzunu parmaklıklara yaslamak zorunda kaldı. Muhtemelen onu ayakta tutan tek şey buydu.

"Ne dedikleri umurumda değil. Sen iyisin ve doğrusun. Ne olursa olsun, sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim.

Koyu renk saçlarıyla adamın solgun yüzüne baktı. Şakağındaki kan onun yüzündendi. Kollarını acı içinde arkasına bağlayan kelepçeler onun yüzündendi. Burada olmalarının, Vekilharçların onu dinlememesinin sebebi oydu. Kan bağı olan bir Aslan'dı, ailesi Simon'a hizmet ediyordu, kardeşi onun yaratığıydı.

'Bana nasıl güvenebilirsiniz? Ben onlardan

biriyim. 'Benim için geri döndün,' dedi Will.

İlk karşılaşmaları; batan gemiye geri dönmek için verdiği muazzam karar; ve adamın ona bakışı, yaralanmış ve zincirlenmiş. Kimsenin gelmesini beklemiyordu. Belki de daha önce hiç kimse gelmemişti.

Şimdi ona, onları ayıran her şeyi simgeliyor gibi görünen iki parmaklık arasından bakıyordu: farklı gelecekler; farklı kaderler. O kahramandı; O hiçbir yere sığmayan bir aslandı.

"Seni bırakacaklar. Bunu söylerken ne kadar doğru olduğunu hissedebiliyordu. "Sen Leydi'nin Kanısın. Sana ihtiyaçları var.

"Umurumda değil. Seni bırakmayacağım.'

Bunu mu demek istedi? Aralarındaki parmaklıklar yüzünden arkadaşlıkları zorla koparılıyormuş gibi hissediyordu ama yine de onları bir arada tutan şey buydu. Dışarıda daha büyük bir kavga varken o burada onunla birlikteydi.

'Senin bir kaderin var' dedi.

'Sen de öyle,' dedi. 'Biz ne yaparsak o olur. Sen ve ben. Simon'la birlikte savaşacağız.

Birlikte.

Onun inancının tüm şüpheleri ortadan kaldırdığını hissetti. Ona olan inancını. Karanlığı delen bir alev gibiydi. Adamın yara bere içindeki yüzüne, sarsılmaz bakışlarına baktı ve insanların neden onu takip ettiğini anlayabildi. O da neden
insanlar Leydi'yi takip etti.

Will, konu kapanmış gibi, "Şimdi, James'i durduracaksak, buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi.

Titrek bir nefes aldı ve başını salladı. İçini dolduran minnettarlık sözcüklerinden hiçbirini söylemedi, şu anda yanında bir insan olmasının onun için ne anlama geldiğini. Sadece onu takip etti ve kendisini hapseden hücreye baktı.

'Çatlak, mühür ya da pencere yok. Sadece parmaklıklı bir kapı var.

"Benim hücremde de durum aynı. Parmaklıkları bükemezsin ya da
kırıp açamazsın.
Kapı mı?'

Başını salladı ve buraya ilk ayak bastığından beri hissettiği mide bulantısını dile getirdi. "Bu hücreler - hissediyorum-" Bunu tarif edemiyordu. *Zayıf*, diyebilirdi. *Başım dönüyor*. 'Kelepçeler, duvarlar... sanki -' Kafamdaki *pamuk gibi*, demiş olabilir. *Göğsümde bir ağırlık gibi. Düşünmek, hareket etmek ya da bir şey yapmak zor.*

"Ben de hissediyorum.

Ona baktı ve ayakta durmakta zorlanmasının kafasındaki kesikten değil, hücrenin siyah taşından kaynaklandığını fark etti. Onu etkilediği kadar onu da etkiliyordu. Daha fazlası.

"Yani kapıyı sihirle açamaz mısın?" - zayıf bir mizah denemesi - "sihirle açamaz mısın? Bunu söylerken bile bir tedirginlik hissetti. Herhangi birinin

Bu dürtüyü bastırmaya çalışmak onu hasta ediyordu.

'Nasıl olduğunu bilsem bile, senin hissettiklerini hissediyorum. Engellenmiş. Hayır, kapana kısılmış. Ama bedenimde değil. Kafamın içinde.

"O zaman birinin gelmesini bekleriz," dedi Violet, "ve eski usulle çıkarız.

'James'i durdurma şansımız olmasını istiyorsak fazla zamanımız yok-'

Merdivenlerin başında bir ses duyuldu; ağır demir kapının metalik gıcırtısıyla açılıyordu. Will durdu ve sesin geldiği yöne doğru döndü.

Bir filonun onu salona götürmek için geldiğini hayal ederken kalbi çarpmaya başladı ve sonra yere atılmış tanıdık bir gölge gördü.

"Cyprian," dedi Violet.

Pırıl pırıl kıyafetiyle merdivenlerden inen elbette oydu. Onu buraya o koymuştu, her zaman ona karşı alaycı bir tavır takınmıştı. Onu parmaklıklar ardında görmeye, her zaman olması gerektiğini düşündüğü yerde olmanın tadını çıkarmaya gelmişti.

"Babam kararını verdi," dedi Cyprian. O kibirli, küstah ses.

Parmaklıkların ardından Cyprian'a, 'Seni korkak,' dedi. 'Sen ve baban ikiniz de. Neden bu hücreye gelip parmaklıklar ve zincirler olmadan benimle yüzleşmiyorsun?

Yemi yutmadı. Sadece hücresinin önünde durdu, acemi tüniği içinde çok yakışıklı bir figürdü, gözleri yavaşça onun üzerinden geçiyordu.

'James hakkında söylediklerin? Kimse inanmıyor.' Dudaklarında tanıdık bir alay. 'Vekilharçlar bir Aslan'ın sözüyle hareket etmezler. Büyük salonu hazırlıyorlar. Babam da buna karar verdi. Seni öldürecekler.

"Demek kına yakmaya geldin," dedi kadın tiksintili bir nefesle. "Hayır," dedi Cyprian. "Seni dışarı çıkarmaya geldim.

"-Ne?" dedi.

Ayağını eksik bir basamağa koymuş gibiydi, zemin altından kayıp gidiyordu. Violet ona baktı.

Cyprian çenesini kaldırdı. Birden onun göğsünün inip kalktığını ve sanki kendini rahatsızlığa zorluyormuş gibi durduğunu gördü.

Marcus'u kurtarmak için yapılan tüm görevler başarısız oldu. Komiserler nerede olduğunu ya da onu nasıl geri getireceklerini bilmiyorlar. Belki de yalan söylüyordun.

Onu bulmanın bir yolu vardı. Cyprian son bir nefes çekti, sonra tuniğinden bir şey çıkardı. "Ama belki de değildin.

Anahtardı. Bir *anahtardı*. Gözleri ona sabitlendi, umut alevlendi. Cyprian'ın arkasında, Will hücresinin parmaklıklarındaydı.

"Bize yardım etmek için gerçekten de Vekilharçlara itaatsizlik mi edeceksin? Will ona sordu. "Neden?

Cyprian, 'O benim kardeşim,' dedi.

Mükemmel bir acemilik. Tertemiz giysileri içinde orada duruyordu ve kadın onun binlerce saat boyunca kendini kusursuz bir aday haline getirmek için yaptığı çalışmaları düşündü. Kadeh'ten içmek ve bir Vekilharç olmak için yaratılmıştı. Hayatı boyunca hiçbir kurala itaatsizlik etmemişti.

Şimdi burada, salonun altındaki hücrelerde, eski dünyanın iki torunuyla birlikteydi ve Vekilharçlara karşı onların yanında yer alıyordu.

"Bana öylece güveniyor musun?

"*Sana güvenmiyorum*, Lion. Cyprian yine o kibirli haliyle çenesini kaldırdı. 'Eğer yalan söylüyorsan, sanırım beni öldüreceksin. Ama doğruyu söylediğine dair en küçük bir ihtimal için bile bu riski göze alırım.

"O zaman kapıyı aç," dedi Violet.

Bir adım öne çıktı, anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Cesurdu; lekesiz tuniği ve mükemmel duruşu gibi bu da çileden çıkarıcıydı. Parmaklıklı kapı açılırken irkilmeden durdu ve geçitte önünde durmaya gelen kadına baktı. Gülünç bir şekilde yüksek bir ses çıkarma ya da ona doğru sarsılma isteği duydu.

Bunun yerine, kasıtlı olarak kelepçeleri göstererek ona sırtını döndü. Cyprian başını salladı. "Hayır. Salon'un dışına çıkana kadar onlar takılı kalacak.

'Neden, seni küçük-'

"*Violet*," dedi Will, onu kısa keserek.

'Bunu yapmak için kendi hayatımı riske atmaya hazırım. Salon'daki herkesin hayatını değil,' dedi Cyprian. Çenesi tekrar yukarı kalktı.

"Vekilharçların asaleti," dedi iğneleyici bir şekilde.

Cyprian, "James'in şafak vakti korumasız olacağını söylemiştin," dedi ve ona önden gitmesini işaret etti.

"Bu doğru. Violet kaşlarını çattı.

Cyprian, "O halde fazla zamanımız yok," dedi. Will'in hücresinin kapısı açıldı. "Hadi gidelim.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

WILL, Cyprianus'un sakin ve buyurgan sözleriyle muhafızları geçip ("Babam mahkûmları çağırttı") ana binadan çıkmalarını ("Babam beni bekliyor") hayretle izledi. Doğu avlusunda onlar için hazır bekleyen atları vardı. Kimse atlara neden ihtiyacı olduğunu sorgulamadı. Kapıdan çıkarken de kimse onu sorgulamadı. Hatta arkasında, kelepçelerini gizlemek için (Cyprian tarafından temin edilen) Vekilharç pelerinlerini giymiş, iplerle bağlı iki atlı arkadaşı varken bile.

Cyprian sözünün eri olarak, bataklığa çıktıklarında kelepçelerini çözdü. Kelepçeler bileklerinden çıkar çıkmaz, Will kendini daha iyi hissetti. Bacakları daha sağlamdı. Kafası daha berraktı. Cyprian kelepçeleri bez bir sırt çantasına koydu ve üzerleri örtüldüğünde, Will'e verdikleri artık his bile kayboldu.

Bileklerini ovuşturarak başını çevirdi ve Cyprian'ın atını iki adım geriye sürdüğünü ve korkuyla yüzleşen birinin gergin çeneli sakinliğiyle onları izlediğini gördü.

Gerçekten onu öldürebileceğimizi düşünüyor.

Cyprianus, iki tehlikeli mahkûmu çok az bir süre için serbest bırakmıştı. Ona yardım etme şansları yoktu. Muhtemelen Violet'in kelepçelerinden kurtulur kurtulmaz boğazını kesmesini bekliyordu.

Ve yine de onu serbest bıraktı. Kardeşine yardım etme şansı için.

Violet sessizliği bozarak doğrudan Cyprian'a meydan okudu. "Sorun nedir? Sabah antrenmanını kaçıracağından mı korkuyorsun?

Korktuğu şey bu değildi ve hepsi de bunu biliyordu.

"Daha önce Salon'un dışına çıktın mı?" dedi Violet.

'Tabii ki salonun dışındaydım. Bataklıklarda tam on bir devriye gezdim. Cyprian'ın çenesi kalktı. Elleri dizginlerini sıkıca tutuyordu.

"Ah, *on bir*," dedi Violet.

"Daha önce Londra'ya gittin mi?" diye sordu Will.

"İki kez," dedi Cyprian. "Sadece-" Sözünü kesti.

"Sadece ne?

"Yalnız," dedi Cyprian.

Yalnız değilsin, derdi Will başkasına. Ama Cyprian Komiserler'den ayrılmıştı. Ve sabah antrenmanından çok daha fazlasını kaçırıyordu. Komiserler onun gittiğini anladığında, Cyprian bir Aslan'a yardım etmek için Salon'a ihanet eden bir hain olarak damgalanacaktı.

Onun için önemli olan her konuda yalnızdı.

Will de, 'Yalan söylemiyorduk. James'i yakalayıp Salon'a geri getireceğiz.' dedi.

Cyprian'ın ihtiyatı gevşemedi. "Bir Aslan bile James'e kafa kafaya saldıracak kadar güçlü değildir.

Will, "Onun dikkatini nasıl dağıtacağımı biliyorum," dedi.

Bu kısmı doğruydu. James'i dışarı çekebileceğini biliyordu. James'in başını neyin döndüreceğini, dikkatini neyin çekeceğini biliyordu. Bu doğuştan gelen bir bilgi gibiydi. Sandığın James'in rıhtımdaki konsantrasyonunu bozacağını bilmek gibi. James'in gözlerinin kendisiyle buluştuğu anı asla unutamayacaktı - sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi eve dönme hissi.

Yolculuk sırasında onlara planını anlattı. Violet bundan hoşlanmamıştı ama başka çare yoktu ve bunu biliyordu. Will, "Marcus'u geri alamazsak başka hiçbir şeyin önemi yok," dedi. Onun, Yaşlı Vekilharç'ın sözlerini hatırladığını görebiliyordu. *Bir gölge yaratmak, Karanlık Kral'ı geri getirmenin ilk adımıdır.*

Tek bir şansları vardı. James'i yakalamak ve Marcus'un yerini öğrenmek için tek bir fırsat. Her şey tehlikedeydi, sadece Violet'in itibarı ya da Cyprian'ın Vekilharçlar'daki geleceği değil.

Onlar geldiğinde Violet Londra'daki kıyafetlerine bürünerek ortama uyum sağladı.

Cyprian, Londra'nın ortasına düşmüş bir masal şövalyesi gibi göze çarpıyordu. Beyaz tuniği, şehirdeki en bozulmamış giysiydi. Eğer bir ışık olsaydı, Will ona ışığı söndürmesini söylerdi.

Violet, "Beyaz bir portakal gibi görünüyorsun," dedi.

Cyprian çenesini tekrar kaldırarak, "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Hiçbir iyi yanı olmayan bir önemsiz şey gibi," dedi Violet. "Atlara yaptığımız gibi ona da çamur sürebiliriz.

"Ve kendinizle," dedi Cyprian ve Violet'in kaşlarının çatılması bir an sürdü, ama yüzüne vahşice indi.

"Bakalım bataklıkta bir düzine Steward sana saldırdıktan sonra ne kadar temizsin-!

Will, "Kesin şunu, ikiniz de," dedi. "Biz buradayız.

Şafak sökmeden yaklaşık yarım saat önce varmışlardı. Rıhtımlarda, depolarda ve kıyı şeridinde zaten hareketlilik olurdu. Ancak Londra'nın bu kısmında sokaklar ıssızdı, sadece bir iki ışık yanıyordu.
Pencereler, en erken kalkanların odalarında yanan lambalar.

"Oraya girecek kişinin sen olması gerektiğine emin misin?" dedi

Violet. 'Ben olmalıyım. Bunu biliyorsun.

Kadın isteksizce başını salladı. Cyprian onun arkasında, bir eli kılıcının kabzasında duruyordu.

Will, "Siz ikiniz yerinizi alın," dedi. "Ve biz James'i yakalayana kadar birbirinizi öldürmeyin.

Kapının üstünden sessizliğe doğru bir zil çaldı, garip şekillerle dolu karanlık bir alanda şangırdayan bir sesle ve Will Londra'daki dükkâna tek başına girdi.

Robert Drake'in iş yerinde insan yoktu ama soluk kıvrımlı yüzeyler her yerdeydi. Robert bir fildişi tüccarıydı ve Will'in etrafı fildişinin kabirsel şekilleriyle çevriliydi. Özenle oyulmuş dişler, tabutlara işlenmiş fildişi hayvanlar, kümelenmiş soluk figürler.

Yavaşça içeri girdi. Dükkânın arkasında bir tezgâh, onun arkasında da kalın, beyaz ve her yöne kıvrılan iki büyük boynuz kutusu vardı. Arka odadan belli belirsiz bir ışık geliyordu ve Will, yükseltilmiş bir kürsünün üzerindeki koyu renkli ahşap masada oturan solgun bir çocuk gördü.

"Alo?" diye seslendi. "Alo?

Dükkanın arka odasından 'Kapalıyız' cevabı geldi.

Will tekrar denedi. 'Kapınız açıktı. Belki gelebilirsiniz diye düşündüm-' 'Kapalıyız dedim. Sekizde geri gelebilirsin, biz-'

Çocuk sözünü kesti.

"Erken açmanız için sizi ikna edebilir miyim? Will elini cüzdanına götürdü.

Çocuk dükkânın diğer ucundan ona bakıyordu, tek lambanın yanında gözlerini kocaman açmış solgun bir genç.

Will, Violet'in tarifinden onu hemen tanıdı. Renksiz yüz hatları, şapkanın altındaki uzun beyaz saçlar. Nabzı bir kademe daha hızlandı.
Bu gerçekten oluyordu. Çocuk Devon'dı, Robert Drake'in kâtibi ve Simon'ın sözde mahkemesinin bir parçası.

"Belki küçük bir ücret karşılığında? Will çantasına tekrar dokundu. Çoğunlukla taşlarla dolu olan bu cüzdan sağlam görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Devon bir süre sonra. "Kendimi unutmuşum. Ayağa kalktı ve lambayı kaldırdı. Alevleri mumlara dokundurarak dükkânı aydınlattı ve öne doğru ilerledi; fildişinin yüzeylerinde birden fazla ışık kaynağı parlıyordu. "Ben sizin hizmetkârınızım. Gözlerini Will'den ayırmadı.

Will, 'Formalitelere gerek yok,' dedi.

"Hayır mı? Devon söyledi. "Neden - neden buradasın? Devon tekrar çantaya, sonra da Will'e baktı. "Bu saatte. Saat erkendi. Ve Will bir yabancıydı. Devon'ın ihtiyatı, para kazanma potansiyeliyle savaşıyor gibi görünüyordu. Will ne yapması gerektiğini biliyordu. Kendini gösterecek, Devon'ı konuşturacak ve sonra-

"Bir şey arıyorum. "Bir şey mi

arıyorsun?

"Bir hediye.

Devon tezgâhın arkasından çıkınca tansiyonu yükseldi. Görünüşe göre Devon onun bahanesine inanmıştı. Ama Will hâlâ onun
Simon'ın sadık adamlarından birinin mülkünde. Simon'ın evinde olmak gibiydi, aynı tehlikeli his.

'Fildişi muhteşem bir hediye,' diyordu Devon. 'Her bir parçanın yeri

doldurulamaz.
Bunun için öldürmek zorundasın. Bak.' Devon loş ışıkta, leopara benzeyen köpekleri olan Roma dönemine ait fildişi bir diptik tabloyu işaret etti. "Bu parça bir antika. Romalılar imparatorlukları boyunca fil avlamışlar. Şimdi Kuzey Afrika'daki filler yok oldu. Bildiğimiz kadarıyla bu sonuncusuydu.

Will titrek ışıkta fildişine baktı ve artık yok olan o büyük yaratıkları düşününce bir tedirginlik hissetti. Dükkândaki turuna devam etmekte olan Devon'a baktı.

"Bugünlerde Sahra'nın güneyinde kalan bazı sürülerin olduğu yerlerde fil avlıyoruz. Daha genç parçalardan bilardo topları, baston tepeleri, el aynaları, piyano tuşları yapılıyor. En yüksek derece süs heykelleri ve mücevherler için ayrılmıştır. Devon onu soluk şekillerin arasından geçirdi.

Öldü. "Belki bir gün bir hanımefendi dünyanın son filini saç tokası olarak takar.

Will duvara monte edilmiş bir örneğin önünde durdu ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Süslü armatür hem tanıdık hem de farklı bir boynuz tutuyordu. Uzun, düz ve spiral şeklindeydi, sivri bir uca doğru sivriliyordu - bir
Daha önce gördüğü bir şekil.

Ama Vekilharçlar Salonu'ndaki boynuz beyaz bir kule, gümüş bir duman, sarmal bir ateşken, bu boynuz yer yer sararmış, sarmalların kıvrımlarının birleştiği yerlerde kahverengi astarlı, genel olarak eski, ölü bir diş görünümündeydi. καρτάζωνος, altındaki levhada Eski Yunanca yazıyordu. *Cartazon*.

"Tek boynuzlu at boynuzu mu?" dedi.

'Bu sahte,' dedi Devon. 'Kuzey denizlerinde avladıkları bir tür balina olan deniz gergedanından geliyor. Diğerleri ise el yapımı... Levant'taki zanaatkârların mors dişlerini kaynatmak için kullandıkları bir yöntem var. Eğer bir boynuzu altı saat demlerseniz
Yumuşak ve esnek hale gelir, böylece onu işleyebilir, istediğiniz gibi düzeltebilirsiniz. İyi bir fiyat getiriyorlar.

Sahte. Bir aslan postu yapmak için birbirine dikilmiş tavşan derileri gibi, ölü bir şey başka bir şeymiş gibi davranıyordu. Salondaki boynuz o kadar farklıydı ki, bu seferki alay konusu olmuş gibiydi.

'Ona dokunabilirsin,' dedi Devon.

Will ona baktı. Devon da ona bakıyordu. Bu bir tür sınav gibiydi.

Will elini kaldırarak parmak uçlarını boynuzun uzunluğu boyunca gezdirdi. Sıradan bir şeydi - bir boğa boynuzu; eski bir kemik parçası.

Devon, 'Robert sahtelerini merak ettiği için topluyor,' dedi. 'Pahalı bir hobi.
İnsanlar saf bir şeyin var olduğu fikri için çok para ödeyeceklerdir. Ödül, onu öldürdükleri anlamına gelse bile.

"Hiç birinin gerçek olabileceğini düşündünüz mü?

"Gerçek *cornu monocerotis* mi? Devon ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Zehri etkisiz hale getiren, kasılmaları iyileştiren, sizi tatlı suya götüren boynuz mu? Eğer
"Onu elinde tutmak seni doğruyu söylemeye zorlayacak mı? Devon arkasına yaslandı, solgun bir şekil tezgâha yaslandı. 'Binalar kadar yüksek boynuz yığınları, katledilen sürüler, göz alabildiğine uzanan sahillere vuran leşler gördüm. Bu asla gerçek değil.

İnsanların arayıp da asla bulamadığı boynuz. Will'in derisi, Vekilharçlar Salonu'nun derinliklerine gömülmüş bir avuç kalıntı dışında,

yok olmuş bir dünyayı düşünerek diken diken oldu.

"Tek boynuzlu atlara inanmıyor musun?" dedi Will.

'Ben ticarete inanırım,' dedi Devon. 'İki yüz elli yıl önce Kraliçe Elizabeth'e bir kale fiyatına mücevherli bir boynuz hediye edildi. Eğer onun bir balık dişi olduğunu bilseydi bu kadar değerli olmazdı. Mum ışığı titredi ve her yüzeyi kaplayan fildişi farklı bir renk aldı. "Neden? Onlara inanıyor musun? Işık Devon'ın yüzünde de oynaştı. "Her birinin alnının ortasında küçük bir yumru olan yeni doğmuş taylardan oluşan bir geçit mi? Kelimelerde sınayıcı bir şey vardı.

Will, "Buraya tek boynuzlu atları kovalamaya gelmedim." dedi.

"Hayır mı? Devon'ın yumuşak sözlerinin altında bir şey vardı.

"Hayır. Sanırım bahsetmiştim," dedi Will, "buraya bir hediye almaya geldim.

"Bir hanımefendi için mi?" dedi Devon. Sözleri öylesine söylenmişti ama Will bir tanıma parıltısı hissetti.

Biliyor, diye düşündü ve kelimeler Devon'ın sınayıcı tavrını ve ona dikkatle bakmamasını anlamlandırdı.

Nabzı hızlandı. Artık Devon onu tanıdığına göre, dışarı çıkmak zorundaydı.

Ve bunu planı ele vermeden yapmak zorundaydı.

"Evet, doğru. Will kendi sesini rahat tuttu. "Bir hanımefendi.

"Takma isimler popülerdir. Devon masaya doğru ilerledi ve bir teşhir tepsisi çıkardı. Beş adet fildişi kameo broş siyah kadife üzerine tutturulmuştu. "Ya da yüzükler?

Hareketleri de nefes alış verişi gibi yavaş ve kasıtlıydı. Will artık tanındığını bildiğinden, Devon'ın korktuğunu görebiliyordu. Devon, Will'in çantayı tutan eline baktı. Yaralı eline.

"Belki bir kolye," dedi Devon. "Fildişi bir gül o kadar güzel ki, boğazının çukurunu gerçek bir çiçeğin süslediğine inanırsınız. *Oyalıyor.*

"Bir kadın gözüyle geri dönmeliyim," dedi Will. "Seçim yapmakta zorlanıyorum.

"Robert birazdan burada olur," dedi Devon. "Onu bekleyebilirsin.

Will, "Korkarım şimdiden çok fazla zamanınızı aldım," dedi. "Sorun değil," dedi Devon.

'Daha makul bir saatte döneceğim. Bir jeton. Will, cüzdanındaki bozuk paralardan oluşan az miktardaki parayı tezgâhın üzerine saçtı ve dükkândan çıktı.

Ben yaptım. Sakince yürümeye çalıştı, izleyen herkesin onu sokakta açıkta görmesine izin verdi. *Devon kim olduğumu biliyor.* Zorla aşağı indirdi

O eski sesin yankısı, dünyanın değiştiği ve hiçbir şeyin bir daha asla güvenli olmadığı an. *Kaçın! Kaçın!*

Çünkü James'i dışarı çekebilecek tek bir şey vardı.

Ben.

Bir sonraki adımda ne yapması gerektiğini biliyordu ve Cyprian'ı gördüğünde, diğerlerinin de yerlerini almış olmasını umarak belirlenen yere varmıştı.

Cyprian. Burada olmaman gerekiyor.'

Arka sokaklar ıssızdı, her iki yanda yükselen yüksek evler karanlık, boş kanyonlar oluşturuyordu, pusu için mükemmeldi.

Cyprian bir korumanın ciddiyetiyle öne çıktı. "Eğer Adalet'in söylediği kişiysen, yalnız kalamazsın.

Bu, Will'in dörtnala giderken bağırdığı planın bir parçası değildi, bataklıklardaki rüzgâr kelimeleri ağzından fırlatıp atıyordu. 'Pozisyon almalısın. Devon, James'e kim olduğumu söyleyecek.

Cyprian, "Eğer gerçekten Leydi'nin Kanıysan," dedi, "Simon'un eline düşmene izin veren kişi ben olamam.

Bu sözler Cyprian'ın diğer her şeyi gibi beklenmedikti.
Burada bulunmak. Tüm kuralları çiğneyen mükemmel bir acemi.
Cyprian'ın onları serbest bırakmak için diğer Vekilharçları kandırırken duyduğu rahatsızlığı görmüştü. Cyprian'ın kendi göreviyle ilgili olağanüstü bir duygusu vardı. Ama Marcus'u geri alamazlarsa, bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı. "Cyprian-

Cyprian başını sallayarak, "Adalet bir konuda haklıydı," dedi.
Marcus her zaman Leydi'ye inanırdı. Hayatta kaldığından emindi. Seni bulacak kişinin kendisi olacağını düşündü. Bana dedi ki-'

Cyprian koptu, gözlerini kırpıştırdı ve sonra yere yığıldı. Hiçbir uyarı, ses ya da değişiklik yoktu; doğal olmayan bir çöküşle yere yığıldı.

"Cyprian!" dedi Will, yüzükoyun yatan bedenine doğru koşarak. Bir dizinin üzerinde, umutsuzca bir yara, bir ok ya da bir kurşun aradı ama hiçbir şey bulamadı. Cyprian cevap vermedi, sadece ağır ve hareketsiz yatıyordu, gözleri donmuş gibi açıktı. Acaba
Canlı mı? Öldü mü? Nefes almıyor gibiydi-

Will karanlık, boş sokağa doğru döndü, bir saldırgan aradı, hiçbir şey göremedi, sadece ne kadar yalnız olduğunu hissetmesine yetecek kadar uzayan bir sessizlikte kendi soluk soluğa nefes alışlarını duydu.

Ve sonra, ayak sesleri.

Parlak topuklu ayakkabıların kaldırım taşları üzerindeki yavaş sesi. *Adım, adım, adım*. Will'in nabzı hızla atarken James karanlıktan çıkıp geldi. James dışarıda bir akşam için şık bir terzilik kıyafeti giymişti. Her şey soluktu, bu

Dünya önemsiz; James içindeki tek gerçek şey. *Sen, sen, sen*. James'in olağanüstü güzelliği bir bıçak gibi bastırıyordu; canımı yakıyordu.

"Hayır, kalkma," dedi James hoş bir sesle ve Will daha ayağa kalkmayı düşünmeden görünmez bir güç onu öne doğru savurdu, böylece
Eller ve dizler.

Baskı gibiydi. James'in binlerce eli varsa, James'in elleri onun üzerindeymiş gibi. Nefes almak zordu. Dört ayak üzerinde durmaktan başka bir şey yapmak zordu, tek bir kasını bile oynatamıyordu. James'in gücüyle bir sandığı havada durdurduğunu görmüştü; James'in bunu yapabileceğini biliyordu. Bunun kişisel bir his olduğunu, James'in ellerinin her yerinde olduğunu fark etmemişti.

"Kurtarıcı çocuk," dedi James konuşurcasına.

'Simon'ın Ödülü,' dedi Will.

Bu James'in dikkatini çekti. Will'in kendi kalbi çarpıyordu. Bir bahçedeki gece çiçeklerinin kokusu... Her şey çok tanıdık geliyordu. James'in ona yakın olması başını döndürüyordu. James'in uzun bacakları göründüğünde James'in ona yaklaştığının farkına vardı.

"Herkes senin Bowhill'de öldüğünü sanıyordu," dedi James. 'Orada ölmen gerekiyordu. Onun yerine hayatta kaldın ve Simon'ın gemisinden kaçtın. Bunu tam olarak nasıl yaptın?

"Memnuniyetle," dedi Will.

James, "Güzel kolye." dedi.

Will'in nefesi sığlaştı. Gömleğinin yakası kendi kendine çözülmeye başladı,
Görünmez eller madalyonu çekip açarak önce boynunu, sonra köprücük kemiğini, ardından da göğsünü ortaya çıkardı. Madalyon sallanırken Will'in nabzı tehlikeyle çarptı.
gömleğinden kurtuldu.

Tıpkı James gibi o da eski dünyanın bir parçasıydı. Will bir an için, James'in onu bu dünyadan değil de o dünyadan tanıyıp tanımadığını merak etti. Yaşlı Vekilharç, *James*'in *sadece bir soydan gelmediğini* söylemişti. *O, Karanlık Kral'ın generali, bizim zamanımızda yeniden doğmuş.*

O zaman ona tamamen çarptı. James bir Yeniden Doğandı. Ne aynadaki bir yansımaydı, ne de duvara asılmış bir sahteydi. O eski dünyanın yaşayan bir parçasıydı,
Bir şekilde bunun içinde geziniyordum.

Londra'nın onun etrafında kaybolmasına şaşmamalı. Ona yakın olmanın zamanın ötesine uzanmak gibi hissettirmesine şaşmamalı. *Seni bulacağım. Seni her zaman bulacağım. Kaçmaya çalış*.

Ve onu yakalayabileceklerini mi düşünmüşlerdi? Bu cüretkârlık ona

çarptı. James'e karşı üç kişi - planı aptalca, çocukça geldi. Bu

sapanla tavşan avlamak değildi. Bu büyük bir avdı. *Hain.* En büyük Vekilharçlar bile ondan korkardı. Will, James'in yok ettiği filoyu, dokunmadan parçaladığı gri kumaşa sarılı cesetleri hatırladı.

"Annenden mi aldın?" dedi James ve Will'in boynundaki parmaklar çenesine doğru kayarak onu yukarı kaldırdı. Bunlar James'in gerçek parmakları değildi. James ona dokunacak kadar yakın değildi.

Gözleri James'in çizmelerinden memnun ifadesine doğru kaydı. James'in arkasında Will, Cyprian'ın kılıcını görebiliyordu; kılıfında, yere serilmiş bedeninin yanında yatıyordu.

Madalyon boynundan kaymaya başlarken Will, "Dokunma ona," dedi.

"Yoksa ne yaparsın?

Simon'ın gemisinde kendisine bir kılıç çağırmıştı - kılıç eline sıçramıştı. Şimdi kılıca ulaşamıyordu; James'in vücudundaki görünmez tutuşuna karşı ne kadar zorlanırsa zorlansın kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremiyordu.

"Gücünü kullanamazsın, değil mi? James söyledi.

Tüm o dersler, Yaşlı Vekilharç'la geçirilen saatler, konsantre olmaya çalışmak. James'le aynı güçlere sahip olanın o olması gerekiyordu. Onu durdurabilecek kişi o olmalıydı.

"Sen zayıfsın," dedi James.

Will her şeyi kılıca odakladı. *Yüzeyin altına ulaş. Derinlerde bir yer arayın*. Yaşlı Vekilharç, bunu yapabileceğine inanarak onu yanına almıştı. Onlara yardım edecek kişinin o olacağına inanıyordu. Ve onun haklı olmasını istiyordu... haklı olduğunu kanıtlamak için.

"Annen gibi.

Ve bu sefer, o kapalı kapıya çarptığında, diğer tarafta olanlardan korkan bir parçası olmasına rağmen, sahip olduğu her şeyi ona karşı fırlattı.

Acıyordu; kırık bir kemiği itmek gibi mide bulandırıcı bir acı, ama kendini zorladı, gözlerinin önünde siyah ve kırmızı noktalar yüzüyordu. Ve bir an için gördü-

-Karanlık bir alanda ışık kıvılcımları: Bir ordunun yığılmış karanlığının ortasında meşaleler ve başlarında ilk başta seçemediği bir figür, ama o bir şekilde biliyordu. Leydi'nin ona doğru döndüğü gibi o da ona doğru dönüyordu ama görmek istemedi, kara alevle yanan o gözlerle karşılaşmak istemedi. *Hayır-*

Nefes nefese kalmış, sanki bir şey kopmuş gibi kanla dolu bir boğazla kendine gelmişti. Bir sonraki saniyede, James'in
Parmakları çenesini kavradı - James'in gerçek parmakları, başını yukarı kaldırdı. James'in gözleri siyah değil maviydi; Will'e memnuniyetle bakıyordu. Will, James'in parmaklarının yüzünden yavaşça akan kanın içinde kaydığını hissetti ve James'in mücevherli yüzüklerini mahvedeceği gibi saçma bir düşünceye kapıldı.

"Senin savaşçı olman mı gerekiyordu?" dedi James. "Karanlık Kral'la boy ölçüşemezsin.

Will, geçmişin yankılarıyla başı dönmüş bir kahkaha attı. "Komik bir şey

mi var? James'in sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. Will baktı
Tam ona doğru, sallamadan önceki anda. "Ben

dövüşçü değilim," dedi Will. "Ben yemim.

Devrilme sırası James'teydi, Violet kafasına savurduğu ağır sırt çantasıyla onun üzerinde duruyordu.

James yere düşüp kıpırdamadan dururken, "Ben savaşçıyım," dedi.

İşe yaradı. Numara işe yaradı! Will'in üzerindeki görünmez baskı çöktü. Yanında, Cyprian titreyerek nefes aldı - *yaşıyor*, diye düşündü Will rahatlayarak. Cyprian yaşıyordu. Ama sevinecek zaman yoktu. Will umutsuzca kendini yukarı itiyor, James'in çamurlu zeminde kıpırdanmaya başladığını görüyordu.

"Kelepçeleri takın!" dedi Will. Violet hızla sırt çantasının kenarlarını itti ve iki ağır Steward kelepçesini çıkardı.
James'in şakağına çarpan kelepçeler. Bu kelepçeler, o ve Will'in Vekilharçlar tarafından takılmaya zorlandığı kelepçelerle aynıydı. Sırt çantasından çıkar çıkmaz, Will onları ağzındaki nahoş bir tat gibi hissedebiliyordu. Ama birini hapsedene kadar tam olarak etkisini göstermiş gibi görünmüyordu.

Violet, Will'in kelepçelerini James'in bileklerine geçirdi. Bir saniye sonra, kendi kelepçelerini de ona taktı.

Violet biraz savunmacı bir tavırla, "Ne olur ne olmaz," dedi. Will bir nefes verdi. Kısmen kahkaha, kısmen de puslu bir rahatlamaydı. James'in yayılmış, çocuksu bedeninde
kelepçeler büyük, iri ve ağır görünüyordu. James bunlardan iki set takarken ayağa bile kalkamayabilirdi.

"Onu yakaladık mı? Cyprian gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalışıyordu. Bir elini şakağına götürmüş, kendini ayağa kalkmaya zorlamıştı ama hâlâ kafası karışık ve dengesiz görünüyordu.

"O elimizde," dedi Will.

Planı işe yaramıştı. James yemi yutmuştu. James, Devon onu tanıdıktan sonra, savunmasız olduğunu düşünerek onu dışarı kadar takip etmişti. James ona saldırmıştı. Violet pozisyonunu alırken James'in dikkatini çekmişti.

Ama James'e bakarken Will, yakaladıkları şeyin anlamadıkları ve nasıl kontrol altına alacaklarını bilmedikleri tehlikeli bir yaratık olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Titrek bir nefes aldı.

"Şimdi onu salona geri götürüyoruz.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

James'i Violet ile birlikte ata bindirmeye karar verdiler.

Will ona, "Sen en güçlüsüsün," dedi. Ama bundan daha fazlası vardı. "Onu Vekilharçlara teslim eden kişi sen olmalısın.

Violet başını salladı; Will onun anladığını biliyordu. James'in nerede olduğunu ailesinden öğrenmek için hayatını tehlikeye atan oydu. Onu zincire vurduktan sonra Vekilharçlar'a geri dönerek şimdi daha fazla risk alıyordu. Vekilharçlar'ın, James'in yakalanmasından kimi sorumlu tutacakları konusunda şüpheleri olmamalıydı.

Violet, James kendine gelmeye başladığında onu fazla çaba harcamadan yukarı sürükledi. Will, James güçlerine uzandığında ve onları kelepçelerle engellenmiş bulduğunda tamamen tatmin edici anı izledi.

"Bu da ne?" dedi James, garip aralıklarla gözlerini kırpıştırarak ve ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde.

James ona öldürücü bir bakış fırlatırken Will, "Eski dünyanın gücü," dedi. "Sanırım ikimiz de onun dengi değiliz. Aslında Will rahatlamıştı. James'in kontrol altına alınamayacak kadar güçlü olma ihtimali vardı. Bu, tehlikeli ve heyecan verici bir duyguydu: şimdilik ona sahiplerdi.

Atın yanına doğru itilen James, neredeyse öldürmek üzere olduğu Vekilharcın kimliğini fark eder gibi oldu. Küçümseyici bir aşinalıkla nefesini bıraktı.

"Cyprian. Buna bayılıyor olmalısın.'

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz? Violet'in elleri James'in vücudunda sıkılaştı. "Öyle de denebilir. James'in Cyprian'a bakan gözleri alaycıydı. "Senin
Kardeşim sürekli senden bahsediyor. Adını sayıklıyor, seni görmek için yalvarıyor, ağlıyor-'

"*Kapa çeneni*.

Cyprian yüzüne ters bir yumruk atınca James'in başı yana kaydı. Kontrollü öğretmenin evcil hayvanından gelen bir şoktu bu. Cyprian'ın nefes alış verişi hafifçe kesildi.

James dilini dişlerinin üzerinde gezdirmek için durakladı. "Bu benim tanıdığım Steward'lar.

Cyprian'ın düzenli dış görünüşünün altındaki duyguları hisseden Will, "Ağzını tıka," dedi. "Seni bilerek kışkırtıyor ve işe yarıyor.

Gözlerini Cyprian'dan ayırmıyordu ama James'e dair farkındalığı parlak ve tehlikeli bir şeydi. James'in gücünün teninin üzerinde kayarken nasıl hissettirdiğini biliyordu. Violet'in atını paylaşan mavi gözlü tehlikeli çocuk James ata binerken bile bunu hâlâ hissedebildiğini hayal ediyordu. Ve James'in ona bakışından, bez tıkacın üzerinden parlayan gözlerinden, James de bunu biliyordu.

Dörtnala avluya girdiler, Cyprian sayesinde kimsenin sorgulamadığı dört pelerinli figür, koğuşlar onun için ayrıldı. Avlu sessizdi, görünen tek Vekilharçlar kapıyı ve duvarları koruyanlardı. Violet atından inip pelerininin kapüşonunu yüzünü gösterecek şekilde geriye ittiğinde, Vekilharçların dikkatinin onun üzerinde toplanması bir an aldı. Bir baş döndü, sonra bir başkası-

Violet James'i eyerden sürükleyip kapüşonunu çekerek sarışın başını ortaya çıkardığında, duvarları koruyan Vekilharçlar patladı. *"Bu Yeniden Doğan*! Vekilharçlar kılıçlarını çekiyordu; diğerleri ise yaylı tüfeklerini kaldırıp onlara doğru nişan alıyordu. *"Yeniden Doğan duvarların içinde*! Bağırışlarında, Violet'in bir Aslan olduğunu öğrendiklerinde bile olmayan bir korku vardı.

"James St Clair elimizde! Will yüksek bir sesle seslendi. "Yüksek Yeniçeri'yi çağırın!

Bunun üzerine James'in kafası yukarı kalktı ve garip bir gerginlikle salonun girişine döndü.

Ama avluya çıkan merdivenlerden inen bir Vekilharçlar falanksının başında gelen kişi Justice'ti. Cyprian ilerlemek istedi ama Will onu geri çekti.

Adalet gördüğü manzara karşısında durdu: Violet avlunun ortasında durmuş, ağzı bağlanmış ve zincirlenmiş James'i omzundan tutuyordu. Violet James'i ileri doğru iterken diğer Vekilharçlar sessizleşti.

Uzun bir süre boyunca, o ve Justice birbirlerine baktılar.

"Ona ihtiyacın vardı," dedi Violet, genç sesi sabit duruyordu, "ben de onu aldım.

Aralarında sessiz bir şeyler geçerken Justice konuşmadı. Violet orada dimdik durdu ve uzun bir süre sonra Justice yavaşça başını sallayarak onayladı.

Arkasındaki Komiserlere dönerken sözleri bir işaret gibiydi. "Onları

duydunuz. Yüksek Yeniçeri'yi getirin. James St Clair bizim mahkum.'

Salona uygun biriydi.

James'in bu eski yerde bulunmasının en ürkütücü yanı da buydu. Buraya aitmiş gibi görünüyordu. Gümüş ve beyaz giysileri içinde sıralar halinde duran Vekilharçlar, uhrevi görünümleriyle her zaman Salon'un bekçileri gibi görünmüşlerdi. James ise en sonunda hak ettiği tahtına geri dönen genç prensi gibi görünüyordu.

Will'in hatırladığına *göre*, *burası her zaman Vekilharçlar Salonu değildi. Bir zamanlar Krallar Salonu'ydu.*

James bir sandalyeye bağlanmış, bacakları sandalyenin ayaklarına, kolları da sandalyenin arkasına kelepçelenmişti. Will, Justice, Violet ve Cyprian ile birlikte onun yanında duruyordu. James'in önünde, salondaki tüm Vekilharçlar sıra sıra dizilmişti. Tüm bunları görmezden gelen James, kasıtlı olarak rahat bir duruş benimsemişti; yayılmış ve rahat, hatta belki de biraz sıkılmış, kendisini eğlendirecek başkalarını arayan bir aristokrat.

Will, zincirlere ve muhafızlara rağmen James'i gerçekten zapt eden tek şeyin kelepçeler olduğunun farkındaydı. Korkutucuydu: kelepçeler kalıntıydı, kimse nasıl çalıştıklarını gerçekten bilmiyordu ve kırılırlarsa yeniden yapılamazlardı. Kelepçeler olmadan
eski güçlere sahip olanları kontrol altına almanın hiçbir yolu yoktu. James gibi bir Yeniden Doğan bu dünyaya bir tanrı gibi hükmedebilir, ölümlüleri çizmesinin zarifçe çevrilmiş topuğunun altında cam gibi ezebilirdi.

Kapılar ani bir gürültüyle açıldı. Yüksek Yeniçeri girişte siluet halindeydi, yanında tören kıyafetleri giymiş dört görevli vardı. As

Salon sessizliğe büründü, koridorda tören alayıyla ilerledi ve James'in önünde durup ağır bakışlarla ona baktı.

James sandalyeye bilinçli bir şekilde geri yaslandı, Yüksek Yeniçeri'nin bakışlarına karşılık verdi ve şöyle dedi:

"Merhaba baba. Will bu sözlere tepki veremeden James konuşur gibi bir sesle devam etti: "Beni öldürmesi için getirdiğin çocukla tanıştım.

Will önce kızardı, sonra soğudu. Yüzlerinde kendi inançsızlığını görmeyi bekleyerek diğer Vekilharçlara baktı. *Baba mı?* Kimse şaşırmış görünmüyordu. Ama onu inandıran, Cyprian'ın yüzündeki acımasız ifadeydi.

Birbirinizi tanıyor musunuz? Violet ona sormuştu. *Öyle de denebilir*, diye cevaplamıştı James.

"Ne demek istiyor?" dedi Will. "O senin *oğlun* mu?

Uzaktan Yaşlı Vekilharç*'ın, ilk oğlu altı yıl önce öldükten sonra Cyprian ve Marcus'u evlat edindiğini* söylediğini hatırladı.

Bu James olamazdı, değil mi? Zincirlerinin içinde uzanan James'in gözleri kışkırtıcılıkla parlıyordu.

'Küçük bir frak giyerek ve iyi bir Vekilharç gibi yeminlerimi okuyarak büyüdüm. Sana söylemediler mi? James arkasına yaslandı, dudaklarının kenarları kıvrıldı.

Yüksek Yeniçeri ona ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Sanki
Çileci bir dinin rahibi, mavi cüppesi kıvrımlar halinde sarkıyor, kalın makam zinciri boynunda parlıyordu. Gözlerini soğuk bir şekilde James'in üzerinden geçirdi.

"O şey benim oğlum değil.

Kelimeler bir satır gibi düştü. James ve Yüksek Yeniçeri arasında herhangi bir bağlantı varsa bile, bu kopmuştu.

Will dönüp diğerlerine baktı. Yakındaki tüm yüzlerde Yüksek Yeniçeri'nin sertleşmiş ifadesini gördü. Kendi şokunu yansıtan tek kişi Violet'ti.

Demek onu biliyorlardı, diye düşündü Will. *Hepsi onu biliyordu.*

James, Will'e, 'Karanlık Kral'ın generali düşman salonunda doğdu,' dedi. 'Onların sırlarını ve planlarını öğrenmenin daha iyi bir yolu var mı?

James'i bir Vekilharç olarak hayal etmeye çalıştı, şafaktan önce kalkıp gri tuniğini özenle giydi, önemsiz işleri yaptı, kılıçla özenle pratik yaptı... Önündeki parıldayan akreple bağlantı kuramadı.

Bunun altında, bir Yeniden Doğan'ın dünyaya nasıl geldiğine dair kendi dehşeti yatıyordu: büyülenmemişti, ama masum bir kadına doğmuştu. O

tepkisini yüzünden uzak tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. James'in istediği şeyin bir tepki olduğunu ve bunu vermeye gücünün yetmeyeceğini düşündü.

'Sen Karanlık Kral'ın generali değildin. Sen onun katamitiydin,' dedi Yüksek Yeniçeri. 'Onun yatağındaydın. Tıpkı senin Simon'un yatağında olduğun gibi.

James'in dudakları dişlerinden geriye doğru çekildi, tam olarak bir gülümseme değildi. "Eğer Karanlık Kral'ın sevgilisi olsaydım, ona sadık kalacağımı düşünmüyor musun baba?

"Kutuyu öne getirin. Yüksek Yeniçeri, bekleyen Kamarotlardan birine eliyle işaret etti.

'Bana ne yaparsanız, Simon size on katıyla karşılık verecektir.

Kumaş kaplı dikdörtgen bir kutu taşıyan bir görevli yaklaştı. Bez kaldırıldığında, Will'in midesi bulandı. Altındaki uzun, lake ahşap kutuyu tanıdı, koyu renkli ahşap, bir baston uzunluğundaydı.

Yüksek Yeniçeri sakin bir otoriteyle konuştu. 'Marcus'un nerede olduğunu bize söyleyeceksin. Bize Simon'un planını anlatacaksın. Ve sonra bizi ona götüreceksin.'

"Gerçekten değilim.

"Evet, yapacaksın," dedi Yüksek Yeniçeri.

İkinci bir Görevli öne çıktı, kıvırcık siyah saçlı bir kadındı. İki mandalı açarak kutunun kapağını kaldırdı.

Kutsal bir emanete bakar gibi, toplanan Vekilharçlar'ın sıraları arasında nefesler ve saygılı mırıltılar dalgalandı. Will onu gördü, ilk gördüğü andaki kadar nefes kesici olan bu görüntüyle delindi.

Saten bir yatağın üzerine yerleştirilmiş olan bu asanın güzelliği acı vericiydi: kaybedilenin güzelliği. İçinde bir ışık huzmesi gibi uzanıyordu - sivri bir uca doğru spiral çizen sedefli fildişinden uzun, kıvrımlı bir asa. James beyaza döndü.

"Doğruluk Boynuzu," dedi Yüksek Yeniçeri.

Will, Devon'ın sözlerini hatırladı. *Gerçek* cornu monocerotis. *İnsanlar saf bir şeyin var olduğu fikri için çok para ödeyeceklerdir. Ödül onu öldürdükleri anlamına gelir.*

"O şeyin ne işe yaradığını biliyor musun?" dedi James.

Will, Devon'dan yarı alıntı yaparak, 'Eğer onu elinde tutarsan, doğruyu söylemeye mecbur kalırsın,' dedi.

James bunu duyunca güldü. 'Tutmak mı? Sana böyle mi söylediler? Onu tutmaktan daha fazlasını yapmalısın. Beni onunla bıçaklamalısın.'

James bunu söylediği anda hastalıklı bir doğruluk hissi uyandırmıştı. Will'in kalbi küt küt atıyordu. "Bu doğru mu?

Bu doğruydu. Bunu kendisini karşılayan yoğun sessizlikte ve her şeyin hızla kontrolden çıktığını hissettiğinde hissedebiliyordu. James'in gözleri parlıyordu.

"Onurlandıracak mısınız baba?" Başını öne eğdi. 'Göğüs mü? Uyluk mu?'

Hayır. Will bir adım öne çıktı. "Kendi oğlunu bıçaklamayacaksın. Aralarında duruyordu. "Bu doğru değil.

'Kurtarıcı konuşuyor,' dedi James arkasında, kelimeler ağzında düğümleniyordu.

Will onu görmezden geldi. 'Onu buraya işkence görmesi için getirmedim. Başka bir yolu olmalı.

'Başka yolu yok,' dedi Yüksek Yeniçeri. 'James kendi isteğiyle konuşmayacak ve Simon hepimizi tehdit ediyor. Boynuz gerçeği bulmak için yapıldı. Eğer onu ben kullanmayacaksam, o zaman başka biri kullanmalı.

"İzin ver," dedi Cyprian. "Kardeşim için yapacağım.

"Hayır. Konuşan Justice'ti, kelimeler daha yavaştı. "Will haklı. Doğruluk Borusu bir intikam ya da zulüm aracı değildir. Eğer bunun yapılması gerekiyorsa, tarafsız bir taraf olmalı. Kalbinde ona karşı kin besleyen biri değil.

Cyprian, 'Bu Salon'daki hiç kimse tarafsız değil,' diye karşılık verdi. 'Buradaki her Vekilharç onun yüzünden birilerini kaybetti. Marcus'u unuttunuz mu? Hayatı pamuk ipliğine bağlı.

"Ben yaparım," dedi Will.

Çoktan öne doğru adım atmaya başlamıştı. Bunu James'i korumak için mi yoksa Vekilharçları korumak için mi yaptığını bilmiyordu. Doğruluk Borusu'nu al ve James'i onunla mızrakla: eğer bu olacaksa, onun olması gerektiği hissinden kurtulamıyordu.

James yumuşak, alaycı bir kahkaha attı. 'Kahraman çocuk,' dedi. Kürsüde Violet kaşlarını çatmış, gözleri kararmış ve elleri yumruk olmuştu. Yüksek Yeniçeri boruyu işaret etti.

Will'in kalbi küt küt atıyordu. Daha önce hiç kimseyi bıçaklamamıştı. Başarısız denemelerini saymazsak, daha önce kimseye vurmamıştı bile. Simon'ın gemideki adamlarından kaçtı. Boynuzun bulunduğu lake kutuya yaklaştı ve ona baktı. Bir adamın kolundan daha uzundu.
Bir cirit tutmak gibi. Kutunun içindeki siyah, yastıklı kadifeye karşı beyaz parlıyordu, karanlığı delen parlak bir mızrak. Kutuyu tutan Vekilharç kayıtsızca duruyordu.

Will elini uzatırken herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. *Cartazon. Herkesin aradığı ama asla bulamadığı boynuz.* İki elini onun etrafında birleştirdi. Bir kıvılcım gibi, nefes nefese kalmasına neden oldu; onu eline aldığında, parlak nabzı içinden geçiyordu. Bir kahramanın silahı, doğru bir kılıç gibi saflığın aracı.

Sonra James'e baktı.

Boynuz ve çocuk arasında acı verici bir benzerlik vardı. O da Elbette imkânsız güzellik; her ikisinin de ait olduğu kayıp bir dünya duygusu. Ve bu güzelliğin kirletilmesi: boynuzun kesilmiş, güdük ucu; ve James, yüzü bir iç çekiş gibi, zincirlenmiş ve modern kıyafetler giyiyor.

Karanlık Kral'ın onu neden istediğini anlamak kolaydı. Kimse ona bakıp da ona sahip olmak istemezdi. Zincirler içindeyken bile James odaya hükmediyor gibiydi.

Bunu gerçekten yapacak mıydı? James'i tutup boynuzla mı mızraklayacaktı?

Will, James'in öne çıkarken alaycı bir sesle, "Önemli bir şeyi delme," dediğini duydu.

James Simon'ı tanıyordu. James Simon'ın planlarını biliyordu. James tüm bunların anahtarıydı ve bu onun sır olarak sakladığı şeyi öğrenmek için bir şanstı. *Onu boynuzla bıçaklayınca gerçeği söylemek zorunda kalacak.*

James bacaklarını açıp sandalyesinde arkasına yaslandı ve bakışlarıyla Will'e meydan okudu. Will boynuzu sağ elinin yumruğuyla kaldırdı. Ucunu James'in sol omzunun üzerine doğrulttu. Ceketinin kumaşına hafifçe bastırdı. Bunun altında, James'in bekleyen bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Sol elini James'in omzuna koyarak destekledi.

Sonra kornayı kaldırdı ve sertçe içeri soktu.

James tamamen kendi iradesi dışında bir ses çıkardı ve gözleri buluştu. Boynuz omzunun içindeydi. Onu olduğu yerde sabitlemişti; tamamen içinden geçmemişti.

"Acıyor mu?" dedi Will.

"Evet," dedi James dişlerini sıkarak ve gözlerindeki öfkeli bakış başka bir şeyle karışmıştı. Panik. Will, James'in az önce gerçeği söylemek zorunda kaldığını kalbinin gümbürtüsüyle fark etti.

"Marcus nerede?" dedi Yüksek Yeniçeri.

"O-" dedi James, belli ki direniyordu. "O- O-" "Bir santim daha içeri itin," dedi Yüksek Yeniçeri.

Daha derine. Will onu bir tirbuşon gibi çevirerek içeri itti. Bu kez James'ten çıkan ses çiğdi. James'te de bir değişiklik vardı, derisinin altında bir dürtüyle savaşıyordu, hem de çok. Will bunu neredeyse hissedebiliyordu, yalana tahammül edemeyen, diğer her şeyi yoldan iten parlak boynuz. Will şaftı sabit tutarken, kanlı noktadan dışarıya doğru yayıldı, tamamen acımasızdı.

"Marcus nerede?" dedi Yüksek Yeniçeri.

Zorla çıkarıldı. 'Simon onu yakaladı. Bunu

biliyordun. "Nerede?

"Ruthern'de. Ve sonra: 'Simon yakalandığımı öğrenir öğrenmez onu götürecektir. Bunun sana bir faydası olmaz.

'Bunu değerlendireceğiz. İçeri nasıl gireceğiz?'

Dövüşün bedeli ağır olmuştu. James'in saçları terden ıslanmıştı. James kelimeleri içinde tutmak için var gücüyle savaşırken Will mücadeleyi yakından hissedebiliyordu. Boynuzu içinde tutmak sert ve sürekli bir baskı gerektiriyordu.

'Bu tam cepheden bir saldırı gerektirir. Bunu yapacak kadar güçlü değilsiniz. Üç Kalıntı ve Simon'ın adamlarından oluşan bir birlik tarafından korunuyor. Duvarlarda ölürsünüz. Gerçi şimdi daha iyi bir şansınız olacak-' James dişlerini sıktı ve hiçbir şey söylememeye çalıştı.

"Daha aşağısını deneyebilirsin," dedi Cyprian. "Etrafı kazın ve orada bir yerde bir kalp olup olmadığına bakın.

Bir santim daha. James, "Artık onu korumuyorum," dedi. "Simon

ne planlıyor?

"Sizi öldürmek için," dedi James, kelimeler ona korkunç bir zevk veriyor gibiydi. "Hepinizi öldürmek ve Karanlık Kral geri dönüp tahtına otururken küllerinizden oluşan bir yığının üzerinde durmak için.

Tüyler ürperticiydi; James bunu söylediğinde gerçek gibi gelmişti. Will, mahzendeki Gölge Taşı'nı ve duvardaki, dehşet ve karmaşanın son anlarında kazınmış kelimeleri düşündü. *O geliyor.*

"Bize onu nasıl durduracağımızı söyle," dedi Yüksek Yeniçeri.

"Yapamazsın. James bunu söyledikten sonra gözlerini kapadı ve sanki bu sözlerin gerçekliği onu bile şaşırtmış gibi nefes nefese güldü. "Simon Karanlık Kral'ı diriltecek ve onu durdurabilecek hiç kimse hayatta değil.

Yüksek Yeniçeri bir adım geri çekildi; arkasındaki Vekilharçlar arasında bir mırıltı koptu, gergin bakışlar, korku, tedirginlik, çünkü James yalan söyleyemezdi - değil mi? James muzaffer bir memnuniyetle baktı.

Will neredeyse, *bunu sen yaptın*, diyecekti; önce Komiserlerin yüzlerine, sonra da James'in memnun ifadesine baktı. Konunun etrafından dolaşıyor, neredeyse hiçbir şey anlatmıyordu... James bu Vekilharçlarla oynuyordu ve onlar da buna izin veriyordu.

Boştaki elini James'in boğazına koydu ve başını geriye itti. Steward'lardan gelen şok seslerini ve Violet'in ona doğru ilerleyişini duymazdan geldi. James'in gözlerinin içine baktı.

"Robert Drake'e bir şey almak için gittiniz. Neydi o?' Sağ eli hâlâ boynuzun üzerindeydi.

"Hiçbir şey. James meydan okurcasına ona bakarken bile Will, James'in saçlarındaki ter damlacıklarını görebiliyor, vücudundaki titremeyi hissedebiliyordu. Will boynuzu daha sert itti. "Ben- Biraz bilgi. Dişlerini gıcırdatarak.

"Ne hakkında bilgi?

James nefes nefese kalmıştı. Will, elini boğazına götürerek onun yutkunduğunu hissetti, boynundaki atardamarın zonklamasını hissetti. boynuz. "Bir nesne. Bir eser. Ben-' Hiç olmadığı kadar sert mücadele ediyordu. *"Hayır*.

"Ne eseri? Simon'ın ihtiyacı olan bir şey mi?'

'İhtiyacı var. İstiyor.' Boynuz kanla kayganlaşmıştı. 'Kes şunu,

yapmayacağım

-'

"Neden istiyor?

'Onu güçlü kılacak - onu yaşayan en güçlü adam yapacak - ona sahip olduğu anda o - o-'

Hâlâ kaçıyor, gerçeğin etrafında konuşmaya çalışıyordu. Will boynuzunu yere indirdi ve anlamlı olan tek soruya odaklandı. "Robert Drake sana ne söyledi?

"Bana - Gauthier'in İngiltere'ye geri döndüğünü - Buckhurst Hill'de olduğunu - yanında olduğunu söyledi, c-c - *hayır, sana söylemektense ölmeyi tercih ederim-*

"Ölmeyeceksin. Yüksek Yeniçeri Jannick'in sesi konuşmayı kesti. 'Sadece bize söyleyeceksin. Boynuz böyle çalışır.

Yüksek Yeniçeri Jannick kontrolü yeniden sağlamak için öne çıkmıştı. Sözleri James'e orada olduğunu hatırlatıyor gibiydi.

"*Sen*," dedi James, terden dalgalanan saçlarının arasından babasına zehirli bir şekilde bakarak. "Gerçeği söylememi mi istiyorsun?" dedi James. "Söyleyeceğim. Salondaki tüm Vekilharçlara anlatacağım.

Jannick sert bir sesle, "O zaman öyle yap," dedi.

James çok parlak gözlerle ona baktı ve Will, tehlikenin uç verdiğini hissetti ama bunu durdurmak için çok geçti.

"Babamın Marcus'u geri almak için neden bu kadar çaresiz olduğunu sana söyleyeyim," dedi James.

Jannick'in tüm ifadesi değişti. "Çıkar onu.

Emir keskin ve ani oldu ama Will'in eli borunun üzerinde duraksadı.

"Sana neden eski Vekilharçlar olmadığını söyleyeyim," dedi James,

"neden hayatları
kısa, güçlerini nereden alıyorlar-'

"Çıkarın dedim! Jannick sanki kornayı kendisi çıkaracakmış gibi James'e doğru bir adım attı.

"Hayır. Cyprian onu durdurdu. "Will, yapma. Babasını kolundan tutmuş geri çekiyordu. "Bu Marcus'la ilgili.

"Will Kempen," dedi Yüksek Yeniçeri Jannick, "o boruyu çıkaracaksın.

Will'in kanla kayganlaşan eli şaftın üzerinde kaydı ama çekip çıkarmadı. Kalbi küt küt atıyordu. James'in kışkırtıcı gözleri babasının üzerinde sabitlenmişti.

"Komiserler Kupası. James net bir sesle konuştu ve
Bütün salon duydu. "Simon ilk olarak Calabria ormanlarında yapılan bir kazıda bundan bahsetti. Yerel halk ona *Calice del Re* diyordu. Vekilharçlar yemin ettiklerinde bundan içerlermiş ama bu hiçbir zaman onlara ait olmamış... Krallarına verilen bir hediyeymiş.

Vekilharçların kadehi, demişti Adalet onlara. *Beyazlarımızı aldığımızda ondan içeriz.* James tanıdık bir hikâyenin sözlerini söylerken Will'in tüyleri diken diken olmuştu:

'Eski dünyanın dört kralı, bir bedel karşılığında büyük bir güç teklif ettiler. Ve pazarlığı mühürlemek için? İçki. Kupadan iç. Üçü içti, biri reddetti. İçenler bir süreliğine olağanüstü fiziksel yetenekler kazandılar. Ama zamanları dolduğunda-'

"Dönüştüler," diye fısıldadı Will. Ve soğudu.

Zihninde koyu şeffaf dört kral ve tüm ışığın içinde kaybolduğu simsiyah bir taş gördü.

Gölge Krallar.

"Kimse Kupa'ya ne olduğunu sormadı," dedi James. 'Tıpkı kimsenin Komiserlerin gücünü nereden aldığını sormadığı gibi. Neden herhangi bir işaret için çiftler halinde izlediklerini. Neden her zaman kontrolü ellerinde tutmak için eğitildiklerini. Neden hayatları kısa. Bu
Yeminleri yüzünden. Kadehten içerken ettikleri yemin. James'in gözleri bu sözleri söylerken ateş gibi parlıyordu. "Dönüşmeye başlamadan önce kendilerini öldürmek için.

Will dehşet içinde tanıdık yüzlere baktı - Leda, Farah, Carver ve hatta - tüyleri diken diken oldu - Justice.

Her Vekilharç. Her bir Vekilharç Kupa'dan içti.

"*Bize olmadığınızı söyleyin*," diye bir acemi talebini duydu. *"Bize gölge olmadığınızı söyleyin*. Yeniçeriler ve acemiler, sanki görebildikleri tek şey etraflarını saran ve sayıları onlardan fazla olan potansiyel gölgelermiş gibi Steward'lara bakıyorlardı. Çok geç olan Will boruyu çekti ve James nefes nefese gülerek öne doğru yığıldı.

"Bu doğru mu?" dedi Cyprian ve James'in gülüşü tuhaflaştı.

"*Doğru* mu?" dedi James, gömleği ve ceketi kanla ıslanmıştı, hala boynuzun acısıyla nefes nefese kalmıştı. Kıymığı artık ondan koparılmış olsa bile, önemli olan gerçekti. Tekrar babasına baktı. 'Acemilere içmeden önce söylemiyor musun? Kıymetli küçük evlatlık oğluna bile mi?

Kırmızı boyaya batırılmış gibi görünen beyaz şaftı tutan Will'in zihni şimdiden bir gerçekten çok daha karanlık bir başka gerçeğe doğru yol alıyordu.

Yaşlı Vekilharç, *Simon'un kendi gölgesini yaratmaya çalıştığını* söylemişti. Cyprian'ın gözlerinde kendi farkındalığının esneyen çukurunun açılmaya başladığını gördü.

'Simon'ın gölge yaratmayı öğrendiğini söylemiştiniz. Ne demek istedin? Cyprian babasını iterek James'in önünde durmasını sağladı. "*Ne demek istedin*?

James cevap vermedi; sadece Cyprian'a baktı ve yavaşça gülümsedi.

"Marcus'u kastetti," dedi Will, bunu iliklerine kadar biliyordu. 'Bu yüzden onu geri almak için bu kadar çaresizler. Simon'ın gölge yapmak için Kupa'ya ihtiyacı yok. Tek ihtiyacı olan-' Simon'ın planı, basitliği içinde korkunçtu. "Tek ihtiyacı olan bir Vekilharç.

Başını kaldırıp Violet'e baktı, gözleri buluştu. Çünkü başka bir gerçek daha vardı. Simon yıllarca hayatta tutması gereken bir tutsağı yanına almazdı. Hayır. Simon zaten yarı gölge olan birini seçerdi. Marcus her neredeyse, içindeki gölgenin onu ele geçirmesi uzun sürmezdi.

Will, 'Fazla vakit kaybetmeden bir Vekilharç yakalayın, onu canlı tutun ve dönüşmesini bekleyin,' dedi.

Ve etrafındaki salonun kaosa dönüşmesini izledi.

Meşale havada, Will yeraltı hücrelerine giden merdivenlerden inerken, elindeki alev, önünde titreşen gölgeler gönderiyordu.

Daha iki adım atmamıştı ki hücrelerin yoğun, bunaltıcı hissi onu boğdu ve temizlemek için başını sallamamak ya da şakağını ovmamak için kendini zorlaması gerekti. Bunun işe yaramadığını zaten biliyordu.

Üst katta tartışmalar ve bağırış çağırışlar vardı. Acemiler ve yeniçeriler, Baş Yeniçeri'nin umutsuzca düzeni sağlamaya çalıştığı Vekilharçlara karşı geliyorlardı. Burada, hücrelerin parlak obsidyen derinliklerinde, bunlar farklı bir dünyanın endişeleri gibi görünüyordu.

O küçük gösteriden sonra James'i hangi hücreye attıklarını tahmin etti: Will'i tuttukları hücreye, salondaki en güçlü hücreye.

Ve haklıydı da. Ama Will'in hareket etmesi için serbest bırakıldığı yerde, James duvara zincirlenmişti.

Will, Cyprian'dan aldığı anahtarla hücreyi açtı ve içeri girdi.

James'in ceketini çıkarmışlardı -kesmiş olmalıydılar- kelepçeler hâlâ bileklerindeydi. Yırtık beyaz gömleğinin sol omzundan aşağıya doğru uzanan bir kan çiçeği vardı. Ve kolları başının üzerinde bağlanmış bir şekilde gerilmişti. Bu yoksunluklara rağmen, James onu son derece kışkırtıcı olan tembel bir pozda bekliyordu.

"Babamın seni buraya ne zaman göndereceğini merak ediyordum," dedi James.

"Yukarıda herkes senden bahsediyor. Will parmaklıkları arkasından kapatıp kilidin tıklamasına izin verdi. "İlgi odağı sensin. Ama sanırım buna alışkınsın.

"Ben Simon'ın sevgilisi değilim," dedi James.

"Sormadım. Will kızardı. "Zaten şu anda doğruyu söyleyip söylemediğini bilmenin bir yolu yok.

"Tekrar sokabilirsin.

Will durdu. James'in sadece konuşarak Vekilharçları kaosa sürüklediğini oldukça güçlü bir şekilde hatırladı. James dünyaya düşmüş bir melek gibi görünebilirdi ama o Simon'ın yaratığıydı ve bu yaklaşımı seçmişti Çünkü özellikle Will üzerinde işe yarayacağını düşündü.

"Simon'ın markasını taşımıyorsun. James ceketini çıkardığı için artık markasız deriyi görebiliyordu. "Neden olmasın?

"Belki de sadece bileğimde değildir. James başının arkasını duvara yasladı ve tembelce Will'e baktı.

"Neden olmasın? Will sakince tekrarladı.

James ona uzun uzun baktı, dudaklarının kenarlarında bir
eğlence vardı. "Gömleğimin bağlarını çöz.

Kuşkusuz bu bir meydan okumaydı. Will meşalesini duvara düşürdü. ve yavaşça öne çıktı, James'in gözleri onunkilerin üzerindeydi. Yukarıda James'e bu kadar yaklaşmıştı; onu bıçaklamıştı. Aralarında kıvrılmıştı. James'in nefesi hafifçe daraldı, ancak durgun duruşu değişmedi, ne de James'in ona bakışını. *Gömleğimin bağını çöz.*

Bu bir oyun olabilir. Will bunu biliyordu. Ellerini James'in boynuna götürdü ve gömleğini çözmeye başladı; bu, başka bir çocuğun kravatını çözmek gibi tuhaf bir şekilde mahrem bir şeydi.

İnce beyaz gömlek açıldı ve Will onu daha da geriye iterek James'in omuzlarını ve göğsünü ortaya çıkardı. Ne beklediğinden emin değildi ama gördükleri karşısında şok sesini tutamadı.

"Denedi. Ama işe yaramadı,' dedi James. Will bakakaldı, kendini tutamadı. 'Hain olmanın faydalarından biri de bu. Çabuk iyileşiyorum.

Çünkü açık, kanlı bir bıçak yarası olması gereken yerde sadece James'in göğsünün pürüzsüz, yara almamış derisi vardı.

Will dokunmaktan kendini alamadı, avucunu
bıçak yarası sadece bir saat önceydi. Yara iyileşmişti - yok olmuştu - tamamen yok olmuştu. Ne bir iz, ne de bir yara izi vardı - James'in kendisine uygulanan şiddeti gösterecek hiçbir şeyi yoktu. Öfke kıpırdandı, yüzeyin altında hareket ediyordu.

"Kaç kere," dediğini kendi de duydu. "Ne?

"Seni kaç kez damgalamaya çalıştı?

Bu soru karşısında bir şaşkınlık ifadesi gördüğünü sandı. James'in sesinden, Will'in saf olduğu varsayımıyla ilgili bir eğlence damlıyordu. "Ben saymadım.

"Acıdığını söylemiştin.

Başka bir titreşim. "İyi hafıza.

'Sen Simon'dan daha güçlüsün. Neden ona izin verdin?'

"Kıskandın mı?" dedi James. "Adının benim üzerimde olması fikrini
sevdi. "Bu onun adı değil," dedi Will.

James'in tüm dikkatini çektiği anı tam olarak hissetti. Sanki bir çırpıda olmuştu, James aniden ortaya çıkmıştı. Will, *işte buradasın*, diye düşündü. Will elini kaldırmamıştı ve James'in nabzı, sıcak teninin altında yavaşça atıyordu.

"Komiserler senin zeki olduğunun farkında mı? James'in sesi samimi, yeni ve sanki bir sır öğrenmiş gibi inceden inceye onaylayıcıydı. Will olduğu yerde kaldı.

James'e hücrenin karşı duvarından bakmak için geri adım atmadan önce uzun bir süre.

Will kararlı bir tavırla, "Simon senin öyle olduğunun farkında mı?" diye sordu.

James yarı soyunmuş, açık tişörtü iz bırakmamış göğsünü ve karnını ortaya çıkaracak şekilde yayılmıştı. Herhangi bir bıçak yarasının olmaması hâlâ tedirgin ediciydi. Will, James'in vücudunun ne kadar iyileşebildiğini ve James'in bunu kaç kez test ettiğini merak etti. James'in iyileşme yeteneğinin doğuştan mı geldiğini, yoksa Karanlık Kral'ın ödülünü kaybetmemesi için ona bahşettiği bir hediye mi olduğunu merak etti.

'Neler yapabileceğimi biliyor,' dedi James. 'Yoksa beni sadece güzel yüzüm için istediğini mi düşündün?

"Bence seni istiyor çünkü sen başka bir adamın tacındaki mücevherdin. Meşalenin titreyen ışığında Will'in cevabı yankılandı. 'Bence senin gerçekte ne olduğun ya da kimi çağırmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri yok. Eğer bilseydi, bir kralın mezarını yağmalamaya asla cesaret edemezdi.

James'i şaşkına çevirmişti. Meşale ışığı gibi, bu sürpriz de James'in gözlerini karartmış, yarı saydam maviden siyaha çevirmişti.

"Burada gerçekten ne yapıyorsun? James söyledi.

Simon'ın Ödülü. James Hain'di, bu dünyada Karanlık Kral'a en yakın şeydi. Simon için değerliydi: ortaya çıkardığı zırh parçaları ya da ölümcül Bozulmuş Kılıç gibi eski dünya hazinesi koleksiyonunun bir parçasıydı. Bunların her biri gibi James de bir araç, bir silah ve kendi başına bir tehlikeydi. Ve o burada, yalnız ve erişilebilir durumdaydı. Will'in aklını kurcalayan tek bir soru vardı.

"Annemi öldüren adamın adını bilmek istiyorum.

James'i yine şaşırtmıştı; gözlerindeki o tuhaf titrek bakış geri gelmişti.

"Sana söyleyeceğimi düşündüren ne?

Will olduğu yerde kaldı, arkasındaki serin obsidyen duvar; boğucuydu, parlak yüzeyinin altında baskıcı bir büyü vardı. James bunu hissetti; ikisi de hissetti.

'Ben sözümü tutarım. Arkadaşlarıma sadık biriyimdir. İnsanlar bana yardım ettiğinde onları unutmam.

"Babam seni Hain'le pazarlık yapmaman konusunda uyarmadı mı?" James'in gözleri iyice kararmıştı.

Hain. James'in obsidyen duvarlar gibi eski dünyanın bir parçası olduğunu, ama James'in aynı zamanda yeni olduğunu, sadece o dünyanın değil

ama şimdi bunun da.

'Bence insanların ne oldukları ne olduklarından daha az önemlidir. Ve insanların ne oldukları, ne olabileceklerinden daha az önemlidir.

James garip bir nefes verdi ve Will, James'in sadece şaşkınlığını değil, bunun altında başka bir şey daha olduğunu gördü. "Beklediğim gibi biri değilsin.

"Öyle değil miyim?

'Hayır. Hanımefendinin Kanı'nın neye benzeyeceğini düşünmüştüm bilmiyorum. Cyprian gibi doğrulukla dolu altın bir kahraman. Ya da savaşa hazır olmayan bahtsız bir çocuk. Ama sen tamamen daha-'

"Daha fazla ne?"

"Etkili," dedi James.

Will, "Bana annemi kimin öldürdüğünü söyle," dedi.

James ona baktı. Yukarıdaki salonda, Vekilharçlar kargaşa içindeydi. James'in sözleri üzerine tartışıyorlardı - saldırıp saldırmayacakları, nasıl savaşacakları üzerine - ama aynı zamanda kendi doğaları üzerine de tartışıyorlardı. Kupa'nın Vekilharçları
Ama güçlerinin karanlık bedeli ortaya çıkınca acemiler ve yeniçeriler isyan etmişti. Yine de burada, bu gömülü hücrede, öncelikler çok farklı hissediyordu.

Will tam konuşacağından şüphe etmeye başlamıştı ki, James şöyle dedi: 'Darbeyi vuran Daniel Chadwick'ti. Ama emri veren Simon'ın babasıydı. Edmund, Kont.'

Will bunu duyunca nabzının hızla attığını hissetti, ama bir bölüm vardı ki bir anlam ifade etmiyor. Simon'ın babası mı? Simon'ın kendisi değil mi? Ama Simon Karanlık Kral'ı geri getirmeye çalışan kişi.

"Babalar oğulları üzerinde çok etkilidir," dedi James, sesi hafifçe alaycıydı. Yukarıda, elbette, Yüksek Yeniçeri James'in kaderine karar veriyordu.

"Şimdi bir soruya cevap ver," dedi James, sanki sıradan bir sohbet ediyorlarmış gibi.

"Devam et.

"Kornayı tutmak hoşuna gitti mi?

Daha önceki sıcak ve tehlikeli ses tonuna geri dönmüştü. Sanki şiddet baştan çıkarıcıymış gibi, üst katta birlikte kilitli kaldıkları anı çağrıştırıyordu. Will neredeyse boynuzu tekrar elinde hissedecekti ve James'in kanının yavaş, sabit uğultusunu.

Will, 'Sanırım komiserler size yanlış sorular sordular' dedi. "Siz olsaydınız ne sorardınız?

Kışkırtıcı sözler kesinlikle bir numaraydı. Will, James'in onu burada tutmasının işine geldiğini düşündü. Ve James dikkati üzerinde tutmakta iyiydi. Bu doğal bir yetenek miydi yoksa öğrenilmiş bir yetenek mi? Diğer hayatından mı yoksa bu hayattan mı?
Bir mi? James sırlar dünyasına açılan kilitli bir kapı gibiydi, ulaşılmaz ve çekici.

"Onu hatırlıyor musun? Will söyledi.

Değişimi hissetti - sanki geçmiş burada onlarla birlikteymiş gibi - acı veren bir düşmanlık - neredeyse kaybedilmiş bir savaş - James prens kırmızısı içinde, boğazında yakutlarla.
Ve adını bile söylemeden çağırdığı karanlık bir varlık büyüyor, güçlerini topluyor, giderek güçleniyordu-

"Bunu bana başka hiç kimse sormadı. James'in sesi biraz sarsılmıştı. *Sen de hissediyorsun*, dedi Will neredeyse. James, Will'in sorusuna cevap vermek yerine, "Onu hatırlıyor musun?" dedi. "Hanımefendiyi mi?

Will, kendini kararsız hissederek, "Hayır," dedi. Kendini şöyle demeye zorladı: 'Ama ben bir soydanım. Sen bir Yeniden Doğansın. Sen de oradaydın.

Birbirlerine bakıyorlardı. Hücre sessizdi, ağır taşlar üst kattan gelen her türlü sesi susturuyordu, öyle ki neredeyse aplikteki meşalenin alevini duyduğunuzu hayal edebiliyordunuz.

"O hayatı hatırlamıyorum," dedi James. 'Kim olduğumu ya da ne yaptığımı hatırlamıyorum. İsimler, yüzler... Onları sadece Steward'ın hikâyelerinden ve Simon'ın kazılarından tanıyorum. Ama o kadar iyi bildiğim bir şey var ki, o benim bir parçam. O. Onun gerçeği. Onun hissi. Hafızadan daha derin, benlikten daha derin, kemiklerime kazınmış. Ve size şunu söyleyebilirim.

'Simon onun onda biri bile değil. Simon'ın planları, gücü, hırsları hiçbir şey... Simon onu anlayamaz, tıpkı tek bir günün sıcaklığının on bin yıl süren bir geceyi anlayamayacağı gibi.

Will, obsidyen hücredeki gölgelerin karanlık ve soğuğunun etrafını sardığını hissetti. "Senin için geldiğini düşünüyorsun.

James başını duvara yasladı ve gülümsedi. "Hepimiz için geliyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Tehlikede değilsiniz! Jannick salondaki gürültüden sesini duyurmaya çalışıyordu. 'Arkadaşların senin düşmanın değil! Salon'un binlerce yıllık tarihinde hiçbir Vekilharç dönmedi!

Onun yanındaki kürsüde Violet kaosa baktı, midesi bulanıyordu. *Gölgeler. Vekilharçlar gölge.* Jannick Tarikat'ı bir arada tutmaya çalışıyordu ama hepsi de Kadeh'ten içmiş olan Vekilharçlar ile içmemiş olan ve korkmuş, şok olmuş ve öfkeli olan acemiler ve yeniçeriler arasında keskin bir uçurum vardı.

"Tehlikede değil misin?" diye seslendiğini duydu Beatrix. "Karanlık Kral'ın gölgeleri salonumuzun içinde!

"Kaç kişi? Arayan, Violet'e salondaki ilk gecesinde odasını gösteren yeniçerilerden biri olan Sarah'ydı. "Kaç kişisiniz?

Beatrix, "Her bir Vekilharç bir gölgedir ya da olacaktır!" dedi.

"Haklısın. Kapı aralığından gelen tanıdık bir ses gürültüyü kesti. Salon sessizliğe gömüldü ve tek ses, Yaşlı Vekilharç salonun önüne doğru ilerlerken bir asanın taşa vurarak çıkardığı ritmik tıngırtı oldu. 'Kupadan içenlerin hepsi gölgeye dönüşecek. Ben de dahil.'

Violet, Yaşlı Vekilharcın geçmesine izin vermek için diğerleriyle birlikte geri çekildi. Sessiz Vekilharçların ona bakışlarında farklı bir şey vardı, yeni, korkulu bir huşu. Onun yaşında... beyaz saçlı tek Vekilharç, romatizmalı gözleri ve kırışmış cildi olan tek Vekilharç. Violet ürpererek

Yaşlı Vekilharç'ın yaşının gücünün bir işareti olduğunu anlamıştı: gölgesini diğer tüm Vekilharçlardan daha uzun süre geride tutmuştu.

'Artık Komiserlerin neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsunuz,' dedi. 'İçeride *ve* dışarıda, her cephede savaşıyoruz. Görevimizi asla terk edemeyiz. Gardımızı asla gevşetemeyiz. Çünkü bizimle Karanlık arasında duran tek şey eğitimimiz ve dönüşmeden önce ölmek için ettiğimiz yemindir.

Violet'in baktığı kişi Justice'ti. Yetenekleri onu erkenden Kupa için bir aday olarak işaretlerdi. Gençliğini bunun için çalışarak geçirmiş olmalıydı. Kendini inkarla geçen bir çocukluk: ne bir çocuğun haylazlığı, ne bir gencin isyanı, ne de yetişkinliğin ve ilk sevgilinin coşkusu. Vücudunun tüm enerjisini
Ne için eğitim aldığını bilmeden ustalık ve kontrol arzusu.
Kupa sizi güçlü kılacak. Kupa size güç verecek. Acemilere söylenen buydu.

Bu gücün maliyetini ne zaman öğrendiler?

Fiyatını gerçekten bilselerdi kimse içmeyi kabul etmezdi, diye düşündü - ya da acemilerin yüzlerini görmeseydi öyle düşünecekti.
Beatrix omuzlarını dikleştirmişti. Emery çenesini kaldırmıştı. Onlar artık fiyatı biliyordu. Ve gözlerinin önünde içmeye karar veriyorlardı. Tıpkı Carver'ın içtiği gibi.

Bu uğurda hayatlarını feda etmeye çoktan hazırdılar. Kupa sadece bir adımdı.

Böyle mi oldu? Bunun için eğitildiler, bedelini öğrendiler ve sonra içtiler mi? Ve sonra çiftler halinde herhangi bir işaret için kalkan arkadaşlarını öldürmeye hazır bir şekilde izlediler, kalkan arkadaşları da onları öldürmeye hazır bir şekilde izlerken?

Peki ya eğitimleri bir saniye bile aksarsa?

Violet kararsız bir nefes aldı. "Döndüğünde ne oluyor?

Yaşlı Vekilharç'ın gözleri ciddiydi. 'Karanlık Kral'a bağlı, bir Gölgenin kendi iradesi yoktur, sadece efendisinin emirlerini yerine getirir. Bir zamanlar olduğu erkeğe ya da kadına zar zor benzeyen gölge, her kapıdan, geçitten ya da duvardan geçebilen cisimsiz bir dehşettir. Ve onunla savaşılamaz. Hiçbir ölümlü onun gölgeli formuna dokunamaz. Öldürür, sakat bırakır, parçalara ayırır ve tüm bunlara rağmen zarar görmez.

"Peki Marcus'a ne olacak?" dedi Violet.

Yaşlı Vekilharç başını salladı. "Marcus dönerse, buradaki hiç kimsenin onu durdurması mümkün değil.

Violet mahzenin derinliklerindeki Gölge Taşı'nı hatırlayınca üşüdüğünü

hissetti, karanlığı o kadar güçlüydü ki yanına bile yaklaşamamıştı. *Kadim bir*

Sarcean'ın en büyük silahlarından biri olan terör, kabus atlarının üzerinde gölge ordusunu yönetiyordu. O Gölge Kralların ne kadar Dünyanın dinlendiğini düşündüğü bir gölge lejyonu, ordularına bir kez daha komuta etmekte özgür olmak istiyordu.

'Ama koğuşlar. Salondaki koğuşlar sihirlidir,' dedi Violet. 'Daha önce gölge orduları uzak tuttular. Eski dünyada. Ölümsüz Yıldız, buranın adı buydu. Salona giremez.

"Vekilharç kanından olan herkes için koğuşlar açık," dedi Yaşlı Vekilharç, gözlerindeki gerçekle. "Buna Marcus da dahil.

Salonun içinde. Emery'nin Beatrix'e gerçek bir korkuyla baktığını gördü ve tam Vekilharçlar bile dışarıda tutamayacakları ve savaşamayacakları bir düşmanla karşılaşma fikrinden korktular.

Yaşlı Vekilharç mırıltılar arasında sesini yükseltti. 'Bu Simon'un güce giden yolu. Kazılarından birinde Kupa'yı öğrendi. Ve gölgelerin efendisi olabileceğini öğrendi. O Karanlık Kral'ın soyundan geliyor. Soyu, gölgelerin ona itaat etmesini sağlayacak kadar güçlü.
Ve eğer bir gölgenin komutasını ele geçirirse, onu yoluna çıkan her şeyi yok etmek için kullanacaktır. Duvarlarımızı aşacak, Gölge Taşı'nı alacak ve Gölge Kralları serbest bırakacak. Ve gerçek efendileri ve ustaları olan, dünyaya kara büyüyü geri getirmeye ve solgun tahtından sonsuza dek onunla hükmetmeye çalışan Karanlık Kral için bir yol açacaklar. İşte bu yüzden farklılıkları bir kenara bırakın ve tek bir zihinle Marcus'a odaklanın. Salonda başlarını sallayanlar oldu, onun sözlerine katılıyorlardı.

Cyprian konuşmak için öne atıldı. "Ne kadar yakın? Yaşlı Vekilharç sustu ama Cyprian çoktan başını sallayarak kendi kendine cevap vermeye başlamıştı. 'O güçlü. Hayatta kalacaktır. Dönüşmeyecek.

"Cyprian-" diye başladı Justice.

Konuşması gereken yanlış kişiydi. Cyprian ona doğru döndü. 'Onun kalkan arkadaşı olman gerekiyordu. Simon'un adamlarının ona yaklaşmasına nasıl izin verirsin? Mükemmel çömez, mükemmel Vekilharç'la karşı karşıyaydı. "Ne kadar *yakınsın*?

Justice tokat yemiş gibi görünüyordu; Cyprian'ın sözleri onu nefessiz bırakmıştı. Violet *bunun hakkında açıkça konuşmadıklarını* fark etti. Vekilharçlar gölge benliklerinden asla bahsetmezlerdi, belki de gece geç saatlerde yasak fısıltılarla kalkan arkadaşlarına bile. *Herhangi bir belirti gösteriyor muyum? Sence değişiyor muyum?* Bunlar acı verici bir şekilde açığa çıkan özel meselelerdi.

"Yoksa bunu durdurmak için onu öldürecek miydin? Hepsi yalan, değil mi? Vekilharçların gücü, kaderlerindeki büyük güç... Hepinizin yapmak zorunda olduğu şeyi gizlemek için yalanlar. Eğer kardeşimi zerre kadar önemsiyor olsaydınız, o kadehten içmesine asla izin vermezdiniz,' dedi Cyprian.

Violet aralarına girmiş, Cyprian'ı omzundan tutarak geri çekiyordu. 'Cyprian-' Ama Justice'in sesi onunkini kesti.

"Marcus seçti.

Justice yalan söylemeye ya da kaçmaya çalışmadı. Cyprian'la kafa kafaya çarpıştı.

"Kahramanlar öldü. Eski güçler gitti. Sadece biz varız. Bir avuç insan. Arkasında, çatlak taşları ve soluk renkleriyle geniş salon, sözlerini kanıtlar gibiydi, eski ve bomboştu. 'Geriye kalan tek şey biziz ve yeterli değiliz. Hiç kimse olmasaydı ne yapardınız?
Karanlığı engellemek için başka ne yapabilirsin? Savaşabilmek için sizi lekeleyen bir kadehten içer miydiniz?

"Bu Karanlık Kral'ın pazarlığı. Cyprian'ın elleri yumruk olmuştu. "O bu salonun içinde. O sizin içinizde. Hepiniz kendinizi bozdunuz.

'Korkunç bir bedel ödüyoruz,' dedi Justice. 'Bunu yapıyoruz çünkü yapmak zorundayız. Savaşabilmemizin tek yolu bu.

'Onsuz da savaşabilirdiniz. Herhangi biriniz yapabilirdi. Cyprian'ın çenesi dikleşmişti. "Belki o kadar güçlü olmazdınız. Ama Vekilharç olarak kalırdınız. Etrafındaki Vekilharçlara acı acı baktı. "Bu benim seçimim. Kupadan asla içmeyeceğim.'

Violet eğitim alanına giden yolu buldu.

Büyük salonun içinde Jannick saldırı hazırlıklarından bahsetmeye başlamıştı; Yaşlı Vekilharç ise acemiler ve yeniçerilerden oluşan küçük grupların arasında bir başrahip gibi dolaşarak teselli ve bilgelik sunuyordu. Violet etrafta Will'i aradı ama o ortadan kaybolmuştu.

Eğitim alanı artık Vekilharçlardan boşalmıştı, sanki *"Eğitim zamanı sona erdi. Savaş zamanı geldi*.

Bir Vekilharcın kusursuz mükemmelliğine ulaşmayı umutsuzca isteyerek, burada saatlerini geçirmiş, kolları bacakları titreyene, nefesi kesilene ve derisinden ter damlayana kadar pratik yapmıştı.

Ancak Vekilharçların mükemmellik dürtüsü artık farklı görünüyordu. Kılıç uçlarının sarsılmaz sıraları, uğruna çabaladıkları mutlak kontrol sadece bir ideale ulaşma arzusu değil, korkunç bir gereklilikti. Kendilerini

İnkârları, bedenden uzaklaşmaları, katı kurallara bağlı yaşamları, bunların hepsi gölgelerini geride tutmak içindi.

Justice sütunlardan birinin yanında durmuş, uzun zamandır eğitim gördüğü alana bakıyordu. Yakışıklı yüzü asık ve sessizdi; Violet yanına geldiğinde onu selamlamadı. Violet onun bakışlarını takip ederek boş avluya baktı, artık aynı şeyi görmediğini biliyordu
Steward'larda ve onların uygulamalarında yaptığı ve hiç yapmadığı şeyler.

Şimdi her şey farklıydı elbette. Londra'dayken, kimliği dünyasını paramparça ettiğinde saf, düşüncesiz bir kızdı. *Aslan.* Bu da benzer bir kırılma gibi hissettirdi, Stewardlar ilk kez ne olduklarıyla yüzleşmek zorunda kaldılar. Sessizce, "İyi misin?" diye sordu.

Adalet küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Benim sana göstermediğim şefkati sen bana gösteriyorsun.

Bunun doğru olduğu tüm yolları düşündü. Yalanlarını affetmeyi reddederken ona yalan söylemişti. Kendi içinde karanlığı taşırken, ona karanlığın yaratığı demişti.

Ama onun dünyasında grinin tonları yoktu. Bunu şimdi anladı. Bir kez Kupa'dan içtin mi, dönüşecektin. İkinci bir şans yoktu ve tek çıkış yolu ölümdü.

"Beni yanına aldın," dedi Violet. "Beni sen eğittin. Salon'daki ilk gününde ona söylediği sözler aklına geldi. 'Herkesin bir gün
onların tarafında biri. Onlara göz kulak olacak biri.

Justice uzun bir süre cevap vermedi, gözleri antrenman sahasındaydı. Şimdi boş olan geniş ve sessiz avlu, nesiller boyu
Antrenman yapmış, Kupa'dan içmiş ve zamanından önce ölmüş komiserler. "Yol kenarında bir handa durduk," dedi Justice sonunda. "Southampton'daki bir görevden dönüyorduk. Doğruca geri dönmeliydik, ama o kadar mutlu görünüyordu ki, durmayı önerdim... Birlikte çalıntı bir gece, sokağa çıkma yasağı yok, görev yok. Bu Steward eğitimine aykırı ama ona sadece kendisi olması için bir gece vermek istedim. Onu sadece bir anlığına yalnız bıraktım.

Marcus hakkında konuşuyordu. Violet birlikte geçirdikleri son anları hayal ederek acı dolu bir nefes aldı. "İkiniz yakın mıydınız?

'Kardeş gibiydik. Kalkan arkadaşı bağı... Her şeyi birlikte yaptık. Justice bunu vücudunu hareketsiz tutarak söyledi. "Karanlığa düşmek... bu onun en büyük korkusuydu. Ve ben onu bununla baş başa bıraktım.

Sesinde, Cyprian'ın önünde göstermesine izin vermediği şeyi duyabiliyordu. Suçluluk duygusu, basitçe bir evi terk eden bir adamdan daha büyüktü.

yakalanmak için yalnız arkadaş. Anladı, göğsü çukurlaştı.

"Dönüyor, değil mi?

Justice ona hafifçe başını salladı, en ufak bir onay verdi. "İlk işaretleri Southampton'da gördüm," dedi. "Daha fazla zamanımız olduğunu sanıyordum.

Bir anda her şey çok gerçek oldu. Ufukta toplanan karanlık. Gölgelerin tehdidi, Simon'ın kötü niyetinin geçmişi günümüze sürüklemesi. Ve Marcus. Son günlerini, dönüşmek üzere olduğu şeyin dehşeti içinde geçirdi.

"Ne kadar sürecek?

Adalet'in gözleri kararmıştı. "Derler ki üç kral içtiklerinde güç dolu bir hayat yaşamışlar ve ancak doğal ölümlerinden sonra gölgeye dönüşmüşler. Ama Vekilharçların Kanı Kralların Kanı kadar güçlü değildir.
Kupa'ya sadece bir süre direnebiliriz. Eğer sıradan bir insan içerse, anında gölgeye dönüşür. Daha zayıf Vekilharç kanına sahip olanlar bile çok hızlı dönüşür - bir gün, bir hafta. Bu yüzden sadece en güçlülerimiz içer. Kanınız ne kadar güçlüyse, o kadar uzun süre dayanırsınız. Ama tabii ki bundan emin olamazsınız.

Bu, taşıdığı yükün ağırlığını kabul etmeye en çok yaklaştığı andı. *Bunu yapmak zorunda olduğumuz için yapıyoruz*, demişti. Yaşlı Vekilharç, bu dünya ile Karanlık arasında kalan tek şeyin Vekilharç eğitimi olduğunu söylemişti.

'Sorabilirsin' dedi.

Zor bir nefes aldı. "Sen de mi dönüyorsun?

"Hepimiz dönüşüyoruz," dedi Justice. 'İçtiğin anda başlar ve gölge seni ele geçirene kadar devam eder. Titiz bir dürüstlükle konuşuyordu. "Ama ben henüz hiçbir belirti göstermedim.

Yeterli olduğunu düşündü. Yeterli olmalıydı. İkisi için de.

'Belki de savaşmak, içinde karanlık olduğunu bilmek ve yine de doğru olanı yapmayı seçmektir,' dedi. Buna inanmak istedi. Ama bu o kadar basit değildi. Ne seçerse seçsin, gölge eninde sonunda Adalet'i ele geçirecekti. O gün geldiğinde ne yapacağını düşünmek istemiyordu. Adalet her zaman çok güçlü, çok kararlı bir yol gösterici ışık gibi görünmüştü. Onsuz karanlıkla yüzleşmeyi hayal bile edemiyordu.

'Eğer karanlığın bir sınav olduğunu kastediyorsanız, haklısınız. Onunla nasıl yüzleştiğimiz. Onunla nasıl savaşıyoruz,' dedi Justice. "Işığa nasıl tutunuruz.

Başını salladı ve adamın sesi onu geri çağırdığında itip gitmeye hazırlandı. "Violet.

Döndü.

"Senden şüphe etmekle hata etmişim," dedi Adalet. 'Vekilharçlar seni kovduğunda bile hiç tereddüt etmedin. Güveninize ihanet ettiğimi biliyorum. Adalet'in kahverengi gözleri ciddiydi. "Ama senin yanında savaşmaktan onur duyarım, Vekilharç ve Aslan.

Boğazındaki duyguyu yuttu. 'Vekilharçlar bir kalkan arkadaşıyla savaşmaz mı? Marcus gidince ne olacak?'

"Marcus kayıp olduğu sürece yeni bir kalkan bağı kuramam. Bu sözler bir itiraftı. "Beni izleyecek kimsem yok.

Bir Aslan, bir Vekilharç ya da karanlıkta bir yol bulmaya çalışan herhangi bir kişi olarak savaşmanın ne anlama geldiğini düşündü. "Belki birbirimizi kollayabiliriz.

"Tam cepheden bir saldırı.

Leda kaptan olarak büyük salona dönen on iki kişilik küçük gruba seslendi. Violet kürsü basamaklarının dibinde duruyordu. Yüksek Yeniçeri ve Yaşlı Vekilharç onun yanında duruyordu ve yanlarında Adalet, Farah ve cephanelikleri yöneten ve devriyelere liderlik eden bir avuç Vekilharç ve yeniçeri vardı. Will sessizce geri dönmüş, Violet'in yanındaki yerine kaymıştı.

Violet kendini, neye karşı savaştıklarının ürkütücü bir sembolü olan dört boş tahta bakarken buldu. Bu dört kral
Karanlık Kral onları gölgeye dönüştürmeden önce kadim dünya. Şimdi Simon yeni dünyayı yok edebilecek bir gölge yaratmakla tehdit ediyordu. Marcus'u kurtaramazlarsa ...

'Simon'ın Ruthern'deki malikânesinin arazisi tehlikeli olacaktır,' dedi Leda. 'Geçmişte Simon'ın kalelerine saldırılar düzenledik. Adalet, Will'i Simon'ın gemisinden kurtarmak için savaşırken on bir Vekilharç kaybetti. Ama Vekilharçları öldürenler denizciler ve caniler değildi, onlar-' Sözünü yarıda kesti.

"Simon'ın Aslanı," diye bitirdi Violet onun yerine. *Tom.* Ağzı kurudu. Tom orada olacaktı. Tom savaşacaktı - gemide yaptığı gibi Vekilharçları öldürecekti - ya da öldürülecekti. Onu uyarmak için neredeyse baskın bir arzu onu ele geçirdi ve konuşmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Dikkatini dağıtırım," dedirtti kendine. "Bana saldırmayacak.

"Doğru, bizim de bir Aslanımız var," dedi Yüksek Yeniçeri spekülatif bir şekilde.

"Onun Vekilharçları öldürmesini engelleyeceğim," dedi Violet. Nasıl yapacağını bilmiyordu; sadece yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Diğerlerinden birkaçının değiş tokuş yaptığını gördü

bakışlar, gergin, şüpheci.

Will, garip bir şekilde güven verici bir hareketle dizini onunkine vurdu. Kızın gözleri Will'in gözlerine kaydı ve Will başıyla küçük bir selam verdi. *Bunu yapabilirsin.* Diğerleri fark etmemiş gibiydi - ne Will'in sessiz güvencesi ne de onun sinirleri gerilmişti. Nefes aldı ve ona başıyla karşılık verdi.

"Simon'ın en ölümcül savaşçısı Aslan değil, Hain," dedi Leda. 'James tutsağımız olabilir ama bu büyüsüz bir dövüş olacağı anlamına gelmez.

Will'in omuzlarının sertleştiğini hissetti.

Hâlâ kendi büyüsünün kilidini açmayı öğrenememişti, biliyordu. James'e karşı bile onu kullanmayı denemiş ve başarısız olmuştu. Bu konuda hiç konuşmazdı ama onun saatlerce pratik yaptığını, eski kitapları incelediğini, yeni yöntemler aradığını, ilahiler ve meditasyonlarla kendini kaybettiğini görmüştü.

Bizim de kendimize ait bir büyü kullanıcımız var. Söylenmemiş sözleri neredeyse duyabiliyordu. Sessizlikte asılı duruyorlardı ama kimse yüksek sesle söylemiyordu çünkü Will'in gücüne dair hiçbir işaret göstermediğini biliyorlardı.

Konuyla doğrudan yüzleşen Will oldu.

Will, "Büyü kullanamayacağımı biliyorum," dedi. "Ama savaşmanıza yardım etmek istiyorum.

Adalet başını salladı. 'Riske atılamayacak kadar önemlisin. Eğer plan ters giderse seni Simon'a kaptıramayız. Senin rolün daha sonra gelecek. Salonda güvende olmana ihtiyacımız var.

Will kızardı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ruthern'de ne bekleyebiliriz ki?" dedi Jannick.

Violet, kaptan pelerininin içinde hepsine hitap eden Leda'ya baktı. Vekilharçlar güçlüydü, Kupa onlara doğal olmayan bir güç bahşetmişti ama büyüye karşı savaşmanın kolay bir yolu yoktu.

"İlk olarak, damgalanmış adamlar," dedi Leda. 'Henüz damgaların boyutunu bilmiyoruz.

markanın onlara verdiği güç. Markalı bir adamın Simon'ın gözleri olabileceğine, Simon'ın onların hissettiklerini hissedebileceğine, gördüklerini görebileceğine dair söylentiler var.

"-ama *Tom*'un bir damgası var," dedi Violet ve sonra tüm Vekilharçlar dönüp ona bakarken kendi dilini ısırmak istedi. Simon Tom'un gözlerinden mi bakıyordu, onun bedeninde mi yaşıyordu? İçgüdüsel olarak kendi bileğini sıktı ve çok uzun zaman önce bir damga için duyduğu arzuyu hatırladı. Tom'un bedenini Simon'a teslim ettiği düşüncesi tüylerini diken diken etti.

"Karanlık Kral'ın savaş alanını bu şekilde yönettiği söylenir," dedi Leda. 'Köleleri onun damgasını taşıyor ve bu da ona hâkimiyet sağlıyordu.

Bir şekilde insanları gölgeye dönüştürmekten daha korkutucuydu, bir kez damgalandıklarında ordularının tamamen ona ait olduğu, tek tek ya da birçoğunun bedenine aynı anda girebileceği fikri. Yüzlerce askerin gözlerinin içine baktığını ve hepsinin Karanlık Kral olduğunu hayal etti-

"İkincisi Kalanlar," dedi Leda. 'Bataklığa geri sürdüğümüz solgun yüzlü adamlar. Her biri bir zamanlar Karanlık Kral'ın iç muhafızlarının bir üyesi tarafından giyilmiş bir zırh parçası taşıyor. Ya da zırhın onları giydiğini mi söylemeliyim? Onları değiştirdiğine inanıyoruz. Dövüş stilleri... ürkütücü bir şekilde bizimkine benziyor, sanki zırh eski kullanıcısının kadim yeteneklerini biliyormuş gibi.

Onlarla açık bir savaşta hiç karşılaşmadık ama bataklıkta onları geri püskürtmek için on iki koğuş taşı gerekti.

Garip siyah zırhlar giymiş üç boş gözlü adam bataklıkta dörtnala koşuyor, tazıları önlerinden akıp gidiyordu. Violet'in

İnsanlarla değil, hâlâ Karanlık Kral'ı koruma görevini sürdüren kadim zırhın kendisiyle savaşma fikri midelerini bulandırıyordu.

"Onlarla savaşılabilir ama kolay değil," dedi Justice. 'Mızraklar ya da uzun menzilli silahlar gerekir. Onlara yaklaşamazsınız. Tek bir dokunuş ölümcüldür. Simon gömülü zırhı bulmak için nereyi kazacağını belki de bu şekilde biliyordu: dokunduğu her şey kurur, bir daha asla yeşermez. Gömülü olduğu yerin üstünde ne bir ağaç kök salar ne de bir kuş uçar. Uyarıyı söylerken gözleri ciddiydi: 'Malikâneye ve park alanlarına yaklaşırken ölü otlara dikkat edin.

Ölü otlara dikkat edin. Violet ürperdi ve bunu aklından çıkarmadı. Ve sonra bir sessizlik oldu. Violet etrafta toplananlara baktı.

Sanki yüzleşmek istemedikleri bir şey varmış gibi hepsi de sessizliğe bürünmüş olan komiserler.

"Ve sonuncusu-" Leda sözünü kesti. "Sonuncu mu?" dedi Violet.

Leda sanki konuyu çok rahatsız edici bulmuş gibi cevap vermedi. Violet, Jannick ve Justice'in bakıştıklarını gördü. Sessizlik uzadıkça uzadı. Sonunda konuşan Yaşlı Vekilharç oldu.

"Sonuncusu Simon'un ta kendisi," dedi Yaşlı Vekilharç. "Simon!" dedi Will.

Violet Simon'ı uzak bir figür olarak tanıyordu, ailesinin uzun yıllar boyunca yanında çalıştığı adam. Onun hakkında her zaman imalar ve yan bakışlarla iletilen söylentiler vardı. Rakiplerinin talihsizliklerle karşılaştığı, onunla kapışmanın tehlikeli olduğu söylenirdi. Onunla savaşmayı hayal ettiğinde, adamın kendisiyle değil, ticaret imparatorluğunun güçleriyle savaşmayı hayal etmişti.

'Onun kim olduğunu unutma. Simon Karanlık Kral'ın soyundan geliyor, onun tahtının varisi,' dedi Yaşlı Vekilharç. 'Simon'ın kendine ait bir büyüsü olmayabilir ama kanı, tıpkı bizim Aydınlık nesneleri kullandığımız gibi, Karanlık Kral'ın nesnelerini ve silahlarını kullanmasına izin veriyor.

"Silahları mı?" dedi Violet.

"Gemide gördüğün kılıç," dedi Yaşlı Vekilharç. "Ekthalion, Kara Alev.

Bunu söylediği an, kaçınılmaz olduğunu hissetti. Gemiden gelen o mide bulandırıcı, korkunç siyah ateş, dizlerinin üzerine çökmüş siyah kan kusan denizciler. Ama-

'Nasıl kullanabilir ki? O ölür. Herkes ölür. Violet neredeyse boğazındaki nehir suyunun tadını alabiliyordu. O şeyi bir daha asla görmek istememişti.

"Kılıç hakkında pek çok efsane var," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Ona Bozulmuş Kılıç deniyor ama bir zamanlar Karanlık Kral'ı öldürmek için dövülen Şampiyonun Kılıcı'ydı. *Şampiyonun Kılıcı, Şampiyonun gücünü bahşeder*... Bu sözler onun boyuna dökülmüştür. Ama tamamen kirlenmiş, Karanlık Kral'ın kanının tek bir damlasıyla bozulmuştu. Artık efendisinin yıkıcı içgüdülerini paylaşıyor.

Violet geminin gövdesini nasıl parçaladığını ve dışarı çıkmaya çalıştığını hissettiğini hatırladı. Ona en yakın adamlar içten dışa çürümüş gibiydi.

Yaşlı Vekilharç, 'Kılıfı gücünü geri tutmak için dövüldü,' dedi. 'Ama çekildiğinde... Karanlık Kral'ın kanının o tek damlası dünyamızdaki her şeyden daha yıkıcıdır. Ve haklısın. Tamamen serbest kaldığında, etrafındaki herkes ve her şey ölür... Simon'ın kendisi hariç, o Karanlık Kral'ın kanından zarar göremez, çünkü o
damarlarında aynı kan dolaşıyor.'

Şampiyonun Kılıcı, Şampiyonun gücünü bahşeder. Bu sözler Violet'in aklına takıldı.

"Eğer bu bir zamanlar Şampiyonun Kılıcıysa-" dedi Violet.

'Hayır. Kılıcı kendiniz almaya kalkışmayın. Pek çok kişi eski masalın peşine düşerek, Kılıcı temizleyebileceklerine ve

Kılıcın ihtişamına. Hepsi öldü. Eğer Ekthalion Simon'un elindeyse, tek şansımız onu kınından çıkarmasını engellemek.

Will, "Marcus'u öldürme ihtimali varsa Kılıcı çekme riskini göze almayacaktır," dedi.

Violet bu içgörü karşısında irkilerek gözlerini kırpıştırdı. Will tartışma boyunca sessiz kalmıştı. Onun gibi olduğunu fark etti. Arada sırada sanki zihni diğer insanlarınkinden farklı çalışıyormuş gibi, birkaç adım öteye sıçrayarak bu tür beklenmedik bir gözlemle ortaya çıktı.

Will, 'Bunu dövüş sırasında ona karşı kullanabiliriz,' dedi.

"Haklı," dedi Leda yavaşça, sanki bu tür kurnazca bir taktik onun açık sözlü Vekilharç aklına gelmeyecekmiş gibi.

"Saldırı için kaç Komisere ihtiyacımız olacak?" diye sordu Jannick.

"Hepsi," dedi Leda. 'En yenisinden en eskisine kadar her Vekilharç savaşmak zorundadır.

Cyprian, "Henüz Vekilharç olmayan bizler gibi," dedi ve içeri girdi büyük salon. Orta koridordan sütun ormanına doğru ilerledi. "Ben de geliyorum.

Jannick, 'Bu savaş acemilik dönemi için uygun bir yer değil,' dedi.

Cyprian çenesini kaldırarak, 'Kupa'dan içmemiş olabilirim,' dedi, 'ama nasıl dövüşüleceğini biliyorum. Ben bir acemiden daha fazlasıyım. Ben buradaki en iyi stajyerim.

Salonda. Bazı Vekilharçlardan daha iyi. Violet her ne kadar bunun yersiz bir kibir olmasını istemiş olsa da bu doğruydu. Onu ne zaman dövüşürken izlese içine dolan sıcak kıskançlığı neredeyse hissedebiliyordu: bir Vekilharç gücüne sahip olmasa bile o mükemmel teknik, o zahmetsiz form hakimiyeti. 'Eğer bu savaşı kaybedersek, her şeyi kaybederiz. Yapabilen herkes savaşmalı.

Jannick yavaşça başını sallarken gözleri Cyprian'ınkiler üzerindeydi. "Pekâlâ. Acemileri çağıracağız. Leda, bu görevi sana bırakıyorum.

Eğer acemileri kabul etmek istiyorsa, çaresiz demektir. Cyprian bir neslin en iyi savaşçısı olabilirdi ama Emery ya da Beatrix, Tom gibi biri tarafından katledilirdi. Bu düşünceyle midesi altüst oldu. *Eğer Tom'un Orada, onu bulacağım. Onu bulup durduracağım.*

'Marcus bizim önceliğimiz,' dedi Leda. 'Eğer ona ulaşamazsak, başarısız oluruz.

Daha küçük bir grup araziye girip Marcus'u hedeflerken biz de çatışmaya gireceğiz. Eğer ona ulaşırsak-'

"Ne yapacağımı biliyorum," dedi Adalet kararlılıkla. "Ona bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim.

Cyprian, "Onu öldürmeyi kastediyorsun," dedi.

"Eğer yapabilirsem," dedi Adalet. 'Dönüşmemiş olsa bile, içindeki gölge savaşacaktır.

Korkunun soğuk parmakları Violet'in omurgasına yayıldı. Bilmiyordu. Nasıl sonuçlanacağını. Ama aniden yarı gölge, savaşan, kavrayan ve pençeleyen, Marcus'un yüzünü giyen bir yaratığı korkunç bir şekilde gördü-

Cyprian bembeyaz kesilmişti. "Anlıyorum. Eğer öyle bir şey olursa... yolunuza çıkmayacağım.

'Eğer dönüyorsa, biz nasıl-' Violet yutkundu. "İşaretler neler?

Bir sessizlik daha oldu, bu seferki neredeyse acı vericiydi. Tökezlemişti Steward tabularından biriyle karşılaştı. Jannick kelimeleri ısırarak ve istemeyerek de olsa zorla çıkardı.

'Elde bir titreme. Seste duygu artışı. Kontrol kaybı. İlerleyen aşamalarda gölgeyi görebilirsiniz. Gözlerin arkasında. Derinin altında. Vekilharç önemsizleşmeye başlar.

Hepsi arka arkaya dizilmiş, sarsılmaz Steward kılıçları. Mükemmel bir uyum içinde ilahi söyleyen sesler. Tekrar tekrar uygulanan formlar. Her Steward egzersizi, hala kendileri olduklarını kanıtlamak için her gün yapılan bir test gibiydi.

Ve eğer başarısız olurlarsa-

"Marcus ölmekten asla korkmazdı," dedi Justice, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Korktuğu şey yarı hayattı. Hepimiz için aynı şey geçerli. Ben savaşarak ölmekten korkmuyorum. Kupa'dan içtiğimde bu seçimi yaptım. Hayatımı çoktan mücadeleye adadım.

Jannick hazırlıklarına başlamaları için başıyla işaret etti ve birkaç Vekilharç masadan kalktı.

"Işık Salon'da sizin için parlayacak," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Bu Yeniçeriler ateşle, hiç sönmeyen Son Alevle ilgilenecekler. Çünkü bir Vekilharç onu korumak için yaşadığı sürece karanlıkta her zaman bir ışık olacaktır.

Will onu koridorda durdurdu, bir eli bileğindeydi ve onu kenara çekti. "Ne

oldu?" diye sordu, Will onu Cyprian'ın, "Ne oldu?" diye sorduğu sessiz

bir oyuğa yönlendirirken.

bekliyordu. Kavisli gri taşın altında her ikisiyle de konuşan Will'in sesi kısıktı.

'Bu bir intihar görevi. Oraya girip ölmeye hazırlanıyorlar. Marcus'a ulaşıp ulaşamayacaklarını bile bilmiyorlar.

Cyprian hemen sertleşti. "Başka seçenekleri yok.

"Ya yaptılarsa?" dedi Will.

Oyuktaki gölgeli ışık onun gece güzelliğine sahip olduğunu vurguluyordu; soluk teni ve koyu renk saçları akşam için yaratılmıştı. Diğerleri Salon'da hararetle tartışırken Will hiç konuşmamıştı. Şimdi, Vekilharçlardan gizli bir yerde, kısık bir sesle konuşuyordu.

"Ne demek istiyorsun? Kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Ya Simon'ın malikânesine girmenin başka bir yolu varsa?" dedi Will. 'Steward'ların büyüye karşı savaşmaya çalıştığı bir saldırı değil. Üçümüz gizlice içeri gireriz. Ben manevra yaparak muhafızları atlatabilirim. Violet her türlü kilidi ya da zinciri kırabilir. Ve Cyprian - Marcus senin kardeşin. Eğer hâlâ kendindeyse, bizimle gelecek kadar sana güvenecektir.

Violet içinde bir ihtimalin kıpırdadığını hissetti, kan dökülmesinden, tam cepheden bir saldırının yaratacağı katliamdan kaçınmanın bir yolu.

"Peki ya dönerse? Cyprian bunu söylerken hiç irkilmedi, yakışıklı Yüzü sabit. "Onları duydun. Eğer dönüyorsa, onunla savaşacak kadar güçlü değilim.

Will, "Sen ve Violet birliktesiniz," dedi. 'Ve ona tutunması için yardım edebilirsin.
İçindeki gölgeyle senin için daha çok savaşacak. Sen onun kardeşisin.'

Violet başını sallıyordu. 'İçeri girmenin gizli bir yolu yok. James, Marcus'a ulaşmanın tam cepheden bir saldırı gerektireceğini söyledi. Zorlama altında yalan söyleyemez. Söyleyebilir mi?

"Yalan söyleyemez," dedi Will. "Ama her şeyi bilmiyor.

Loş ışıkta yüzü narin düzlemlerle doluydu, elmacık kemikleri ve koyu renk gözleri vardı. Hâlâ çok zayıftı ama artık yetersiz beslenmiş gibi görünmüyordu ve yeni bir fikrin parlak kıvılcımıyla canlanmıştı.

Will, 'Bizi içeri sokabilecek birini tanıyorum,' dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

KATHERINE alacakaranlıkta bahçeye adımını attı. Bayan Dupont'a serin havanın hoşuna gittiğini söylemişti ve bunu kendi kendine de söylemişti. Genç bir hanımın anayasa yapmasının uygun olduğunu düşünüyordu. Bunda dikkate değer bir şey yoktu. Soğuğa karşı şalını omuzlarına çekti. Ve böylece her gece kendini burada bulmuş, hava kararana kadar beklemişti.

Bahçe, sadece birkaç hafta önce dökülen karaağaç yapraklarıyla sapsarı olmuş üç patikadan oluşuyordu. Kışın başlarında bahçeyi çevreleyen çiçekler koyu yeşil renkli sessiz çalılardı. Sarmaşıklar dökme demir çitleri kaplamıştı ve bahçe bankları, bir ya da iki keskin donun son yapraklarını da döktüğü çıplak, kış görünümlü ağaçların altında yer alıyordu.

Soğuk havanın yanaklarını ürperttiğini hissederek doğudaki patikayı seçti ve gece çökene, hava kararana ve geri dönmek zorunda kalana kadar dışarıda kaldı. Kendine aptal gibi hissetmediğini, çünkü hiçbir beklentisi olmadığını söyledi.

Sonra ceketi gördü, katlanmış ve çıplak ağaçlardan birinin altında duruyordu ve kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti.

O buradaydı.

Bunu hissedebiliyordu, havadaki bir değişiklik gibi. Ahırda giyindikten sonra gecenin karanlığında kaybolmasının üzerinden üç gün geçmişti. Teyzesinin keskin yorumlarıyla geçen üç uzun gün. *Katherine! Pencerenin önünde oyalanmayı bırak ve oya iÇine dön!*

Bu, günlerce ve gecelerce süren bekleyişini bu ana kadar tek ve zevkli bir yapıya dönüştüren bir heyecandı.

'Geldiniz,' dedi bahçeye.

"Bir söz verdim. Sesi beklediğinden daha yakındı - sıcak tonu - arkasında-

'Bu tehlikeli,' dedi. 'Hizmetçiler-'

"Onlardan korkmuyorum," dedi Will ve kadın dönüp ona baktı.

Bir ağacın gece yeşili dallarının altında duruyordu. Koyu renk saçları alnına dökülmüştü. Her zaman yoğun olan gözleri ona sabitlenmişti, tıpkı kızın da ona olduğu gibi.

"Öyle olmalısın. Onu tekrar görmenin şoku fiziksel olarak hissediliyordu ve hatırlanan anlarla birlikte geliyordu: boyun örtüsünü bağlarken parmakları çıplak tenindeydi. Onu nişanlısının kıyafetleri içinde gördüğü an. "Bayan Dupont gelip beni kontrol etmeyi seviyor.

'Riskleri biliyorum,' dedi Will.

Artık Lord Crenshaw'ın kıyafetlerini giymiyordu. Garip bir şekilde eski moda giysiler giymişti; üzerinde yıldız amblemi olan, uyluk uzunluğunda bir tunik... Yine de sanki eski bir saraydan çıkmış gibi ona yakışıyordu.

"Yardımınızı istemeye geldim.

Sesi ciddiydi. Sanki ihtiyacı varmış, hatta tehlikedeymiş, başka seçeneği olsa ona gelmezmiş gibi konuşuyordu.

"Benim yardımım mı?

Onun bu kıyafetler içinde Lancelot'a benzediğini düşünüyordu. Kendisinin Guinevere olması, ikisinin efsaneyi canlandırması, kimsenin görüp duyamayacağı bir bahçede buluşmaları fikri hoşuna gitmişti. Hatta adamın acil bir iş için onun yardımına ihtiyacı olduğu fikri bile hoşuna gitmişti.

'Bana daha önce kim olduğumu sormuştun. Gerçek şu ki, Simon'ı tanıyorum.'

"Sen..." Kelimeler beklediği gibi değildi. Onun arabada Simon'ı sorduğunu hatırladı. Havanın kalitesinin değiştiğini hissetti. 'Ona Lord Crenshaw demelisin,' dedi. "O senden çok daha üstün İstasyon.'

"Onun ne olduğunu biliyorum.

"O zaman burada olmaman gerektiğini biliyorsun.

Ama o gelmişti. Geleceğini bildiği için Lord Crenshaw'ın ceketini ona vermişti, çünkü iade edilecek bir şeydi.

"Katherine. Will onun adını öyle bir söyledi ki tüyleri ürperdi; kendi adını bu şekilde söylemek çok samimiydi. Tekrar söylemesini istiyordu. "Simon iyi bir adam değil.

Kendi kendine bunun flörtün bir parçası olduğunu söyledi ve hatta bir parçası bundan hoşlandı, onu nişanından, diğer tarafta bekleyen özgürlükten uzaklaştıracağı fikri.

"Sanırım Londra'nın en önde gelen beyefendilerinden Lord Crenshaw kötü bir insan," dedi, "bahçe duvarlarına tırmanan sen ise iyi birisin.

"İnsanlar göründükleri gibi değildir," dedi

Will. "Onu *oldukça iyi* tanıyorum," dedi

Katherine. "Onu hiç tanımıyorsun," dedi

Will.

"Cömert ve çekici olduğunu biliyorum. Yakışıklı ve özenli olduğunu biliyorum. Şu anda Londra'da olduğunu bile biliyorum. Önemli bir iş için. Bana söyledi-'

Will, "O annemi öldürdü." dedi.

Her şey durmuş gibiydi. Bahçedeki gölgeli yerlere dokunan soğuk gece havasının ürpertisini hissetti. Etrafında koyu yeşil şekiller hareket ediyor, esintiyle usulca hışırdıyordu. '... Ne?

"Peak District'teki Bowhill'de yaşıyorduk," dedi Will. 'Çığlığını duyduğumda odun topluyordum. Karşı koymaya çalıştı ama o kadar çok kan vardı ki toprağa karışmıştı. Ona ulaştığımda artık çok geçti. Bunu kimin yaptığını bulmak için Londra'ya geldim. Onu öldürmeleri için o adamları kimin gönderdiğini. Simon'dı.'

Bakışları her zaman yoğundu ama yüzü solgun ve ciddiydi ve bunu şaka yapar gibi söylemiyordu; sanki doğruymuş gibi söylüyordu. Sanki Lord Crenshaw birini öldürme emri vermiş gibi.

"Yalan söylüyorsun. İçgüdüsel olarak geri adım attı. 'İyi bir adamın adını lekelemeye çalışıyorsun. Bu hiç yakışmıyor. Will'in bir centilmen olduğunu sanmıştı ama değildi. Bir centilmen böyle şeyler söylemezdi.

Sana yalan söylemiyorum, Katherine. Bu yüzden geldim. Simon Ruthern'de bir adamı rehin tutuyor. Ve o adam kurtarılmazsa korkunç şeyler olabilir. Ona yardım etmek için bizi araziye götürebilecek tek kişi sensin-'

'O zaman sana yalan söylemişler,' dedi. "Çünkü Lord Crenshaw bunu asla yapmaz.

Ama Lord Crenshaw'ın emirler verdiği ve kadınları avlamaları için adamlar gönderdiği hayali ile doluydu.

"Bir şeyler oluyor," dedi Will. 'İkimizden de büyük şeyler.
Sana söylesem inanmayacağın şeyler-'

"Buna inanamıyorum. Hızlı hızlı nefes alıyordu. "Lord Crenshaw iyi bir adam ve St George's Hanover Square'de evleneceğiz, ondan sonra da Ruthern'de yaşayacağız; her şey planlandı.

Ona sanki bir uçurumun diğer tarafında duruyormuş gibi bakıyordu. "Katherine-

"Ondan nefret ediyorsun. Zemin ayaklarının altında kayıyormuş gibi görünürken, Lord Crenshaw'ın avukatının *"Çocuk"* dediğini hatırladı. "Onun için geldin. Benim için hiç gelmedin. Kızardı, farkına vardığı şeyin ardındaki acı gerçek ağzından kaçıverdi. *Çocuk. Lord Crenshaw'ın düşmanı. Gemiyi batıran çocuk.*

Sensin. Bu sözleri derinlerinde hissetti. Bayan Dupont o gün onu bir çocuk yüzünden terk etmişti. *Sensin.*

Bir düşmana karşı hisleri vardı. Kendini tanımak onu ürpertti. Çünkü artık Lord Crenshaw'ı istemediğini biliyordu. O bunu istiyordu, tehlikeyi, gizemi ve anlayışının en ucundaki bir şeyi-

"Senin için geldim. Will'in kara gözlerinde bir fırtına vardı. "Senin için geldim. Belki ilk başta düşündüm - ama seni gördüğüm an, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Will sanki sözcükleri tutmaya çalışıyormuş da tutamıyormuş gibi söyledi. "Bunu senin de hissettiğini biliyorum.

Bu doğruydu: Sanki hayatı bir rüyaydı ve içindeki tek gerçek şey oydu. Bu onun sahip olduğu hayati bir özellikti. Burada, bahçede bile etrafındaki her şeyi silikleştiriyordu; loş bir gece sisi ve ağaçların karanlık, uzak izlenimi.

Öpüşeceklerdi. Bunun kaçınılmaz bir şey olduğunu, karşı konulmaz bir çekim olduğunu hissedebiliyordu. Simon'la nişanlandığı gün eldivenli elinin arkasından bir kez öpülmüştü. O zaman böyle hissetmemişti. Will'e doğru ilerledi; hareket eden oydu. Adamın gözleri çok karanlıktı. "Katherine-" Onu geri çevirmek ister gibi görünüyordu ama bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

Bir öpücük; etrafındaki ışık, sanki dokunuşu onu çağırıyormuş gibi parlamaya başladı, ondan damarlarına aktı, görebildiği, dokunabildiği ve hissedebildiği bir parlaklık ve duygu doruğa ulaştığında, ışık dışarıya doğru patladı ve üzerlerindeki ölü kış ağacı çiçek açtı-

Will irkilerek geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kadın, mevsimi geçmiş beyaz çiçeklerin arasından ona bakıyordu.

surlar; karanlıktaki yıldızlar gibi.

Bu sihirdi, imkânsızdı, tepelerindeki ağaç onu daha da tuhaf gösteren bir ışıkla parlıyordu, bir fey yaratığı. *Bunu o yaptı. Hissettim. O-*

"Neler oluyor? Tepelerindeki ağaca bakıyordu, dalları yeni çiçeklerle dolup taşıyordu, kışın başlarında imkansız bir beyaz çiçek cümbüşü. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl ışık -ve çiçekler- olabilirdi? "O da ne?

Will garip, çiğ bir sesle, "Bu bir alıç ağacı," dedi. Ağaca bakıyordu, şaşkınlığı ona dönüp baktığında başka bir şeye dönüşüyordu. Onun korktuğunu fark etti. Ortaya çıkardığı şeyden, onu yaparken gördüğü şeyden. *Ağacı yaktı ve çiçek açmasını sağladı.* Üstlerinde alıç
Ağaç çiçeklerle parlıyordu, her biri hala ışıkla titriyordu. Işığın adamın yüzünde, giysilerinde oynaştığını gördü.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, beyaz çiçeklerin arasından ona bakarak. Adam ona cevap vermiyordu. İşin tuhaflığı korkutucu olmaya başlamıştı. Doğal dünyada bunu açıklayacak hiçbir şey yoktu. *Onu*, hiç tanımadığı bir çocuğu açıklayacak hiçbir şey yoktu. Ve sonra: "Nesin sen?" Kalbi küt küt atıyordu.

Katherine, beni dinle. Kimseye söyleyemezsin. Bundan kimseye bahsedemezsin. Yüzünde gerçek bir korku vardı. Adam bir adım öne çıktı ve Katherine içgüdüsel olarak geri adım attı.

"*Nesin sen*?

Çiçekler geçiciydi. Yapraklar çoktan etraflarına dökülmeye başlamıştı. Işığın son soluk parıltısını hâlâ görebiliyordu. Güzel ve ürkütücüydü - tıpkı onun gibi, garip, eski kıyafetleriyle karşısında duruyordu
kül ya da kar girdabı gibi düşen yapraklar-

-başka bir dünyadan bir figür gibi-

"Katherine? Evden gelen bir sesti bu. "Katherine!" "Bu Bayan Dupont," dedi Katherine.

"Benimle gel," dedi Will. 'Hatalıydım... Benimle gelirsen sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım.

"Bunu yapmayacağım!

"Katherine? Bayan Dupont'un sesi daha yakındı. "Katherine! Neredesin? O ışık neydi?'

Will ısrarla, "Burada kalamazsın," dedi. 'Simon olanları öğrenirse - eğer benimle bağlantın olduğunu düşünürse-'

'Seninle gelmiyorum,' dedi Katherine. 'Burası benim evim, Lordum Crenshaw benim nişanlım ve sen - sen-' Bayan Dupont'un patikadaki ayak seslerini duyabiliyordu. İkisi de sese doğru döndü. Bayan Dupont köşeyi dönüp onları birlikte bulmadan önce sadece bir anları vardı.
'Sen *doğal değilsin*-'

Will gitmek yerine titrek bir nefes aldı. 'Eğer gelmeyeceksen, dinle. Bir şeylerin yanlış gittiğine dair ilk işarette kaç. Uyarılar üst üste yığılırken, Simon'ın iyi bir adam olduğunu söyleyip durma. Kendini koru. Ve eğer güvenli bir yere ihtiyacın olursa, Lea Nehri'ni geçtikten sonra Abbey Bataklığı'ndaki kapıda beni ara.

Bir an için ona baktı, gözlerindeki alışılmadık derecede ciddi bakış, çarpıcı yüz hatları ve garip kıyafetleri ile birleşince ona uhrevi bir görünüm veriyordu. Onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Düşünceleri bir sesle bölündü.

"Katherine?" dedi Bayan Dupont, yolun sonunda belirerek.

Katherine, Bayan Dupont'un kendisini Will'le yakalayacağı düşüncesiyle kalbi yerinden fırlayacakmış gibi sarsılarak ona doğru döndü. Ama Bayan Dupont tepki vermedi.
Katherine arkasına baktı, Will tıpkı kaybolan ışık gibi gitmişti ve karanlıkta leydisinin hizmetçisiyle baş başa kalmıştı.

Bayan Dupont'un tek söylediği "İyi misiniz?" oldu. "Gördüğümü sandım-

"Ben de gördüm," dedi Katherine, şalının ellerinin titrediğini gizlemesine sevinerek. 'Garip bir ışık parlaması. Bir sokak lambasının patladığını sandım.

Bayan Dupont hemen caddeye doğru döndü. 'İçeri girin. Ben yangın belirtisi var mı diye kontrol edeceğim. Bay Johns!' Damadı çağırdı.

Katherine başını salladı. *O ışık her neyse, benimle hiçbir ilgisi* yok, diye düşündü, Bayan Dupont'un yanından geçip ölü yapraklarla solgunlaşmış soğuk bir zeminde eve doğru yürürken.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tahmin etmek ile bilmek, inanmak ile görmek arasında bir fark vardı.

Karanlık, ölü bir taş ağacının bulunduğu küçük bir odada haftalarca kaldıktan sonra, başımı kaldırıp bir alıç ağacının çiçek açtığını görmek

Nesin sen? demişti, dehşet içinde ona bakarak. *Nesin sen? Nesin sen? Nesin sen?*

Bunu düşünemiyordu. Işığı ya da ne anlama geldiğini, tenini nasıl sardığını, ikisinin de etrafına nasıl yayıldığını, tüm bunların onunla ilgili hisleriyle, ağaçların güzel parıltısıyla, beyaz yaprakların düşüşüyle, eteklerinin yumuşak musliniyle, dudakları onunkilere değerken nefesinin titremesiyle karıştığını düşünemezdi-

Işığın parlak patlaması korkmuş yüzüne yansıyor, ağaca değil ona bakıyordu.

Olabilecek en kötü şey.

Bir güç patlaması ve bir kimlik trompeti... Ona asla gitmemeliydi. Onunla asla Simon hakkında konuştuğu gibi, bu kadar açık bir şekilde konuşmamalıydı. Annesi hakkında. Ve şimdi o tehlikedeydi, eskisinden daha tehlikeli. Simon ne olduğunu bilseydi - eğer öğrenirse - duy-

Violet ve Cyprian atlarla buluşma noktasında onu bekliyorlardı. O yaklaşırken ikisi de ona doğru döndü.

"Eee? Violet'in sesi beklenti doluydu.

Onlara planını, Ruthern'e girmeleri için söz verdiği fırsatı anlatmasını bekliyorlardı. Marcus'u kurtarmak için katliamı önleyecek bir yol.

"Yapamadım. Sesini sabit tuttu. "Özür dilerim. Ruthern'e girebilmemiz için başka bir yolum olduğunu sanıyordum. Ama yokmuş.

Şehrin kenarındaki toprak bir yoldaydılar ve saat o kadar geç olmuştu ki uzaktaki çan sesleri ve nehirden gelen çağrılar dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Violet atları tutuyordu, Valdithar gölgeli bir şekildi, iki Vekilharç atı karanlıkta soluk parıltılar saçıyordu.

"O zaman saldırı. Cyprian'ın sesi, sanki Marcus'un kurtarılmasının onlara pahalıya mal olacağını en başından beri biliyormuş gibi kesin bir tonda çıkmıştı. "Vekilharçlarla birlikte Ruthern'e gidiyoruz. Atına doğru ilerledi. O bunu yapamadan Violet bir adım öne çıktı.

"Bayan Kent'ti, değil mi?" dedi Violet. 'Onu görmeye gidiyordunuz. Bizi Ruthern'e sokabileceğini düşünmüştün.

Cevap vermedi.

Will. Ne oldu?'

Katherine'in korkmuş gözleri ona bakıyordu, yapraklar kar gibi dönüp düşerken etraflarında parlak bir ışıltı vardı. *Nesin sen?*

Bunu düşünme. Will?

"Bir ışık vardı.

"Işık mı?

'Yaşlı Vekilharç'la birlikte yaratmaya çalıştığım gibi. Onu korkutup kaçırdı. Dönüp atının dizginlerini eline aldı ve bir elini eyerin üzerine koydu.

Yanındaki Violet'in sesi şaşkındı. 'Ama - ışığı çağıramadığını sanıyordum-'

"Yapamadım.

Göğsünde, Ağaç Taşı'nı yakmayı başaramadığında hissettiği gibi, şimdi onun parladığını gördüğünde daha da kötü bir his vardı.

"Şimdi ne diyeceksin?

Buna cevap veremedi. Ama sessizliği onu ele veriyordu ve sanki Violet onun yüzüne bakmayışından bahçede olan her şeyi tahmin etmişti.

Will. O *Simon'ın nişanlısı*.'

Bunu biliyorum. Biliyorum. Biliyorum, yapmamalıydım-'

Yapmamalıydı. Onu eskisinden daha fazla tehlikede bırakmıştı. Ona geri dönmek, onu güvenli bir yere götürmek istedi ama yapamadı. Ona ne kadar yalvarırsa yalvarsın onunla gitmeyecekti.

Violet'in aptallığı ve başarısızlığı yüzünden ona kızmasını bekliyordu. Bahçedeki bir ağacın altında Katherine Kent'i öptüğü için. *Düşündüğün* gibi *değil*, demek istedi. Ama Katherine'le tanıştığında neler hissettiğini, ona nasıl tutulduğunu hatırlıyordu ve
Derinlerde bir yerde, olanlara dair korkunç bir farkındalık vardı. Ne olmasına izin verdiğinin.

Ama başını kaldırdığında Violet kızgın değildi; ona huşu ve heyecan dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Will, bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?

Kendini sözcüklere sıkışmış, sesindeki heyecanı anlayamadan ona bakarken buldu.

"Güçlerini kullanabilirsin," dedi Violet. "Simon'la savaştığımızda güçlerini kullanabilirsin.

'Hayır,' dedi, çünkü kadın her şeyi yanlış anlamıştı. 'Yapamam. Öyle bir şey değil. Bu-'

"Yapabilirsin," dedi Violet. 'Anlamıyor musun? Komiserler - her şeyin kontrolle ilgili olduğunu düşünüyorlar. Meditasyonlar, mum - ama hiçbir zaman bununla ilgili değildi-'

Bir kapı hakkındaydı. İçeride açılmayan bir kapı. Violet
ona doğru bir adım daha atmıştı.

"Gemideyken herkesin öleceğini düşünüyordun. Ve Katherine
ile-'

"Violet-" dedi Will uyarırcasına.

Onu öptü. Olan buydu, değil mi?'

Her şeyi olduğu gibi anlatmaya dayanamadı; sadece ona baktı ve gerçeğin içini parçaladığını hissetti. Onu öpmüştü. Onun kendisini öpmesine izin vermişti. Tek bir mükemmel an ve ardından ışıl ışıl bir ışık dökülmesi.

Nesin sen? Nesin sen? Nesin sen?

"Sen *ne*?" dedi Cyprian.

Violet kaşlarını çattı. 'Beden meseleleri. Sen anlayamazsın.

"Öpücüğün ne olduğunu biliyorum," dedi Cyprian, ama hafifçe
kızarmıştı.

'Bu bir duygu, değil mi? Güçlü duygular,' dedi Violet. "Gücünü ortaya çıkaran şey bu.

Tutku ve ölüm; bahçe ve gemi. Ona bakıyordu.
Will'in bunu söylediğini duymak istiyordu. Will, tüm bunları inkâr etme ihtiyacı duyarak ona baktı. Kendisinin de sıcak bir utançla kızardığını hissetti. Sözcükler gelmedi.

Cyprian, yanaklarında hâlâ hafif bir kızarıklıkla, "Cinsel duygular mı onun gücünü harekete geçiriyor?" diye sordu.

"Sadece *cinsel* duygular değil," dedi Violet. 'Herhangi bir duygu. Hepsi bu, değil mi?

Bu doğru muydu? Kilidi açan şey bu muydu, yapraklar kıvılcımlar gibi sürüklenirken etraflarında ışık akıyor muydu? Işığın patlamasına güçlü duygular mı neden olmuştu?

Violet eyerinin üzerinde doğruldu ve aceleyle ona baktı.

"Yaşlı Vekilharç'a söylemeliyiz," dedi Violet. 'Bu bize bir şans verir. Siz bu savaş için doğdunuz ve artık gücünüzü nasıl kullanacağımızı biliyoruz.

Cyprian başını sallayarak, "Leydi, bir Aslan ve Vekilharçlar," dedi. "İşte şimdi gerçek bir dövüş başladı.

Bataklıkların üzerinde sert bir koşu yaparak iyi zaman geçirdiler. Valdithar koşmak için can atarak boynunu salladı; yanında iki zarif Vekilharç atı akıyordu.
Cyprian hain, bataklıklı sudan kaçınan patikaları biliyordu ve soğuk gece havasında birlikte koştular.

Çok geçmeden kırık kemer göründü.

Will kendini eyerde öne doğru eğilmiş buldu, yaklaşmakta olan dövüşü istiyordu. Sadece Marcus'a yardım etmek için değil, Simon'a bir daha asla toparlanamayacağı bir darbe indirmek için de.

Cyprian da yeniden canlanmış görünüyordu, uzun saçları onlar ata binerken arkasından dökülüyordu. Kardeşini görmek için sabırsızlandığı belliydi. Will'in gücünü gösterebilmesiyle Simon'ın daha az korkutucu bir figür olduğunu söyledi.

Will, Katherine'in ona söylediklerini hatırlayarak, "Simon Ruthern'de değil," dedi. "Londra'da. İş için, demişti. 'Bu bize saldırmak için bir fırsat veriyor. Hâlâ onun yardakçılarıyla karşı karşıya olacağız ama Simon Bozulmuş Bıçak'ı kullanmak için orada olmayacak.

Bu bir avantajdı ve Cyprian bunu değerlendirdi. "Bir lider olmadan, adamlarıyla savaşmak daha kolay olacaktır.

Kapıya yaklaştıklarında atlarını yavaşlatıp yürümeye başladılar. Will kırmızı tunik giymiş bir figür gördü; bu Leda'ydı, sırtını kapıya yaslamış duruyordu.
kemer.

"Leda! Haberlerle döndük!" diye seslendi Cyprian.

Gökyüzü başının üzerinden geçerken ve bataklıkta bir kuş sesi yankılanırken bir sessizlik oldu.

Cyprian, "Ben atları ahıra koyacağım," dedi. "Sen doğruca Yaşlı Vekilharç'a git ve öğrendiklerini ona anlat. Ve sonra Leda'ya seslendi, "Kapıdan geçiyoruz.

Sessizlik devam etti, bir saniye bile uzun sürmedi.
Leda onları selamlayabilirdi. Yerinde kıpırdamadan duruyordu, rüzgâr saçlarında amaçsızca dalgalanıyordu.

"Cyprian," dedi Will.

Onu görebiliyordu: sallanmayan eli, böcekler ve kuşlar dışında hiçbir hareketin olmadığı çevredeki bataklıkların uçsuz bucaksız sessizliği. Valdithar başını savurdu ve dizginlerinin şıngırtısı çok yüksekti. Will, Leda'nın tuniğine bakıyordu.

Derisi diken diken oldu. "Kıyafetlerine bak.

Cyprian, Leda'ya bakarken değişmiş olan şaşkın bir ifadeyle döndü. Eğilme şekli, boynunun tuhaf açılı çizgisi, açık ağzı ve ıslak ve kırmızı tuniği sanki bir resmin netleşmesi gibiydi.

Will'in tüm vücudu tehlikeyle canlandı.

Cyprian atından inmiş, çamurun içinden ona doğru koşuyordu. Will, Leda'nın sağ gözünün köşesinde bir bataklık böceğinin gezindiğini gördü, Cyprian onu omuzlarından tuttuğunda zar zor rahatsız oldu. "Leda? Cyprian'ın yüzü inançsızlıkla doluydu. Kadının giysilerini kavrayan elleri kıpkırmızı kesilmişti. "Leda mı?

Will, damarlarındaki kan şimşek gibi çakarak etraflarındaki bataklığa baktı. Saldırgana dair hiçbir iz yoktu, sadece su ve otlardan oluşan boş bir manzara vardı.

Leda'nın cansız bedeni böcekleri çekecek kadar uzun süredir buradaydı, hiçbir Vekilharç yardımına gelmemişti ve ne bir mücadele ne de bir kavga belirtisi vardı. Saldırganlar da burada değildi. Korkunç bir önsezi hissiyle Will gözlerini kapıya kaldırdı.

Cyprian, 'Diğerlerine haber vermeliyiz,' diyordu. 'Onları uyarmalıyız, böylece bir devriye gönderebilirler-'

"Cyprian-!" dedi Will, ama çok geç kalmıştı, Cyprian kapıdan avluya doğru koşuyordu. Violet'e, "Durdur onu," dedi ama Violet'in yüzündeki hastalıklı boş ifade anlamadığını gösteriyordu. *"Durdurun onu*. Kendine gelir gibi oldu ve anlamamış olsa bile, ikisi de

atlarından inerek Cyprian'ın peşinden koştular ve onunla birlikte kapıdan geçmek için tam zamanında geldiler.

Avluya üç adım kala Cyprian'ın durduğu yerde durdular ve Will'in korkuları bile buna benzemiyordu.

Bu bir katliamdı.

Kimsenin savaşmadığı bir savaş alanı. Tüm Vekilharçlar sanki bataklıkların boşluğu duvarlara nüfuz etmiş gibi sadece şekillerden, cansız hiçlik yığınlarından ibaretti. Rüzgârda bir kalkıp bir inen tek yıldızlı sancak dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Gözleri geri çekildi; midesi kazındı. En yakındaki ceset iki adım ötedeydi; parçalanmış, tanınmaz haldeydi, taşın üzerine yayılmış korkunç bir şekilden başka bir şey değildi.

Burada güvendesiniz, demişti Yaşlı Vekilharç. *Bu duvarların içinde kimse bize meydan okuyamaz.*

"*Hayır*," dedi Cyprian ve Will'in zihni şimdiki zamana geri döndü. Cyprian'ın buruşmuş yüzünü ve onun ötesinde, tepelerinde yükselen duvarları, onlara bakan pencereleri, üzerlerine çevrilmiş yüzlerce ok yarığını ve mazgalları gördü.

Will hemen, "Onu geride tutun," dedi, çünkü güvende değillerdi. Hiçbir yer güvenli değildi ve saldırganlar salonun herhangi bir yerinde olabilirdi. 'Violet, o-'

Violet, Cyprian salona doğru koşmaya başlamadan hemen önce onu tuniğinden yakaladı.

"Bırakın gideyim. Onlara yardım etmek zorundayım. Bırakın *beni*-' Cyprian ona karşı umutsuzca mücadele ediyordu, ama kadın ondan daha güçlüydü, sırtı duvara çarpana kadar onu sıkıştırdı, sonra onu çıkıntılı taş bloklar arasındaki küçük, gölgeli bir alana sıkıştırdı ve orada tuttu.

Will, kafasının içinde ona avluya dönmemesi için bağıran sesi duymazdan gelerek onu takip etti. Dokuz ay saklandığı yerden gelen ses.
"*Kaç*" diyen ses.

"Beni dinle. Dinle. Will sesini alçaltarak, kendisine öfkeyle bakan Cyprian'a bir şekilde ulaşmaya çalışıyor, nefes nefese kalıyordu. "Bunu kimin yaptığını bilmiyoruz. Hâlâ burada olabilirler. Tehlikedeyiz. Öylece içeri dalamayız.

"Evim saldırıya uğradı. Cyprian kelimeleri tükürdü. "Tehlike neden umurumda olsun ki?

"Çünkü geriye kalan tek Vekilharç sen olabilirsin," dedi Will ve Cyprian'ın bembeyaz kesildiğini gördü.

Ve sonra her şeyi içine çektiğini gördü: her şeyin sessizliği; elle tutulur, baskı yapan sessizlik; duvarlar insansız; merdivenlerin tepesindeki kapılar açık. Başlarının üzerinde bir sancak, hiçbir Vekilharcın sahip çıkmaya gelmediği ölülerin üzerinde bir korku gibi dalgalanıyordu.

Bir avcının yere attığı bir çift kesilmiş tavşan gibi,
Üç Steward sollarında bir adım ötede çarpık şekiller içinde yatıyordu. Cyprian tam önünde çatlamaya başladı.

Onlar ölmedi. Kimse Salon'a giremez. Kimse-' Will onu
omuzlarından tuttu. "Steward, eğitimine devam et!
Cyprian'ın onunkilerle buluşan gözleri boştu, sanki Cyprian'ın kendisi orada yokmuş gibi.

Yaşlı Vekilharç ile aylarca meditasyon yapmak ona hiç yardımcı
olmamıştı.
Ama şimdi Will onun sözlerini başka birine söylüyordu. "Nefes al, zihnini toparla. Ve sonra, "Tekrar.

Cyprian bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Her zaman mükemmel bir çömez olmuştu, kendini herkesten daha çok adamış ve daha disiplinliydi. Şimdi Steward eğitimine başvurdu ve Will onun fiziksel olarak kendini yeniden kontrol etmesini izledi.

"Şimdi bana bak," dedi Will ve Cyprian'ın gözleri yeşil halkalar halinde açıldı. Kenarları hâlâ biraz boştu - ama o yine Cyprian'dı.

'Hayatta kalanlar varsa, onları bulacağız,' dedi Will. 'Ama bunu yapmak için kendimizi hayatta tutmamız gerekiyor. Bunu yapabilir misin? Cyprian başını salladı.

Cyprian, 'Emrimde başarısız olmayacağım,' dedi, kelimeler ham ama kararlıydı. "Eğitimim devam edecek.

Will yavaşça elini bıraktı. Sonra döndü ve baktı.

En son bir katliam evini elinden aldığında, duyguları yüzünden aptallaşan, tökezleyen, başkalarının ölümüne neden olan hatalar yapan o olmuştu. Artık biliyordu: yas tutma. Hareket et. Bir adımdan diğerine, işte böyle hayatta kalırsın.

Yanında Violet'in, "Sanki bir ordu buradan geçmiş gibi," dediğini duydu.

"Leda, Salon'daki en güçlü Vekilharçlardan biriydi. Cyprian'ın sesi gergin ama istikrarlıydı, hala inançsızlıkla doluydu. Her ikisinin de sözlerinin altında aynı korkunç soru yatıyordu:

Bu kadar Steward'ı ne öldürebilir?

Will'in gözleri cesetlerin üzerindeydi, gözleri açık ve kapıya doğru bakıyorlardı.

"Alarmı çalmadılar," dedi Will. "Kılıçlarını çekecek zamanları bile olmadı.

Dışarıda da durum aynıydı. Leda kapıda ölmüş ve surların içindeki insanlara hiçbir uyarıda bulunmamıştı. Burada her ne olduysa bir salon dolusu Vekilharç'ı hazırlıksız yakalamıştı.

Will, "Bu saldırganlar hızlı ve güçlüydü," dedi, gözleri karanlık, esneyen bir mağara gibi açık kapılara doğru acımasızca kalktı. 'Kapıdan içeri girdiler ve sonra içeriye doğru ilerlediler. Biz de oraya gidiyoruz. Arkamda kalın, sessiz olun ve gözden uzak durun.

İçeride cesetler anonim bir aynılığa büründü, ancak bazı görüntüler akılda kaldı. Duvar apliklerinden birine kazığa oturtulmuş bir Steward. Bir çömlek parçasının yanında kopmuş bir el. Beyaz bir sütunun üzerinde kan lekesi.

Will önden gitti, sanki her şeyi ilk o görerek diğerlerini bir şekilde koruyabilirmiş gibi. Cyprian onu takip etti, tanıdığı kişilerin cesetlerinin üzerinden geçerken yüzünde kararlı bir ifade vardı. Violet arkadan geldi.

Etraflarındaki koridorlar sessizdi. Ses yoktu. İlahi yok. Çanlar çalmıyordu. Işığın olmamasıyla birlikte en ürkütücü kısım da buydu. Orada burada hâlâ meşaleler yanıyordu ama birçoğu devrilmiş ya da sönmüştü, bu yüzden koridorlar karanlıktı ve sadece titrek ışık parçaları vardı. Bir keresinde, bir yer döşemesinin üzerine devrilmiş bir meşale gördüler, yerde ve duvarın bir kısmında ateş yanıyordu. Violet onu söndürmek için hızla hareket etti.

Daha derinde, gerçek savaşın ilk işaretlerini gördüler. Burada Vekilharçlar kılıçlarıyla ölmüştü, hepsi tek bir yöne bakacak şekilde basit düzenler halinde duruyordu. Kimse kaçmaya ya da kaçmaya çalışmamıştı. Yerlerini korumuş ve savaşmışlardı. Cesur ve güçlüydüler ve hayatlarının her günü savaşmak için eğitim almışlardı. Ama hiçbir şey fark etmemişti.

Will bir köşede, "Bu taraftan," dedi. Nereye gideceğini sormasına gerek yoktu. Ölülerin yolunu izliyor, Salon'un ortasındaki karanlık bir kalbe doğru yönlendirildiğini ya da orada ne bulabileceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Bu onu büyük salonun kapısına getirdi.

Violet avuçlarını oyulmuş metale dayayarak onları açmaya çalışmak için ileri doğru adım atmaya başlamıştı bile. Müthiş gücüne rağmen kımıldamadılar. "İçeriden barikatlanmışlar.

Cyprian, "Demek ki içeride biri var," dedi.

Will, Cyprian'ın aptalca bir şey yapmasını engellemek için bir adım öne çıktı ama kapıya dönüp yumruğuyla vurmaya başlayan Violet oldu. "Hey! Hey oradaki!

"Violet! Will onun bileklerini yakaladı ama bu, pirinç kapılara vurulduğunda koridorda yankılanan büyük bir gümbürtü yaratmadan önce olmadı.

Ses sessizliğe gömüldüğünde üçü de donakaldı ve sanki korkunç bir yaratık sesi takip ederek bulundukları yere gelebilirmiş gibi beklemeye başladılar. Will sessizlikte kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Ama koridorlardan cevap veren bir ses gelmedi, onlara doğru fırlayan bir saldırgan yoktu... ve etraflarına koyu bir sessizlik çöktüğünde, her biri kapılara baktı.

Çünkü büyük salonun içinden de ses gelmiyordu.

"Tekrar deneyeceğim," dedi Violet ve sonra iki çocuğun da telaşlı bakışları arasında, "Daha sessiz," dedi.

Bu kez omzunu kapılara dayadı ve tüm ağırlığını kapıların arkasına verdi, ama gücü bile onları yerinden oynatamadı. Nefes nefese kapıdan ayrıldı.

Will, "Belki pencerelerden biridir," dedi.

Tam olarak pencere sayılmazlardı, daha çok yüksek ince yarıklar gibiydiler ama Violet başını kaldırıp başını salladı ve gözlerini onlardan birine sabitledi. "Bir araca ihtiyacım olacak.

Cyprian kendini duvara yaslayarak sırtını bir adım haline getirdi. Violet üç adım koştu, sonra Cyprian'ın sırtından fırlayarak çıkıntılı bir kemeri yakaladı ve kendini daha da yukarı çekmeden önce kısa bir süre orada asılı kaldı. Pervazdan pencereye doğru sıçradı. İnce kenarlarını kavrayan Violet kendini içeri attı, sonra da yere düştü. Ayaklarının pencereye çarpma sesini duydular.

diğer taraftaki taş.

Sonra o kadar uzun bir sessizlik oldu ki, Will'in midesi altüst oldu.

"Violet?" diye seslendi sessizce, tam kapının aralığından.

Hiçbir şey.

"Violet?

İyi misin? Orada mısın? Gitmiş olamaz. Güçlüydü.

Ama Komiserler de güçlüydü.

Kalbi küt küt atarken, tekrar seslenmek için ağzını açtığında, onun kısık cevap sesini duydu. "Buradayım! Kapıları açıyorum.'

Kapılar hemen açılmadı. Will bunun yerine, taş üzerinde çekilen tahtanın ağır kazıma seslerini duydu. Bu uzun dakikalar boyunca devam etti.

Sonunda,

Kapıların muazzam metal mandal kirişleri kaldırıldı ve Violet kapıları içeriden çekerek açtı.

Onu bu kadar uzun süren şeyin ne olduğunu hemen anladı.

Vekilharçlar büyük salondaki her mobilyayı kapılara doğru iterek barikat kurmuşlardı. Sandalyeler, şamdanlar, duvar halıları, kaidelerinden koparılmış heykeller, hatta her zaman kımıldamaz görünen uzun masa bile. Sadece dört boş taht sağlamdı.
taştan kesilip çıkarılacak kadar büyük.

Violet mobilya parçalarını teker teker sürükleyerek uzaklaştırmış, böylece etrafında işe yaramaz bir çember oluşturmuşlardı. Nefes nefese kalmıştı, saçları terden ıslanmıştı, gözleri çukurlaşmıştı. Ve titriyordu, efordan değil, odanın bastıran dehşetinden. Will, devrilmiş bir sandalyenin yanında, onun kustuğu yeri gördü.

Cyprian onun yanında ön kolunu ağzına ve burnuna bastırdı. Oda taze et kokuyordu, tıpkı bir kasap dükkânı gibi, yoğun bir kan ve açıkta kalan yağ kokusu.

Will taşın içine doğru yürüdü. Ayağının altındaki taşın yapışkanlığını hissedebiliyordu. Baktı ve nefesi boğazında tıkandı.

Son Vekilharçlar da burada, hayalet gibi beyaz sütunları olan büyük salonun uzun ve karanlık kısmında yerlerini almışlardı.

Ve arkalarında, korumaya çalıştıkları acemi erler ve yeniçeriler. Emery'nin iki adım önünde yatan Carver, kendisi düşmeden saniyeler önce onun düştüğünü görecekti. Beatrix en önde, kendisinden on yaş büyük Steward'larla birlikte savaşmak için kendini öne atmıştı. Bu sabah hepsini Ruthern'e saldırmaya hazırlanırken görmüştü.

Will, "Simon," dediğini duydu ve sonra: "Katherine onun iş için Londra'da olduğunu söyledi.

"Bunlar Vekilharçlar'ın en büyük savaşçıları," dedi Violet. "Simon'ın ordusu bile onları kendi salonlarında yenemez.

"Bir ordu değildi," dedi Will. "Kapılardan geçebilen bir şeydi.

Leda'yı gördüğü anda anlamıştı bunu, saf ve sevinçli bir şekilde Salon'a döndüklerinde anlayışları kırılmıştı.

"Hayır," dedi Cyprian.

Will, 'Kapılar kilitliydi,' dedi. 'Düşman ölüsü yok. Sadece Vekilharçlar var. Burada ve koridorlarda sadece Vekilharçlar var.

Cyprian, sanki Will hiç konuşmamış gibi, "Hayır," dedi. 'Bu bir saldırıydı. Devam edeceğiz. Hayatta kalanlar varsa, onları buluruz. Sen de böyle demiştin.

Birbirlerine baktılar, Cyprian'ın yakışıklı yüzü inatçı çizgilerle belirlenmişti, Will ise korkunç bir bilgiyle doluydu.

"Gözden kaçan odalar olabilir," diye gönüllü oldu Violet hemen. "Ya da kalede saklanılacak yerler.

Uçsuz bucaksız, bomboş kalede, yıkık dökük merdivenlerle ve yaşamış, ölmüş ve toza karışmış insanlar tarafından inşa edilmiş, ziyaret edilmemiş odalarla dolu yerler. Will nereye gitmeleri gerektiğini biliyordu, kasvetin kalbine.

"Ağaç Odası," dedi. "Yaşlı Vekilharç bir keresinde bana buranın eski zamanlarda Karanlık güçler Salon'a saldırdığında son sığınak olduğunu söylemişti.

"O zaman gidiyoruz," dedi Violet.

Will duvar apliklerinden birinden oluk gibi akan bir fener aldı. Dikkat çekmenin tehlikeli olduğunu biliyordu ama ya öyle yapacaktı ya da karanlıkta el yordamıyla ilerleyecekti.

Büyük salondan çıktıklarında daha az ceset vardı ama korkunç bir şeye yaklaştıkları hissi daha güçlüydü. Meşaleden çıkan alevler çok gürültülüydü, keten çırpmaya benzeyen bir ses.

Yaşlı Vekilharç ile antrenman yapmak için her gün buraya gelirdi. Ama ürkütücü, titrek karanlık koridorları yabancı kılıyordu. Bildiği kadar sessiz kalarak yavaşça ilerledi. Yanlarından geçtikleri birkaç cesede, ne kadar taze olduklarını görmek gibi korkunç bir amaçla baktı. Ne kadar yaklaşırlarsa, öldürülenler o kadar taze oluyordu.

Her şeye hazırlıklı olduğunu düşünmüştü ama Ağaç Odası'na giden odaya vardığında midesi bulanarak durdu.

Salon'un başka yerlerinde gördükleri, Vekilharçların kılıçlarını bile zor çekecek kadar çabuk öldürüldükleri sahneler gibi değildi.

Bu bir şampiyonun son direnişiydi.

Oda yerle bir olmuştu; Will'in bir anda kaldıramayacağı bir yıkım. Molozlar, çatlamış duvarlar, parçalanmış döşemeler: Kalenin bazı kısımlarını yerle bir edebilecek kadar korkunç bir güç, burada onu durdurmaya kararlı tek bir rakibe karşı savaşmıştı.

Adalet, Salondaki en iyi dövüşçüydü ve saldırganı odayı paramparça etmiş, duvar halılarını parçalamış, mobilyaları parçalamış, hatta ona ulaşmak için taşları devirdi. Yıkımın büyüklüğüne bakılırsa, Adalet saldırganı karşısında bir süre dayanabilmişti.

Gözleri görmüyordu, uzaktaki bir kâbusa sabitlenmişti. Eli hâlâ kılıcının üzerindeydi. Will, White Hart'ta Adalet'in güven verici varlığıyla uyandığı anı hatırladı. Adalet her zaman neyin doğru olduğunu biliyor gibiydi. Bir lodestar. Gece boyunca size rehberlik edecek biri.

Violet onun yanında diz çökmüştü. Sanki onunla konuşabiliyormuş gibi adını söylüyordu. Akmayı durduran kanı durdurmak ya da sadece soğuk olan yerde biraz sıcaklık bulmak istercesine ellerini vücuduna bastırıyordu.

Will kendini amansızca Ağaç Odası'nın kapılarına bakarken buldu.

Adalet kazanamayacağını herkesten daha iyi bilirdi ama yine de savaştı. Düşmanı geciktirmek. Onu geciktirebildiği kadar geciktirdi.

Will'in kapıları zorlamak için Violet'in gücüne ihtiyacı yoktu. Kapılar zaten açıktı.

İçeri tek başına girdi.

Ağaç Taşı karanlıktı. Ölü, kırılgan dalları Will'in başarısızlıklarının bir kanıtı. Burada ne parlayan bir ışık, ne tatlı bir alıç kokusu, ne de yumuşak bir beyaz çiçekler. Bir zamanlar canlı olan ölü bir şey. Will'in odayı aydınlatmak için meşaleyi kaldırması gerekti, acı bir ironi.

Ama aradıkları düşman buradaydı, zifiri karanlık şekli herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkmıştı. Ağaç gibi ölüydü. Ama arkasında bir beden bırakmamıştı, sadece duvara kazınmış bir iz bırakmıştı.

Ona bakmak, hiçbir ışığın kaçamayacağı en karanlık çukura bakmak gibiydi. Karanlık ve doğal olmayan bir şekilde odanın üzerinde yükseliyordu, herhangi bir insandan daha uzun, canavarca ve çarpıktı. Salonu yok eden yaratıktan geriye kalan tek şey buydu.

Marcus.

Arkasında, Cyprian'ın korkunç bir ses çıkardığını duydu. Cyprian onu iterek geçerken Will hafifçe tökezledi. Cyprian yanmış taslağa baktı ve sonra sanki ona dokunarak bir şekilde kardeşine dokunabilecekmiş gibi ellerini üzerine koydu. Parmakları kıvrıldı ve aşağı doğru kaydı,

Diz çökmüş, çaresizlik içinde başı öne eğilmişti. Tek bir rahatsız edici an için, o ve kardeşi bir gibi göründüler: bir Vekilharç ve onun duvara düşen gölgesi.

Will tekrar kapıya döndü. Meşaleyi kaldırdığında, yüzyıllar önce karanlıkta korkuyla bekleyenler tarafından kapıların üzerine kazınmış kelimeleri gördüğünde, ikinci bir korku dalgası içinden geçti.

O geliyor.

"Yaşlı Vekilharç onu savuşturdu," dedi bir ses ve Will döndü.

Gölgelerin arasından bir figür çıkıyordu. Kalbi göğsünde çarparak, yüzü gözyaşı çizgileriyle kaplı, giysileri yırtık ve lekeli, Yaşlı Vekilharç'ın yeniçerisi Grace'i tanıdı. Arkasında ikinci bir yeniçeri - Sarah, yüz ifadesi kederliydi.

"Şimdi ölüyor," dedi Grace. 'Eğer onu görmek istiyorsan, gel. Fazla vaktimiz kalmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ODA küçüktü, yükseltilmiş taş üzerine bir palet serilmişti. Birisi mekânı ısıtmak için tek bir mangal yakmış ve onu ince bir battaniyenin altında yattığı yere yaklaştırmıştı. Yüzü çökmüştü, teni neredeyse saydamdı. Will ne bekleyeceğini bilmiyordu ama ne kan ne de yaralanma izi vardı, sadece beyaz saçları paletin üzerindeydi ve göğsü yavaşça inip kalkıyordu.

İstendiğinden emin değildi. Kapı aralığından, Grace ve Sarah'nın bir görevli edasıyla onun etrafında dolaşmalarını izledi. Cyprian gümüş bir tunik giymiş, sade bir figür olarak o ana uyum sağladı. Bir acemi oğlan ve iki yeniçeri: Üçü de buraya aitti. Will, Yaşlı Vekilharç'ı görünce göğsü sıkışsa bile, kendini davetsiz misafir gibi hissetti. Violet onun yanında duraksadı, ikisi de Vekilharç'ın kederli özel bir anında dışarıdan gelenlerdi.

Grace sessizce, 'Son çok yakın,' dedi. 'Kavga sahip olduğu her şeyi aldı.

Kadının nefes almakta ne kadar zorlandığını görebiliyordu. Bu hareket tamamen iradenin bir çabası gibi görünüyordu. Grace'in sözleri üzerine kıpırdandı ve "Will?" dedi. Sesi kurumuş kâğıt hışırtısından daha yüksek değildi.

"Buradayım," dedi Will ve iki adımda onun yanında diz çöktü.

Yakından bakıldığında yüzüne acı çizgileri kazınmıştı, sanki bir yanı hâlâ savaşa kilitlenmiş gibiydi.

'O kadar hızlı geldi ki... tüm hazırlıklarımız boşa gitti. Bizim kendi Güç arzusu bizi yok etti... savaşılamayan gölgeyi serbest bıraktı.

Will, 'Onunla dövüştün,' dedi.

"Onunla dövüştüm," dedi Yaşlı Vekilharç. 'Başka kimse yapamazken ben onunla dövüştüm. Nedenini biliyorsun.

Biliyordu. Gölgeleri öğrendiğinden beri biliyordu.
Anların kaleydoskopu, hepsi birlikte gerçeğe koşuyor. Elindeki titreme. Mumluk tam içinden düşecekmiş gibi görünüyordu. Salon'daki toplantılara sık sık katılmayışı ve Jannick'in bahaneleri.

"Dönüyorsun," dedi Will.

Arkasındaki diğerlerinin şok olmuş tepkilerini ancak yarı yarıya duyabildi. Yaşlı Vekilharç'ın romatizmalı gözlerine baktı ve onun acı dolu kabullenişini gördü. Hiçbir insan bir gölgeyi yenemezdi. Ama belki iki gölge birbiriyle boğuşabilirdi.

Ondan korkmuyordu ama belki de korkmalıydı. Teni o kadar inceydi ki neredeyse içini görebiliyordu; ve arada sırada, suyun altında hareket eden bir yaratığın anlık görüntüsü gibi, altında bir şeyler titreşiyor gibiydi.

'Onun gücü büyüktü,' dedi Yaşlı Vekilharç, 'ama içimdeki gölge daha büyük. Eğer dönüşseydim, bu dünyayı yönetecek kadar güçlü olurdum. Yine de Karanlık Kral'ın iradesinin kölesi olurdum. Şu anda bile kendi irademin azaldığını hissedebiliyorum... Sabah ilahisini tamamlayamadım ya da kılıcımın ucunu sabit tutamadım. Ama sizinle konuşacak kadar uzun süre kendim olarak kalmaya yetecek kadar iradem kaldı.

İradesinin hükümranlığı her nefeste, girip çıkarken, her ölçülü kelimede gücünden bir parça daha alıyordu. En yaşlı Vekilharçtı ve gölgesiyle en uzun süre savaşan oydu. Şimdi onun için, onlar için kendini bir arada tutarken büyük gücünü gösteriyordu.

"Geliyor Will. Hayatımı hazırlayarak geçirdiğim olaylar burada, ama onların gerçekleştiğini görmeyeceğim. Bu görev sana düşecek. Bir kez daha nefes nefese kaldı, gözleri karardı. "Senin arkandaki yıldız olabileceğimizi düşünmüştüm. Ama sonunda her şey eskisi gibi olacak. Karanlık Kral ve Leydi. Kadının beyaz saçları yastığa değdiğinde incecikti ve adam onun elini kendi elinin içine aldığında daha da güçsüz hissetti.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi - fısıldayarak. Ona en derin sırrını söylüyormuş gibi hissetti. Ona olan güveni, sona bu kadar yaklaşmışken, acı veriyordu. Onun zayıfladığını, her nefesinin bir öncekinden daha acı verici olduğunu görebiliyordu.

Simon'ın onu çağırmasına engel olmalısın. Çünkü artık çok yakın. Gölge Taşı ele geçirildi. Simon'ın tek yapması gereken Gölge Kralları serbest bırakmak ve Karanlık Kral'ı diriltip Leydi'nin soyunu sona erdirmek için ihtiyacı olan her şeye sahip olmak.

Gölge Taşı. Onu hatırladı, karanlık gücünü, Marcus'un duvardaki gölgesinden çok daha korkutucu olduğunu.

"Bir keresinde bana onunla savaşmam gerektiğini söylemiştin. Onun Ağaç Taşı'ndaki sözlerini hatırladı. *Vekilharçlar Simon'ı durdurmak için buradalar. Her ne pahasına olursa olsun, Karanlık Kral'ın dönüşünü engellemek için savaşacağız. Ama başarısız olursak, hazır olmalısın.*

'Sana savaşmanın birden fazla yolu olduğunu söylemiştim. Karanlık'ı durduracak güç senin içinde yatıyor Will. Buna inanmasaydım, seni bu Salon'a getirmezdim. Umarım seçimini yaptığında bunu hatırlarsın. Umarım beni hatırlarsın. Kızın eli kısa bir süre Will'in elini sıktı.

"Violet," dedi. Will, Violet'in irkilerek başını kaldırdığını gördü. Will ona ilerlemesini işaret etti ve geri çekilerek Yaşlı Vekilharç'ın yanındaki yerini almasına izin verdi. Bunu yaparken, Yaşlı Vekilharç gözlerini Violet'e çevirdiğinde bile titrek bir nefes aldı.

'Sen Işık'ın elinde kalan en güçlü savaşçısın. Senin içinde var Eski Aslanlar gibi gerçek bir Aslan ol... Çünkü senin iki yanında, babandan ve annenden Aslan kanı var.

"Annem mi? Violet'in çukurlaşmış gözleri karanlıktı.

'Gücünün sadece babandan geldiğini mi sanıyordun? Aslan'ın kaderinden korkuyorsun ama Rassalon'un Kalkanı'nı kuşanman gereken zaman da gelecek. Sakın korkma. Senin kanında İngiltere'nin cesur aslanları ve Hindistan'ın parlak aslanları akıyor. Sen kardeşinden daha güçlüsün.'

Violet başını salladı, solgun görünüyordu. Sonra, o geri çekilirken, Yaşlı Vekilharç son ismi söyledi.

"Cyprian.

Öne çıkma sırası Cyprian'daydı ve o da diz çöküp başını eğerek bunu yaptı. Büyüğünün önünde itaatkâr bir çömezin resmiydi. Mangalın ışığı tuhaf bir şekilde parlak görünüyordu.

'Sen Vekilharçların sonuncususun. Hatırlanacak bir tek sen kaldın. Yolun zor ve sınavların büyük olacak. Keşke seni rahatlatabilseydim... Bunun yerine senden bir şey daha istemeliyim.

Başını eğdiği yerden kaldırdı ve kara gözleriyle ona baktı. "Ne isterseniz, Yaşlı Vekilharç.

'Benim kalkan arkadaşım yok,' dedi. 'Yeminim baban içindi ve o öldü. Senden onun yerini almanı istiyorum. Will, Cyprian'ın ne istediğini anladığında yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. "Onun yapamadığını yap. Bırak geceye huzur içinde gireyim ve dinleneyim. Çünkü artık bir gölgeden başka bir şey değilim.

Elinde bıçakla öne çıkan Grace oldu.

Düz saplı ve düz bir bıçağı vardı. Cyprian ayağa kalktı ve bıçağı ondan aldı. Görevinden asla kaçmamıştı.

Yaşlı Vekilharç son bir kez ona baktı.

O anda bir şeyleri paylaşıyor gibiydiler: geçmiş ve gelecek; Vekilharç ve çömez; dünyadan göçüp gitmekte olan bir geleneğin parçası.

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanan Cyprian bıçağı kaldırıp indirdi ve bu sondu; kadın hareketsizdi ve gözlerindeki ışık sönmüştü.

'Cesetleri yakarız ve kapıları yeniden tahkim ederiz' diyen Cyprianus'tu. Bunu bıçağı kaldırdığında sahip olduğu aynı kararlılıkla söylemişti.

Yaşlı Vekilharç'ın küçük odalarında toplanmışlardı. Korkunç içeriğiyle devasa kale, kimsenin yüzleşmek istemediği bir gerçeklik olarak etraflarında beliriyordu. Meşe masanın ortasındaki mum titriyordu. Karanlık Salon'un dehşetiyle dolu bir sessizlik açıldı.

Cyprian, Yaşlı Vekilharcı öldürdüğünden beri konuşmamıştı. Beyaz tuniğinde kan vardı, ancak bunun Yaşlı Vekilharç'ın kanı mı yoksa koridorlarda kalanlara sürtünmekten mi kaynaklandığı belirsizdi. Daha önce, kasaları kontrol etmek için acımasızca gitmişti.

Yaşlı Vekilharç sol taraftaki kapıdan girilen bir odada yatıyordu. Grace ve Sarah onu bir kefenle örtmüş, beyaz keten bir çarşafın kenarlarını üzerine katlayarak onu dinlenmeye hazırlamışlardı.

"Onları yakamayız. Sarah bunu donuk bir sesle söyledi. "Çok fazla ceset var. Elleri tırnaklarının derisine battığı beyaz ve kırmızı yarım dairelerle kaplıydı.

"En azından onları saymalıyız," dedi Violet. 'Eğer ölüleri sayarsak... belki birileri kurtulmuştur, belki de saldırı sırasında salonun dışındaydılar...'

Sarah, "O sendin," dedi ve sözleri herkesi yeniden susturdu. Will her birinin yüzüne baktı. Onları korkunç pratikler bekliyordu. Cesetleri yakmak... onları nasıl toplayacaklardı ki? Birçoğu tanıdıkları insanlardı.

Yine de alternatif neydi? Salonu bir mezar gibi kapatıp çürüyen ölülere mi terk edecektik? Duvarların sessizliğe ve harabeye dönüşmesine, bataklığın içeri girmesine, zamanın antik dünyanın bu son parçasını da alıp götürmesine izin mi verecektik?

Hiç kimse Salon'dan vazgeçen, yüzyıllardır süregelen geleneği sona erdiren, Vekilharçların uzun nöbetinin sona erdiğini kabul eden kişi olmak istemiyordu.

Pratikliğin yanı sıra korku da vardı. Will, Yaşlı Vekilharç'ın derisinin altında titreşen yaratığı düşündü ve Vekilharçların ölülerini neden yaktıklarını anladı. Bir nefes çekti.

"Cyprian haklı," dedi Will. 'Neredeyse şafak sökmek üzere. Sıkı çalışırsak akşama kadar işimizi bitirebiliriz. Bir günlük iş. Bu kadarını hak ediyorlardı. "Bu zamanı ne yapacağımıza karar vermek için kullanacağız.

Gölge Taşı Simon'ın elindeyse yapabileceğimiz bir şey yok. Karşılarına çıkan soğuk gerçeği dile getirmedi. *Eğer tek bir gölge tüm bunları yapabiliyorsa, o zaman Gölge Krallara karşı ne şansımız olabilirdi ki?* Salondaki yıkıma bakınca Simon'ın elinde daha büyük bir güç olduğuna inanmak zordu. Ancak Marcus, Gölge Kralların korkunç gücü karşısında hiçbir şeydi.

Ani bir şiddetle Yaşlı Vekilharç'ı özledi. Ona yol göstermek için her zaman yanında olmuştu. Ne yapması gerektiğini bilirdi. Onun bilgeliğini, gücünü, nezaketini ve şefkatini özlemişti. Annesinin öldüğü geceden beri kendisine güvenmezken, onun kendisine güvenmesini özlemişti. *Söz veriyorum*.

"Kasa boş," dedi Cyprian. 'Temizlenmiş. Simon'ın adamları... Marcus'un peşinde. Sesi, kutsallığa yapılan saygısızlığın

Salonu yağmalayan yabancılar. Simon'ın adamları... *Damgalı adamlar*, diye düşündü Will. Marcus onların koğuşlardan geçmesine izin vermiş olmalıydı. Geri dönemeyecekleri düşüncesi hiç de rahatlatıcı değildi. İhlal yapılmıştı. "Gölge Taşı. Doğruluk Borusu... Tarikat'ın kutsal emanetleri, yüzyıllardır zarar görmekten korundu. Hepsi gitmiş.

"Hepsi değil," dedi Grace.

Bir duraklama oldu.

Will, Grace ve Sarah'nın sözsüz olarak bir şeyler konuştuklarını görebiliyordu.

Bir süre sonra Sarah, elleri kucağında gergin olmasına rağmen bir kez başını salladı. "Bir şeyi kurtarmayı başardık," dedi Grace ve şekilsiz bir Tuniğinden bir bohça çıkardı, yumuşak beyaz bir beze sarılmış cılız bir nesneydi bu.

Enkazdan kurtarılan tek bir eser. Will'in nabzı hızlandı. Kullanabilecekleri bir şey miydi? Savaşmalarına yardım edebilecek bir silah mı? Grace

Bohçayı açmaya başladı ve kadın kumaşın her bir köşesini geriye doğru çekerken, Will bütün nefesinin kesildiğini hissetti.

Koyu renkli bir mücevher gibi parıldayan, Vekilharçlar Kupası'ydı.

Kıvrımlı bir gövdeden, ters dönmüş bir çan şeklindeki kavisli bir içki kabına doğru yükseliyordu. Cilalı oniks rengindeydi ve dört taçla süslü bir şekilde oyulmuştu. Tabanın etrafında kıvrılan alev gibi kıvrılan yazıtta şunlar okunuyordu
Callax Reigor. Kralların Kupası.

İç, der gibiydi, Vekilharçları baştan çıkaran pazarlığı sunuyordu.
İç ve sana güç vereyim.

Cyprian sandalyesini masadan geriye iterken ani bir sürtünme sesi duyuldu. Grace'in önünde durmuş, onun üzerinde yükseliyordu.
Kupa'nın çağrısına doğrudan tepki veren Cyprian'ın yüzü buruştu.

Bir saniye sonra, Grace'in elinden tokatla aldı ve ağır bir çınlamayla yere çarptı, taşların üzerinden köşeye yuvarlandı, hareketsiz kalmadan önce bir an sallandı.

Will gözlerinin onu takip etmesine engel olamadı. Diğerleri için de aynısı geçerliydi; hepsi gözlerini ayıramadan ona bakıyordu.

Cyprian arkasına bile bakmadan kapıya doğru yürüdü.

Will onu dışarı kadar takip etti.

Yarı yarıya onu kovalamak zorunda kalmayı bekliyordu; ama yine de gidecek hiçbir yer yoktu. Cyprian, boş bir fıskiyenin bulunduğu ve duvarın uzaktan göründüğü küçük bir avluda durmuştu. Will, çeşmenin uzak tarafında duran Cyprian'ın sırtının gergin çizgisini, tuniğinin lekeli beyazını ve saçlarının uzun dökülüşünü gördü.

"Özür dilerim.

"Bunu sen yapmadın," dedi Cyprian. 'Bu suçu sen taşımıyorsun.

Bu sözler Will'in midesine bıçak gibi saplandı. Ne söyleyebileceğini düşünmeye çalıştı. Bowhill'de, çamurda tökezleyerek hayatta kalmaya çalışırken duymak istediği şeyi.

'Yalnız değilsin' dedi.

Ama bu doğru değildi, gerçekten değil. Cyprian kederinde ve acısında yalnızdı. Türünün son örneği olarak, içinde başka hiç kimseyle paylaşmadığı bir tarih taşıyordu.

Simon'ın yaptığı da buydu. Her biri yalnız kalana kadar onları yontmuştu. Onları bağlantılarından ve

Aile. Will, "*Kimseyi öldürmek istemiyorum.*" demişti. Ama değer verdiği insanlar hep ölüyordu. Simon öldürmeye devam etti.

Ve bunu durdurabilirdi. Bunu durdurabilecek tek kişi oydu.

Eğer yapmazsa, Simon alacak, alacak ve alacaktı, ta ki dünyada ona ait olmayan hiçbir şey kalmayana ya da ölmeyene kadar.

Bir adım öne çıktı. Cyprian'a onun için savaşacağını, bir anlığına kendini güvende hissettiği bu salon için savaşacağını söylemek istedi.

"Yalnız değilsin, Cyprian.

Cyprian'ın bedeninde bir titreme oldu ve hemen yatıştı. Vekilharç eğitimi, diye düşündü Will. Kolların ağrısa da bıçağın ucunu sabit tut.

"Ben de onlarla birlikte olmalıydım," dedi Cyprian. 'Ben de-'

Onlarla birlikte ölmeliydim. Will çınlayan kelimeleri neredeyse duyabiliyordu.

'Ben sonuncu olmamalıyım,' dedi. "Ben değil.

Vücudu sağlamdı ama sesi hamdı, sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Hayatını Steward mükemmelliğine ulaşmak için çabalayarak geçirmişti: kurallara uymak, eğitiminde üstün olmak, disiplininde kusursuz olmak ve

Artık hepsi gitmişti. Kuralları, gelenekleri ve Düzeni olmayan bir Vekilharç neydi ki?

"Yaşlı Vekilharcı duydun," dedi Will. 'Bir yıldız varken asla gerçekten karanlık olmaz.

Cyprian yüzünü Will'e döndü; uzun saçları ve eski moda giysileriyle buraya o kadar yakışıyordu ki, tıpkı eski ve güzel

bağlantı parçaları. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, Will'in sözleri içinde bir şeyleri derinden etkilemiş gibiydi. Sonra ifadesi kapandı.

Acıyla, "Yukarı bak," dedi. Will onun bakışlarını mazgallara kadar takip etti. Anlamaya çalıştı ama sadece dış duvarın boş çıkıntısını gördü.

Cyprian dönüp uzaklaşırken arkasından gelen Grace, "Bırak gitsin," dedi. 'O Salon'da doğdu. Onun bütün dünyası burasıydı. Onun da gözleri duvarlardaydı.

"Yukarı bak derken ne demek istedi? Will söyledi.

"Son Alev," dedi Grace. "Salon'un kuruluşundan beri yanıyor, Vekilharçlar için bir umut sembolü. Grace garip, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Will, Salon'daki ilk gecesinde penceresinden Alev'e baktığını hatırlıyordu; onun sıcak ışığı bir güvence, bir güvenlik işaretiydi. Korkunç, baş döndürücü bir hisle mazgallara tekrar baktı ve hiç ışık görmedi; sadece terk edilmiş mazgallar ve boş gökyüzü vardı.

Grace, 'Ve şimdi söndü' dedi.

Cesetleri temizlemek için iki gruba ayrılmak zorunda kaldılar: Will, Grace'le birlikte avluya giderken, Violet büyük salon da dahil olmak üzere koridorları ve iç odaları aldı. Cyprian ve Sarah da onunla birlikte gitti. Violet fiziksel olarak cesetleri tek başına taşıyabilecek kadar güçlüydü ama Will onun gözlerindeki boş bakışı görmüştü. Hiç kimse iç odalara ilk kez tek başına girmek zorunda kalmamalıydı.

Zihnini önündeki acımasız gerçekliğe zorladı. Cesetleri toplayın ve duvarın ötesindeki bir yere götürün. Kalabalık olan ana avludan başlamalı, ardından müştemilata ve ahırlara geçmeliydiler. Cenaze ateşi ana binalardan uzakta yakılmalıydı. Ateşten çıkan koku korkunç olurdu.

Grace'le fazla vakit geçirmemişti ama çok çalışkandı. Cesetleri kaldırmak için iki kişi gerekti. El arabası kullandılar. Ana avluyu temizlemek için on üç sefer yaptılar.

Grace onun yanındaki el arabasının bir kolunu tuttu ve itti. Zayıf yüzü ve zayıf vücudu, hatları oyulmuş gibi görünüyordu. Sarah'dan çok farklı tepkiler veriyordu; Sarah ürkmüş bir at gibi sinirli ve ürkek bir hal almıştı. Onları Yaşlı Vekilharç'ın emriyle bulan Grace'ti. Yaşlı Vekilharç ölmek istediğinde, bıçağı getiren Grace'ti.

Kısa bir süre dinlenmek için durduklarında konuşan Grace oldu.

"Senin için bir anne gibi olduğunu biliyorum.

"Yapma," dedi Will.

"Ben de yetimken beni yanına almıştı.

"Yapma dedim.

Sert sesi onunkinin üzerinden geçti. Sözleri bıçak gibi saplanıyordu içine. Onları susturmaya çalıştı. El arabasına, görevine odaklanmaya çalıştı. Bir adım sonra diğerine. Hayatta kalmanın yolu buydu.

"Pekâlâ," dedi Grace.

Ahırlara varmışlardı. Bu yolda yürümek ona o kadar tanıdık geliyordu ki bir an için neden burada olduğunu unuttu. *Farah*, diye düşündü, sanki her an patikadan çıtırdayarak gelecek ve atını şımarttığı için onunla alay edecekti.

Will ahırda, dalgaların üzerindeki parlak köpükler gibi koşan ruhani yaratıklar olan Steward atlarının hepsini tanıyacak kadar uzun süre çalışmıştı. Justice'in atı yüksek kuyruklu, gümüş rengi bir kısraktı. Will bir keresinde onu elmayla beslemişti,
Valdithar bakmıyorken. Yasadışı hissettirmişti. O da bunu kafasına takmış ve

Diğerlerine katılmak için koştururken, onlar da topuklarına vurup keyif için koşuyor, bir o yana bir bu yana dönüyor, bir balık sürüsünün uçuşan dönüşleri gibi zarifçe dönüyorlardı.

Ne gördüğünü anlaması bir anını aldı.

Gümüş ve inci, yumuşak kadife ağızlıkları ve ince bacaklarıyla Çamurlu tarlada, eridikten sonra kalan kar kümeleri gibi. Kuyrukları uzun, ipeksi sancaklar gibi toprağın üzerinde dalgalanıyordu. Artık rüzgâr arkalarında, kuyrukları havada ve yeleleri uçuşurken dörtnala koşmayacaklardı. Hareketsizdiler, umursamaz bir elin attığı gümüş paralar gibi etrafa saçılmışlardı.

Grace, "Onları kurtarmak için savaştı," dedi ve Will, Farah'yı gördü, yüzü kalkıktı, kılıcı elinden düşmüştü. Ölmüştü elbette. Onları kurtaramamıştı. Elinden geldiğince çok savaştığını düşündü. Herkesin öyle yaptığını sanıyordu.

Will bitkin bir halde, on iki dev odun yığınına ve üzerlerinde yatan şekillere baktı. Bulabildikleri tüm yakıt ve çıra stoklarını bir araya getirmişlerdi - odun yığınlarından yırtık askılara, giysilerden parçalanmış mobilyalara kadar - katran ve zift için cephaneliği, yağ için de mutfakları yağmalamışlardı.
Ateşler muazzamdı. Onları inşa etmek neredeyse cesetleri toplamak kadar uzun sürmüştü.

Gece karanlığında çalışmışlardı. Duvarların ötesinde ama koğuşların içinde kalan ürkütücü bataklık karanlıktı. Ellerindeki meşaleler tek ışıktı.

Herkesin yüzündeki kiri ve yorgunluğu, gözlerinde dans eden turuncu ışığı görmek yeterliydi.

Will, Vekilharç cenaze geleneklerini bilmiyordu ama bunun bir tören olduğunu, beyazlar içindeki Vekilharçlardan oluşan bir falanksın cesedi aleve taşıdığını, Yüksek Yeniçeri'nin ritüel cümleleri söylerken, Salon'un alay düzeninde onu izlediğini hayal etti.

Bunun yerine, beşi de soğukta bir araya toplanmış bir şekilde duruyordu. Kelimeleri söyleyecek kimse yoktu. Cyprian uzun, titrek bir nefes aldı ve öne doğru bir adım attı.

Will onun ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı. *Beni yanına aldın ve bunun için öldün. Onca yıl savaştın... Bunu yaptın çünkü başka kimse yoktu. Elinden geldiğince ışığı yanık tuttun.*

Çok şey kaybedildi: hayatlar sona erdi ve onlarla birlikte dünyadan sonsuza dek silinecek bilgiler de.

"Geceye ışık olarak gir, gölge olarak değil," dedi Cyprian. Üstünde gökyüzü yüksek ve soğuktu, uzak yıldızlar saçılmıştı. "Bir daha asla karanlıktan korkma.

Cyprian elini uzattı ve meşalesini ateşe tuttu.

Ateş, saz çıraların arasından hızla geçerek dalları ve örtülerin kumaşını kavuruyordu. Will, yanında Violet'in, Adalet'in mezar taşına oyulmuş bir şövalye gibi yattığı, kılıcının sarılmış bedeninin üzerine yerleştirildiği odun yığınına doğru ilerlediğini gördü. Will cesaretini kaybetmeden önce, önündeki saz yığınına doğru ilerledi.

Sıcaklık muazzamdı, ateşlerin her biri yanıyordu, dev alevler gökyüzüne yükseliyordu. Kendi yanaklarını haşladı, boğazı yoğun dumandan boğuldu, gözleri yandı.

Kamışı yakarken Yaşlı Vekilharç'ın yüzüne bakıyordu ve
Geri çekilirken ona, alevi yansıtan gözlere ve sonra kırışıp kararmış küle dönüşen alevden bir yüze bakmaya devam etti.

Yüzlerce yıl boyunca Vekilharçlar nöbetlerini tutmuşlardı. Onlar hatırlayanların sonuncusuydu, yüzyıllar boyunca özenli bir gelenekle yıldızı taşıdılar.

Artık yıldızları alevdi; güçleri alevdi; kaderleri alevdi; ve hatırladıkları her şey titreyecek ve soğuyacaktı.

Geriye bir tek biz kaldık. Will diğerlerine baktı: Yüzü gözyaşları ve isle kaplı Sarah; yanında, elini tutan Grace; Adalet'i bulduğundan beri gözleri yırtılmış gibi görünen Violet; her şeyini kaybetmiş olan Cyprian. Hiçbiri Karanlık Kral'a karşı bir savaşa liderlik edecek eğitime sahip değildi. *Geriye bir tek biz kaldık. Ve yeterli değiliz*.

Karşılaştıkları mücadele muazzam görünüyordu. Sadece Simon değil, yapabileceği her şey, dünyada iyi olan her şeyi alıp küle ve yıkıma dönüştürme gücü. Şimdi elinde Gölge Taşı ve Gölge Kralların gücü vardı ve ona karşı savaşacak Vekilharçlar da yoktu.

Gölge Krallar, zayıflamış Vekilharç kanından yeni yaratılmış bir gölge olan Marcus'a hiç benzemeyecekti. Gölge Krallar çok daha yaşlı ve güçlüydü, büyük gölge ordularının komutanlarıydı ve Will onların o Taş'ta nasıl hissettiklerini hatırlıyordu. Dışarı çıkmak istemişlerdi.

O eski günlerde de böyle miydi? Karanlık Kral'ın güçleri zafere doğru ilerlerken dünyadaki ışıklar birer birer sönüyor muydu?

Ateş kükrüyor, alevlerine baktıklarında onları cüceleştiriyordu ve uçsuz bucaksız ve sonsuz görünen bir savaşa karşı hiç bu kadar küçük ve yalnız hissetmemişti.

Bu anı bozan Cyprian oldu, bir kolunu yüzünde gezdirdi ve yanmayan meşalelerden birini aldı. En yakın ateşe sapladı ve alevlerin ucunu yutmasına izin verdi. Kolunu geri çektiğinde, cenaze
Ateş, odun yığınından meşaleye aktarılmıştı. Alevi aldı ve kararlı bir şekilde duvara doğru yola çıkarken havada tuttu.

Will, Violet'la kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra diğerleri de arkasından onu takip etti.

Cyprian'ın turuncu bir ışık çemberi altında boş mazgallar boyunca yürüdüğü duvarın üzerinde rüzgâr daha keskin ve soğuktu. Bir yerde durdu Altı ayak genişliğinde, içi kararmış ve kömürleşmiş devasa bir demir kap. Will, sönmüş ateşin kömür ve kül kokusunu alabiliyordu; asidik, topraksı ve soğuktu, sürekli yanan bir ateşin kalıntılarıydı.

Yanmak için oduna ihtiyacı yoktu; Will bunu Yaşlı Vekilharç'ın anlattıklarından ve aynı zamanda içindeki bir içgüdüden biliyordu.

Eskiden iki Vekilharç onu korur, demir çanağın iki yanında nöbetçi gibi durur, yüzyıllardır nöbet tutarlardı. Çünkü bu, Vekilharçların Son Alev adını verdikleri kadim işaretti.

Cyprian meşalesini kaldırarak üzerinde durdu. Will ve diğerleri onun etrafında toplanmış, alev alev yanıyordu. Yansıyan ışıkta Cyprian'ın nefes alış verişi kesik kesikti ama yeminini ederken sesi netti.

"Ben Vekilharçların sonuncusuyum," dedi. 'Ve bu alev benim sözümdür: tek bir yıldız varken, hala ışık vardır.

Meşalesini fenerin çanağına fırlattı ve fener alev aldı, giderek daha da parlaklaşan bir aleve dönüştü. Will, bunun bataklıklar boyunca görülebilen bir ışık olduğunu, Simon'a, geçmişteki ve gelecekteki Vekilharçlara bir mesaj olduğunu ve onları eve götürdüğünü hayal etti.

Ancak çok sonra salonun altındaki hücreleri kontrol etmeyi düşündüler ama James gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

KARANLIĞA DÜŞMEK... Bu onun en büyük korkusuydu. Ve ben onu bununla baş başa bıraktım.

Violet, Adalet'in sözleri kulaklarında çınlarken siperlere doğru ilerledi. Dışarı çıkmak, soğuk, yüksek duvarda yalnız kalmak istemişti ama kendini Alev'e, onun muazzam sıcaklığına ve ışığına çekilmiş buldu. Bir kıvılcım patlaması boş dişli mazgalları aydınlattı ve onlardan birinde bir yer buldu, sırtında alevin sıcaklığıyla kara bataklıklara bakıyordu. Tek bir düşünce onu buraya, duvarın kenarında durmaya, hızlı hızlı nefes almaya, ellerini yumruk yapmaya itmişti.

Burada olmalıydım.

Güçlüydü. Çok hızlıydı. Yapabileceği bir şey olmalıydı, yardım edebileceği bir şey, bir şey-

Diğerleri kapı bekçisindeydi, dördü bir odada derme çatma paletlerin üzerinde ellerinden geldiğince uyuyorlardı. Yeni bir saldırı ihtimaline karşı kapıya yakın olmaları gerektiği konusunda anlaşmışlardı ama gerçek şu ki kimse geceyi boş salonda geçirmek istemiyordu. Geçit bekçisinde bile gözlerini kapatamamış, gecenin karanlığında dışarı çıkmak için kendini zorlamadan önce tamamen uyanık yatmıştı.

Adalet onun hayatını kurtarmıştı. Bu onun için yaptığı ilk şeydi, daha birbirlerini tanımadan önce onun için bir kurşun yemişti.

Belki birbirimize göz kulak olabiliriz.

Ona söylediği son sözler. Sonra da onu en büyük korkusuyla tek başına yüzleşmesi için terk etmişti.

Onun yokluğunu bir boşluk gibi hissediyordu. Adalet herkesi ayakta tutan bir kaya gibiydi. Eğer burada olsaydı, ne yapacağını bilirdi. Ona sanki-

Bir kardeş. Bunun ironisini kalbinin etrafındaki acı verici bir bant gibi hissedebiliyordu. Kardeşi, Simon'ın damgasını taşıyan ve onu öldüren bir Aslan'dı.

Komiserlerin payı.

Bir Aslan burada olmalıydı. Bir Aslan Işık için savaşıyor olmalıydı. *İki tarafta da Aslan kanı var*, demişti Yaşlı Vekilharç. Savaşamayacaksa bir Aslan ne işe yarardı ki?

Arkasından gelen ayak sesiyle kalbi küt küt atarak döndü. Ama bu sadece Grace'di, soğuğa karşı onu korumak için omuzlarına bir şal gibi sarılmış bir battaniyeydi. Violet'in yanında durdu ve ona doğru eğildi.

Kollarını siperlere dayamış, kolyesi göğsünden sarkıyordu. "Uyuyamadın mı?" dedi Grace.

Bu bir soru değildi. Violet alevin ışığında Grace'in profilini, yüksek, pürüzsüz kaşlarını ve uzun, zarif boynunu görebiliyordu. Orada Grace'in gözlerinin altındaki kırışıklıklar sabahtan beri oradaydı. Grace'in sesi yorgunluktan daha fazla donuklaşmıştı.

"Onu gördün, değil mi? Violet ona sordu.

Bu. Ne demek istediğini açıklamaya gerek yoktu. Hepsinin üzerinde asılı kalmıştı. Grace uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama Violet hem Grace'in hem de Sarah'nın karanlıktan ve kapıdaki gölgeden kaçıp aydınlığı tercih ettiklerini görmüştü.

"Bana sorabilirsin," dedi Grace uzun bir süre sonra.

"Sana sormak mı?" dedi Violet.

"Nasıl bir şeydi?

Violet ürperdi. Grace yüzyıllardır kimsenin görmediği bir şeyi görmüştü ve Grace dönüp ona kısa bir süre baktığında, o şey gözlerindeydi. Konuşan Grace'ti.

"Onunla savaşmanın bir yolu olup olmadığını bilmek istiyorsunuz. Eğer kandırılabilirse. Tuzağa düşürülebilir mi? Herhangi bir zayıflığı var mı?'

"Ve yaptı mı?"

"Hayır," dedi

Grace.

Violet ona baktı, yaklaşmakta olan dehşeti, savaşılamayacak amansız bir düşmanı hissediyordu. Grace'in daha fazlasını söyleyeceğini sanmıyordu ama sonra:

"Hava donmuş gibi soğuktu," dedi Grace. "Kapının üzerinde koyu bir lekenin yayıldığını gördük, siyah, bir delik gibi. Ama delikten *geçmiyordu*, o delikti. Yaşlı Vekilharç önümüze çıktı ve ikimize de geride durmamızı söyledi.

Grace'in çenesinde bir kas kıpırdandı, ancak gözlerini mazgalların ötesindeki gökyüzünden ayırmadı, sesi sabitti.

"İki karanlık kasırga gibi el ele tutuştular. Onu daha önce hiç dövüşürken ya da bu yönünün ortaya çıktığını görmemiştim. Bir an için, sanki iki gölge dövüşüyor gibiydi. Gölge çırpınırken ve çığlık atarken onu duvara doğru itti. Son bir çığlık atıp yok olana kadar onu orada tuttu ve duvarda sadece yanık izini bıraktı. Ve sonra düştü.'

Violet ağzının kuruduğunu, ellerinin tekrar yumruk haline geldiğini hissetti. *Burada olmalıydım. Savaşmalıydım.*

'En karanlık anlarında kralın ortaya çıkacağını sanıyordum. Vekilharçlar buna inanmıyor mu?" dedi Violet acı acı. "Kral'ı çağıracaklarına ve Kral'ın cevap vereceğine?

Grace ona garip bir şekilde bakıyordu, sanki bu sözler içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. Ama Grace'in tek söylediği: "Bunu Yaşlı Vekilharç'a sordum," oldu. Sarah benimle birlikteydi. Ağladı ve yalvardı. Yaşlı Vekilharç henüz çağrı yapma zamanının gelmediğini söyledi.

"Neden olmasın?

Boş siperlerdeki alev ışığı bir yükselip bir alçalıyordu, yüksek ve kırmızı. Ama onun ötesinde gece uzanıyordu, sonsuz gölge tüm toprağı kaplıyordu.

'Çünkü bu bizim en karanlık saatimiz değil,' dedi Grace. "O hala gelecek.

Violet'in içinde kocaman, sözsüz bir duygu kabardı, kenarları acı veriyordu. Bu sözlerde Yaşlı Vekilharç'ı ve hizmetlerine sadık nesillerce Vekilharç'ı duydu. Tüm bu insanlar ölmüştü, peki ne için? Simon'ın kendi gücü ve açgözlülüğü için mi?

Bağırmak, çığlık atmak istiyordu, öfkesi neredeyse her duyusunu bastırana kadar büyüyordu, düşman karşısında güçsüz hissediyordu ama her şeyden önce savaşmaya ihtiyacı vardı.

Kendini duvardan uzaklaştırdı.

Londra'ya iki saatlik bir yolculuktu ama Devon'u nerede bulacağını biliyordu, onun arka oda işlerini yaptığı sokak ve ara sokakları,

Simon'ın dünyanın dört bir yanından eserleri kendisine çekmek için kullandığı ağın bir parçası olan Simon için koleksiyonlardaki nesnelerle ilgili ipuçlarının peşine düştü.

Kapı açıldığında Violet bekliyordu ve Devon aşağı indi.
Sığ taş adımlarla ara sokağa girdi, başını karakteristik bir şekilde eğerek şapkasını aptal saçlarının üzerinden aşağıya doğru çekti. Ara sokağa iki adım kalana kadar onu görmedi ve o sırada kapı arkasından kapanmıştı.

"Nerede?" dedi Violet.

Sokak, binalar arasında bir yarıktı ve yağmur yağmaya başlamıştı. Islak olduğunun sadece yarı yarıya farkındaydı. En yakın gaz lambası Turnmill Sokağı'ndaydı ama ıslak kaldırım taşlarının gece parıltısını görebiliyordu. Sağındaki çürüyen kutuların karanlık şekillerini ve onu görebiliyordu, kasketinin altından bir saçak gibi sarkan soluk saçlarını görebiliyordu. Devon geriye doğru tek bir adım attı. Topuğu bir kaldırım taşının çamurlu çamurunda kaydı.

"Gölge Taşı nerede?" diye sordu.

"Neden arkadaşların Steward'lara sormuyorsun?

Ona vurdu.

Islak çamurun içinde dört ayak üzerine yığıldı, kısa yolculuktan sağ çıkan kasketinin altındaki beyaz saçları gözlerine dolanmıştı. Gülünç bir şekilde kaldırdığı eliyle başını tuttu. Sonra çenesini kaldırdı, dudaklarında kan çiçekleri açmıştı ve doğrudan ona baktı.

"Ah, doğru ya. Gülümsediğinde dişleri kırmızıydı, hastalıklıydı. 'Hikayen neydi? Seni kaçırdılar mı? O zaman öldüklerine sevineceksin, değil mi? Bütün o Steward kendini beğenmişliği toprakta çürüyor-'

Violet'in görüşü bulanıklaştı ve onu gömleğinin yakasından tutup yukarı sürükledi ve parmak eklemlerini etine geçirerek tekrar vurdu. Darbe bir yankılanmaydı, hastalıklı bir şekilde tatmin ediciydi. Başını bir yana savurdu, kasketini kafasından çıkardı ve sonunda - nihayet - ona karşı mücadele ediyordu, onu hiç görmediği kadar çıplak başlı, çamurlu kaldırım taşlarında debelenirken gözleri kocaman ve karanlıktı. Yumrukları gömleğinin ön kısmındaydı;
Onu çamurun içine kadar takip etmişti. Vücudu onunkinin üzerindeydi ve ağırlığıyla onu yere yapıştırıyordu.

"Kapa çeneni. Onlar iyiydi. İyiydiler ve sen onları öldürdün-'

"Onlardan biri olduğunu biliyordum," diye alay etti Devon ona. "Kardeşin buna inanmadı, sen onu terk ettikten sonra bile. Senin sadık olduğunu söyleyip durdu-'

"Bunu sen yaptın," dedi Violet. 'Sen ve babam, Tom'u da bu işin içine sürüklediniz.
Ona kancanı taktın. Bilseydi asla bunun bir parçası olmazdı-'

Devon'ın kasketi yoktu ama altında hâlâ kirli bir bandana vardı ve Devon ona öfkeyle, onu eşyalarından, soğukkanlılığından ve saygınlığından mahrum bırakma içgüdüsüyle bandanayı kaptı. Ve birdenbire onunla gerçekten savaşmaya başladı, umutsuzca bandanaya sarıldı, onu tutmaya çalıştı ve ilk kez gerçekten korkmuş görünüyordu.

'Kes şunu, bırak beni, bırak-'

Kadın bandanayı Devon'dan koparıp kenara fırlattı ve Devon korkunç bir çığlık attı, sanki sesi ondan da koparılmıştı.

Devon ona bakıyordu, kocaman gözlerinde dehşet vardı, alnı tamamen açıktaydı.

Tam ortasında bir deformasyon vardı, bandana tarafından gizlenmiş yumrulu bir şey. Bir an için neye baktığını anlayamadı.

Ona baktı - onun yanlışlığına, ıslak saçların altında grotesk bir eser; yarım santim çıkıntı yapıyordu. Devon'ın alnının ortasından çıkan, harap olmuş sedefli bir kütük.

Ara sokak gözden kaybolur gibi oldu ve elleri açılarak onu serbest bıraktı.

Onu cilalı siyah kutusundan çıkardığını hatırlıyordu: fildişinden uzun, düz bir asa, uçtan uca spiral şeklindeydi. Onu elinde tuttuğunu, ona duyduğu saygıyı, kalbinin atışını nasıl değiştirdiğini ve nefesini nasıl daralttığını hatırlıyordu. *Çoktan gitmişti. Artık çoktan gitmişti, sonuncusu parlaktı.* Dokunsal, fiziksel hissini hatırladı, geniş tabanın bir kenarı pürüzlüydü, sanki kısmen kesilmiş ve sonra kopmuş gibiydi. O bir bıçağın keskinliğini test eder gibi başparmağıyla o sivri fitile dokunmuştu.

Tüm boynuzlar arar ama asla bulamaz.

Şimdi onun kesilmiş uzvuna bakıyordu, kemik gibi kesilmişti, kesilmiş bir uzuvdu. "Sen - sen-

Hasta hissediyordu. Hasta olacaktı.

Devon ayağa kalkmaya, ondan uzaklaşmaya çalışıyordu ama yapamıyordu; çok yaralıydı, bileğinde ve omzunda bir sorun vardı, sırık gibi beyaz saçları yağmurda kafasına gümüşten çok çelik gibi yapışmıştı, kan yüzünden yavaşça aşağı kayıyordu.

'Neden bize söylemedin? Neden bize söylemedin-' Sözleri ağzından kaçtı. "Senin - olduğunu-

"Neden? Devon'ın sesi kanla kalınlaşmıştı. "Geri kalanımı koleksiyonuna katmak için mi?

"Yapmazdık," dedi Violet, "yapmazdık.

Kasketi çamurlu yumruğunda sıkıydı; sanki ona yardım edebilir ya da onu geride tutabilirmiş gibi kasketine sarılmıştı. Vurulmuş gibi yarı ayağa kalkarak, hafifçe tökezleyerek ondan uzaklaştı. Kadın onu bıraktı, hâlâ diz çökmüştü, pantolonunun dizlerinden sızan ıslaktı.

Justice'e boynuzu sormuş, o da insanların yaban domuzu mızrakları kullandıklarını, onları bağladıklarını, köpeklerle kovaladıklarını, topalladıklarını ve
ipler ve at etleri, çığlıklar.

Sokak kirliydi. Yağmur oluklardan taşarak patikayı kaplamış, çukurları çamur ve balçıktan oluşan bir kompostla doldurmuştu. Devon'a bulaşmıştı, yırtık gömleğinin altında göğsü inip kalkıyordu. Ona baktı ve duvarda bir duvar halısı gördü, renkleri solmuştu, beyaz
Boyun ve yelenin kıvrımları soluk kırmızıya karşı hâlâ görülebiliyor.

Çoktan gitti. Bunun sonuncusu olduğunu söylüyorlar.

'O zaman geri ver,' dedi.

Kendini çıktığı binanın merdivenlerine kadar itmişti ama daha ileri gidememişti. Bunu ikna ya da yalvarma için fazla kararlı bir sesle söyledi. Bir şeyi kanıtlamak ister gibi söylemişti. Will'e yalan söylediğini hatırladı. Simon'ın Vekilharçlara ne yaptığını hatırladı.

*Simon'*da olduğunu söylemedi. Fark eder miydi? Korna onda olsaydı, ona geri verir miydi? Devon'un kararlı ses tonunun gerçeği ortaya çıkardığını fark etti ve aynı düz sesle cevap verdi.

'Size kornayı veremem,' dedi.

O sırada Devon, bir tür acımasız ısrarla kendini ayağa kaldırmıştı. O da ayağa kalkmıştı. Siyah lake kutunun içine ilk baktığında ve içinde ne olduğunu gördüğünde olduğu gibi şimdi de kendini tutan oydu. Devon'ın bunu fark etmesinden nefret ediyordu.

"Sonra ne oldu? Boynumda bir zincirle beni salona geri mi sürükleyeceksiniz?" Bu, ona daha önce de olanları anımsatıyordu. Steward'lar onun bir Aslan olduğunu öğrenmişlerdi ve bu

boğazına takılmıştı. "Eğer gitmene izin verirsem," dedi Violet,

"Simon'a geri dönecek misin?

"Evet.

Elleri yumruk olmuştu. "Nasıl yapabildin? Ona nasıl hizmet edebildin?

"Nasıl yapabilirim ki? Devon ağzı kanla dolu bir şekilde güldü. 'Onun için savaşan Aslanlar. Aslanlarla dolu bir alan. Şimdi kemiklerimizi deşip camın altına koyan bir Düzen için savaşıyorsunuz. Başka kimin Komiserler koleksiyonlarını mı koydu?'

'Onlar öyle değil. Her şeyi çarpıtıyorsun.'

'Sen de benim gibisin,' dedi Devon. 'Biz aynıyız. Onlara benzediğinden daha çok bana benziyorsun. Bu senin kanında var.

'Ben senin gibi değilim. *Asla* Karanlık Kral için savaşmayacağım.'

Tekrar güldü, sesi çaresiz ve kısıtlanmamış bir nefesti, ağırlığını arkasındaki duvara bırakmıştı, gözleri beyaz kirpiklerinin altında parlıyordu. 'Yapacaksın,' dedi. 'Ona hizmet etmek için sevdiğin her insana ihanet edeceksin. Sen bir Aslan'sın.

Ona tekrar vuracaktı. "Yap şunu," dedi. Vücudu alay eder gibiydi. 'Yap şunu. Eğer gitmeme izin verirsen Simon'a geri dönerim ve o da seni öldürür. Steward'ları öldürdüğü gibi hepinizi öldürür.

Ona vurmadı. Öfkesinin doruğa çıktığını ve sert ve amansız bir şeye dönüştüğünü hissetti.

"Sürünerek ona geri dön o zaman. Simon'a geri dön ve ona Aslan ve Leydi'nin ona karşı durduğunu ve biz nefes aldığımız sürece Işığı asla ele geçiremeyeceğini söyle.

Simon'a geri dönmedi. Evine, Mayfair'e gitti.

Elleri titreyerek parmaklarını saçlarının arasından geçirip alnına doğru çekmesi zaman aldı. Bandana işe yaramaz, çamurlu bir ıslak şeritti. Devon onu sıkıp çıkarmayı, tıpkı kaskette yaptığı gibi çamuru sıyırıp atmayı reddetti. Bir omzunu duvara dayayarak yavaş ve dikkatli hareketlerle kasketi yerine taktı. Bandana'yı cebine soktu, ucu dışarıda kaldı.

Ara sokaktan Bond Sokağı yakınlarındaki eve kadar olan yolculuğu inatçı bir kararlılıkla geçti. Eve yan kapıdan girdi ve bir iş için gelip gittiğinde sık sık yaptığı gibi dikkat çekmeden odasına gitti. Odasında ceketini çıkardı, buruşuk bir
Halının üzerinde bir su birikintisi. Yatağın kenarına oturdu.

Yüzünü yıkaması gerektiğini biliyordu; yıkanmalı ve cildindeki çamuru temizlemeli, bu giysilerin geri kalanını çıkarmalıydı. Bunların hiçbirini yapmadı.

Gömleği açıktı, kanlı ve yırtıktı.

Kapı aralığında bir şekil vardı.

"Merhaba Robert," dedi. Sesi sanki sarhoşmuş gibi bulanık çıkıyordu. Aynı bulanık sesle, 'Evde olduğunu sanmıyordum,' diye ekledi.

Bunu hiç düşünmeden söyledi. Bir sonraki an, bunun Robert olmayabileceğine dair ani bir titreşim hissetti. Başını kaldırdı, sanki aslanlarla çamurda yuvarlanmak imkânsız ve çoktan ölmüş bir figürü canlandırabilirmiş gibi kalp atışlarının irkilerek sıçradığını hissetti.

Robert'tı. Sıradan, insan Robert'tı. Robert'ın yüzündeki ifade diğerinde olmazdı.

Devon, Robert'ın ne gördüğünü merak etti. Yüzündeki kemikler sağlamdı. Dudakları şişmiş ve şekilsiz görünüyordu; gözleri şişerek kapanmıştı. Hâlâ şapka. Kıyafetleri harap olmuştu, hatta yerde olmayıp hâlâ üzerinde olanlar bile. *"Altı adamdı*" demek isterdi.

"Kim?" dedi Robert.

"Önemli değil. Bununla ben ilgileneceğim. Kabarık dudaklarla konuşmak özen gerektiriyordu.

'Bir şeylere karıştığını biliyorum. Her ne ise-' 'Bu seni

ilgilendirmez.

Robert onun yanındaki yatağa oturdu.

Bir süre sonra: 'Bana söylemene gerek yok. Senden bunu istemiyorum.'

Robert'ın varlığı aptalca bir minnettarlık hissetmesine neden oldu ve bu da şiddetli bir öfke dalgasına yol açtı. Seni incitecek bir insan, sana yardım edecek bir insan. Boğucuydu, dünya onlar tarafından tıkanmıştı. Robert onu rahatlatmaya çalıştığında, kendini odanın diğer tarafına doğru itiyordu. Robert ona dokunmaya çalışsa, kaçıyordu.

Robert sadece yanında oturdu, öfkesinin azalmasına yetecek kadar uzun bir süre, Robert'ın sadece kafa karıştırıcı bir varlık olduğunun farkına varana kadar. Söylenmeyenleri üzdü

On yıl boyunca bir fildişi tüccarı ve onun katibi gibi profesyonel çizgide ilerleyen birlikteliklerinin şartları. Yine de -kafa karıştırıcı bir şekilde- Robert'la yalnız ve benzer bir durumda karşılaşsa onun da aynı şeyi yapacağının farkındaydı. Sözcükleri dışarı itti.

"Ben iyiyim. Çabuk iyileşirim.'

"Bunu biliyorum. Ve sonra: "Senin için bir şeyim var.

Robert bir şey taşıyordu. Bezle sarılmış, bir adamın kolu uzunluğundaydı. Kutu içinde bir şemsiye. Daha önce, yağmur yağarken işe yarayabilirdi.

Robert ipi çözdü ve örtüyü kenara çekti. Devon siyah cilanın parlaklığını, cilalı bir kutuyu, bir müzisyenin enstrümanının kılıfı gibi iki telkari kopçası olduğunu görünce odanın altından kaydığını hissetti.

Gözleri Robert'ın yüzüne kaydı, ancak Robert'ın hiçbir şey talep etmeyen sakin bir bakışla ona baktığını gördü. Robert'ın gözlerinde ne bir şaşkınlık ne de bir şaşkınlık beklentisi vardı. Gerçekler aralarında genişliyordu ve Devon o akşam ikinci kez bakıldığını ve *görüldüğünü* hissetti. Violet'in dehşet içinde geriye doğru kaçışması Robert'ın gözlerindeki sakin bilginin yanında hiçbir şeydi.

Robert usulca, "Tek boynuzlu atı çoğunlukla kütüphanelerde avladım,"
dedi.

Birlikte çalıştıkları on yılı düşündü, Robert'ın yaşlandığı ve kendisinin olduğu gibi kaldığı on yılı, kasketini alnına doğru indirmiş on beş yaşında bir çocuk. Ellerini cilalı kutunun üzerinde hareket ettiremiyordu.

"Bunu nasıl aldın?

"Simon Creen diğer insanlardan bir şeyler çalabilen tek kişi değil.

Kendini aşağı bakmaya zorladı. Parmakları sanki başka birine aitmiş gibi hareket ediyordu. Tokaları çözmelerini ve kutuyu iterek açmalarını izledi.

Diğer her şeyin nasıl değiştiği düşünüldüğünde, eskiden olduğu gibi mükemmel, beyaz, ilmekli, uzun, düz ve güzel olması garipti. Geriye onun gibi bir şey kalmamıştı. Başını savuruşundan ve toynaklarını karda gezdirerek koşmanın verdiği histen eser kalmamıştı.

"Bunun size yapıldığı için üzgünüm.

Boynuza baktı ve kendi kendine, "Uzun zaman önceydi," dediğini duydu.

"Merak ettim," dedi Robert, "eski haline getirilebilir
mi? "Yani yeniden takılabilir mi?" dedi. "Hayır.

Devon başını kaldırıp Robert'a baktı.

"Hayır," dedi tekrar ve o şaşkınlık duygusunu hissetti. "Ama yine de buna sahip olduğum için mutluyum.

Odadaki lambalar aşırı parlak değildi ama her şeyi görmek için yeterliydi. Robert'ın ciddi bakışları üzerindeyken kendini mahrem hissediyordu. Gerçeğe karşı çaresiz olmak gibi. Devon kendini elini kaldırıp başındaki şapkayı çekerken buldu. Parmaklarından halı kaplı zemine düştü, böylece aralarında gizli hiçbir şey kalmadı. Kalp atışları onu rahatsız ediyordu.

göğsünü. İfşa olmak, keşfedilmek ve darbenin inmesini beklemek gibiydi.

Robert, "Başkaları da var mı?"

diye sordu. "Hayır," dedi. "Ben

sonuncuyum. "Yani yalnızsın.

Devon ona baktı. Bir elinin parmakları boynuzun etrafında kıvrılmıştı ve onu o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Robert, 'Neyle meşgul olursan ol, ihtiyacın olan bir şey varsa sana yardım edebilirim' dedi.

Devon gözlerini kapadı, sonra açtı. "Bunu yapmak istemezsin." dedi.

Odanın duvarları çok yakın geliyordu ve yüzü zonkluyordu. Robert muhtemelen uzun zamandır biliyordu. Alnını bir beze sarmış olabilirdi, ama on yıl sonra elini alnına bastırmış, kasketini yanlış açıyla eğmiş ya da başını kestirmek için bir koltuğun arkasına yaslamış olabilirdi. Bezin altındaki yumru, beyaz saçların altında, kasketin çizgisinin altında görünecekti.

Robert, durmak bilmeyen bir ticaretle kıtayı boydan boya kat eden fildişi konusunda uzmandı; boynuz ve diş kutuları, kameolar, spinet anahtarları, oymalı çerçeveler, bilardo topları ve kadın şemsiyelerinin sapları. Ve Robert bir avcıydı; ve bazen avınızı sürüyordunuz ve Bazen avınıza beklenmedik bir iyilikte bulunursunuz ve o da yaralı ve bitkin bir halde başını ipek ipe eğer.

"Hayatım boyunca fildişiyle çalıştım," dedi Robert sessizce. "Ne zaman farklı bir şey çıkacağını bilirim.

Nefes alış verişi garipleşmişti. Robert'ın boynuzu alıp almadığını, eline alıp almadığını merak ediyordu, aynı zamanda Robert'ın kutuyu açmayacak kadar centilmen olduğundan da emindi.

Robert'ın en iyi işlerini sabahları yaptığını bildiği gibi, Robert'ın yanağındaki izlerin de sabahları yaptığı işlerin izleri olduğunu biliyordu. Fildişini incelemek için gözlük kullandığını, akşam yemeğinden sonra çalışma odasına brendi götürmeyi sevdiğini ve en sonunda inatçı, düşünceli ve insan olduğunu söyledi.

Hareket ettiğini hissetti. Boynuzu tutuşu değişti. Parmaklarını boynuzun ortasına dolamak yanlış geliyordu, kimsenin böyle bir şey yapmasına izin vermezdi.

Testereyi getirmeden önce onu nasıl tutmuşlarsa, ona başka türlü dokunamazlardı.

Kornayı tutuşu değişti; sonra Robert'ın korunmasız bedenine sapladı.

Ucu keskindi ve zırhı delebilirdi. Kumaş gömlek ve yelek hiçbir şey değildi. İçeri girdi, Robert'ı geriye doğru itti, içeri girdi ve yukarı doğru eğildi, ucu kolayca bulabileceği şeyi arıyordu.

Kalp.

Birkaç korkunç mücadele anı oldu, boğulmakta olan bir adamın hava almak için son çırpınışları. Robert'ın gözleri irileşmiş ve şok olmuştu. Robert'ın elleri onunkilerin üzerindeydi, onları kavrıyordu. Parmaklarının arasında sıcak nabız atışlarını hissetti. Bir saniye sonra, kelimeleri bastırmak için elini Robert'ın ağzının üzerine koydu: *"Devon, lütfen, Devon, seni önemsiyorum-*" Robert sadece gerçeği söyleyebildiğinde ağzından çıkacakları duymak istemiyordu.

Ve sonra her şey durgunlaştı.

Robert'ın hareketsiz bedeninin üzerindeki yatakta dört ayak üzerinde nefes nefese yatıyordu. Örtüler dağılmıştı, kırmızı bir tüy yavaşça yatağın içine yayılıyordu. Bir çekişle boynuzu dışarı çıkardı ve geriye doğru itti. Kendini sakinleştirmeden önce bacaklarının dengesiz olduğunu hissetti, bu yüzden geri adımı dengesizdi. Sessiz odada Robert'ın sormadığı soruyu cevapladı.

"Tek boynuzlu atın ne olduğunu bildiğini sanıyordun," dedi, nefesi hâlâ sığdı. "Ama yanılmışsın.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

WILL toynak sesleriyle irkilerek uyandı. Grace ve Sarah hâlâ uyuyorlardı, kapı kulesindeki küçük odada battaniyelerin altında sessiz şekiller. Uykusu hafif olduğu için sessizce kalktı ve kapı kulesinden dışarı baktı
pencere. Cyprian yüksek duvarların üzerinde nöbet tutuyor, kapıyı yeni açmıştı. Aşağıdaki avluda Will, Violet'in gece yarısı dışarıda olduğu bir gezintiden döndüğünü gördü. Onu karşılamak için aşağı indi.

Sabahın erken saatleriydi ve ışık hâlâ gri ve maviydi. Will gece boyunca uyuyup uyanmış, fırsat buldukça dinlenmeye çalışmıştı. Uyanıklığının çoğu, Alev'i yaktığından beri sessiz ve kapalı olan Cyprian'a odaklanmıştı. Ama karanlıkta kapı bekçisini iterek Salon'dan dışarı çıkan Violet'ti.

Attan inerken gri ışıkta ona yaklaştı. Hiç uyumamış gibi görünüyordu, yüzü çizilmiş ve eklemleri morarmıştı, tuniği kanla kaplıydı.

"Birini öldürdün mü?

Karanlık, çukur gözlerle ona döndüğünde bakışlarını tutarak kararlı bir şekilde sordu. İlk başta inkâr etmedi, sadece bir nefes aldı ve bir tarafa baktı.

"Onu ben öldürmedim. Ben istedim.'

"O mu? Kadın cevap vermedi. Atının dizginlerini avludaki bekleme alanındaki demir bir halkadan geçirmesini, sonra durmasını, elini atının beyaz boynuna dayayarak sanki onun gücünden faydalanmasını izledi. "Kim?

Bir sessizlik daha.

Sonra: "Boynuzu bulduktan sonra Justice'e tek boynuzlu atları sordum. Bana savaştan kurtulduklarını ama sadece bir tane kalana kadar insanlar tarafından avlandıklarını söyledi. İnsanların son tek boynuzlu atı bulduklarını, köpeklerle kovaladıklarını, topallattıklarını ve boynuzuyla kuyruğunu kestiklerini söyledi. Doğruluk Boynuzu... o tek boynuzlu attan gelmişti.

Violet derin bir nefes alırken Will yavaşça başını salladı.

'O ölü değil. Yaşıyor,' dedi Violet, başını kaldırıp ona bakarak. "Bu Devon. *Devon?* Ama o-'

Bir çocuk, demek istedi. *O bir insan çocuğu.* Will, Devon'ın dükkânın arkasındaki koyu renkli ahşap masadan, boynuz kutularının arasından başını kaldırıp ona baktığını hatırlayınca, içinde tuhaf bir his uyandı. Beyaz saçları, çok soluk gözleri ve fildişi hakkında incelikle alaycı bir şekilde konuşması.

"Onu Bond Caddesi yakınlarında buldum. İstedim... Ona vurdum. İyi hissettirdi. Ama şapkası çıktığında gördüm ki-'

Korna.

Violet'in parmakları alnının ortasına doğru kalkarken Will, Devon'ın düşük askılı şapkasını hatırladı. *Bu gerçekten doğru mu?* diye sormak istedi. Ama onun gözlerindeki hastalıklı kesinliği görebiliyordu.

Fildişleriyle dolu o dükkânın boğucu hissi aklına geldi. Bir hayalet tarafından bakılan ölü hayvan mezarlığı olan dükkân. Devon, bir kalıntı gibi solgun, kemiklere göz kulak oluyordu.

Nasıl olabilir ki? Bir çocuk nasıl tek boynuzlu at olabilir? İmgeleminde tek boynuzlu atlar görmüştü, alınlarında ışıktan mızraklar olan beyaz atlar savaşa giriyordu. Onlardan biri dönüşmüş müydü?

Londra'da Devon'ın kendisini tanıdığı anı hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. *Devon kim olduğumu biliyor*, diye düşündü, bu tanımanın ne kadar derin olabileceğini anlamamıştı.

Ve ardından gelen düşünce: Eğer Devon gerçekten tek boynuzlu bir atsa, başka ne biliyor olabilirdi? Yazılar solup kitaplar toz haline geldikçe Vekilharçların nesilden nesile aktarılan efsaneleri vardı. Ama bu, tek bir çocuk tarafından zamanın ötesine taşınan bir bilgiydi.

"Simon nereyi kazacağını böyle biliyor.

"Ne?" dedi Violet.

Will ona bakıyordu. "Simon'ın dünyanın dört bir yanında kazıları var. Zamanını tarihi eserleri ortaya çıkarmakla geçiriyor... Bozulmuş Kılıç... Kalıntılar'ın zırh parçaları... Nereye gideceğini ve ne yapacağını biliyor. Devon.'

"Anlamıyorum.

"Oradaydı. Will bunu düşününce başının döndüğünü hissetti, karanlık bir şekilde imkânsızdı. "Devon *oradaydı*, savaş boyunca yaşadı, Karanlık Kral düştüğünde hayattaydı.

Hikâyelerin hikâyeden daha fazlası olduğu biri... onları yaşayan, soluyan biri... eski dünyayı birdenbire korkutucu bir şekilde gerçek gibi gösterdi. Ve yakın. Sanki elini uzatıp ona dokunabilirmiş gibi, hafıza kadar canlı.

"Simon Kupa'nın sırrını böyle biliyordu. Nasıl yapılacağını böyle biliyordu.

gölge yapmak. Gölge Taşı'nı nereden biliyordu?" dedi Will. "Devon ona söyledi.

Violet'in şaşkın yüzü bu düşüncenin onun için yeni olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. "Bu Devon'u bu salon kadar eski yapar.

Düşünceleri çoktan ilerlemeye başlamıştı, Karanlık için savaşan bir tek boynuzlu atın tuhaflığı. "Neden Simon için çalışıyor? İşin mantıklı gelmeyen kısmı da buydu. "Tek boynuzlu atlarla ilgili gördüğümüz tüm görüntüler, Işık için savaşıyorlardı.

"İnsanlar taraf değiştirir. Violet bunu tuhaf bir savunmayla söyledi. Will onun yüzünü inceledi.

"Sana ne söyledi?

"Hiçbir şey. Sözünü kesti; ondan daha fazlasını alamayacaktı. "Hadi ama. Diğerlerini uyandırmalıyız.'

Tek bir masa ve birkaç tabure, kapı bekçisindeki tek mobilyalardı. Will'in çağrısı üzerine beşi, yerdeki paletlerde uyudukları yerden kısa merdivenlerle inilen alt odada toplanmıştı. Kapı bekçisinin

Taş duvarlar sağlam ve çevreleyiciydi ve şöminesinde yeni yakılmış bir ateş vardı. Kapı kapalıyken, dışarıdaki salonun sağlam olduğuna neredeyse inanabilirdiniz. Neredeyse.

Diğerlerinin bitkin yüzlerini, gözlerindeki gölgeli gerilimi, her birinin takındığı perili bakışı görebiliyordu. Her biri kalenin boşluğuna çıkmıştı; Grace ve Cyprian kahvaltı için ihtiyaç duyacakları malzemeleri toplarken, Will ve Violet Valdithar'a ve kalan iki Vekilharç atına bakıyordu. Uçsuz bucaksız sessizlik hepsinin üzerinde iz bırakmıştı. Sadece Sarah kapı bekçiliğinden ayrılmamış, zamanının çoğunu üst kattaki uyku paletine kıvrılmış, sırtını duvara yaslayarak geçirmişti.

"Komiserler gitti," dedi Will. "Geriye bir tek biz kaldık. Cyprian'ın omuzları bu söz üzerine sertleşti ama sessiz kaldı. "Yaşlı Vekilharç bize Simon'ın Karanlık Kral'ı geri getirmeye çok yakın olduğunu söyledi. Onu durdurmak bize bağlı.

Sözlerini sessizlik karşıladı.

"Gölge Taşı onda," dedi Sarah. Bu onun "*Onu durduramayız*" deme şekliydi. Onun sesindeki donuk yenilgiyi duyabiliyordu. Başını iki yana salladı.

"Yaşlı Vekilharç, Gölge Krallar'ın Karanlık Kral'ı geri getirmenin ilk adımı olduğunu söyledi," dedi Will. 'Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyoruz. Ama Simon'ın onları henüz Taş'tan çıkarmadığını biliyoruz.

"Bunu nereden biliyoruz?

'Çünkü her şeyi yok ederlerdi,' dedi Will.

Yeryüzündeki hiçbir ordu onları durduramazdı. Will, parmakları Gölge Taşı'nı sıyırdığında onu etkisi altına alan görüntüyü gördü:
Gölge atlarının üzerindeki Gölge Krallar, hiçbir şeyin engelleyemediği bir karanlık seli. Ama şimdi bunun Londra'da gerçekleştiğini görüyordu, Gölge Krallar şehri süpürüyor, buldukları herkesi öldürüyor, diğerlerini kendi iradelerine zorluyorlardı, ta ki hiçbir direniş kalmayana kadar, sadece Karanlık'a hizmet edenler ve ölenler.

Cyprian, 'Şimdilik burada güvendeyiz,' dedi. "Koğuşlar Marcus için açıldı çünkü o bir Vekilharçtı. Kardeşinin adını söylediğinde hafifçe kızardı ama duraksamadı. Simon'a karşı duracaklar. Ama eğer Gölge Kralları serbest bırakırsa-'

'Gölge Kralları serbest bırakırsa savaşırız,' dedi Violet.

Sarah'nın yüzünde acı bir ifade belirdi. 'Vekilharçların dövüşmeye çalışmadığını mı sanıyorsun? Leda ve muhafızların kılıçlarını çekecek zamanları bile olmadı. Bir gölge... Bir gölge en iyi savaşçılarımızı öldürdü... hatta
Adalet... kendi kalkan arkadaşı tarafından öldürüldü. Hiç acıması, insanlığı yoktu, sadece öldürmek için kudurmuş bir arzusu vardı. Sarah hepsine baktı. 'Simon serbest bırakılırsa
tek yapabileceğimiz koğuşlardan geçememelerini ummak.

Dışarıda karanlık rüzgârlar şiddetlenirken burada kapalı kalma düşüncesi, Will'in boğazında korkunç bir klostrofobi pençesi oluşturdu.

Will, 'Hâlâ vaktimiz var,' dedi. 'Gölge Krallar'ı henüz serbest bırakmadı. Onu durdurmak için hâlâ bir şansımız var.

"Onları serbest bırakacak," dedi Sarah. 'Her an-'

"Hayır," dedi Will, bunu iliklerine kadar biliyordu. "Bir şey bekliyor.

"Ne için?

Bu yüzden hepsini buraya toplamıştı. Her birinin hissettiği yenilgiyi görmüştü. Eğer Vekilharçlar Simon'ı yenemezse, beşi ne işe yarayacaktı ki? Ama Will, Simon'ın Salon'da yarattığı yıkımı gördüğü andan itibaren, içinde yeni bir kararlılığın sertleştiğini hissetmişti.

"James, Simon'ın bir şey aradığını söyledi. Bir obje. Hatırlıyor musunuz? James'i boynuzla sorguladık ve Simon'ı yaşayan en güçlü adam yapacak bir eser olduğunu söyledi.

James bu sırrı saklamak için Doğruluk Borusu'yla umutsuzca savaşmıştı. Marcus'un yerini saklamak için gerektiğinden daha fazla mücadele etmişti. Will onun nefes nefese kalışını ve mavi gözlerindeki öfkeli bakışı hatırlıyordu.

"Onu yakaladığımızda, nerede bulacağını yeni öğrenmişti. Gauthier adında bir adam İngiltere'ye geri dönmüş ve Buckhurst Hill'de kalıyormuş. James bunu bilmemizi istemedi. Eğer bu kadar önemliyse
-'

Cyprian, "Belki de Simon'ın Gölge Kralları serbest bırakmak için ihtiyacı olan şey budur," dedi.

"Ya da ona karşı kullanabileceğimiz bir silah," dedi

Violet. Bir sessizlik oldu. Cyprian yüzünü

ovuşturdu. "Elimizdeki tek şey bu," dedi Cyprian.

"Burayı biliyor musun?" diye sordu Will. Bir yanıt beklerken, kendini sabah ilahileri ve eski kılıçlar hakkında her şeyi bilen ama Londra'nın temel coğrafyası hakkında hiçbir şey bilmeyen bir acemi er ve iki yeniçerinin boş yüzlerine bakarken buldu.

Cevap veren Violet oldu. 'Buckhurst Hill. Buranın kuzeyinde, Norwich'e giden posta arabası güzergâhının yakınında bir dizi ev var. Üçümüz at sırtında iyi zaman geçirebiliriz.

Üçü - yani Will, Violet ve Cyprian. Bir acı saplandı: sadece üç at kalmıştı. İki yeniçeri kızı başlarını salladı.

"Peki ya Simon'ın adamları oradaysa? Sarah sordu.

Herkes korkuyordu; Will bunu yüzlerinden anlayabiliyordu. Kırsal kesimde bir gezintiye çıkmaları, onların serbest bırakılmasıyla aralarında duran tek şeydi.

Gölge Krallar zayıf bir umut gibi görünüyordu. Ama çenesini kaldırdı ve onların bakışlarına karşılık verdi.

"O zaman savaşırız.

Buckhurst Hill'in eteklerinde eski bir çiftlik eviydi. Aradıkları ilk iki çiftlik evi boştu. Bu da boş görünüyordu; çatısında eksik kiremitler, çürümeye yüz tutmuş bir çit ve çiftlik hayvanlarının olmadığı yer üstü tarlaları vardı. Ta ki Will dışarıda bağlı parlak siyah bir at görene kadar. Her
İçindeki sinir çığlık atarak canlandı.

Violet gergin bir sesle, "Zaten buradalar," dedi.

Will, "Sadece bir at," dedi.

Kalbi küt küt atıyordu. Kendi atlarını gözden uzak bir huş ağacının gövdesine bağladılar ve temkinli bir şekilde ilerlediler.

Çiftlik evi gri taştan yapılmış büyük bir binaydı, yaklaştıkça çalılar ve yüksek otlarla dolu ıssız bir arapsaçına dönüşüyordu. Solmuş çiftlik tabelasında *Paquet* yazıyordu ve en yakındaki cam pencere camı, sivri siyah bir diş gibi kırılmıştı. Kapı sessizce açıldı.

İçerideki terk edilmiş mutfağın çatlak leğeni, sanki dışarıdan bir mevsimin kalıntıları içeri üflenmiş gibi yaprak ve kirle kaplıydı. Yiyecek ya da erzak izi yoktu. Ama bir köşede, rüzgârla dağılmayacak kadar yakın bir zamanda toplanmış, zavallı bir dal demeti vardı. Will onu işaret etti ve Violet ile Cyprian sessizce kılıçlarını çektiler.

Burası çok sessizdi. Kapıyı koridora doğru kaldırdıklarında, tavandaki bir delikten bir tahta güvercin uçup çıktı ve hepsi uzun süre donup kaldı. Soldaki ilk kapıdan girince Will, yarısı eksik cam pencereli küçük, çıplak bir oda gördü. Boştu. İkinci kapıdan girdiğinde, saman dökülen lekeli bir palet gördü.

-Ölü bir kız paletin üzerinde yatıyordu, gözleri yukarı bakıyordu. Birisi cesedin üzerine buruşuk bir örtü atmıştı. Cyprian onu görünce hareketsiz kaldı, yeni ölmüştü, örtü yeni serilmişti. Tozun içinde ayak sesleri vardı.

Koridorun sonundan gelen bir ses dikkatini öne doğru çekmeden önce Will'in tepki verecek zamanı bile olmamıştı.

Burada her kim varsa o kapıdan girmiş.

Dışarıdaki atı düşündü. Paltosunun yüksek siyah parlaklığı. Diğerlerine döndü -Cyprian'ın yüzü buruşmuştu, Violet'in elleri kılıcındaydı- ve koridorun sonuna ulaşana kadar yavaşça, sessizce sese doğru ilerlediler.

Her şeyi bir anda gördü. Yarı açık kapı. Çöplerin yere saçıldığı, çürümüş tahtaların kapının altından göründüğü köhne bir oda.

kırık sıva duvarlar. Sandalyede oturan, gözleri film gibi kör, yaşlı bir adam. Will diğerlerini geride tutmak için elini uzattı.

Kımıldama. Ses çıkarma.

Kapı aralığından, çöplerin üzerinden zarif bir şekilde içeri giren James'ti.

Geceyi iyi bir pansiyonda geçirdiği belliydi. Belki Salon'dan kaçtıktan sonra Simon'a dönmüştü, belki de yakınlarda bir oda tutmuştu. Yırtık, kan lekeli gömleğinin yerini taze keten ve zarif bir binici ceketi ile bir binicinin kırbacını vurabileceği türden parlak çizmeler almıştı.

James sessiz olmak için hiç çaba sarf etmiyordu. Odayı gezdi, gözleri yaşlı adama dönmeden önce tüm çürüme belirtilerinin üzerinden geçti. Kucağında battaniyelerle sandalyesine gömülmüş olan adam, çürüyen evin bir parçasıymış gibi gri, pörsümüş bir görünüme sahipti. İlk seste başını sarsakça James'e doğru kaldırdı, yanında biri olduğu için kafası karışmış gibiydi. "Sophie?

"Sophie değil," dedi James, adamın göremediği ince bir gülümsemeyle. "Sophie öldü.

Paletteki kız. Bir hizmetçi miydi? Çiftlikte ağır işlerde çalışan bir kızın kıyafetlerini giymişti. Yaşlı adam James'e kör gözlerle baktı.

"Kimsin sen?" dedi kucağındaki battaniyeyi kendine doğru çekerek. "Evimde ne yapıyorsun?

Korkmuş görünüyordu. Neler olduğunu bilmiyor gibiydi. James'in nerede durduğunu bile tam olarak kavrayamamış gibiydi, gözleri onun ötesine bakıyordu.

James, sanki yaşlı adam hiç konuşmamış gibi, 'Biliyor musun, seni tanıyacağımı sanmıştım,' dedi. 'Ama tanımadım. Sen sadece kör, zavallı yaşlı bir adamsın.

Yaşlı adam sanki yerini bulmaya çalışıyormuş gibi başını çevirip James'in odanın içinde dolaşırken çıkardığı sesleri takip etmeye devam etti. 'Eğer beni soymaya geldiysen çok geç kaldın. Hiçbir şeyim yok.

"Bu tam olarak doğru değil, değil mi, Gauthier," dedi James ve yaşlı adamın yüzünün değiştiği bir an oldu, korkunç yeni bir tanıma.

"Kimsin sen?" dedi Gauthier. "Adımı nereden biliyorsun?

Sığ nefes alıyordu. James onu görmezden geldi ve yürümeye devam etti Odayı dolaştı, etrafa saçılmış kâğıtları kaldırdı, duvardan çürümüş bir tahta parçasını söktü. Ayakkabısının topuğu kırık bir porselen parçasının üzerinde çıtırdadı.

"Nerede?" diye sordu James ve Will kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Neden geldiklerine yaklaşıyorlardı.

Gauthier'in elleri battaniyeye sıkıca sarıldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

Will, bunu fark eden Violet ve Cyprian'a baktı. Buraya bulmak için geldikleri nesneden bahsediyorlardı. Simon'ın istediği, James'i alması için buraya gönderdiği nesneden.

"Nerede o? James tekrarladı. Eski şöminenin önünde durmuş, elleri titreyen Gauthier'e soğukkanlılıkla bakarken omzunu şömineye yaslamıştı.

Çalınmıştı. Yıllar önce. Gittiğini gördüğüme sevinmiştim. Keşke kendim atsaydım.

Bu kez cevaptan sonra bir sessizlik uzadı, titreme arttıkça kırılma noktasına kadar gerildi.

"Nerede?" dedi James, aynı sesle, ama farklı hissettiriyordu. O

sefil şeyi saklayacağımı mı sanıyorsun! Onun lanetli cazibesi ile kurtları kapıma getiriyor!'

Will bunu James'ten önce görmüştü; Gauthier'nin ellerinin battaniyeye tutunma şeklini ve altındaki garip yumruyu. *Bu ondaydı.* Bu ödül her neyse, onu saklamış, kendine yakın tutmuş, evi çürürken ve insanları ölürken bedenine sarılmıştı.

"Sakladığını biliyorum," dedi James. 'Herkes onu saklar. Herkes onun yapabileceklerini ister.

Sonra Gauthier sanki büyük bir gerçeği öğrenmiş gibi, "*Hain!*" dedi.

James tokat yemiş gibi baktı. "Bu ismi nereden biliyorsun?

"Seni tanıyor. Gauthier gülmeye başladı, deliliğin sınırında korkunç bir ses. "Onu efendin için almaya mı geldin? James'in yüzü bembeyaz oldu. "Onu istiyor musun? Onun seni istediği gibi sen de istiyor musun?

"Onu yanında tutacağını biliyordum! James kelimeleri zehirli bir şekilde

tükürdü.

'Simon'ın onun için geleceğini biliyordun... Ondan kurtulabilirdin. Onu yok edebilirdin. Neden yapmadın?'

'Eğer yok edilebileceğini düşünüyorsanız, efendinizi tanımıyorsunuz demektir. Gauthier'in sesi rüya gibi bir nitelik kazandı. 'Gözlerimin hatırladığı son şey bu.

Görünüşü. Yakut ve altın. Mükemmel. Kırılamaz. Eritilemez. Bekliyor. Seni bekliyor. O görmeyen gözler James'e döndü ve Gauthier'in yüzü bir gülümsemeyle ikiye ayrıldı. 'Yok edilmesini istemiyorsun. Onu istiyorsun. Onu üzerinde istiyorsun.

James bu sözleri duyunca birden irkildi, görünmez gücü Gauthier'i ve sandalyesini şiddetli bir şekilde geriye doğru savurdu. Sandalyenin üzerine

Gauthier tekrar gülmeye başladı. "İşte buradasın - bunu sana takmamı mı istiyorsun-?

Bu onların tek şansıydı - James'in gözleri, tüm dikkati öfkeyle Gauthier'in üzerindeydi. Will, Violet ve Cyprian'a işaret etti. Ve
James'in savunmasız olduğu tek an, üçü birden saldırdı.

Daha önce işe yaramıştı. Londra'da, Violet James'e arkadan saldırırken Will'i yem olarak kullanmışlardı. Ondan önce de Will, James'in rıhtımdaki gücünü bir sandığı James'in üstüne yıkarak kırmıştı.
Birbirlerini ilk kez görüyorlardı.

Şimdi James'in kafası o kadar hızlı döndü ki, Violet'in ilk sesteki patlayıcı hareketlerini gördü - elini fırlattı. Sanki bir
Büyük bir görünmez güç onu kavradı, şiddetli bir şekilde yukarı doğru fırlatıldı, acı dolu bir çığlıkla tavana çarptı, sonra ince bir sıva patlamasıyla tekrar aşağıya çarptı.

Elini Violet'e doğru uzatmış olan Cyprian, parıldayan tek bir bakışla odanın içinde geriye doğru uçarak duvara çarptı ve ağzından ve burnundan kan geldi. Bir kelebek gibi sıkışan Cyprian, duvarın yarısına kadar orada kaldı ve hareket edemedi.

Ve sonra o mavi gözler Will'in üzerindeydi.

Will, kelepçeleri çantasından çıkarmaya ancak vakit bulabilmişti ki, dizlerinin üzerine çekildi ve orada tutuldu, başı yere bastırıldı ve sanki parlak bir çizme tarafından eziliyormuş gibi ezici bir baskıya maruz kaldı. Öfkeli bir ses çıkardı, yerinde durmaktan başka bir şey yapamıyordu.

James çok az sinirlenmiş görünüyordu. Üçünü ortadan kaldırmak sadece birkaç saniye sürmüştü. Will, havadaki parazitin tadını alabiliyordu; James'in etrafındaki güç, zahmetsiz görünmesini sağlasa bile, genç bir tanrının intikamı gibi çatırdıyordu. Gözlerindeki öldürücü bakış olmasa, kolundaki bir toz zerresini bile kolayca silebilirdi.

Karanlık Kral'ın en acımasız teğmeni. James, dünyaları yok eden biri gibi ilerledi ve Will, onun gücünü ne kadar hafife aldıklarını gördü. Eski dünyada karanlık orduların önünde at sürmüştü. Bu dünyada ise bir vekilharç bölüğünü yok etmiş, onları eyerlerinden kaldırmış ve zihniyle boyunlarını kırmıştı.

Şimdi dikkati Will'in üzerindeydi.

James'in arkasında, yerde yatan Gauthier kaçmaya çalışıyordu. Kendini kollarıyla sandalyeden sürüklerken kucağındaki ince battaniyenin kaymasına neden oldu.

Battaniyeden yere bir şey dökülüp yuvarlanınca Gauthier bir çığlık attı ve Will bir an için yakut ve altından kıvrımlı bir parıltı gördü.

James çaresizce ona doğru döndü - ve onu gördüğünde gözleri büyüdü, gözbebeği ile birlikte kocaman oldu ve tüm vücudu nesneye doğru sallandı.

Üzerindeki tutuşun gevşediğini hisseden Will, başını kaldırdı. Aynı anda, Cyprian bir gümbürtüyle duvardan aşağı kaydı ve Violet kendini dört ayak üzerine itti.

James gözlerini kırpıştırdı ve kafasını temizlemek istercesine salladı. Kontrolü yeniden ele almaya çalıştı. Violet tekrar geriye savruldu, ancak bu kez James dengesiz görünüyordu. Sığ nefes alan James eliyle işaret etti ve odanın devasa, çürümeye yüz tutmuş meşe masası Cyprian'a çarparak onu karşı duvara sıkıştırdı.

Ya da öyle olması gerekiyordu.

Cyprian Kupa'dan hiç içmemişti ve Violet'in gücüne sahip değildi ama her zaman acemilerin en iyisi olmuştu. Yaralı olsa bile, mükemmel bir şekilde eğitilmiş bir zarafeti ve şaşırtıcı bir atletizmi vardı. Masadan bir Vekilharç gibi atladı, yere inip yuvarlanarak James'e alçaktan vurdu ve bacaklarını altından çekti. Cyprian bir saniye sonra boğulmaya başladı ama James hâlâ yarı sersemlemiş görünüyordu. Cyprian'ın boğazını gücüyle sıkmaya henüz başlamıştı ki, Violet onun üzerine atıldı ve Will'in bileğindeki kelepçeyi koparmasını sağlayan bir darbe indirdi.

Odadaki büyünün durağan havası söndü. Cyprian ürpertici bir nefes aldı. Will ve Violet'in zapt edici ellerinin altında yerde yatan James nefes nefese kalmış, gözleri kocaman açılmış, gözbebekleri simsiyah olmuştu.

Onu yakalamışlardı. Onu yakalamışlardı. Zafer Will'in kanını kabarttı. James tatmin edici bir şekilde hırpalanmıştı, ceketi çıkarılmış, gömleği yırtılmış ve saçları bir kısmından yüzüne dökülmüştü, Violet'in yumruğundan dudağında kan vardı. Violet ve Cyprian'ın ikisi de kanlar içindeydi ama kelepçeler James'in bileklerindeydi ve Violet onu tutuyordu.

Oda harabeye dönmüştü. Masa parçalanmış, zemin patlamış sıvalarla dolmuş ve Gauthier'nin sandalyesi devrilmişti. Gauthier yere yığılmıştı ve parmakları kirin içinde çılgınca, solucan gibi el yordamıyla, kendisinden birkaç adım öteye yuvarlanmış olan yakut ve altından yapılmış kavisli çemberi arıyordu.

Will ayağa kalktı. Gauthier onun ayak sesleri karşısında çaresiz bir ses çıkardı. Will, "Biz senin düşmanın değiliz," dedi. "Sana yardım etmek için buradayız. 'Bana yardım etmek için burada değilsiniz. *Onun* için buradasınız.

Onu. Will onu görebiliyordu. Altın içine yerleştirilmiş kalın bir yakut çemberi. Bir bilezik için çok büyük. Bir taç için çok küçük.

'*Yaka* için,' dedi Gauthier.

Yaka. Will, bunun doğru kelime olduğunu düşündü. Bir boğazın etrafını sarmak için yapılmıştı. Gauthier, sanki Will'in onu almak için eğildiğini bir şekilde biliyormuş gibi kısık bir inilti çıkardı. Will başını kaldırdı ve Gauthier'in onu almak için nasıl uzandığını gördü. Son anda battaniyeyi kaptı ve yakayı çıplak elleriyle tutmak yerine onu sarmak için kullandı.

Will ona dönerken James, Violet'e karşı mücadele ederek, *"Hayır*," dedi.

Ağırdı. Bir gerdanlık. Kenarındaki altın, bir çeneyi yukarı kaldırmaya yetecek kadar yüksekti. Yakutlarla süslenmişti, bir yaradan akan kan gibi kırmızı kırmızı parlıyordu.

Kelepçeler gibi bu da menteşeyle açılıyordu. Yakut ve altından yapılmış iki yarım daire, sağ boğazda sallanarak açılıyor ve bir çıtçıtla kapanıyordu.

"Merak etme. Sana söylemiştim. James'in onu almasına izin vermeyeceğiz,' dedi Will. Yaşlı adam gülmeye başladı. "Ne işe yaradığını bilmiyorsun!

Will ona baktı. 'Simon bunu istiyor. Bu onu güçlü kılacak-' Gauthier çılgın kahkahasını attı. "Evet. Bu yeterince doğru. Bu onu Simon yaşayan en güçlü adam.'

Will, yakutların koyu kırmızı ışıltısına ve altının parıldayan kıvrımına bakmaktan kendini alamadı. Kupa'dan hissettiği çekimin aynısını ondan da hissetti. Hayır, bu daha güçlüydü; kulağına, tenine, kanına fısıldanan bir ses gibiydi. *Al beni. Kullan beni*. *Kullan.*

"Ne işe yarıyor?" Parmakları, dokunmak, ellerinin altında sıcaklığını hissetmek arzusuyla kenarını sıyırmak için uzandı.

"Hain'i kontrol ediyor.

"Ne?" dedi Will. Parmaklarını geri çekti. Gözlerini Gauthier'ye dikmişti.

"Bunu boynuna takarsan sana tamamen itaat edecektir. Bu sözler Will'in kafasında garip bir telaş başlattı. 'Hain! İnsan dünyasındaki tek Yeniden Doğan! O şimdi sadece bir çocuk, ama tamamen büyüdüğünde? Tüm bu güce hükmetmek için mi?'

James dizlerinin üzerine çökmüş, elleri arkadan kelepçelenmişti. Yarılan dudağı çoktan iyileşmeye başlamıştı, tek izi kırmızı bir leke halindeydi. Violet saçlarını yumruklamış, başını yukarıda tutuyordu. Cyprian boğazına bir kılıç dayamıştı.

James, "*Yalan* söylüyor," diye mırıldandı ama Will onun *yalan* söylemediğini biliyordu, bunu hissedebiliyordu.

James'in gözlerinin derinliklerinde bir yerde korku vardı. Will, James'in

Tasma ortaya çıktığında James'in göz bebekleri büyümüştü. Tüm vücudu ona doğru sallanmıştı. Onun için yapılmıştı; boğazı için tasarlanmıştı; kanı kadar kırmızı; saçları kadar altın; mükemmel bir uyum. Ve onu istiyordu. Onun için acıdı.

Sadistçe bir zenginlik çalışması olan mücevherlerle süslü halkası, James'in fikrini bile sahiplenmeye dönüştürüyordu. *Simon'ın Ödülü.* Will, tasmanın arkasında altın bir halka olduğunu görünce ürperdi.

Gauthier, 'Aydınlık'ın en büyük savaşçısını alıp onu bir fino köpeğine dönüştürmek Karanlık Kral'ın hoşuna gitti,' dedi. 'Halkı onun büyülendiğini asla bilmiyordu, sadece Karanlık'ın teğmeni olduğunu biliyordu. Ona *Anharion*, Hain diyorlardı. Karanlık Kral'ın dudaklarını öptü, Karanlık Kral'ın yanında at sürdü ve kendi türünü katletti. Bunu kendi özgür iradesiyle yaptığını düşünüyorlardı.

"Yani Karanlık Kral'a hizmet etmeyi o seçmedi mi? Will'in kalbi garip bir şekilde çarpıyordu. "Bunu yapmaya zorlandı mı? Bir çeşit büyünün etkisi altında mı?

Will'in gözleri şok içinde James'e döndü ve James bir an için gerçekle tamamen yüzleşti, mavi gözleri geniş ve savunmasızdı ve Will o tek bakışta, Karanlık Kral onu çarpıtmadan ve bükmeden önce olabileceği saf gençliği görebiliyordu.

"Tasma'nın gücü budur! Hainin iradesini alır ve kendi iradenizle değiştirir. Bunu ona takarsan, onu kendinin yapabilirsin... ona her şeyi yaptırabilirsin. Sarcean'ın onu geceleri yatağında bir oyuncak gibi tutmasının ve gündüzleri kendi halkını öldürmesi için dışarı göndermesinin nedeni budur.

"Lütfen," dedi James. "Onu babama verme.

Kelimeler boğazından zorla çıkmış gibiydi. İliklerine kadar soyulmuş, parçalara ayrılmış, geriye hiçbir şeyi kalmamış bir adam gibi görünüyordu. Terden sırılsıklam olmuştu, nemli saçları yüzüne dökülüyordu, gömleği ıslaktı.

Will, "Baban öldü," dedi.

James'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne?" "Bilmiyor muydun? Cyprian acı acı konuştu. Sanki Gauthier'in sözlerinin büyüsü bozulmuştu, kendi geçmişlerinin küçük acıları davetsiz misafir. "Gölge geldiğinde kaçtığını mı düşündünüz?

"Gölge mi?" dedi James ve sonra gözleri büyüyerek "Marcus *döndü mü*?" diye sordu.

James'in kardeşinin adını söylediğini duymak Cyprian için çok fazlaydı ve kılıcını atıp James'i ayağa sürükledi.

Cyprian, James'in gömleğini avuçlayarak, "*Hain*," dedi. 'Bir tasmaya

ihtiyacın yoktu. Simon'a kendi özgür iradenle hizmet ettin. Salonda tam olarak ne olduğunu biliyorsun. Sen de oradaydın. Ve sonra, isyan etti: "Simon'a

öldüklerini duydun mu? İzlediniz mi? Kendi aileni öldürmek seni mutlu etti mi?'

"*Orada* değildim," diye karşılık verdi James. "Emery beni dışarı çıkardı.

Emery mi? Will, Salon'da kendisine ilk nazik davrananlardan biri olan utangaç, kıvırcık saçlı çömezi düşündü. Bu o kadar olasılık dışı görünüyordu ki, Will'in aklı buna bir anlam veremiyordu. Ama James'e herhangi bir hile belirtisi var mı diye baktığında, hiçbir şey bulamadı.

Cyprian'ın tutuşu sıkılaştı. "Emery bunu neden yapsın *ki*?

'Çünkü on bir yaşımızdan beri bana aşık. Sakın bana bunu bilmediğini söyleme.

Uzun ve şiddetli bir sessizlikten sonra Cyprian'ın yüzü buruştu. James'i bir itişle serbest bıraktı ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Cyprian şömineye doğru yürüdü ve kendini toplayarak durdu, sırtı onlara doğru gergin bir şekilde dönüktü, kolunu duvara dayamıştı.

Cyprian uzun bir sessizlikten sonra, "O öldü," dedi. 'Hepsi öldü. Senin yüzünden.'

"Benim yüzümden mi? James'in sesi onunla alay etti. "Marcus yüzünden. Kupadan içen o.'

Cyprian döndü. Will, James'in gülümsemesinin bıçağını gördü ve aceleyle aralarına girdi, James'in Vekilharçlar Salonu'nda
Sadece sözleriyle şiddet uyguladı. Cyprian'ı bedensel olarak zapt etmek zorunda kaldı. "Kes şunu. Dur. O bunu istiyor. Seni yemliyor. Dur.'

Cyprian zorlukla nefes alarak geri çekildi. James, elleri arkasından garip bir şekilde kelepçelenmiş, dirseklerinin üzerinde olduğu halde, tehlikeli derecede kışkırtıcı bir ifadeyle izliyordu. Cyprian'ın itmesi James'i Will'den ve Tasma'dan birkaç adım daha uzağa itmişti, belki de bütün amaç buydu.

Will, Gauthier'e döndü. "Bu tasmanın bir insanı kontrol etme gücüne sahip olduğunu mu söylüyorsunuz?

"Herhangi biri değil," dedi Gauthier. "Sadece

o. "Bunu nereden biliyorsunuz?

'Pek çok aptal bunu başkalarına yüklemeye çalışmıştır. Boyun eğmeyi arzulayan bazıları bunu kendi üzerlerinde denemiştir. Ama işe yaramadı. Tek bir kişi için yapıldı. Tek bir boğazı kapatmak için.

Elindeki tasmayı tartan Will, James'e baktı, James de ona bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama bakışları tasmadan ayrılmıyordu, nefesi kesilmişti.

'Ama gücü var,' dedi Gauthier. 'Erkekler onu istiyor. Vaat ettiği kontrol... Hakimiyet... Emir. Mücevherleri istifleyen ejderhalar gibi, Yaka'ya dokunan herkes ona sahip olmak için can atar... Çünkü *ona* sahip olmak için can atarlar. Ve Simon... Simon bunu hakimiyetini güvence altına almak için istiyor. Simon bunca yıldır beni avladı, sığınacak ve dinlenecek bir yer kalmayana kadar benim olanı aradı.

Will, bu ölü, boş çiftlik evine sürüklenen Gauthier'yi düşündü. Bunu Gauthier'nin muhtaç, kavrayıcı niteliğinde görebiliyordu - neredeyse içi boşalmış gibiydi, sanki Yaka'yla geçirdiği zaman onu alma ve tutma arzusundan başka her şeyden kurutmuştu. Düşünebildiği tek şey Tasma'ydı, zihnine kazınan tek görüntü.

Will bakışlarını Violet'e çevirdi.

"Bunun yanında bir oda var," dedi ona. "James'i oraya kilitle. "Ya sonra?" dedi Violet.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

"BİZ KULLANIYORUZ," dedi Cyprian.

Violet, James'i mutfakta zincirledikten sonra döndüğünde Will başını kaldırdı, kapı yumuşak bir klik sesiyle arkasından kapandı. Cyprian, Gauthier'in sandalyesini düzeltip ona geri verirken, Will de Tasmayı şöminenin üzerine koydu. Hâlâ battaniyeye sarılıydı ama zihnini ve dikkatini çeken ağır bir varlık olduğunu hissedebiliyordu.

Cyprian, "Tasmayı James'in boynuna takacağız ve onu Simon'a saldırması için göndereceğiz," dedi.

"James'i öylece uşağımız yapamayız," dedi Violet. "Yapabilir miyiz? Soru havada asılı kaldı.

Cyprian, "Bu sonsuza kadar sürmeyecek," dedi. 'Eğer başarırsa, tasmayı çıkarırız.

Gauthier, 'Bunu çıkaramazsın,' dedi.

Herkes ona döndü; Will onun sözlerinin, göldeki soğuk bir taş gibi içine battığını hissetti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Will, tüyleri diken diken olmuştu.

Gauthier sandalyesinde oturuyordu, kirli, buruşuk ceketi etrafını sarmıştı, onları çevreleyen çürüme ve bakımsızlığın bir parçasıydı. Loş ışıkta lekelenen düğümlü ellerini kavuşturmuştu. İnci gibi, görmeyen gözleri Will'e pek bakmıyordu.

"Mandal yok. Anahtarı yok. Onu taktığında, sonsuza dek senin olur. Gauthier'in tüm vücudu sanki istekliymiş gibi hafifçe sallandı. O

karanlık bir kutsal kitaptan alıntı yapan bir adam gibi konuştu. "Sadece ölümü onu özgür kılacak.

Sonsuza dek senin. Tasmanın kalıcı olduğu, James'in onu çıkaramayacağı fikri Will'in tenindeki karıncalanmayı derin bir ürperti hissine dönüştürdü.

Sadece ölümü onu özgür kılacak, diye düşündü Will ama öyle olmadı. James Yeniden Doğmuştu; ölmüş ve yeniden dirilmişti ve Yaka hâlâ onu istiyordu.

Will Yaka'ya, battaniyenin altındaki şekline, altının hatırlanan parıltısına baktı. Karşı karşıya oldukları seçimin tüm boyutları gözlerinin önündeydi. Simon'ı durdurabilirlerdi ama bedeli-

Bedeli James'ti. Sonsuza kadar.

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Will, tekrar Gauthier'e bakarak. "James Tasmayı taktığında ne olduğunu nereden biliyorsun?

"Atam onun celladıydı," dedi Gauthier, nefes Will'i şok içinde bırakırken. 'Rathorn, Hain'i öldürdü ve bir mezara gömdü ama o zaman bile Tasma açılmadı. Onu almak için Hain'in kafasını kesmek zorunda kaldı.

"James'in cesedi üzerinde testere mi kullanmış?" dedi Violet tiksinerek. İki adım geri atmıştı.

"Karanlık Kral emri verdi. Gauthier bu sözleri sanki defalarca anlatılmış eski bir hikâye gibi okudu. "Hizmetkârlarını öldürün ki onunla birlikte yeniden doğmak. Rathorn, Hain'i Karanlık Saray'ın merdivenlerinde öldürdü. Cesedi Karanlık Kral'ın mezarına koyması gerekiyordu. Ama tasmaya karşı koyamadı. Hain'in boynunu kesti ve onu aldı.

... Onu durduracak kimse kalmamıştı.

O son günlerin dehşeti Will'in üzerine çöktü. Karanlık Kral, Leydi tarafından yenilgiye uğratıldı. Karanlık güçler geri püskürtüldü. Ve ölüm... bir ölüm dalgası. Karanlık Kral kaç hizmetkârının katledilmesini emretmişti? Will, celladı Karanlık Saray'ın koridorlarında, leş toplayan bir karga gibi cesetleri yağmalarken hayal etti.

Karanlık Kral yükselirse gelecekleri bu mu olacaktı? Kilometrelerce toprak ölülerle mi dolacaktı?

"Rathorn Tasma ile birlikte kaçtı, onu sakladı, güvende tuttu. Yüzyıllar boyunca aktarılan bir aile sırrı. Şimdi ben sonuncuyum ve Simon beni takip etti... Onu istiyor... Onu istiyor... Oğlumu öldürdü, biliyorsun. Tasma'yı ona verdiğimi sandı. Verecektim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sadece ihtiyacım vardı-'

Gauthier'in elleri içgüdüsel olarak sıkıştı. Tasma onu bir kabuk gibi oymuştu. Will, uzun zaman önceki cellat Rathorn'u düşündü.

Bu nesne ailesini mahvedecek, geriye sadece boş bir evde yaşayan yaşlı bir adam kalana dek soyunu kurutacaktı. Bunu bir hazine sanmıştı ama bir lanet olmuştu. Sonu Gauthier gibi mi olmuştu, yalnız, yarı deli, kıskanç bir korumayla Yaka'nın etrafında kıvrılmış?

Ama hikayede mantıklı olmayan bir şey vardı. 'James o sırada tam gücündeydi. Rathorn onu nasıl yakaladı?'

Will, Gauthier'ye baktı ve onda geçmişin bir yankısını, Karanlık Kral'ın en büyük generalini yenebilmiş bir şampiyonu görmeye çalıştı. Gauthier ona kör gözlerle bakıyordu.

Yakalamak mı? Yakalama falan olmadı. Anlamıyorsunuz. Bu Karanlık Kral'ın isteğiydi, bu yüzden James diz çöktü ve vuruş için boğazını açtı. Gauthier'in sesi karanlık bir vaat gibiydi. "Sana söylemiştim. Onu boynuna geçir ve ne söylersen yapsın.

Hain. Karanlık'ın teğmeni. Nihai silah: kullanabilecekleri bir silah.

Will, Violet ve Cyprian'a baktı, iki yüz de kendisininkine benzer bir şekilde acımasız bir amaçla belirlenmişti.

Will, "Tasmayı bana ver." dedi.

Will içeri girdiğinde James başını kaldırdı.

Violet, James'i diğerlerinin duyamayacağı şekilde, camları kırılmış küçük çıplak mutfaktaki dökme demir ocağa zincirlemişti. James, Will'in kendi avcılık zamanlarından tanıdığı bir duruşu benimsemişti: sırtı duvara dönük, gözleri kapıda. Evin uzak ucunda yalnızdılar.

Will'in elindeki tasmayı görünce James'in tüm vücudu tasmaya doğru yöneldi ve yüzü değişti.

"Ne olacak?" dedi James. 'Sana üzüm mü yedireceğim? Ayaklarına mı kapanacağım? Yoksa tanıdığım herkesi öldürmem için beni geri mi göndereceksin?

"Marcus'a yaptığın gibi mi?" dedi Will.

Battaniyeyi Yaka'dan geriye doğru çekerek yakut kıvrımını havaya kaldırdı, bir yandan da onu kaba kumaşın arasından tutmaya ve çıplak elleriyle dokunmamaya dikkat etti.

"Bunu hissedebiliyorsun, değil mi?" dedi Will.

James'in ona attığı çirkin bakış evet anlamına geliyordu. "Nasıl bir his?" diye sordu Will.

"Acıyor mu?

"*Acımıyor*, bu-" James kelimeleri ısırdı. Bir sonraki bakış daha da çirkindi ve her şeyi anlatıyordu.

İstiyor musun? Gauthier söylemişti. *Onun seni istediği gibi istiyor musun?*

James sığ nefes alıyordu, yanakları kızarmıştı ve şimdi tüm dikkati tasmanın üzerindeydi.

"Demek istiyorsun," dedi Will.

"*İstemiyorum,*" dedi James.

Will, boş mutfağa savrulan yaprakların ve toprağın üzerinden geçerek öne çıktı. 'Gauthier, atasının onu almak için senin ölü boğazını kestiğini söyledi. Bu doğru mu?'

"Bilmiyorum. James bunu daha önce de söylemişti. *O hayatı hatırlamıyorum*. Şimdi sanki kızgınmış gibi, hatırlamak istiyormuş ama hatırlayamıyormuş gibi söylüyordu.

"Ama sen tasmayı biliyordun. Ne için olduğunu biliyordun.

Nasıl?" James sessizdi, göğsü hızla inip kalkıyordu.

'Boğazını testereyle kesmek zorunda kaldı çünkü çıkmıyor. Bunu biliyor muydun?'

James kırılgan bir meydan okuyuşla, "Cazip olan da bu, değil mi?" dedi. "Simon'ın Ödülü sonsuza dek senin.

Will, Tasma'nın verdiği hisle kıvrılan kendi sesini duydu. 'Emirlere uymaktan nefret eder miydiniz? Seni uyutmuyor muydu?
Zorlama mı? Yoksa tüm zihninizi ele geçirdi de her şeyi yapmak istediğinize mi inandınız?

"Tanrım, bunu seviyorsun, değil mi? Boynuzla da hoşuna gitti. Beni sabit tutmak. Dışarı çekerek. Yapacaksan bana da yap. Yoksa çok mu korkaksın?'

Will, 'Arkanı dön' dedi.

James, yanaklarının renkle dolduğu bir anın ardından döndü. Will onun sırtının çizgisini ve ensesinin açıkta kalan kısmını gördü. Bu kadar yakından
James sanki tasma boğazındaymış gibi itaat ediyordu ama kırma işleminin yarısında bir aygır gibi titreyerek ve ter içinde kalarak durdu. Will uzanıp boştaki elini James'in sırtına, kürek kemiklerinin arasına koydu ve titreyen sıcak kasları hissetti
gömleği ve yeleğinin ipeği.

Will'in eli, James'in bileklerinin sırtının hemen altında çaprazlama bağlandığı kelepçeleri hissedene kadar aşağı kaydı. James'in boğazı solgundu,
Altın rengi saçlarının altında ince bir sütun. Çıplak görünüyordu.
Savunmasız. Will, Yaka'nın bu yere en çok yaklaştığı yerin burası olduğunu dişlerinin arasında hissetti.
ait olduğu yere. Uygun olduğu yere.

Tak ve onu benim yap.

Sığ nefes alarak James'in kelepçelerini hızla çözdü ve ağır bir şekilde yere düşmelerine izin verdi. Sonra geri adım attı.

"Nesin sen-" James ona bakmak için arkasını döndü. Gözleri temkinli ve kararsızdı. James içgüdüsel olarak kendi bileklerini sıktı, sanki kelepçelerden kurtulduğuna tam olarak inanamıyormuş gibiydi. Sonra sağ elinin parmaklarını kaldırarak boynunun çıplak tenine dokundu.

Will tasmayı ona uzattı. Bu, açlıktan ölmek üzere olan bir adama ekmek uzatmak gibi bir şeydi ve onu kapıp bıçaklayabilirdi. James yapmadı. James'in temkinliliği daha fazlaydı.

"Neden bana geri veresin ki?" Kara gözleriyle Will'e bakıyordu.

"Buraya yalnız geldin.

"Bunun ne alakası var-?

Will, 'Buraya yalnız geldin çünkü Simon'ın almasını istemiyorsun,' dedi. "Simon senin burada olduğunu bilmiyor. James'in yüzündeki hafif değişiklikleri izledi. "Haklıyım, değil mi?

"Öyleysen ne olmuş?

James bir numaraya hazır görünüyordu. Tasmayı almamıştı, hatta ona uzanmamıştı bile, ama tüm vücudu gergindi, sanki her an tasmayı kapacakmış ya da kaçacakmış gibi.

Will, 'Vekilharçlar senin ne olduğunu öğrendi,' dedi. 'Kaçtın. Sen bir çocuktun. Gidecek hiçbir yerin yoktu. Bence Simon'a gittin çünkü seni koruyabilecek tek kişi oydu. Seni yanına aldı, neye dönüşeceğini bilerek büyüttü. Belki sana yeni düzende onun yanında olacağını söyledi ve belki sen de ona inandın. Ama bir noktada Yaka'yı öğrendin.

James ona baktı. Will, sözlerin onu temel bir düzeyde sarstığını, görülmeye alışık olmayan bir parçasına dokunduğunu hissedebiliyordu.

"Onu aradığını öğrendin. Seni de içinde istediğini öğrendin. Güvendiğin adam seni köleleştirmek istedi. Ama onu terk edemezdin. Ondan önce bulman gerekiyordu ve ona yakın olmak sana en iyi erişimi, en iyi bilgiyi ve en iyi başarı şansını veriyordu. Sen de onun emrini yerine getirdin. Simon'ın ödülü. Seni evcil hayvan gibi tutmasına izin verdin. Gauthier'in İngiltere'de olduğunu öğrenince de buraya yalnız geldin.

Boş odada bir sessizlik vardı, James sanki nefes alma eylemi bile bir şeyleri ele verecekmiş gibi kıpırdamadan duruyordu. Sanki James konuşmayacakmış gibi görünüyordu. Ve sonra:

"Babasıydı," dedi James. "Beni Simon'ın babası büyüttü, ondan daha fazla.

"Ona katıldığında kaç yaşındaydın?" "On bir," dedi

James.

"Peki Yaka'yı ne zaman öğrendiniz?" "Bir

yıl sonra.

Will tasmayı kaldırıp tekrar uzattı.

"Ben bir Vekilharç değilim," dedi Will. 'Verdiğim sözleri tutarım. Arkadaşlarıma sadık biriyim. Sana söylemiştim.

Büyüyen göz bebekleri James'in gözlerini iyice karartmıştı. James'in içindeki temkinli bakış şimdi uzun, araştıran bir bakıştı, bir hile ya da tuzağın ötesinde bir şey arıyordu.

"Tasmayı alıp seni hemen öldürmemi engelleyecek ne var? dedi James.

"Hiçbir şey.

"Ya Simon? Ben olmadan onu durduramayacağını sanıyordum.

Will dudaklarının kıvrıldığını hissetti, içinde yeni ve kırılgan bir his vardı. "Beni hafife alma.

"Onunla savaşmana yardım

etmeyeceğim. "Bunu biliyorum.

Yine de James tasmayı almadı. Sadece Will'e o garip, araştıran bakışıyla baktı.

"Seni anlamıyorum.

"Bunu ben de biliyorum.

James yavaşça elini uzattı. Tasmayı hemen eline almadı; dokunmadan önce tereddüt etti, parmakları üzerinde gezindi ve son anda çıplak elle kavramaktan kaçındı. Will'in tuttuğu yerden, sarılı kısımdan tuttu. Will'inkilere değen parmakları serinledi. Will Tasmayı bıraktığı an, sanki bir büyü bozulmuş gibiydi. James Tasmayı hızla battaniyeye geri sarıp kolunun altına sıkıştırdı ve kaybolduğunu görmek de yardımcı oldu. James gidecekmiş gibi yaptı.

Ve durup Will'e baktı. Will onun dudaklarında başka bir sorunun şekillendiğini görebiliyordu.

Ama James bunu sormak yerine başını salladı ve sessizce köhne kapının yanından ayrıldı.

Violet parçalanmış masanın kenarına tünemişti ama onun gelişiyle ayağa fırladı. Aynı derecede gergin olan Cyprian da elinde kılıcıyla Gauthier'in yanında duruyordu. Vücut dilleri beklenti ve utançla gergindi. İkisi de gergin bir ifadeyle Will'e, sonra da onun yanından geçip koridora baktılar. James'i göremeyince gerginlik daha da arttı.
Cyprian bir adım öne çıktı.

"Sen mi yaptın? Onun yüzünden mi?' Cyprian bunu söyledikten sonra kızardı.

Violet boş koridorda iki adım atmış, James'ten bir iz arıyordu. "Onu Simon'ın peşinden gönderdin mi?

"Gitmesine izin verdim.

İkisi de ona doğru dönmüş, bakıyorlardı. Şok edici bir sessizlik anı. Cyprian'ın tuniği, James'in yakalanması sırasında duvara çarptığında aldığı yaradan dolayı biraz kanlanmıştı. Rengi değişti, yanaklarında kırmızı lekeler belirdi.

"Ne yaptın?"

"Gitmesine

izin verdim.

Oda, daha önceki kavgalarının izleriyle doluydu. Bu
Mobilyalar parçalanmış, tavan yarıya kadar çökmüş, molozlar yere saçılmış ve sıvadan çıkan ince tozlar ışığın loş çizgileri arasında havada sürükleniyordu.

"Ya Yaka?

Will dedi ki, 'Bu onundu. Ona geri verdim.' dedi.

Bunu izleyen gürültülü sessizlikte Gauthier alçak sesle, acı dolu bir inilti çıkardı. '*Gitti - gitti - onu ele verdi-*'

Cyprian elini kılıcının kabzası üzerinde sıktı. Durmadan önce yarı yarıya kapıya doğru ilerlemişti. Will'in yaptığı şeyi geri almasının hiçbir yolu yoktu: James çoktan gitmişti, at sırtında bir adım öndeydi ve Cyprian onu yakalasa bile zapt edemeyeceği kadar güçlüydü. Cyprian artık çok geç olduğunu, kararın kendisi olmadan verildiğini anladığında, Will duygularının sarsıldığını hissetti.

"Anlaşmıştık. Simon'ı durdurmak için kullanmayı kabul ettik.'

"Bunu asla kabul etmedim," dedi Will. "Gauthier'i dinledim ve kararımı verdim.

"*James*," dedi Cyprian, sanki bu isim bir pislikmiş gibi. 'Seni kullandı. Ona sempati duyman için seni kandırdı ve sen de buna kandın.

Will, 'Yapılması gereken doğru şey buydu,' dedi.

"Emery'ye yaptığı gibi sana da kancayı taktı mı? Sen de mi ona aşıksın?'

Will kararlı bir şekilde, "Yapılacak doğru şey buydu," dedi.

"Yapılacak doğru şey değildi!" dedi Cyprian. 'Kardeşimi tuttu Aylarca tutsak etti, dönüşene kadar hayatta tuttu. Ve sonra onu Vekilharçları katletmek için serbest kaldı. Sence Marcus gölgenin içinde olduğunu bildiği halde onu durduramayınca nasıl hissetmiştir? James, Marcus'un yalvardığını söylemişti, hatırlıyor musun? Ve şimdi Simon Gölge Taşı'na sahip-'

Will, "Bu Marcus'la ilgili değil" dedi.

'Hayır, Simon'la ilgili,' dedi Cyprian. 'Simon, bir gün Gölge Krallar, bu dünyaya ölüm ve yıkım yağdıracaklar. Onları hiçbir şey durduramaz. Yaşayan hiçbir güç yeterince güçlü değildir.

"Riskleri biliyorum. Simon'ın neler yapabileceğini biliyorum.

'Onu yenmek için tek bir şansımız vardı. Elimizdeydi ve sen onu bıraktın! Yaşlı Vekilharcı duydunuz. Gölge Krallar özgür kaldığında, Simon Karanlık Kral'ı diriltebilir. Ve Karanlık Kral geri döndüğünde, karanlık geçmişi de beraberinde getirecek, büyüyü geri getirecek ve dünyamıza boyun eğdirecek! Bunu yapabiliriz.
onu durdurmak için o tasmayı kullanabilirdi.'

"Komiserlerin Kupa'yı kullandıkları gibi mi kullandın?" dedi Will.

Cyprian bembeyaz oldu, sanki kemiklerindeki etler mermerleşmişti. Kesilmiş gibi görünüyordu ama kanı o kadar boşalmıştı ki yara kansızdı. Sessizlik çınladı; her şey durdu, tek hareket eski püskü odadaki küçük toz zerreciklerinin sürüklenmesiydi.

"Aynı şey değil.

"Öyle değil mi?" dedi Will. 'Hangi bölüm? Düşmanını köleleştirmek mi? Savaştığın şeye dönüşmeden karanlık bir gücü kullanabileceğine inanmak mı?

Cyprian tekrar, 'Aynı şey değil,' dedi. 'Tasma'yı kullanmak kimseyi riske atmaz-'

"Bu Karanlık Kral'ın iradesi!" dedi Will. 'O her yerde, hissedemiyor musun?
Onun eserleri. Onun gücü. Vekilharçlar onun kadehinden içtikleri için öldüler. Hiç şansları yoktu; Karanlık Kral her zaman Salon'un içindeydi, bedenlerinin ve zihinlerinin içinde. Bunun bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun? Kaderin bir cilvesi mi? Bunu o planladı! Tıpkı bunu planladığı gibi! Tasmanın James'in boynunda olmasını istiyor. Ve sen de onun emrini yerine getirmek istiyorsun.' Hiç yumuşamadı. "Tıpkı Vekilharçlar gibi.

Cyprian'ın elleri yumruk oldu. 'Vekilharçlar onun emirlerini yerine getirmiyordu.

Onlar Karanlık'a karşı duran iyi insanlardı. Yüzyıllar boyunca çizgiyi korudular. Siz Salon'a gelmeden çok önce savaşıyorlardı. Ve gölge geldiğinde, onu durdurmak için canlarını verdiler!'

"Bak. Will, Cyprian'ı kolundan kavradı ve sandalyesinde sallanan yaşlı adamla yüzleşmesi için sürükledi. "Gauthier'e bak. Yaka, onu yakın tutmaktan ve yüzyıllar boyunca bu eve - bize - James'e ulaştırmaktan başka bir şey yapamayacak hale gelene kadar tüm çizgisini büktü. Gauthier'e bakarken
Will bunu hissedebiliyordu; Karanlık Kral'ın boğucu etkisi her şeyin üzerine yayılmıştı, o kadar yoğundu ki neredeyse onu boğacaktı. Binlerce karanlık dal, geçmişin kara çukurundan uzanıyor, tutunmaya çalışıyordu. "Vekilharçlar kontrolün kendilerinde olduğunu sanıyorlardı ama değillerdi. Kontrol ondaydı. Onların içmesini istedi. Nesneleri bu şekilde çalışır. Sen onu kullandığını sanırsın, oysa o seni kullanır.

"O zaman ne yapabiliriz!" dedi Cyprian. Ama Will onun gözlerindeki acı dolu bakıştan, bu yolun doğru yol olduğunu zaten bildiğini anlayabiliyordu. 'Kupa olmadan, Yaka olmadan... Sadece üçümüz varız. Üçümüz
Karanlık'a karşı. Tek bir gölge Salon'daki tüm Vekilharçları öldürmüşken nasıl savaşabiliriz?

Will dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. 'Ama şimdi onun planlarının dışındayız, belki de ilk kez. Geriye kalan son Vekilharç sensin. Ve onun ulaşamayacağı ilk Vekilharç sensin. Sen Kupa'dan içmemiş bir Vekilharç'sın.

Cyprian titrek bir nefes aldı.

"Sence James Simon'a geri dönecek mi?" dedi Violet sessizliğin içinde. "Bunu ben de bilmiyorum," dedi Will. 'Ama artık Karanlık'tan kurtuldu.
Kral da.'

"Ya Gauthier? Büzülmüş yaşlı adama baktı, derisi kemiklerine yapışmıştı ve hâlâ sandalyesinde hafifçe sallanıyordu.

Will, Gauthier'in önünde diz çöktü, böylece onunla kendi boyundan konuşabilecekti. "Bay Gauthier. Korkarım James, Sophie hakkında doğruyu söylüyormuş... Burada yalnızsınız. Sizin için çağırabileceğimiz biri var mı? Yapabileceğimiz bir şey?'

"Yap!" dedi Gauthier. 'Onu bana geri verebilirsin, yapabileceğin şey bu! Bunu ona takması gereken kişi benim. Ona sahip olması gereken benim! Sen değil-!' Will hızla ayağa kalktı, midesi bulanıyordu.

Çıra demetini, dışarıdaki eski kümeste buldukları altı yumurtayı, büyümüş ağaçtan topladıkları bir yaprak dolusu elmayı ve taze bir kova suyu getirdiler. Sonra Gauthier'in sesinin hâlâ yankılandığı çiftlik evindeki odadan çıktılar. 'Onun benim olması gerekiyordu! Boynunda tasmamla emirlerime itaat ediyor-!

Bataklığın üzerinden, şimdi sessiz ve boş bir avluya açılan kırık kemere doğru at sürdüler. Will Salon'a geri dönmek istemiyordu. Kendi direncini hissedebiliyordu; kemer, geceleyin bir mezarlığın kapıları gibi zihninde uğursuzluk saçıyordu. Etrafındaki bataklık, gri gökyüzünün altında soğuk ve ıslak bir şekilde uzanıyor, atları çamurda ilerliyordu.

"Grace ve Sarah'ya ne söyleyeceğiz?" dedi Cyprian, atını onun yanına çekerek.

Cyprian dönüş yolunda sessiz kalmış, Will'in sözlerini özümsemişti. Bir Vekilharç olmak için bir ömür boyu eğitim almış, onların geleneklerini ve kurallarını izlemişti. Bir Vekilharcın hayatı onun bildiği tek şeydi. Tarikat ona rehberlik etmediği sürece kaybolmuştu - Kadeh'ten içmek istemiyordu ama nasıl yaşayacağına dair başka bir çerçevesi de yoktu. Hâlâ bir Vekilharç olabileceği fikri, ama Vekilharçların olması gerektiği gibi, yeni bir düşünceydi. Grace ve Sarah'yı sordu, şimdi kin gütmeden, yanıtlanması gereken pratik bir soruydu bu.

Ama Cyprian haklıydı. Onlara ne söyleyecekti? Elleri boş döndüklerini mi? Will'in onlara karşı tek silahlarını verdiğini mi? Simon'a mı? Gölge Kralların serbest bırakılacağını ve artık onları durdurmanın bir yolu olmadığını mı?

Gelecek, Simon'la ilgili tüm planlarının elinden kayıp gitmesiyle uzayıp gidiyor gibiydi ve sadece yaklaşmakta olan mücadeleye hazır olmadığı düşüncesi vardı.

"Will?" dedi bir ses ve kapının arkasından atlı iki figür çıkarken arkasındaki Violet'in kılıcını çektiğini yarı yarıya fark etti.

Güzelliği burada, soğuk gri bataklıkta bile baharın altın güneşi gibiydi, ancak kendisi ve bindiği güzel benekli gri kısrak tamamen uyumsuz görünüyordu, mavi binicilik kıyafetinin etekleri çamurla ıslanmıştı ve sıçrayan çamurla ıslanmış ve yıpranmış atının bacaklarını ve karnını lekelemişti.

Arkasında, kısa bir midillinin üzerinde, kalın kaşlı, solgun yüzlü, dokuz on yaşlarında genç bir kız vardı. Birbirlerinden çok farklı görünüyorlardı; biri güzel ve altın sarısı, diğeri şişman ve sade, ama iki kız ona birmiş gibi döndüler.

"Tehlikede olursam gelmem gerektiğini söylemiştin," dedi Katherine.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

KATHERINE bakmaktan kendini alamadı: Will'e, giydiği tuhaf giysilere, üzerindeki çamur ve kire, hatta bindiği siyah ata.
Atından inip ona doğru bir adım attı, gözleri irileşmiş ve şok olmuştu. Arkadaşları bir savaş alanından gelmiş gibiydi, giysileri kanlı ve yırtıktı. Arkadaşlarının, bu kasvetli, boş ve korkunç yerin bir parçası olan bu eski yıkık kapıya benzediğini düşündü.

Will, 'Geldin,' dedi.

O buradaydı; bataklıkta yalnız değildi. Ona gitmek istedi.
Onu sıcak bir salona götürmesini, oturup ısınabileceği bir ateş yakmasını, omuzlarına bir şal sararken ve ellerini tutarken hizmetçilerin ona çay getirmesini istiyordu. Ama hiçbir şey düşündüğü gibi olmuyordu.

Yağmur geceleyin bataklıktan geçişi soğuk ve çamurlu bir hale getirmişti; tatlı huylu kısrağı Ladybird her tökezlediğinde Elizabeth'in yüreği ağzına geliyor, midilli Nell'in üzerinde Elizabeth'in arkasında mücadele ediyordu. Çok geçmeden ikisi de sırılsıklam olmuş, su içinde kalmış etekleriyle titremeye başlamışlardı.

Dişleri takırdıyordu. Will'in arkasında duran oğlan ve kız ona düşmanca bir şüpheyle bakıyorlardı.

"Burada ne işi var?" diye sordu kız, kılıcını çekerek; uzun, ürkütücü bir silahtı ve zayıf bedenine göre çok ağır görünüyordu.

"Will? Katherine ne olduğunu anlamadan ama iki yabancıdan ve onların çekilmiş kılıçlarından korkarak konuştu. O kadar üşümüştü ki parmakları ıslak eldivenlerinin içinde uyuşmuş, sırılsıklam etekleri ağırlaşmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu.

Will ona, "Sorun yok," dedi ve sonra diğerlerine baktı. "Kes şunu," dedi. "Violet. Kesin şunu. O bir tehdit değil.

"O *Simon'ın nişanlısı*," dedi Violet.

"Simon!" dedi yanındaki atlı çocuk ve o da kılıcını çekiyordu, bu açık bir uyarıydı.

Kalbi boğazında düğümlendi. Will, keskin çeliğe bakarak onun önüne çıktı.

Will, "Ona gelmesini ben söyledim," dedi. 'O bir tehdit değil. Tek başına. Buraya yardım için geldi. Sonra ona doğru geldi, elini Uğur Böceği'nin boynuna koydu ve sessizce, 'Değil mi Katherine,' dedi.

"Takip edilmedim," dedi Elizabeth'le birlikte evden yavaşça, sürünerek kaçışlarını hatırlayarak, toynak seslerini bastırmak için kaldırım taşlarından kaçınarak ve atların kişnememesi için dua ederek. "Takip edilmedim - Lord Crenshaw burada olduğumu bilmiyor - takip edilmedim-

Will, Violet ve çocuğa uyarı dolu bir bakış atarak, "Doğru olanı yaptın," dedi. "Önce seni ve kız kardeşini içeri alalım.

Katherine ıslak ve soğuktu ama burada hiçbir şey yoktu, hiçbir uygarlık belirtisi yoktu. Boş bataklık her yöne doğru uzanıyor gibiydi. "İçeride mi?

"Cyprian izin verirse," dedi Will. Çocuğa döndü. "Onların koğuşlardan geçmesine izin verebilecek tek kişi sensin.

"Ona güvenmiyorum," dedi Violet.

Çocuk -Cyprian- kararını tartmak için ona bakıyor gibiydi.
Beyaz atının üzerinde sırtüstü otururken, geçmiş bir çağdan kalma bir örnek gibi görünüyordu. Islak olmamayı ve titrememeyi diledi. Dişlerinin takırdamamasını ve buklelerinin sırılsıklam olmamasını diledi. Tüm bunlara rağmen saygın görünmek için elinden geleni yaptı.

"Babam onun içeri girmesine izin vermezdi," dedi Cyprian. "Salon'u korumamız gereken bir kale olarak görürdü. Ona bakarken, başka birinin söylediği sözleri hatırlar gibiydi. 'Ama eski dünyada, Salon sadece bir kale değildi. Aynı zamanda bir sığınaktı. Kılıcını kınına soktu ve ona başıyla selam verdi. "Eğer gerçekten yardımımıza ihtiyacın varsa, o zaman Salonumuza hoş geldin.

Will onun yanında at sürüyordu. Kemerli boynuyla devasa siyah atı Uğur Böceği'ni cüceleştiriyordu ama Will uzanıp onun eldivenli elini tuttu ve kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken onu tuttu. "Korkma," dedi Will.

Ama korkuyordu; dehşete düşmüştü.

Önünde Cyprian ve Violet kırık kemerden geçerek gözden kayboldular. "Will? Onun adını bir yardım çığlığı olarak söyledi. Adam onun elini sıktı. *Gitmek istemiyorum*. İkisini de ileri doğru itti.

Bir kıpırtı hissetti ve bataklık aniden yok oldu ve onun yerinde kasvetli bir kalenin siyah hatları vardı, feneri ölü bir ateşteki son kordu. Şatoya bakarken ürperdi. Işıklar, hizmetkârlar ve bir karşılamanın sıcaklığı neredeydi?

Burada ne olmuştu? Will'in bahçede yarattığı ışığı hatırladı. Bir parçası, Will'in onu ışıklı bir yere götüreceğini düşünmüştü. Güvenli bir yere. Ama burası karanlık ve korkunçtu. Avluda atından inen Will'e baktı. Geldiği dünya *bu* muydu?

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Will'e.

Will, "Burada kalıyordum," dedi.

"Korkunç," dedi Elizabeth. "Sanki ölmüş gibi.

"Elizabeth!" dedi Katherine.

Will, "Sorun değil," dedi, avluya acımasızca bakarak. "O haklı. Sizi getirmeyi umduğum yer burası değildi. Ama güvende olacağımız yer burası.

Arkasında kale varken, farklı görünüyordu.
yakışıklı, genç bir yiğitten, ne olduğu bilinmeyen genç bir adama dönüştü. Eski hayatı sanki gerçek değilmiş gibi, sanki onu buraya getiren olay bir illüzyonu parçalamış ve gerçek olduğu kadar karanlık bir gerçeği ortaya çıkarmış gibi yok olup gidiyordu.

"Gel," dedi Will, atından inmesine yardım etmek için elini uzatarak.

Katherine kuruyan etekleriyle ateşin yanındaki üç ayaklı tabureye oturdu ve neden geldiğini düşünmemeye çalıştı.

Will onu şatonun içine değil, duvarın dibindeki, kapı bekçisi dediği daha küçük bir kuleye götürmüştü. Ama kalenin siyah dış hatları hâlâ aklındaydı ve bu uğursuz şekil onu ürpertiyordu.

Odanın kendisi bir salon gibi değildi. Daha çok bir kışlaya benziyordu, yaşlandıkça kararmış ve çatlamış taştan oyulmuştu. Kısa merdivenlerden yukarı

beş derme çatma uyku paleti ile dolu bir odaydı, sanki Will ve
Diğerleri hep birlikte bu kasvetli harabede kamp yapıyorlardı. Mavi tunikler giymiş iki kız onları karşılamak için kapıdan çıkmıştı. Will, ateşin yanına oturması için onu içeri götürmeden önce varlığını onlara karşı savunmuştu.

Elizabeth de içerideydi, çok koyu renk kaşları çizilmiş yüzünde ağırlaşmıştı.

Kısa çocuk elbisesiyle Katherine'in arkasında, duvarın yanında oturuyordu. Kendisine bir kâse güveç verilmiĢti ve açlıkla yiyordu. Katherine yemek fikrini bir türlü hazmedemiyordu. Yemek yemeyi düĢündüğünde aklına gelen tek Şey evdeki güzel yemek servisiydi, oysa burada ne halı, ne duvar kâğıdı, ne personel, ne de uygarlık belirtisi vardı.

Katherine kalbi küt küt atarak yanına gelip gitmeleri gerektiğini söylediğinde Elizabeth şaşırtıcı derecede soğukkanlıydı. Yanına temel ihtiyaçlarından başka bir şey almaması konusunda uyarılan Elizabeth sadece paltosunu ve o günkü okul ödevlerini almak için durmuş, asık suratlı ve hazır bir şekilde geri dönmüştü. Katherine güzel giysilerinden ve mücevherlerinden bazılarını almayı düşünmüştü ama sonunda eski, sade, mavi bir binici elbisesi giymişti. Sağdıcı görmüştü.

ama kendisi yapmaya çalıştığında nereden başlayacağını bilemedi ve yağmura doğru yola çıkmadan önce uzun, panik dolu bir deneme yanılma süreci yaşadılar.

Cyprian ona bir fincan uzatarak, "Al," dedi. Dikkatli bir mesafeden, gözlerini onun üzerinde tutmuştu. Sanki onun varlığı bir davetsiz misafirmiş gibi. Sanki tuhaf olan kendisi değil de kızmış gibi. Sanki tehlikeli olabilirmiş gibi - ve egzotik bir merakla, sanki daha önce hiç centilmen bir kadın görmemiş gibi. Şimdi ona sıcak sıvıyla dolu garip şekilli bir bardak uzattı.

Burada çay olduğu ortaya çıktı, ama porselen bir fincanda sütlü iyi bir kahverengi çay değildi. Yeşil renkteydi ve üzerinde
İçinde yüzen otlar.

'Çok naziksiniz efendim,' dedi.

'Bunu benim halkım yapar. Burada yetişen otlar eski dünyadan beri yetiştirilen niteliklere sahiptir. Onarıcıdır.

"Sizin halkınız mı?" dedi. "Continentals'ı mı kastediyorsun? Ve sonra kızardı

Çünkü bu bir şekilde söylenmesi gereken yanlış bir şeydi ama nedenini bilmiyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

'Vekilharçları kastediyor. Onları nişanlın öldürdü,' dedi Violet.

Çayı aldı ve dibinde birkaç benek ve sapın döndüğü soluk yeşil çaya baktı.

"Anlıyorum. Teşekkür ederim,' dedi.

Tekrar oturdu. Onların bir kenara çekilip alçak sesle onun hakkında konuştuklarını fark etti. *"Hâlâ neden burada olduğunu bilmiyoruz.* '*Yalnız geldi. Simon onunla değil.*' '*Peki ya Truva atıysa? Ona güvenemeyiz.*'

Alevler birbirine karışana kadar ateşe baktı. Burada olmamalıydı. Evde olmalı, akşam yemeği için giyinmeliydi. Olanlar olmasaydı burada olmazdı. Onu evden çıkarıp çamura ve yağmura sürükleyen o korkunç, ezici şey.

Will ikinci bir tabure çekip onun yanına oturdu.

"Bir şey duydun, değil mi?

Kollarını dizlerine dayayarak ona doğru eğilerek sessizce konuştu. Kelimeler onu durdurdu. Söyleyemedi. Söylemek istemedi. Etrafında gök gürültüsünü andıran bir baskı hissetti. Fincanı o kadar sıkı tutuyordu ki, parçalara ayrılıp kendisini kesmemesine şaşırdı.

"Simon seni ziyarete geldi," dedi Will. "İş için Londra'daydı. Bütün oda o kadar sessizdi ki, ateşin içindeki her bir alevi duyabildiğini hissetti. Will, onun ne duyduğunu biliyormuş gibi söylemişti ama bilemezdi. Bilemezdi. Kimse bilemezdi. Üzerindeki baskı arttı. Bunu söylemek istemiyordu, çünkü bu her şeyi gerçek yapardı. Tüm bunlar gerçek olacaktı. Bu soğuk, boş kale. Elbisesini ıslatan çamur. Dünyasını darmadağın eden kelimeler.

'Keyfi yerinde olmalı. Londra'daki işleri iyi gitmişti. Will bunu acımasızca söyledi. 'Belki biri onu görmeye gelmiştir. Belki bir ortağı. Belki bir haberci. Kulak misafiri olacak kadar meraklandırmıştım seni. Ve bir şey duydun.

Lord Crenshaw onu ilk kez ziyarete geldiğinde, pembe gül goncaları, kıvrık yeşil yapraklar ve altın süslemelerle süslenmiş porselen bir çay seti hazırlamışlardı. Ona sorular sorarak ve ilgisini göstererek mükemmel bir beyefendi olmuştu. Tüm aile çok mutlu olmuştu, servetleri artmıştı. Teyzesi ve eniştesi onun üzerine titremiş, o gece en sevdiği ikram olan kayısılı dondurmayı yemişti.

Uyuyamayacak kadar heyecanlı bir şekilde yatağa girmiş, kız kardeşinin saçlarını örmüş ve sahip olacağı evden, katılacağı balolardan ve taşınacakları sosyeteden bahsetmişti.

"Yeterli olmadığını söyledi," dedi Katherine.

"Neyin yeterli olmadığını?

O zamandan beri birçok kez onu ziyarete gelmişti, her seferinde nezaket ve görgü timsali, ilgili ve çekici, son ziyaretinde olduğu gibi, bir haberciyle konuşmak için ayağa kalktığında ve kadın onu koridora kadar takip ettiğinde.

"Kan," dedi Katherine.

Elindeki fincana bakarken bu küçük, çıplak odanın soğuk yabancılığını hissetti. Eski yaşamı, elbiseleri, ayakkabıları, dallı tülbentle çok iyi uyum sağlayan küçük inci dizisi, ilk heyecanının
yeni hizmetçisi tarafından ensesinden yukarı kaldırılmış saçlarını *yaptırmakla* geçirdi.

'Daha önce de kadın öldürdüğünü ve bir tanesinin yeterli olmadığını söyledi,' dedi. "Hepsi olmak zorundaydı.

Will ona *annemi* öldürdüğünü söylemişti ve annem ona inanmamıştı. Ta ki kanını donduran o sözleri duyana kadar... Sonra Will'in ona söylediğini hatırladığı tek şey *Koş* oldu.

Hepsini öldürmem gerekiyor, dedi Lord Crenshaw konuşur gibi bir sesle. *Ve buldum. Hepsi öldü. Biri hariç hepsi.*

Will taburesini yaklaştırdı ve aceleyle onunla konuştu.

"Başka bir şey var mıydı?

Kapının arkasında dehşete kapılmış bir şekilde dururken, sonra geri dönüş yolunu bulmak zorunda kaldı.
sabah odasında oturmasını, havadan sudan konuşmasını ve gülümsemesini izliyordu. Tek hatırlayabildiği kendini duvara yasladığı ve boğazındaki çığlığı bastırmak için elinin kenarını ağzına soktuğu.

On yedi yıl önce ipuçlarına ve söylentilere göre hareket eden bir aptaldım. Sadece birini öldürmem gerektiğini düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Hepsini öldürmem gerekiyordu. Ve öldürdüm. Hepsi öldü. Biri hariç hepsi.

Artık Taş'a sahibim ve bunca yıldır başarısız olduğum yerde nihayet başarılı olabilirim.

Onun kanı onları yüzyıllardır süren tutsaklıklarından kurtaracak ve onların eliyle O'nun düşmanları yok edilecek. Ve hepsi öldüğünde, O dirilecek.

"Bir taşı açmak için onun kanına ihtiyacı olduğunu söyledi. Sözlerinin diğerlerini etkilediğinin, bakışlarını değiştirdiklerinin ancak yarı yarıya farkındaydı. 'Herhangi bir direnişi öldürmek için mahkumları Taş'tan serbest bırakırdı. Bayanlar taştan çıktığında
ölseydi, bir kral doğacaktı.

Will'in elleri onunkilerin üzerine kapandı ve onları sabitledi. "Buraya gelerek doğru şeyi yaptın. Bu şaşırtıcı dokunuş onu bir anda odaya geri döndürdü. Will'in onun eldivensiz ellerini tuttuğunu ve sadece onları tuttuğunu fark ettiğinde kalbi farklı bir şekilde atmaya başladı.

'O deli, değil mi? Aklı... O bir deli. Will'e baktı, tüm bunların kötü bir rüya gibi bir kenara bırakılabileceğine dair güvence almaktan başka bir şey istemiyordu.

"Benimle gelirsen sana her şeyi açıklayacağımı söylemiştim," dedi Will. "Ve açıklayacağım.

Will gözlerini ondan ayırmadı ama odanın diğer tarafından Cyprian'ın, "Will, onu bu işe karıştıramazsın" dediğini duydu.

Ve Will'in sesi. "O zaten içinde.

Katherine kısık bir sesle, "Anlamıyorum," dedi.

Violet bir adım öne çıkmıştı. "En azından kız kardeşin odadan çıkmasını sağla. Bu söylenebilecek en kötü şeydi.

"Katherine'in dinleyebildiği her şeyi dinleyebilirim! Elizabeth kısa bacaklarının üzerinde ayağa kalkmış, Violet'e ters ters bakıyordu.

"Buraya birlikte geldiler," dedi Will. "Bu işte birlikteler. "Anlat bana," dedi Katherine.

Will, 'Bahçedeki ağacın parladığını gördün,' dedi. 'Bunun doğal olmadığını söylemiştin. Haklıydın. Sihirliydi. Bu salon gibi. Eskiden uzun zaman önce.'

Büyü. O konuşurken kadının içinden tuhaf bir his geçti; kaybolmuş bir şeyin ürkütücü hissi, sanki ölü, karanlık kale yok olmuş bir şeyin kalıntısıymış gibi.

"Ne oldu ona?" diye sordu.

Önemli hissettirdi. Sanki Will'in ona söyleyecekleri her şeyden daha önemliydi. Sanki bunu bilmek zorundaymış gibi.

"Uzun zaman önce," dedi Will, "bir Karanlık Kral vardı. Güçlü ve acımasızmış ve insanları kontrol etmekten hoşlanırmış. Dünyayı yönetmek istiyordu. Neredeyse başarıyordu da. Ancak büyük bir yıkıma ve ölüme neden olduktan sonra durdurulabildi.

Doğru hissettirdi. Kalenin bu soğuk harabesinde titreyen alev ışığında, her şey gerçek gibiydi. Will'in bahsettiği anda gerçekmiş gibi görünen bir geçmişin içinden yükselen bir Karanlık Kral. Ama sanki bir parça eksikti, dilinin ucunda bir şey vardı-

"Durduruldu," dedi. "Kim tarafından?

"Bir Leydi," dedi Will ve birdenbire bakışlarına takıldı, gözlerini ondan alamadı, mıknatıslandı. Bahçesindeki ışık parıltısını hatırladı. Will'in gözlerindeki bir şey şimdi acı verici bir şekilde parlarken bile, anlamanın eşiğinde olduğunu hissetti. "Birbirlerini seviyorlardı.
Belki de onu bu şekilde öldürdü. Ama o zaman bile, iş bitmemişti. Karanlık Kral geri dönmeye yemin etti.

"Ölümden... dönmek mi?" dedi Katherine.

"Leydi onun gibi geri dönemedi, bu yüzden Karanlık Kral tekrar yükselirse soyundan gelen kişinin mücadeleye devam edeceğini umarak bir çocuk doğurdu.

Sen. Will'in gözlerinin içine bakarken bu kelimeyi bir zonklama gibi hissetti. *Sen, sen, sen.* Ve onda bir şey vardı, eski ve bunun bir parçası gibi hissettiren bir şey, sanki anahtar oymuş gibi, sanki çok önemliymiş gibi, eğer sadece ucundan tutabilirse-

"Simon, Leydi'nin soyundan gelenleri öldürüyor," dedi Will. "Bunun Karanlık Kral'ı geri getireceğini düşünüyor.

Acımasız bir Karanlık Kral. Hükmetmek isteyen bir Karanlık Kral. Dünyayı yok edebilecek bir Karanlık Kral...

Katherine ıslak giysilerinin içinde titriyordu. Ateşin yanında bile ısınacak gibi görünmüyordu.

"Peki öyle mi olacak?" dedi Katherine.

Will hemen cevap vermedi. Karşıdan Violet'e baktı ve Violet tekrar ona bakmadan önce ikisi bir şeyler paylaşıyor gibiydi.

Will, 'Ben doğmadan önce teyzemi öldürmüş,' dedi. "Sanırım o ilkti. Bunu yaptıktan sonra Karanlık Kral ortaya çıkmayınca-'

"Hepsini öldürmek zorundaydı," dedi Violet. "Kana sahip olabilecek herkesi.

'Anneni bu yüzden öldürdü. Bu yüzden seni kovalıyor,' dedi Cyprian. "*Birini öldürmek yeterli değil. Hepsini öldürmek* gerek."

Lord Crenshaw'ın konuşma sesi, *hepsini öldürmem gerektiğini söylüyordu.*

Ve buldum. Hepsi öldü. Biri hariç hepsi.

Will'e baktı, ateşin alevleri yüzünü aydınlatıyordu.

Seni. Bu, onun tuhaflığını, sahip olduğu uhrevi niteliği, her zaman göründüğü şeklini anlamlandırıyordu - ayrı ve ayrı görünse bile, zihninde diğer insanlardan daha keskin ve parlak.

Will, Lord Crenshaw'ın peşinde olduğu kişiydi. Planlarında başarılı olmak için öldürmesi gereken kişi.

Cyprian, "Gölge Krallar durdurulamaz," dedi. 'Eğer onları senin peşinden gönderirse-'

Will, "Onları henüz serbest bırakmadı," dedi. "Onları Taş'tan kurtarmak için Leydi'nin Kanına ihtiyacı var.

Violet, Will'e, "Senin kanın," dedi ve Katherine derisinin karıncalandığını hissetti. Cyprian, "Peki, bir kere aldı mı?" dedi.

Will, 'Gölge Kralları serbest bırakacak, düşmanlarını katledecek ve Leydi'nin soyunu sona erdirecek' dedi.

Katherine'in tüyleri diken diken olurken Cyprian, "Ve O yükselecek," dedi.

Will'in, üçü birlikte kapıdan çıkmadan hemen önce Cyprian ve Violet'e attığı bakışı gördü. Onlar gittikten sonra yeterince bekledi, sonra şömine başındaki tabureden kalkarak iki kıza, Grace ve Sarah'ya, 'Biraz hava almam gerek,' dedi.

Tıpkı Lord Crenshaw'ın peşinden gittiği gibi, Will ve arkadaşlarının da peşinden gitti ve duyamayacağını düşündükleri halde ne konuştuklarını öğrenmek istedi.

Will'i avluda, kapı bekçisinden çok da uzak olmayan bir yerde, Cyprian ve Violet'le alçak sesle, sıkışık bir küme halinde konuşurken gördü. Kendini bir duvar çıkıntısının arkasına sıkıştırdı, görüş alanının dışında ama duyma mesafesi içindeydi.

Cyprian, Will'e, 'Sana ihtiyacı var,' diyordu. "Ama seni alamayacak.

Violet, 'Onu nasıl durduracağımızı artık biliyoruz,' dedi. 'Katherine söyledi. Senin kanına ihtiyacı var. O olmadan Gölge Kralları serbest bırakamaz. Tek yapmamız gereken seni ondan uzak tutmak.

Will, "Kaçmayı kastediyorsun," dedi.

Onun sesini daha önce hiç böyle duymamıştı. Yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama umutsuzca görmek istiyordu. Görülmemeyi umarak kendini duvara daha sıkı bastırdı.

"Salon bizi güvende tutabilir-" diye söze başladı Cyprian ama Violet onun sözünü kesti. "Simon burada olduğumuzu biliyor," dedi Violet.

'Dayanacak erzağımız yok
bir aydan fazla bir süredir. Bizi gözetlemesi çok kolay. Salonda kalamayız.'

Will sessizdi.

"Simon yenilmez değil. Violet fikrini ısrarla vurguladı. 'Annen onu bulana kadar yıllarca ondan kaçtı. Gauthier hayatı boyunca onun önünde kaldı. Eğer hareket halinde olursak, seni ondan uzak tutabiliriz.

Uzun ve zorlu duraklamayı bozan Cyprian oldu. "O haklı. Kaçıyoruz. İngiltere'den ayrılıyoruz ve mümkün olduğunca uzağa
gidiyoruz. "Biz mi?" dedi Will.
"Doğru," dedi Cyprian.
Will, 'Salon senin evin,' dedi.
Cyprian, "Yeminimi Salon'a karşı etmedim," dedi. 'Ben yeminimi bu dünyanın insanları. Hatırlamak ve korumak için. Ben bunun için eğitim
aldım. Uzun bir duraklama daha oldu.
Sonra Will'in sesi, acımasızca. "Pekâlâ. Eşyalarını topla. Şafakta yola çıkıyoruz. Hafif seyahat edeceğiz ve hareket halinde kalacağız.
"Ben diğerlerine söylerim," dedi Violet.
Peki ya ben? diye düşündü Katherine. *Ya kız kardeşim? Nereye gideceğiz? Bizi öylece bırakacak mısın? Ne yapacağız?*
Ama Katherine tam görülmediğinden emin olmak için aceleyle geri dönecekken, Will'in Violet'in adını söylediğini duydu ve onu geri çekti.
"Ne oldu? Violet söyledi.
"Kız kardeşler. Katherine kıpırdamadan durdu, olduğu yerde sabitlendi ve duymak için kendini zorladı.
"Peki ya onlar?
Katherine'in kalbi tuhaf bir şekilde atarken Will, "Onları koruyacağına dair bana söz vermeni istiyorum," dedi. 'Buradaki en güçlü kişi sensin. Onları güvende tutmanı istiyorum.
"Nişanlısını sevmeyebilirim," dedi Violet yavaşça. 'Ama o kız buraya gelmek için çok şeyi riske attı. Senin için.
Senin için. Katherine kızardı, sıcaklık soğuk yanaklarını haşladı, kendini acı verici bir şekilde açıkta hissetti.
"Teşekkür ederim Violet," dedi Will. "Bunu sensiz yapamazdım.

"Ama nerede uyuyacağım?" dedi Katherine, yerde beş paletin bulunduğu küçük odaya bakarak.
"İşte bu," dedi Violet, Katherine'in eline bir rulo battaniye tutuşturarak.
Will, kapı bekçisine döner dönmez ona arkadaşlarıyla birlikte ne yapmayı planladıklarını anlatmıştı. Ona bunun tehlikeli olacağını söylemişti. Ne karar verirse versin, arkadaşlarının ona yardım edeceğini söylemişti. Onlarla gelmek isteyip istemediğini sorduğunda da evet demişti.
"Benim yatağımı alabilirsin," dedi Will, köşedeki yetersiz palet yataklardan birini göstererek. Will soğuk taş zeminde uyuyacaktı. 'Ben biliyorum

Fazla bir şey değil. Yolda yeterince uzaklaştığımızda sizin için daha iyi bir konaklama yeri bulacağız.

Zihninde kendi yatağının yumuşak tüylü örtülerini ve gümüş yatak ısıtıcısını gördü. "Teşekkür ederim. Çok minnettarım. Elizabeth, hadi buraya yerleşelim.

Yıkanacak ya da soyunacak hiçbir yer yoktu, bu yüzden iki yeniçeriden bir battaniyeyi tutmalarını istedi, kendisi battaniyenin arkasında dururken Elizabeth de korsesinin çözülmesine yardım etti. İç elbisesi ve şalıyla yatağa girdi. Cyprian ve Will aşağıya inmişlerdi ve ancak hava karardığında, o da battaniyenin altına girdiğinde geri dönmüşlerdi. Sabahı düşünmemeye çalıştı.

Will'in de Cyprian gibi hemen uyuyacağını düşündü ama onun yerine gelip yatağının yanına oturdu. Onun varlığıyla, yatmadan önce kendisini görmek istediği düşüncesiyle kızardı, ısındı.

"İyi geceler dilemeye geldim," dedi usulca.

Ters giden bir şeyler vardı. Bunu onda görebiliyordu. Elini tutup ayağa kalkmasını engelleyen kişi oydu. Onun gözlerinin içine baktı. "Ne oldu?

Onun cevap vereceğini sanmıyordu. Diğerleri çoktan uyumuştu ya da duyamayacak kadar uzaktaydılar. Sessizlik uzun süre devam edecek gibi görünüyordu.

Kelimeleri sessizce söyledi. "Annem tüm hayatını kaçarak geçirdi. Başparmağını elindeki gümüş yara izine sürttü. *Simon annemi öldürdü*, demişti ona, o gece bahçesinde. Annem Will'in bir
O ana kadar, yer sanki ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissedene kadar, gösterişli bir genç adamdı.

'Keşke onu tanıyabilseydiniz,' dedi. 'O iyi bir insandı, cesurdu, güçlüydü. Bazen sert ya da dikkati dağınık görünebilirdi ama yaptığı her şeyin bir nedeni vardı. Çocuğu için çok şey feda etti.

Karanlıkta konuşmak daha kolaydı, gün ışığında söylenemeyecek sözler. Ona gerçek bir şey vermişti, bunu hissedebiliyordu. Karşılığında ona gerçek bir şey borçluydu, sadece karanlıkta söylenebilecek sözler.

"İstediğim bir hayat olduğunu sanıyordum," derken kendini duydu. 'Mücevherler, elbiseler ve oldukça moda şeylerdi. Lord Crenshaw bana bunu verebilirdi. Ama onunla birlikte olamazdım. Onun ne olduğunu öğrendikten sonra olmazdı.

Will garip bir yarım gülümsemeyle, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Onun ne olduğunu -gerçekte ne olduğunu- öğrendikten sonra buna katlanamazdın.

Sanki ona inanıyormuş gibi söyledi. Sanki her zaman onun doğru şeyi yapacağını biliyormuş gibi. Ama yapmadı, ilk başta yapmadı. Ona söylediği gerçeklerden kaçıp kendi güvenli ve rahat dünyasına geri dönmüştü.
Ona borçlu olduğu başka bir şey daha vardı, onu bahçesinden zorla çıkardığı geceden beri söylemesi daha zor olan kelimeler.

"Onun hakkında haklıydın," dedi. "O gece bana söylediklerinde. Bir nefes çekti. "Hepsini.

"Özür dilerim," dedi Will. 'Ben olmasaydım, hâlâ o hayatı yaşıyor olacaktın. "Bunu istemezdim," dedi. "Gerçek olmadığını bilmeden.

Duvar kâğıdı, halısı ya da saçına yardım edecek bir hizmetçisi olmayan karanlık, çıplak bekçi odasına baktı. Yedisi de ıslahevindeki yoksullar gibi uyuyordu. Korkutucu ve rahatsız ediciydi ama gerçekmiş gibi hissettiriyordu. Will'in kara gözlerine baktı.

"Yarın ne olacak?

Will, "Güvende olacaksın," dedi ve sonra o tuhaf, acı dolu gülümsemesiyle, "Söz veriyorum," dedi.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

WILL, Katherine uyuyana ve oda karanlık ve hareketsiz olana kadar bekledi. Sonra ayağa kalktı ve sessizce kapıdan çıkıp ahırlara doğru ilerledi.

Kelimeler kulaklarında çınladı. *Simon, Leydi'nin soyundan gelenleri öldürüyor. Bunun Karanlık Kral'ı geri getireceğini düşünüyor.* Simon teyzesini öldürmüştü. Simon annesini öldürmüştü. Simon, Karanlık Kral'ı geri getirme arzusuyla kim bilir kaç kadını öldürmüştü.

Birini öldürmek yeterli değildi. Hepsini öldürmek gerekiyordu.

Simon'ın on yıllar boyunca kadınları katletmesine neden olan hastalıklı bir mantık: kadının ölümünün onu geri getireceği fikri. Ve şimdi Simon ihtiyacı olan şeye sahipti: Gölge Taşı. Simon Gölge Kralları hapishanelerinden çıkarırsa, hiçbir kapının ya da duvarın uzak tutamayacağı yıkıcı bir güç olarak öldüreceklerdi. Karanlık Kral'ın dönüşünün habercisi olan Gölge Krallar, efendilerinin tüm düşmanlarını avlayacak ve yok edecekti.

Cyprian ve Violet kısık sesle nasıl kaçacaklarını ve nereye gideceklerini konuşuyorlardı. Simon'ın Leydi'nin kanına ihtiyaç duymasının onlara bir şans verdiğini düşünüyorlardı. Will'i güvende tutarlarsa, Simon'ın Gölge Kralları Taş'tan serbest bırakmasını engelleyebileceklerini düşündüler.

Yanılmışlar.

Çünkü Simon'ın kana ihtiyacı varsa, onu alabileceği başka bir yer daha vardı. Ve Will nerede olduğunu biliyordu. Simon'ın nereye gideceğini çok iyi biliyordu.

Gölge Kralları'nı yüzyıllardır kilitli kaldıkları hapishaneden kurtarmak.

Kanla ıslanmış zeminde, ona baktığı yerde, parmakları hâlâ adamın kolunu tutuyordu.

Bowhill.

Korkunç bir doğruluk payı vardı, her şeyin başladığı yerdi. Of Elbette oraya geri dönmek zorunda kalacaktı - her şeyin başlangıcına. Bunca zamanı kaçarak geçirmişti ama içten içe hep geri dönmesi ve gerçekle yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

Simon annesinin kanıyla ıslanmış toprağın üzerinde duracak ve Gölge Kralları serbest bırakacaktı. Ölüm ve yıkım yağdıracaklar ve Simon onlar aracılığıyla Leydi'nin soyunu sona erdirecekti. Bu Simon'ın hayatının işiydi, tüm o kadınları katletmesinin, Vekilharçları katletmesinin sebebiydi. Karanlık Kral'ı geri getirecek ve geçmişin dehşetini günümüze taşıyacaktı.

Will ne yapması gerektiğini biliyordu. Kim olması gerektiğini. Ölü Ağaç Taşı'nın önünde durduğundan ve Yaşlı Vekilharç ona annesinden bahsettiğinden beri bu bilgi içinde büyümüştü. Ya da, hayır, belki de Annesi öldüğünden ve kanayan bir el ve boğazındaki morluklarla sendeleyerek uzaklaştığından beri.

Leydi'nin Karanlık Kral'ı öldürmesi gerekiyor.

İlk başta bundan kaçmıştı, doğru olmasını istemiyordu. Ama bundan kaçış yoktu.

Düşmanlarınızdan kaçabilirsiniz.

Kendinizden kaçamazdınız.

Teçhizat odasından bir dizgin aldı ve sessiz at ahırlarına doğru ilerledi. Yakın zamanda pek çok ölüme sahne olan müştemilat, geceleri gölgeler ve ay ışığıyla ürkütücüydü. Hızlıca ilerledi, kapıdaki diğerlerini uyarmamak için sessiz kaldı. Her hareketinde dikkatli olsa bile kanında aciliyet duygusu dolaşıyordu. Simon, Katherine'in evinde mesajını aldıktan sonra bu öğleden sonra Londra'dan ayrılmış olacaktı. Çoktan Bowhill'e doğru yola çıkmış olmalıydı. Salon'un büyüleriyle ayakta duran bir atın hızına sahip olsa bile, Will'in fazla zamanı yoktu. Kalan bir avuç atın durduğu ahıra adım attı.

"Gizlice kaçıyorsun," dedi Elizabeth.

Küçük bir pusu gibiydi, tam onun yolunda duruyordu. Kaşlarını çatmış, iki saldırgan kaşı aşağıya doğru bakıyordu ve bacakları dikilmişti. Will, tam eşikte, üstelik bu kız tarafından bu şekilde engellendiği için hem gülünç hem de hayal kırıklığına uğramış gibi hissetti.

"Ben gezmeye gidiyorum.

Dizgin elindeyken bunu inkâr etmesi zordu.

"Bir gezintiden yeni döndün," dedi Elizabeth. 'Gizlice kaçıyorsun. Uyanık kalırsam seni yakalayacağımı biliyordum. Gözlerindeki ışık zafer kazanmış gibiydi.

Will, "Gizlice kaçmayacağım," dedi.

"Sen sinsinin tekisin," dedi Elizabeth. 'İnsanlara yalan söylüyorsun. Kız kardeşime onunla Oxford Caddesi'nde tesadüfen karşılaştığını söylemişsin. Ama Violet'e o gün Londra'da ne yaptığını sordum, o da Southwark'ta beklediğini söyledi. Oxford Caddesi'ne yakın bir yer değil.' Elizabeth'in yüzünde
Başarılı bir hafiyenin sevinci. "Kız kardeşimin peşinden bilerek geldin.

Will sesini makul ve sabit tutarken kendini aptal gibi hissetti.
"Southwark'tan Oxford Caddesi'ne kadar kovalandım.

"Yalan söylüyorsun. Bana yalan söylüyorsun. Herkese yalan söylüyorsun. Ve bu gece - bir şeyler planlıyorsun. Ne planlıyorsun?

Neye doğru gittiğini düşündü. Simon'a zamanında ulaşmalıydı. Burada geçirdiği her an onu daha da geciktiriyordu.

Mantık işe yaramayacaktı, cazibe de işe yaramayacaktı, akıl da işe yaramayacaktı.
Çok iyi.

"Dinle beni," dedi. 'Yolumdan çekil, yoksa kız kardeşin
Eve gitme şansım olursa, tüm Londra'ya onun refakatsiz kaçtığını söyleyeceğim. Kadının buna verdiği tepkiyi gördü, bir tür şok olmuştu. Ağzı açık kalmış, haksız bir saldırı karşısında bir çocuğun öfkeli ihanetine uğramıştı.

"Bu - öyle değil-" Topuklarını sıktı. 'O bir *erkek* için kaçmadı.
Simon'ın planlarını öğrendiği için kaçtı.

Will kararlı bir tavırla, "İstersen bunu Simon'a ben söyleyebilirim," dedi. "Onu öldürecektir.

Bu onun yüzündeki kanı çekip aldı. "Yapmaz!

Yapardı. Bu yüzden kaçtı. Şimdi geri çekilin ve geçmeme izin verin.'

Kızın solgun, çizgili yüzüne baktı, bu iş bittiğine göre artık yoluna gitmeyi bekliyordu. Kız gözlerini dikmiş ona bakıyordu, belli ki ültimatomundan kurtulmanın bir yolunu arıyordu, genç zihni harıl harıl çalışıyordu.

"Seninle gelmek istiyorum.

İsa. "Yapamazsın ve yapmayacaksın.

'Seninle gelmek istiyorum. Eğer sadece *gezintiye* çıkacaksan, sana eşlik etmeme aldırmazsın. Nell'i alabilirim.'

Kadın çenesini kaldırdı. Cevap vermek için ağzını açtı, ağzından hiçbir kelime çıkmadı ve kadının gözlerindeki muzaffer parıltıyı gördü. Kendini

Sakince nefes al.

'Sadece gezmeye gitmiyorum-'

('Biliyordum!')

Ama benim ne yaptığım seni ilgilendirmez. Kapı bekçisine geri dönüyorsun. Ve bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceksin.

"Yoksa kız kardeşimin itibarını zedeleyeceksin.

"Doğru," dedi Will. 'Eğer onu kurtarmak istiyorsan, gidip teyzenle eniştene mektup yazacaksın ve onlara Katherine'le birlikte bir kadın arkadaşının yanına gittiğinizi söyleyeceksin. O dönene kadar, yani kısa bir süre sonra, herkese onun hasta olduğunu söylemeliler. O zamana kadar ben gitmiş olacağım.'

"Her şeyi düşünmüşsün, değil mi?" dedi Elizabeth.

Gözleri ona dik dik baktı ve adam kendini yeni bir tartışmaya hazırladı ama bunun yerine ağzı büküldü ve küçük elleri yumruk oldu.

"Pekâlâ," dedi Elizabeth. 'Ama bunu unutmayacağım. Diğerlerini kandırmış olabilirsin. Ama beni kandıramadın. Seni bulacağım. Her ne yapıyorsan.

Yükselen tepelerden ilkini, garip kayalarla kaplı güvensiz açık tepeleri gördüğünde neredeyse gün batmak üzereydi. Manzara bir anı patlaması gibiydi, toprağın bataklık, turba kokusu ve kaçışın zorluğu
Çünkü arazi çok açıktı. Valdithar normal bir atla beş kat daha uzun sürebilecek yolu bir gece ve bir günde kat etmişti ve
Neredeyse hazır olmadan önce buradaydı. İlerlemek kendini hatırladığı bir kâbusa zorlamak gibiydi; o gecenin çaresizliği, tökezleyen adımları ve kabaran nefesi, açık yamaçlarda kendini zorlarken duyduğu korku.

Bir noktada attan inmesi, Valdithar'ı ağaçların arasına bağlaması ve yaya olarak ilerlemesi gerekiyordu. Artık yaklaşmıştı, belki beş ya da altı mil.

Buradaki arazide hiç örtü yoktu, sadece derelerin hatlarını takip eden ağaç parçaları ve ara sıra alçak kuru taş duvarlar vardı. Çalılık kümeler yuva yapıyordu
Rahatsız ederse onu ele verecek olan orman tavuğu. Bunu çok iyi biliyordu. Boğazında kalın bir safra yükseldi.
O geceye dair anılar. Kendine saklanmak için kazdığı hendek vardı.
Tökezleyip düştüğü çürüyen kütük vardı.
Ağaç hattının kenarından, yardım istemeye gidecek kadar aptal olduğu sazdan yapılmış taş kulübeyi gördü. Gözlerini kapadı, kapının elinin altında nasıl açıldığını hatırladı, saflığını

"Alo?" diye seslenmesinin ve duvardaki kan izini görmeden bir saniye önce koridordaki adamı gördüğünde rahatlayarak gülümsemesinin.

"-Burada bir şey var-

Gözleri tekrar açıldı. Bu bir sesti, çok yakındı. Kendini bir ağacın arkasına attı.

İkinci bir ses, sert ve alçak. 'Bir şey duydum. Eğer çeneni kapalı tutarsan, öğrenmek için yarım şansımız olabilir.

İki adam ince ağaç şeridini sistematik bir şekilde arıyordu. Yaklaşıyorlardı ve saklanacak yeterli siper yoktu. Will umutsuzca etrafına bakındı. Burada bulunamazdı. Simon'ın Gölge Taşı'nı götürdüğü Bowhill'den hâlâ bir mil uzaktaydı.

"Burada olmaktan hoşlanmıyorum," dedi ilk ses, tedirgin bir sesle. 'Burada olduğunu duydum. Lord Crenshaw *onu* tepelerde devriye gezdiriyormuş. Sesi gerginlikten de öteydi. "Ya bizi görür ve davetsiz misafir sanırsa?

Öyle mi? Will öyle düşündü. Ve sonra, *Lord Crenshaw*. Bu, doğru yerde olduğunun kanıtıydı. Simon buradaydı, adamlarıyla birlikte devriyedeydi.

Solunda bir çalı kümesi vardı. Dikkatle ayaklarının altındaki topraktan bir çakıl taşı aldı. Elinde tarttı.

"Bize zarar vermez; Simon'ın markasını biliyor. Bir şekilde hissediyor. Bu bizim Lord Crenshaw'ın adamları olduğumuzun kanıtı.

Daha da yaklaşmışlardı. Her an ağacın yanından geçip onu görebilirlerdi.

Bu, Simon'ın onu göreceği anlamına mı geliyordu? Will, Leda'nın, Simon'ın kendi damgasını taşıyan adamların gözlerinden bakabildiğini söylediğini hatırladı.

Will taşı elinden geldiğince sert bir şekilde çalı kümesinin içine fırlattı.

Kırmızı tepeli kafasıyla öfkeli bir orman tavuğunun ciyaklaması, kanat çırparak yukarı doğru patladığında yüksekti. Neredeyse anında bir el silah sesi duyuldu, kuşu ıskaladı ama gecenin sessiz vadisinde yankılandı. Adamların silahları vardı-

'Bu sadece bir keklik. Bir keklik için bizi buraya sürükledin, seni aptal. Will ağacın gövdesine yapışmış, nefes bile almamaya çalışıyordu, ses bir adım ötedeydi. "Şimdi *onu* gerçekten buraya getirmiş olacaksın.

"Sana söyledim, birini duydum-

Diğer adam küfretti. 'Kuşları duydun. Bu çok anlamsız. Eve geri dönmemiz gerek.

Ayak sesleri geri çekildi ve Will yavaşça bir nefes verdi, kasları teker teker gevşedi.

Bu çok yakındı. Ama artık biliyordu: Simon buradaydı. Simon çoktan başlamış olabilirdi, şu anda Gölge Taşı'nı kana bulanmış zemine koyuyor ve Gölge Kralları serbest bırakmak için gereken kelimeleri söylüyor olabilirdi. Bowhill'e doğru ilerledi.

Will, ürkütücü şafak öncesi ışığında, kırılan dalların sesini duydu, çalılıklarda büyük bir şey vardı.

Bu.

Toynak seslerini ve bir atın soluğunun homurtusunu duyabiliyordu, bir at ve binicisi sanki yavaş bir arama yapıyormuş gibi amansızca ilerliyordu. Sırtını ağacın gövdesine dayadığında yapraklarının solmaya ve kıvrılmaya başladığını gördü.

Kalbi ağzına sıkışan Will, kendini hareket etmeye zorladı - sessizce, yaprak hışırtısı ya da atın başını yukarı kaldırmasına neden olabilecek bir dal kırılması olmadan. Seslerin saklandığı alanı çevrelediğini, sonra da dönüp yakındaki taş eve doğru ilerlediğini duydu. *Simon'ın adamlarını takip ediyor.*

Bir nefes verdi; Simon'ın adamlarının çalılıklara dalması ve arkalarında izler bırakması ona zaman kazandırmıştı.

Kendini sessizce uzaklaştırmak için hatırladığı her bilgiyi kullandı. Kumtaşının üzerinde tutamaklar vardı. O kütük çürümüş, üzerine basma. Ve her zaman ürpertici bir düşünce: solan yaprakların anısı ve atın ağır nefesi.

Küçük bir tepeye ulaştığında Will, yakındaki taş kayaların en büyüğüne tırmanarak, kanı deli gibi akarak etrafı tarayarak değerli anlarını boşa harcadı.

Vadide hiçbir şey yoktu. Kinder Scout'un kasvetli zirvesine, kayaların garip isimlere sahip olduğu uzun, yüksek taşlı tepelere doğru baktı.

Ve orada, ufuk çizgisine karşı, eski bir nöbetçi gibi manzaraya bakan bir atın üzerindeki karanlık bir figür gördü.

A Remnant.

Kalbi korkuyla çarptı - vadiye bakan o boş ölü gözler-

Atının soğuk gecede verdiği beyaz nefesi gördü. Siluetini tanıdı; Umbria tepelerinden çıkarılmış tek bir zırhlı omuz parçasına sahip bir biniciydi. Atın Kalıntı'nın dokunuşuna karşı nasıl bağışıklığı olduğunu merak ettiyse de, şimdi kendi zırhını giydiğini gördü.

Antik zırhlar - chamfron adı verilen uzun burunluk - hem ata hem de biniciye korkunç bir boş görünüm verir.

Adamlar ona öyle diyordu ama Will ürpererek birden fazla Kalıntı olduğunu hatırladı. Üç tane vardı. Biri arkasındaki ormanda. Biri tepede. Ya diğeri-?

Kendine devam etmesini söyledi. Aynı kurallar geçerliydi: Sessiz ol ki seni duyamasınlar. Açıktan uzak dur, seni izliyorlar. Panik yapma, kendini ele verirsin.

Ama aylar önce saklandığı yerleri tekrar kullanmak başlı başına bir dehşet kaynağıydı. Saklandığı oyuk ağaç, morarmış boğazından nefes nefese kalmıştı. Çömeldiği taş çıkıntısından eli kan damlıyordu. Her adım onu o kadar güçlü bir şekilde geçmişe götürüyordu ki, sanki zamanda geriye yolculuk yapıyor, yüzleşmek istemediği o tek, yok edici ana geri dönüyordu.

Sonra ağaç sınırına ulaştı ve Bowhill'e bakıyordu.

Tepelerin arasındaki çukurda, köyün görüş alanının dışında, yaşadığı çiftlik evi artık bir harabeydi. Çatısı çökmüştü. Kapı, rüzgârın uğuldayarak geçtiği siyah bir dikdörtgendi. Doğa burayı yeniden ele geçirmeye başlamıştı ve patikalar arapsaçına dönmüştü.

Ona doğru bir adım attı ve ayağı sert bir tahtaya çarptı. Atılmış bir yığın halindeki kütükler ıslak yosunlarla kaplanmıştı - derisi diken diken olmuştu. İlk çığlıkları duyup koşmaya başladığında o kütük yığınını düşürmüştü. eve doğru. Sığ bir nefes alarak hedefine doğru baktı-

Şu anda açıktan kaçamazdı ama görünürde kimse yoktu. Tepedeki o karanlık nöbetçi onu görebilirdi - ağaçların arasından sıyrılıp çiftlik evine doğru ilerlemeye başlayan bir benek görebilirdi - ve bu düşünce içini ürpertti. Ama içgüdüsel olarak Simon'ın orada, çiftlik evinin ötesinde, kanının aktığı o toprak parçasında olduğunu biliyordu.

Will'in tek yapması gereken ileri gitmekti. Bir adım. Bir adım daha. Açmak istemediği bir kapı gibi, o son anlara geri döndü. Giysilerini ıslatan kan; nefes nefese kalışı; kadının gözlerindeki korkunç bakış-

Ayaklarının altında bir şey çıtırdadı. Sanki çakıl taşına basmış gibi garip, beklenmedik bir ses. Aşağı baktı.

Altındaki toprak siyahtı, ayaklarının altında küle dönüşen kömür şekilleri vardı, siyah toprak etrafında geniş bir daire şeklinde uzanıyordu, bir ateş çukurundan sonraki toprak gibi temizlenmişti.

Ölü otlara dikkat edin.

Soğuk bir dehşet içinde döndü ve bir Kalıntı gördü, solgun ve korkunç yüzü öylesine

O kadar yakındı ki boynundan ağzına doğru süzülen ince siyah damarları görebiliyordu. Elini ona doğru uzattı; siyah eldiven ona doğru uzandı ve kılıcını çekerek onu savuşturdu ama darbesi metale herhangi bir etki yapmadan çarptı ve tökezleyerek geri çekildi.

Tekrar uzanıyordu. Üzerinden soğuk bir dehşet dalgası geçti. *Sana dokunmalarına izin verme*, demişti Adalet. Will, yeşil yaprakların gözlerinin önünde soluşunu, tek bir dokunuşla ölüşünü izlemişti. Daha kötüydü - yakından çok daha kötüydü. Neredeyse ölümün tadını alabiliyordunuz, çimler Kalıntı'nın her adımıyla kararıyordu, sanki Kalıntılar'ın dokunduğu her şey çürüyor ve ölüyordu.

Şimdi kılıcını kavradı ve onu ileri doğru itti. *Ölüm tutuşu*, diye düşündü Will, paniğe kapılmıştı, dokunuşunun etini çürüteceğini ve solduracağını biliyordu. Bir saniye sonra, eldiveni boğazına dolandı.

Bowhill bir anda ortadan kayboldu ve başka bir yerdeydi - kırmızı bir gökyüzünün altında, çatışmalar ve savaş çığlıklarıyla çevrili eski bir savaş alanı. Önünde tam zırhlı gerçek bir Kara Muhafız yükseliyordu, Simon'ın paslı bir eldivenle oyun oynayan kötü taklidi değil. Bu zırh Kalıntılar bütün ve kusursuz bir şekilde taşınıyordu. Ve şimdi onun taşıyıcısıyla karşı karşıyaydı. Muazzam güce sahip korkunç bir savaşçı, zırhlı bir eli boğazına sarılmıştı. Birbirlerine kilitlenmişlerdi, Kara Muhafız'ın gözleri onunkileri yakıyordu.

Will onun vurucu gücünü hissetti ve onun pençesinde ölmeyi bekledi.

Ama Kara Muhafız korkunç bir çığlık atarak onu bıraktı ve geri çekildi.

Will içgüdüleriyle hareket etti, kılıç kullanmayı pek bilmiyordu ama Violet'ın "*Yukarı ve tabağın altına*" dediğini *hatırlıyordu*. Kılıcı ileri sürdü.

Görüntü durdu.

Bowhill'in arkasında, elleri ve dizleri üzerinde yere yığılmış, nefes nefese yatıyordu. Kalan yanında yatıyordu ve Will'in kılıcı göğsünden bir mezarı işaretleyen haç gibi yükseliyordu. Ölmekte olan otlardan oluşan bir çember, eldivenden dışarı doğru yayılıyordu. *Onu ben öldürdüm.* Gerçek dışı ve ani bir his. Will elini kendi boğazına götürdü.

Kalıntı'nın dokunuşunun otları öldürdüğü gibi onu da öldürmesi gerekirdi ama normal morarmanın dışında onu kavradığını gösteren hiçbir şey yoktu: ufalanan bir kül ya da ölü etten oluşan siyah bir halka yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Parmak uçlarının Gölge Taşı'na değdiğini hatırladı, Yaşlı Vekilharç "*Dokunma ona!" diye* bağırıyordu. *En kısa dokunuş bile öldürecektir!* Ama ona dokunmuştu. Gerçek kabardı, korkunç şeyin bir kez daha doğrulanması Yüzleşmek istemediği bir bilgi. Mide bulantısı içinde yükseldi ve kara toprağın üzerine kustu. Dizlerinin üzerine oturana kadar uzun dakikalar geçti.

Kalıntı'ya baktı ve sonra, ne yaptığını düşünmesine izin vermeden önce, uzandı, eldivenini tuttu ve çekti.

Hiçbir şey olmadı. Will solmadı ya da parçalanmadı, ölü adam da değişmedi. Ölü adam... çünkü o bir adamdı ya da bir zamanlar öyleydi. Eldiveni takmadan önce bir hayat yaşamıştı. Will, siyah dalların adamın solgun derisinden çekilip mucizevi bir şekilde onu serbest bırakacağını, hatta eldivenin artık onu kontrol etmediği için titreyerek hayata dönebileceğini ummuştu. Ama öyle olmadı. Ölü olarak kaldı. Ölü gibi çimenlere uzanmış, gökyüzüne bakıyordu.

Will kılıcını çekip kurtardı, eldivenini aldı ve yoluna devam etti.

Çiftlik evine vardığında kaburgalarındaki ve kalçasındaki kesiklerden dolayı kan kaybediyordu ve biraz topallıyordu. Yol çimenli bir yamaçtan aşağı iniyordu,
derenin derin yarığından geçip diğer kıyıya çıktı. Artık kadının öldüğü yere çok yaklaşmıştı. Yeni yaralarını ve yorgunluğunu görmezden gelerek inatçı bir kararlılıkla hedefine odaklandı.

Yaklaştıkça zihni korkunç yankılarla, çığlıklarla, kan ve yanmış toprak kokusuyla, boğazına sarılan ellerin ürpertici dehşetiyle daha da doldu. *Kaçın! Kaçın!*

Çiftlik evi çok tanıdık geliyordu, bir tepenin yamacına kurulmuştu, tepedeki gri gökyüzü arduvaz kiremitli taş evle aynı renkteydi. Suyu taşıdığı dere vardı, daha çok yamaca oyulmuş bir dereye benziyordu, yağmurdan sonra her zaman aşağıya damlayan akıntı. İlk karşılaştıklarında onaracağına söz verdiği, yıkılmaya yüz tutmuş kuru taş duvar vardı.
buraya geldi. Pencerelerin karanlık olması ve ön kapının eksik olması dışında her şey hatırladığı gibiydi.

İçerisi ölüm sessizliğindeydi. Küçük hayvanlar ve kuşlar burada yuva yapmıştı; toz ve
yapraklar zemini kaplamıştı. Ama karanlık odalar ürkütücü bir şekilde korunmuştu, masa hâlâ eskisi gibi duruyordu, şalı hâlâ bir sandalyenin üzerine atılmıştı. Ürperdi,

Sabahları o şalı omuzlarına atıp köye gitmeye hazırlandığını hatırlıyorum.

Şimdi ileriye doğru yürümek, kendini bir bariyerden geçmeye, gitmek istemediği bir yere doğru zorlamak gibiydi.

Arka kapıdan kapalı bahçeye geçiyoruz.

Bütün sinirleri oraya gitmemesi için bağırıyordu ama gitti ve neredeyse başını döndürecek bir manzaraya baktı. Burası aylardır aklından çıkmayan, koşup onun yanında dizlerinin üzerine çöktüğü ve *"Anne!"* dediği yerdi.

Korktuğu ya da umduğu gibi bahçe boş değildi. Orada tek bir figür vardı. Toprağın üzerinde diz çökmüş bir adam. Will onu izlerken, adam ayağa kalktı ve döndü. Ve birbirleriyle yüzleştiler.

Simon.

Bu buluşmayı o kadar sık hayal etmişti ki. Simon'ın adını öğrenmeden önce, yağmurda çamurda saklanıp annesine bunu kimin yaptığını bulmaya yemin ederken bile bunu düşünmüştü. Londra'da Simon'ın zengin bir adam olduğunu öğrendiğinde bunu düşünmüş ve bir çocuğun onu nasıl alt edebileceğini merak etmişti. Adalet ona Simon'ın Karanlık Kral'ın soyundan geldiğini, eski bir dünyanın parçası olduğunu, Vekilharçları öldürmek için bir gölge yaratan bir canavar olduğunu, takipçilerine kendi etlerini damgalayacak kadar büyük bir sadakat aşılayan bir tanrı olduğunu söylediğinde de bunu düşünmüştü.

Ama sadece bir adam gördü ve bu bile başlı başına tüyler ürperticiydi: bunu sıradan bir insanın yapmış olması. Simon otuz yedi yaşlarında, siyah saçlı, kalın kirpiklerinin altında ince, parlak gözleri olan bir adamdı. Siyah giyiyordu, ceketi zengin kadifedendi, uzun siyah deri çizmeleri vardı ve parmaklarında mücevherli yüzükler vardı. Tanıdık bir görünüm. James'i parası ve zevki giydirmişti, diye düşündü Will. Ve Katherine'i.

Belki de geçmişteki o karanlık güçle arasındaki ilk benzerlik buydu: insanları alınacak, kullanılacak ya da bir kahyanın mumu söndürdüğü gibi söndürülecek nesneler olarak görmesi.

'Oğlum! Burada ne işin var senin? Korumaları nasıl geçtin?'

Bir elini kaburgasındaki kesiğe bastıran Will öne çıktı. Diğer eli, dövüşlerinden hatıra kalan eşyalarını sıkıca tutuyordu. Sol bacağına ağırlık vermek zordu ve topallaması belirgindi.

Will, "Benim kim olduğumu bilmiyorsun." dedi.

Ve üç siyah zırh parçasını aralarında yere fırlattı: eldiven, omuz parçası, miğfer. Zırh parçaları yere düştüğünde,

Altlarındaki çimen soldu, ta ki kara topraktan bir çember oluşturana kadar.

Simon zırhtan başını kaldırıp Will'e baktı ve gözleri büyüdü.

"Bunu her zaman yaptığını biliyorum," dedi Will, "ama daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim.

Will, Simon'ın kafasında dönen düşünceleri görebiliyordu. Nasıl olmuştu da

Kalıntılar yenildi mi? Biri zırha nasıl dokunabilir? Bu çocuk nasıl hâlâ hayattaydı?

Sonra Simon ilk kez Will'e baktı -gerçekten baktı- ve gözlerinde anlayış çiçekleri açtı.

"Will Kempen," dedi Simon, karanlık, zengin bir zevkle. "Seni avlamak zorunda kalacağımı sanıyordum.

"Denedin," dedi Will. 'Bir sürü insan öldürdün.

Ama bunun yerine, doğruca bana geldin.

Etraflarındaki arazi çok boştu, sanki yaşayan her şey kaçmış gibiydi, böylece ağır siyah gökyüzünün altında yalnızdılar, tarlalardan veya ağaçlardan ses gelmiyordu, sadece yaprakları sallayan rüzgâr vardı.

'Koşmaktan yorulmuştum,' dedi Will.

Bacağı acıyordu, kalçasındaki kesik acı veriyordu ve kaburgalarına bastırdığı elinin altında kaygan kan hissedebiliyordu. Bunu görmezden geldi, gözleri Simon'a sabitlenmişti. Sığ nefes alıyordu, hedefi gözünün önündeydi.

"Annen beni büyük bir kovalamacaya sürükledi. Kız kardeşini öldürdükten sonra Londra'da benden kaçtı. Hatta ilk başta seni benden sakladı, ta ki ben bir çocuğu olabileceğine dair haberler alana kadar. Çok zekiceydi... Kız kardeşi Mary'yi öldürmenin Karanlık Kral'ı geri getirmek için yeterli olmadığını biliyordu. Hepinizi öldürmem gerektiğini biliyordu. On yedi yıl boyunca benden bir adım öndeydi.

Bunun üzerine bir öfke patlaması yaşadı; onu bastırmak zorunda kaldı. Will, annesinin ne yaptığını, kaçtığı onca yıl boyunca *gerçekten* ne yaptığını, sonuna kadar ne yapmaya çalıştığını düşündü ve derin bir nefes aldı. "O senin bildiğinden daha güçlüydü.

Buraya gelene kadar. Bu tepelerde saklanıyordu. Buraya Karanlık Tepe derler. Karanlık Kral'ın doğum yeri için uygun bir isim.

Will etrafına baktı, yeşil tepeler zorlu zirvelere doğru yükseliyordu. Derenin dalgalı toprakta yolunu kestiği vadinin üzerinde asılı duran gökyüzünün yakınlığı. Ve arkasında, annesi Simon'un ayaklarının altında kan kaybından ölene kadar yaşadığı evin kahverengi ve gri taşları.

"Sence burada yeniden doğacak mı?" dedi Will.
"Geri dönecek," dedi Simon. "Ve tahtını alacak.
"Beni öldürdükten sonra," dedi Will.
Simon gülümsedi.
"Biliyor musun, sen ve ben
birbirimize benziyoruz." "Öyle
miyiz?" dedi Will.
"Sen Hanımefendinin Kanı'sın," dedi Simon. 'Ben de Karanlık Kral'ın
Kanı'yım.
İkimiz de antik dünyanın torunlarıyız. Güç damarlarımızda akıyor. Simon, Will'in, annesi ölürken ayaklarının altında toprağa sızan kanın iki kat bilincine varmasına neden olacak şekilde gülümsedi. Sonra Simon'ın gülümsemesi sertleşti ve kırılganlaştı. 'Yine de her nesille birlikte kan zayıflar.
İnsanların kanıyla karışmış, sıradanlık, ölümlülük... kendi gücümüz kalmayana kadar çizgilerimiz azaldı. Nesneleri kullanmaya indirgendik. Nesneler! Bize ait olması gereken bir dünyanın kalıntıları. Büyü bizim mirasımız, ama bizden alındı.
"Bunun senin olduğunu sanıyorsun," dedi Will. "Sana borçlu olduğunu
sanıyorsun.
'İnsanlar bu dünyayı istila ettiler, büyük bir istila, büyük
geçmişin kültürleri. Onu temizleyecek ve olması gerektiği gibi geri getirecek olan benim. Çocukluğumdan beri babam bana kaderimi anlatırdı. Karanlık Kral daha iyi bir dünyaya hükmediyordu. Ve senin ölümünle, onu geri getireceğim.'
"Karanlığın dünyasını geri getirmek mi?" dedi Will. "Terör ve kontrol dünyası mı?
'Büyülü bir dünya,' dedi Simon, 'eski kanı taşıyanların yükseleceği ve fethedeceği bir yer. İnsanlar bize gerektiği gibi hizmet edecekler. Büyük saraylar, imkânsız harikalar, bizden alınan hazineler - senin ölümün hepsini geri getirecek.
Simon'ın gözleri açgözlü bir yoğunlukla yanıyordu. 'Ve O geldiğinde, dünya *gerçek* gücü tanıyacak. Çünkü O, herhangi bir insan aklının kavrayabileceğinden daha büyüktür. Hepsinin O'nun önünde eğilmesini sağlayacak. O benim gerçek babam ve beni mirasçım olarak alacak ve bana teslim edecek... doğuştan hakkım.
Will güldü: kuru, içi boş bir ses. Simon'ın
kafası ona doğru döndü.
'Doğuştan gelen hakkın mı? Sen Karanlık Kral değilsin,' dedi Will. 'Sen sadece tahtta hak iddia eden birisin.

Will kılıcını çekti. Uzun ve düz, kabzasında yıldız olan bir Vekilharç kılıcı. Simon'la yüzleşti ve düşündü: *Simon'ın*

Vekilharçlar öldü, annem öldü ve Işığın tüm savaşçıları öldü.

Ama ben buradayım. Ve bunu yapacağım.

"Bir kılıç mı?" dedi Simon gülerek. 'Ama tabii ki. James söyledi. Seni eğitmeye çalıştılar ama onun gücünü kullanamadın.

Will, "Sen de onunkini kullanamazsın," dedi.

"İşte burada yanılıyorsun," dedi Simon ve paltosunu geriye iterek oniks kabzaya uzandı ve yumuşak bir hareketle Bozulmuş Kılıcı çekti.

Bu Ölüm'dü, otuz inçlik siyah bir çelikti ve Simon tüm yıkıcı gücünü serbest bıraktı. Bıçağından siyah ateş fışkırdı ve Will, sanki havanın kendisi acıdan yapılmış gibi, bu yok edici patlamayla haykırdı.

Kuşlar gökyüzünden düştü. Yer yarılmaya başladı. Yırtılma gücü Will'in lime lime olan giysilerini parçaladı ve Simon kılıcı tutarken elini işe yaramaz bir şekilde havaya kaldırdı, dizlerinin üzerine çöktü, kara ateş patlayıp her şeyi öldürürken kılıcı zar zor kontrol ediyordu.

Ve Will sisin içinde, o siyah alevden gözleri görür gibi oldu. Görüntü zihnini doldurdu, her şeyi bastırdı; başındaki ağrı kör ediciydi, korkunç bir çığlık attı ve tüm dünya yanıyordu. Yaşayan her şeyi yok etmek için serbest bırakılmış bir kâbus, tüm yaşamı silip süpürecek karanlık bir cehennem-

-Ve sonra başladığı gibi aniden durdu. Sessizlik;

canlı hiçbir şey kalmadı, sadece kraterleşmiş

toprak.

Will gözlerini yavaşça açtı, parmakları taşlı, kararmış toprakta hareket ediyordu.

Yavaşça başını kaldırdı.

Patlamış, harap olmuş bir kraterde diz çökmüştü, vadi oyulmuş, kuşlar ve hayvanlar ölmüş, ağaçlar parçalara ayrılmış, çiftlik evi yıkılmıştı. Her yöne doğru kilometreler boyunca, hayatta kalan tek şey o ve Simon'dı.

Yaşıyor. Simon'ın yüzündeki anlayışsız ifadeyi gördü.

Gülme sırası Will'deydi ama adrenalinin etkisiyle titreyen, kalbi ölüme hazırlanırken kuru bir hıçkırık olarak da çıkabilirdi. Ama ölmemişti. Hâlâ hayattaydı. Bıçak onun üzerinde işe yaramamıştı.

Nedenini biliyordu. Annesinin son sözleri, son anları, hepsi anlamlıydı. Annesinin bunca yıldır bildiği şeyi artık o da biliyordu. Kılıç'ın ateşinde test edilmiş ve kanıtlanmış gerçeği.

"Neden işe yaramadı?" diye sordu Simon.

Will yavaşça, patlamanın onu dizlerinin üzerine çöktürdüğü yerden kendini yukarı itti. Düzleşmiş arazinin tam karşısındaki Simon'a baktı. Göğsü kabarıyordu. Patlama sırasında küçük taşların ve sopaların isabet ettiği yeni kesiklerden kan akıyordu.

"Biliyorsun, Londra'ya seni aramaya geldim," dedi Will.

"Neden *işe* yaramadı?" dedi Simon. İnançsızlıkla Will'e bakıyordu.

'İlk başta işinizi mahvedebileceğimi düşündüm. Yükünüzü sabote ettim, halatları çözdüm, böylece barutunuz nehirde kaybolacaktı.

'O bir kazaydı,' dedi Simon.

"O bendim," dedi Will. 'Nişanlın seni terk ettiğinde? O da bendim.

"Beni terk etti de ne demek?" dedi Simon.

'Onu satın aldığınız evin bahçesinde öptüm. O da bana salonda geldi.'

"Katherine?" dedi Simon.

"Bence James'e daha çok değer veriyordunuz. Onun Sarcean'ın gözdesi olduğu fikri hoşuna gitti. Ona Simon'ın Ödülü dediklerini duymuştum. Şimdi o da seni terk etti.

"James'in kayıp olduğunu nereden biliyorsun?" dedi Simon sertçe, sesinde ilk kez gerçek bir şüphe vardı. Will bunun üzerine bir zafer dalgası hissetti; haklıydı, James Tasmayı almış ve Simon'a geri dönmemişti. Kalbi küt küt atıyordu.

'Senden ne alabilirim? Önemsediğin şey nedir? Servetini mi? Sevgilini mi? Planların mı? Bir anneye eşit olan nedir?'

"Tanrım, bu da ne? Zavallı bir çocuğun intikamı mı?" dedi Simon. 'Kaderimin önünde durabileceğini mi sanıyorsun? Babamla birlikte hazırladığımız planlar durdurulamaz.

Simon'ın sesi küçümseme ve hafif bir kızgınlıkla doluydu. Will, Simon'ın gözlerinden kendini gördü: bir baş belası, yakında yolundan çekip alacağı bir engel. Simon Kılıcı hâlâ elinde tutuyordu; elinden aşağıya doğru düz bir çizgi halinde uzanıyordu.

"Haklısın," dedi Will. 'Bu bir çocuğun intikamı. Ama sana karşı değil. Kendi kılıcını aldı ve kabzasını elinde oynattı.

Will, 'Annemin ölüm emrini veren kişi babandı,' dedi. Bu yüzden onun oğlunu öldürmek için buradayım.

Kılıcını aldı ve Simon'un bedenine sapladı.

Simon kılıflı kılıcı kaldırdı ama bu kadim silahla savaşmak zorunda kalmayı hiç beklemiyordu. Serbest bırakılması gereken bir güçtü ve bir kez başarısızlığa uğradığında ne yapacağını bilmiyordu. Kınlı bıçak Will'in silahına zar zor değdi. Will'in kılıcı içeri girdiğinde Simon'ın bakışları şok olmuştu.

Zordu ama diğer üç adamı öldürmeden önce olduğundan daha kolaydı. Vücudun direncini, silahı içeri itmek için gereken kas ve sinir gücünü biliyordu. Adamların hemen ölmediğini, yaralarını sıkıca tuttuklarını, kanın dışarı pompalandığını, her nabzın daha zayıf olduğunu biliyordu. Sonuncusu, hayatları yavaş yavaş sönüyordu. Simon dizlerinin üzerine çökmüş, şaşkınlıkla Will'e bakıyordu ama ağzını açtığında ağzından kelimeler değil, kan çıkıyordu.

Will ona bakarak, "Babanı durduramayabilirdim," dedi. "Ama sanırım bunu en azından biraz hissedecektir.

"Çok geç kaldınız," diye başardı Simon, sesi kanla kalınlaşmıştı. 'Çok geç kaldın.

Gölge Krallar serbest bırakıldı. Onlara Leydi'nin soyundan gelen kişiyi avlamalarını emrettim...' Will'e sırıtıyordu, dişleri kıpkırmızıydı. 'Senin ölümün onu geri getirecek. Sen son kurbansın... Gölge Krallar... Kaçamazsın... Leydi'nin Kanı Karanlık Kral'ı geri getirecek.

Hâlâ anlamamıştı. Will'in zırha dokunduğunu görmüştü. Bıçak'tan kurtulduğunu görmüştü. Ama Will'in ne için geldiğini anlamamıştı. parça parça fark etti. Annesinin tam da bu noktada, gözlerinde çaresizlikle Will'e bakarken öldüğünde bildiği gerçeği.

Will, yerdeki kınlı kılıca bakarak, "Ben Leydi'nin Kanı değilim," dedi. "Gölge Krallar benim için gelmiyor.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

VIOLET uyandığında bir şeylerin ters gittiğini, sanki bir rüyanın huzursuz kalıntılarının devam ettiğini hissetti. Will'in uyuduğu yere bir göz attı.

Orada değildi; paleti bomboştu.

Dik oturdu, midesi sıkıştı. Palet sadece boş değildi. Hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Hayır, dedi kendi kendine. *Yapmazdı. Yapar mıydı?* Ama çoktan yatağından fırlamış, botlarını ve tuniğini giymeye başlamıştı.

Kızlar hâlâ uyuyordu; Grace ve Sarah yorgunluktan gergin bir uykuya dalmışken, Katherine ve Elizabeth kardeşler bu duruma rağmen tuhaf bir şekilde huzurlu görünüyorlardı. Violet hızlı adımlarla aşağı indi ve kapıya yöneldi ama kapının çoktan açılmış olduğunu gördü. Ama gelen Will değildi.

Kapıdan giren Cyprian'dı, sabah gezintisinden dönüyordu ve onunla alçak, acil bir sesle konuştu. "Will'in atı gitmiş.

"Ne demek istiyorsun?

Valdithar. Will'in atı. Ahırdan çıktı.'

Uğursuzluk hissi, Will'in el değmemiş uyku paletinin anısı korkunç bir önsezi gibi, hastalıklı bir kesinliğe dönüştü. Violet kendini sakin kalmaya zorladı.

"Will'i gören oldu mu?

Cyprian'la birlikte döndükten ve Elizabeth ile Katherine'i omuzlarını birkaç kez sertçe sarsarak uyandırdıktan sonra diğerlerine seslendi. Grace ve Sarah yeniçeri üniformalarıyla uyumuşlardı, ikisi de

Kapının sesi. Şimdi Grace'in paletinin üzerinde maviler içinde gergin bir şekilde toplanmışlardı.
Katherine küçük masada oturuyordu, sabah ışığında beyaz iç elbisesi ve şalıyla olağanüstü güzeldi, kız kardeşi Elizabeth yanında kaşlarını çatmıştı, kaşları küçük yüzüne göre çok ağırdı.

Violet hepsinden boş bakışlar aldı.

"Kimse yok mu?" dedi. "Kimse onu
görmedi mi?

"Uyumadan önce onunla konuştum," dedi
Katherine. "Ne söyledi?

Katherine kıpkırmızı oldu. "Sadece iyi geceler.

Violet başını kaldırıp ikisini birlikte gördüğünü hatırladı; Will, Katherine'in yatağının başucundaydı ve mum ışığında ona bir şeyler mırıldanıyordu. Göğsü sıkıştı ve bu duyguyu bir kenara itti.

Duyuru beklenmedik bir yerden geldi. "O gitti," dedi
Elizabeth.

"Ne demek
istiyorsun?" "Gitti.
Kaçtı.'

"Bunu nereden biliyorsun?

"Dün gece onu ata binerken gördüm.

Violet ona bakıyordu. Elizabeth'in ses tonu, *"İyi ki kurtuldun,*" diyordu. Violet'e meydan okurcasına baktı.

Katherine başını sallıyordu. "Bizi bırakmazdı.

"Evet, öyle. Onu ahırda gördüm. Gezintiye çıkacağını söyledi. Bu bir yalandı ve ona yalan olduğunu bildiğimi söyledim, o da bir şey söylersem Katherine'in başını belaya sokacağını söyledi, yani sinsi olduğu kadar kabadayı da.

"Elizabeth!" dedi Katherine.

Cyprian alçak bir sesle, 'Simon onu bulursa ne olacağını biliyorsun,' dedi. *Leydi'nin Kanı Karanlık Kral'ı geri getirecek.*

Violet güven verici olmaya çalıştı. 'Will gezintiye çıktıysa, bunun bir amacı vardır. Bizi öylece bırakıp gitmez ve hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz. Burada onun dönmesini bekliyoruz.

Elizabeth alay etti. Violet, Will'in kayıp olduğundan emin olmak için etrafı araştırmaya gitti ve Cyprian'a kendisine katılmasını işaret etti.

Kapıda onu beklerken, Katherine'in yüzünde tuhaf bir ifadeyle kapıya doğru baktığını gördü, saçları sabah güneşinde altın sarısı parlıyordu.

Violet arkasını döndü. Bir süre sonra Cyprian da ona katıldı ve her ikisi de salonun farklı bir bölümüne geçerek daha fazla alanı kapsayacak şekilde

ayrıldılar.

Günün büyük bir kısmı boyunca aradılar ama Will gerçekten de gitmişti. Kalenin kontrol ettiği her sessiz ve boş alanında, içinde gerçekler yükseliyordu.

Sonunda avluda Cyprian'ın yanına döndüğünde, Violet gerçekte ne düşündüğünü söyledi. "Will gezmeye gitmedi; Simon'la dövüşmeye gitti.

Cyprian'ın rengi solmuştu. Gri öğleden sonra ışığında yüzü asık görünüyordu ve aklına, ölülerin anılarıyla burada kalmanın onun için zor olabileceği geldi. Hâlâ bir Vekilharç gibi giyinmiş, tertemiz gümüşi tuniğini giymişti. Son birkaç sabah erkenden kalkıp antrenman yapmasını, tek başına Vekilharç ritüellerini yerine getirmesini izlemişti.

'Bunu neden yapsın ki? Gölge Kralları serbest bırakabilecek tek şey onun kanı. Cyprian başını sallıyordu. 'Kendin söyledin, tek yapmamız gereken Will'i güvende tutmak ve Simon'ın ellerinden uzak tutmak-'

'Onları serbest bırakabilecek tek şey onun kanı değil,' dedi Violet.

Bunu daha önce görmediğine inanamıyordu. Dün gece yaptıkları bütün planları düşündü ve kendini çok aptal hissetti. Will onu şımartıyor, başını sallayıp dinliyor ve bu arada kendi başına gitmeyi planlıyordu.

Cyprian, "Anlamıyorum," dedi.

"Will'in annesi," dedi Violet. "Simon, Will'in annesini öldürdü. Will bu konuda hiç konuşmaz ama-'

"Ama şiddet olsaydı," dedi Cyprian, "kan olurdu.

Hanımefendinin Kanı. Cyprian'ın bunu fark ettiğini gördü. Simon ihtiyacı olan şeye zaten sahipti. Gölge Kralları istediği zaman serbest bırakabilirdi. Sadece Will'in annesinin kanını kullanması gerekiyordu.

Will bunu hemen tahmin etmiş miydi? Katherine'in sözlerini duymuş ve o anda ne yapması gerektiğini anlamış mıydı? Ama neden kimseye söylememişti?

Simon'la yüzleşmeye neden gizlice ve yalnız gitmişti?

"Annesinin öldüğü yer," dedi Violet. 'Will oraya Simon'ı durdurmak için gitti.

"Nerede?" dedi Cyprian aceleyle. "Nerede olduğunu biliyor musun?

Geceleri yataklarına uzanıp sabaha kadar konuşurlardı. Will, Londra'da bir handa *annem ve benim çok taşındığımızı* söylemişti. Ama hiçbir zaman annesinin ölümü hakkında konuştu. Sanki hikayede kendine sakladığı, anlatmak istemediği özel bir şey varmış gibi. Ve

Şimdi oraya gidiyordu ve onu bulmaları mümkün değildi. *Will, neden beni de yanında götürmedin?*

"Hayır," dedi. "Bana hiç söylemedi.

Gerçek şu ki, onun hayatı hakkında çok az şey biliyordu. Annesinin öldürüldüğünü biliyordu ama ona nasıl olduğunu hiç anlatmamıştı. Bir yerden başka bir yere taşındıklarını biliyordu ama ona nerede olduğunu hiç söylememişti. Annesinin ölümü ile kendisinin yakalanması arasındaki aylarda ne yaptığını hiç söylememişti. Simon'ın gemisinde başına gelenlerden hiç bahsetmemişti. Ya da ondan önce kaçarken.

Tüm konuşmalarında, başını elinin üzerine koyarak yatağa yayılmış ve onun düşüncelerini ortaya çıkarırken sorular sormuştu. Konuşan oydu ve ona, onun ona anlattığından çok daha fazlasını anlatırdı. Yan yana savaşmış olmalarına rağmen onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

"Onun peşinden gitmeliyiz," dedi

Violet. "Nereye gideceğimizi bile

bilmiyoruz.

Bir hayal kırıklığı patlaması. 'Bir şeyler yapmalıyız-'

Rüzgârdaki bir şahinin uzaklardan gelen çığlığına benzeyen garip bir ses duyarak sözünü kesti. Vücudu bir avcıyı hisseden av gibi tepki verdi.

"Bunu duyuyor

musun?" "Neyi?" dedi

Cyprian.

"Bu," dedi Violet. 'Şuradan geliyor-'

"-Kapı," dedi Cyprian, ses tekrar ve daha yüksek bir sesle çınlarken.

Üstlerinde, bir havai fişek gibi aniden gökyüzü kırmızıya boyandı. Başını kaldırıp baktığında, gökyüzünde bir kubbenin hayaletimsi izlenimini gördü; kubbe kırmızı bir kıvılcımla parlıyordu.

"Ne oluyor?

"Koğuşlar," dedi Cyprian, sanki bu onun için yeniymiş gibi kızıl gökyüzüne bakarken sesinde dehşetli bir korku vardı. "Sanırım - sanırım koğuşlar saldırı altında.

Kırmızı yayılıyordu. Büyük bir kubbe yanıyor gibi görünüyordu, yüzeyinde kırmızı çizgiler vardı, koğuşlar ilk kez görülebiliyordu.

"Tutacaklar mı?"

"Bilmiyorum.

İçeride Elizabeth odanın ortasındaydı, Sarah ise sırtını köşeye dayamıştı. "Kıpırdamıyor," dedi Elizabeth. "O sadece

öyle bakıp duruyor.' Sarah'nın gözleri, onu ve Grace'i harap olmuş salonda bulduklarında olduğu gibi buğulanmıştı. "İstersen onu çimdikleyeyim. Elizabeth bir adım öne çıktı.

"Hayır," dedi Violet hızla, Elizabeth'in küçük kolunu tutarak.

Tüyler ürpertici ses havayı tekrar kesti, daha yüksek ve daha yakındı ve bu bir şahinin çığlığı değildi. İnsan boğazından gelmeyen bir çığlıktı.

"O da *ne*?" dedi Elizabeth.

Ses sanki koğuşların dışından geliyor gibiydi. Sanki dışarıda, bataklıklarda bir şey varmış gibi. Eski ve korkunç bir şey, içeri girmek için çığlık atıyor.

"İçeri girmesine izin verme," dedi Sarah, sesi tuhaf geliyordu, "içeri girmesine izin verme-

Violet'in midesi bulandı. Bu olamazdı. Olamazdı. Violet, Cyprian'la birbirlerine baktıklarını fark etti. Bütün günü Will'in izini bulmanın bir yolunu arayarak geçirmişlerdi; hepsinin üzerinde asılı duran gerçek tehlikeyi unutmuşlardı.

"Bir gölge," dedi Violet.

Hava daha soğuktu, bunu hissedebiliyordu. Hava da mı kararıyordu? Kapının içinde gölgeler elle tutulur hale gelene kadar kalınlaşıyor gibiydi. Sanki dışarıdaki bir varlığa tepki veriyorlardı.

Cyprian'a baktı. Salon'a saldıran son gölge onun kardeşiydi. Ağaç Odası'nda Marcus'un yanmış izine bakarken gözlerindeki boş bakışı hatırladı. O da
Şimdi de aynı içi boş görünüm.

Cyprian, 'Burada güvendeyiz,' dedi. "Koğuşlardan geçemez. "Marcus geçti.

"Marcus bir Vekilharçtı," dedi Cyprian. 'Koğuşları kırıp geçmedi; koğuşlar onun için açıldı. Bir gölge olmasına rağmen onun Vekilharç kanını tanıdılar. Başka hiçbir şey geçemez. Onlar durduğu sürece güvendeyiz.

Korkunç, tekinsiz çığlık tekrar çınladı. Dışarıda bir şey Salon'un korumalarını parçalıyor, içeri girmeye çalışıyordu. Violet kapının kemerinde, içeri girmeye aç, saf siyah bir girdap hayal etti.

"Neyden güvende? Elizabeth'in iki küçük eli kenetlenmişti.

Violet ona baktı ve midesi bulandı. Bir çocuğa ne söyleyebilirdi ki? Bu dünyada onun anlatabileceğinden çok daha karanlık ve korkunç şeyler olduğunu.
Hayal etmek mi? Arkadaşlarınızı katledebilecek

şeyler? "Neyden güvende? Elizabeth tekrar sordu.

Violet derin bir nefes aldı. 'Simon Will'e zarar vermek istiyor ve ona saldırması için buraya bir yaratık gönderdi. Size yalan söylemeyeceğim. Doğal olmayan güçleri olan tehlikeli bir yaratık. Ama bu Salon onun gibi şeyleri dışarıda tutmak için inşa edildi.

"Bir gölge," dedi Elizabeth.

Violet başını salladı ve sakin görünmeye çalıştı, bir yanı bundan daha kötü olduğunu bilse bile. Çünkü Simon onu Gölge Taşı'ndan serbest bıraktıysa, o zaman-

Yüzyıllar önce hakkında çok az şey bildikleri bir uygarlık tarafından inşa edilen kapı bekçisine baktı ve yeni bir düşünce onu tamamen soğuttu.

Çünkü kapıdaki şey bir gölgeden daha kötüydü.

Cyprian'ı omzundan tuttu ve sesini alçaltarak ve diğerlerinin duyamayacağı şekilde onu bir tarafa götürdü.

"İçeri giremeyeceğinden emin misin?" "Koğuşlar durduğu sürece-

"Burası onların salonuydu," dedi Violet. 'Vekilharçlar Salonu'ndan önce Krallar Salonu'ydu.

Cyprian'ın beti benzi attı.

O doğal olmayan çığlık sessizliği bozduğunda, dışarıda yatan şeyin gerçek dehşetini hissetti. *Burası onların*, diye düşündü Violet ürpererek. *Senin olduğundan çok daha fazla.*

Bir Gölge Kral.

Marcus'tan çok daha ölümcüldü, bundan çok daha büyük kaleleri yerle bir etmişti. Güçle ya da büyüyle durdurulamazdı; o bir Gölge Kral'dı, orduların komutanıydı, Karanlık Kral'ın kendisi tarafından karanlığa dönüştürülmüştü. Ve şimdi eve dönüyordu.

Violet kendini düşünmeye zorladı. 'Cyprian, git Grace ve Katherine'i getir. Burada, geçit kalesinde kalamayız. İç kaleye çekilmeliyiz. Cyprian başıyla onayladı ve hemen gitti.

"Ondan kaçabileceğimizi düşündük," dedi Sarah çok yüksek bir sesle. 'Biz de iç kaleye gittik. Dışarı çıktığımızda hepsi ölmüştü, komiserler, yeniçeriler, atlar, tıpkı bizim gibi ölmüşlerdi-'

Elizabeth bir sandalye çekip üzerine çıktı ve bu ekstra yüksekliğin avantajıyla Sarah'ya sert bir tokat attı.
yüzüne vurdu. Sarah ona baktı, şoke olmuş bir halde sessizliğe gömüldü, Elizabeth "Kapa çeneni" derken yanağını tutuyordu. Kapa çeneni yoksa sen getireceksin. Ve sonra ilk sen ölürsün çünkü gürültücü olan sensin.

Violet gözlerini kırpıştırdı ve aniden çınlayan sesin yokluğuna şükretti.

Pekala. Dinleyin. Koğuşlar şimdilik dayanıyor. Yiyecek ve su getirin. Taşıyabileceğimiz her şeyi iç kaleye götüreceğiz. Orası daha güvenli. Ekstra korumaları var ve saklanabileceğimiz yerler var.

Elizabeth başını salladı ve Sarah cam gibi gözlerle bakarken toplayabildiklerini toplamak için koşuşturdu. Violet taşıyabildiği kadar erzak topladı ve onları bir battaniyenin içine katladı. Ama gölgenin korkunç, yankılanan çığlığı çınlarken aklında tek bir düşünce vardı.

Will.

Eğer Simon Gölge Kralları serbest bırakmaydı-

"Bu onun öldüğü anlamına gelmiyor," dedi Violet kendi kendine, bir umut, umutsuz bir dilek, "sadece Simon'un kanı bulduğu anlamına geliyor.

Çantalarını ve erzaklarını alan Elizabeth ve Sarah birkaç dakika içinde hazırdı ve Violet onları avluya çıkardı. Orada durdu ve dehşet içinde yukarı baktı.

Koğuşlar gökyüzünde kızıl bir ateş gibiydi. Alev gibi parlıyorlardı, ölü kuyruklu yıldızların kuyrukları gibi. Her şeyi garip bir kırmızı ışıkla aydınlatıyorlardı,

herkesin yüzüne yansıyordu. Aşağı iniyorlardı. Hepsi aşağı iniyordu. Dünyanın sonu gibiydi.

"Tutmayacaklar," dedi Elizabeth. "*Git*,"

dedi Violet.

Kırmızı ışıkla aydınlatılmış avluya doğru koştular. Cyprian ve Grace salonun olduğu yönden yaklaşıyorlardı. Yüzleri asılmıştı ve Cyprian başını sallıyordu. Gergin ve özel bir sesle konuşma sırası ondaydı.

'Katherine kayıp. Steward atlarından birini aldı.'

"*Kayıp mı*? Violet'in midesi sıkıştı. "Ne zamandır kayıp?"

"Bilmiyorum. Onu en son ne zaman gördünüz?

İçlerinden biri Katherine'i en son ne zaman görmüştü? *Bu sabah, ona Will'in gittiğini söylediğimde.* Violet'in midesi bulandı. Will'e her baktığında Katherine'in gözlerindeki bakışı düşündü.

Ne zaman onun adını söylese yanakları kızarıyordu; iki kez karşılaştığı bir çocuğun sözüyle evinin konforunu bırakıp gece vakti çamur ve yağmurun içinden geçerek buraya gelmiş olması.

"Will'i takip etmeye gitti," dedi Violet.

Bunu bilemeyiz. Londra'ya geri dönmüş olabilir-' 'Ve kız kardeşini

geride mi bıraktı? O biliyor.' Violet birdenbire

Bu sabah Katherine'in yüzünde gördüğü kararlılık ifadesi

Kız masadan kalktı. 'Will'in annesinin nerede öldürüldüğünü biliyor. Ona söylemiş olmalı.'

Will ve Katherine'in dün gece birbirlerine mırıldandıkları görüntü aklına geldi. Will'in Katherine'e söylediklerinden duyduğu acıyı görmezden geldi. Katherine annesi hakkında, ama o değil. Katherine'i ne zamandır tanıyordu? Katherine mi? Birkaç gün mü? Bir daha asla geri dönemeyeceğini bilerek, babasının evinin önünde kilitli kaldığında hissettiklerini hissetmemeye çalıştı.

"Kız kardeşimle ne alakası var? Elizabeth söze karışmak için kendini zorladı.

"O gitti," dedi Violet.

"Ama-" dedi Elizabeth.

Duvarların dışında. Bir Gölge Kral içeri girmeye çalışıyor. Kız kardeşin her neredeyse, şu anda bizden daha güvende.

Bunu söylediğine hemen pişman oldu. Herkes korkmuştu ve Elizabeth daha bir çocuktu. Çamurlu kısa elbisesiyle ailesinden ayrı duran Elizabeth'in yüzü daha da solgunlaştı. Violet kendini çok kötü hissetti.

"İç kaleye gidiyoruz," dedi Violet, mesajını yumuşatmaya çalışarak. 'Orada güvende oluruz. Dışarıdaki o şey bizi aramıyor. Will'i arıyor. Onun burada olmadığını anladığında gidecektir. En azından öyle umuyordu. "Salon'daki en güvenli yerde saklanıp bekleyeceğiz.

Ama kafasının içinde Sarah'nın sesini duyabiliyordu. *Ondan kaçabileceğimizi sanmıştık.* Elizabeth'in de o sözleri hatırladığını görebiliyordu.

"Nell'i getirebilir miyim?" dedi Elizabeth küçük bir sesle. "Ne?

"Sarah geçen sefer atları öldürdüklerini söyledi. Nell'i getirebilir miyim?" "Hayır. Üzgünüm," dedi Violet. "Zamanımız yok.

Ağaç Taşı'nın bulunduğu odaya ulaşmak, kaleye geri dönmek anlamına geliyordu ki bu da saldırıdan beri hep kaçındıkları bir şeydi. Birlikte ana basamakları tırmanarak, endişe verici bir şekilde duran muazzam giriş kapılarına ulaştılar.

Arkalarındaki sessiz kale yarı açıktı. Çoktan bir mezar sessizliğine bürünmüş olan hayaletli boş koridorlardan ilkine girdiklerinde Violet'in tüyleri diken diken oldu.

Kırmızı ışık binaların içine sızıyordu ve pencereler artık kıpkırmızı dikdörtgenler. Violet, Elizabeth'in ürkütücü bir şekilde aydınlatılmış yıkımı gördüğünü ve solgunlaştığını gördü ama kız hiçbir şey söylemedi ve kısa bacaklarına rağmen koridorlarda aceleyle ilerleyen diğerlerine ayak uydurdu.

Beşi aceleyle koridorları ve yatakhaneleri geçerek bir yatakhaneye girdiler.

kalenin daha ıssız bir bölümüne. Gölgenin tüyler ürpertici çığlıkları uzaktan duyulabiliyordu ama salonun kalın taş duvarları tarafından boğuklaştırılan bu çığlıklar her yerden ve hiçbir yerden gelen tuhaf yankılara dönüşüyordu. Kırmızı ışıkla aydınlatılmış odalar ve koridorlar, dışarıdan gelen ışığın ulaşamayacağı kadar derin, uzun ve karanlık geçitlere dönüşmüştü.

Violet, Ağaç Taşı'nın bulunduğu odanın girişinde durdu.

Onları mahzene götürmeyi ve ağır taş kapının ardındaki yeraltı odalarında saklamayı düşünmüştü. Ama mahzende Gölge Taşı vardı ve orada saklanırlarsa Gölge Kral'ın bunu bileceği gibi mantıksız bir hisse kapılmıştı.

Ayrıca, bir Gölge Kral herhangi bir duvardan geçebiliyorsa, taş bir kapı onu dışarıda tutamazdı. Bu yüzden Yaşlı Vekilharç'ın kalenin en eski kısmına çekilme kararına güvenerek onları buraya getirmişti.

Ama Ağaç Taşı'nın karanlık, ölü dallarına baktığında, umutsuz bir geçmişi tekrarlayıp tekrarlamadığını merak etmekten kendini alamadı. Kapının taşları çatlamış ve parçalanmıştı; geri alamadığı kılıcı bir kenara atılmıştı. Duvar onun kurumuş kanıyla kararmıştı. Kalın bir
Sessizlik her şeyin üzerindeydi.

Adalet'in öldüğü yere bakıyordu.

Onun asla olamayacağı kadar iyi bir savaşçıydı ve uzun süre hayatta kalamamıştı. Gölge sadece Yaşlı Vekilharç'ın büyük gücü tarafından yenilmişti ve Yaşlı Vekilharç gitmişti.

Kendi kendine Gölge Kral'ın Will'i aradığını söyledi. Sarah, Grace ve Elizabeth Aslan ya da Vekilharç değildi ve Gölge Kral'ın, Will'in Salon'da olmadığını anladığında kızlardan hiçbirini öldürmeden gitme ihtimali vardı.

Cyprian'a başıyla onay verdi, sonra Sarah, Grace ve Elizabeth'e baktı. "Pekâlâ. Üçünüz içeri girin, biz de kapıları kapatalım.

Elizabeth ona baktı. "Sen gelmiyor musun?

"Cyprian ve ben hemen dışarıda olacağız. "Ama-

Violet, Elizabeth'i kürek kemiklerinin arasından iterek, "Atla," dedi.

Onu fazla zorlamamıştı ve olacakları da beklemiyordu, ağır çekimde gerçekleşmiş gibi görünen bir dizi, Elizabeth tökezleyerek ilerledi, küçük ayağı takıldı.

Elizabeth haykırdı ve kendini sabitlemek için elini uzatarak Ağaç Taş'ın gövdesine tutundu.

Violet bunun gerçekleştiğini hissetti: eski bir bahçedeki çiçeklere benzeyen koku; Ağaç boyunca damarlar gibi uzanan parlak dalların ürpertici izlenimi; açılan beyaz çiçekler. Yine de hazır değildi.

Odaya ışık doldu; bir ışık patlaması; Ağaç Taşı'nın yüz yıldızdan daha parlak bir şekilde yanmasıyla parlak bir patlama. Kör ediciydi; Violet haykırdı ve kolunu kaldırıp içgüdüsel olarak yüzünü dirseğinin kıvrımına bastırdı.

Bir saniye sonra başını kaldırdığında, kırpıştırdığı gözleri Ağacın gövdesine, dallarına, yapraklarına ve her biri yeni bir ışık noktası olan yüzlerce yeni çiçeğine nüfuz eden sıcak ve güzel bir parıltıyla açıldı. Bu ışık Diğerlerinin ve altında duran küçük kızın yüzlerinde şaşkınlık ve merak ifadeleri vardı.

Elizabeth'in eli hâlâ Ağacın üzerindeydi ve ışık onu çevreliyordu; onun bir parçasıydı.

"Ne oldu?" dedi Elizabeth. "Neler oluyor?

Tanrım, diye düşündü Violet. Elizabeth'e, onun solgun yüzüne, uzun, donuk saçlarındaki ışığa bakıyordu.

Will'in Ağaç Taşı'nı yakmaya çalıştığını, tek bir kıvılcım çaktırmak için tüm iradesini toplayarak geçirdiği saatleri hatırladı. Tüm bu zaman boyunca Ağaç Taşı tek bir titreşim bile vermemişti.

Violet, Elizabeth hakkında bildiği her şeyi düşündü. On yaşındayken hâlâ kısa elbiseler giyiyordu ve yolda önünüzü kesen bir kütük gibi bir kişiliği vardı. Ailesiyle birlikte yaşıyordu - hayır, ailesiyle değil, vasileriyle, teyzesi ve eniştesiyle birlikte.

"Annen kimdi? Violet kendi söylediğini duydu.

"Ne?" dedi Elizabeth.

'Teyzen ve amcanla yaşıyorsun. Annen kimdi?'

"Tanıdığınız kimse yok. Elizabeth çenesini uzattı. "Bunun ne önemi var? Saygıdeğer bir hanımefendiydi.'

Bunu söyleme biçiminde savunmacı bir şey vardı, sanki doğumuyla ilgili soruları daha önce duymuş gibiydi. Ya da soruları soran kendisiymiş gibi, diye düşündü Violet, on yaşında bile teyzesi ve eniştesinin ona anlattığı şeylerin doğru olmadığını anlayacak kadar zekiydi.

Simon çocukları avlıyordu. Peki ya biri çocuklarınızı avlıyorsa, ne yapardınız? Onları tehlikeye atmamak için yanınızda mı tuttunuz? Yoksa

Onları teyzeleri ve amcaları gibi davranacak nazik yabancılara mı verdiniz? Bir çocuğu saklamanın en iyi yolu, onu Londra'da büyüyen binlerce sıradan çocuktan biri gibi göstermek değil miydi?

Kız kardeşleri koruyun, demişti Will.

Violet, Elizabeth'in sade çocuk yüzüne ve ışık saçan yırtık, çamurlu giysilerine bakarken vücudundaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Cyprian'a döndü. "O Leydi'nin Kanı. Violet, Cyprian'ın gözlerindeki şaşkınlık ve şok karışımını görebiliyordu. 'Nasıl olduğunu bilmiyorum ama o Leydi'nin Kanı. Gölge Kral'ın peşinde olduğu Will değil,' dedi Violet. "Onun peşinde.

İnsanlık dışı çığlıklar daha yüksekti, son koğuşlar da parçalanıyordu.

Violet, koğuşlar yıkıldıktan sonra hiçbir koruma sağlamayacak olan eski kapılara baktı. Violet burada saklanıp Gölge Kral'ın yanlarından geçip gitmesini umabileceklerini düşünmüştü ama bu ışık çağlayanını kimse saklayamazdı.

Ve eğer Gölge Kral Elizabeth'in peşindeyse, onu es geçmeyecekti; onu bulup öldürmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi. Adalet onu Leydi için savaşması için eğitmişti.

Nasıl ve neden olduğunu anlamasa da Leydi ona gelmişti. Bir Aslanın koruyucu olması gerekmiyor muydu? Gücü ve Vekilharçlık eğitimi bir arada: şimdilik ne olduğunu anlamıştı. Ne yapması gerektiğini.

"Cyprian, onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalısın. "Ne demek istiyorsun?

'Gölge Kral'ın burada olmasının tek bir sebebi var: Leydi'nin soyunu sona erdirmek.

Elizabeth saklanamaz ya da bekleyemez. Tek şansı kaçmak. Konuşurken bir yandan da düşünüyordu. "Koğuşları kırıp geçecek. Ben onu büyük salonda oyalarım. Sen de atları alıp gitmek için dikkatini dağıtacaksın. Paramparça olmuş, duvarları çatlamış ve mobilyaları parçalanmış koridora baktı. Gölge Adalet'e ulaşmaya çalışmış ve başaramamıştı. En azından ilk başta. Şimdi kül ve alevden ibaretti ve ona yardım etmek için uzanan bir elin anısı vardı. "Adalet Marcus'u bir süre uzak tuttu.

Cyprian'ın yüzü bembeyazdı. "Sadece iki at kaldı. "O zaman ikiniz de çift sürün.

Kastettiği bu değildi; bunu biliyordu; sanki uzaktaymış gibi söylediğini duymuştu. "Bu sana bir at bırakmıyor.

Ona baktı. Konuşmasına gerek yoktu. İkisi de onun bu savaştan geri dönemeyeceğini biliyordu. Hayatta olup da ona karşı koyabilecek kimse

yoktu.

Gölge Kral'a karşı. Ama onları Elizabeth'e zaman kazandıracak kadar oyalayabilir.

"Seni burada bırakmayacağım," dedi Cyprian.

"Yapmak zorundasın. Yaşlı Vekilharç'ın ona söylediği sözleri hatırladı.

"Ben

buradaki en güçlü kişi.' *Işık'ın elinde kalan en güçlü savaşçı sensin.* O bir Aslan'dı. Grace ve Sarah yeniçeriydi, Cyprian ise Kupayı reddeden bir Vekilharçtı. "Sana ihtiyacın olan zamanı kazandırabilecek tek kişi benim.

"O zaman seninle dövüşmeme izin ver.

Ciddiydi. Bunu görebiliyordu. Onun asil, tanıdık yüzüne baktı ve bunun onu son görüşü olacağını fark etti. Onun mükemmel bir şekilde düzenlenmiş saçlarından, tertemiz kıyafetlerinden, Vekilharç duruşunun gururlu dikliğinden hoşlanacağını hiç düşünmemişti.

'Diğerlerini bırakamazsın,' dedi. 'Onların da yanlarında bir savaşçıya ihtiyaçları var.

"Menekşe-

"Yapmam gereken şey bu.

Ona dönüp bakarken gözlerinde kabullenmenin acısı vardı. "Aslanlar hakkında yanılmışım," dedi. "Cesurlar ve doğrular.

"Git," dedi.

Gökyüzü alev alev yanarken yollarını ayırdılar. Adam ahıra gitti.

O da büyük salona gitti.

Çöplerle kaplıydı. Savaşın kalıntıları yere saçılmıştı: Vekilharçların karanlığa karşı son direnişi. Violet ilk savaşını hatırladı.

Büyük salona bir göz attı, büyüklüğü karşısında cüceleşerek ve antik güzelliği karşısında dehşete kapılarak içeri girdi. Şimdi burası bir mezarlıktı; cesetler gitmişti ama ölümün izlenimi, bir mezarın sessizliği ve durgunluğu kalmıştı. *Burası salonun sonu*, diye düşündü devasa ormanda yürürken.

mermer sütunlar. Vekilharçlar ölmüştü ve koğuşlar düştüğünde Salon'un kendisi de istila edilecekti.

Kürsünün üstündeki dört boş taht korkutucu bir anlam kazandı. *Gölge Krallar eve dönüyor*. Karanlık Kral onları kendi hizmetkârlarına dönüştürmeden önce bir zamanlar burada hüküm sürmüşlerdi. Bu, onun buraya, büyük salona geleceğinden ve buranın onu bir ya da iki anlığına yavaşlatabileceği yer olduğundan daha da emin olmasını sağladı.

Dev kapıları tıpkı Vekilharçların yaptığı gibi kapattı ve parmaklıklarla çevirdi.

Vekilharçların aksine, kapıları kapatmanın faydasız olduğunu biliyordu. *Duvarlardan geçebilir. Her şeyin içinden geçebilir.* Tek umudu bu ekstra bariyerin ona biraz daha zaman kazandırmasıydı.

Ve sonra bekledi, nefesi sığlaştı, insanlık dışı sesi dinledi Gölge Kral'ın çığlıkları. Yaklaşmaya başladıklarında bunun geldiğini anlamıştı. Bu, diğer tarafta ne olduğunu bilmeden kapılara bakan saflarında duran Vekilharçların duyduğu son sesti. Ama gelmekte olanla savaşacak hiçbir Vekilharç kalmamıştı.

Cyprian'ın kendisiyle birlikte olmasını ne kadar çok istediğine şaşırmıştı. Ya da Will'in. Sonunda yalnız kalmamak için birinin yanında durmasını ne kadar çok istemişti.

Ama Adalet haklıydı. Karanlıkla nasıl yüzleştiğin bir sınavdı.

Sıcaklığın düşmeye, gölgelerin uzamaya başladığını hissetti. Ve soğuğa ve yükselen karanlığa karşı kılıcını çekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

Will'in arkasından bir ses, "Demek kim olduğunu biliyorsun," dedi.

Döndü.

Kararmış arazide solgun bir figür yaklaşıyordu, gerçeküstü ama bir şekilde kaçınılmazdı. Bu Devon'dı... Devon, son tek boynuzlu at, eski bir savaştan gelen bir haberci gibi geliyordu.

Londra'da, Devon onu tanımıştı. Will'in zihninde canlanan o sahne, şimdi farklı anlamlarla doluydu. Kendi kimliğinin korkunç, mide bulandırıcı gerçeği, şimdi kendi kendine test ettiği için onu ürpertiyordu.

Başka kim karanlık zırhta ustalaşabilirdi? Ya da Gölge Taşı'na dokunabilirdi? Başka kim Bozulmuş Kılıç'ın ateşinden sağ çıkabilirdi?

Will, "Bana Simon'ın oğlu olduğumu söyle," dedi. Yalvarış çok uzaklardan geliyordu. Aralarındaki gerçek ortaya çıktıkça, Will'in son umutları da sönüyor gibiydi.

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi Devon, "Kralım.

Kralım. Onaylanmanın dehşeti, yüzleşmek istemediği gerçek.

Simon on yedi yıl önce Will'in teyzesi Mary'yi öldürdüğünde başarısız olmamıştı. Başarmıştı. O gün Lady'nin kanıyla Karanlık Kral'ı geri getirmişti.

Will bir Işık şampiyonu değildi.

O, bu zamanda yeniden doğan Karanlık Kral'dı.

Annesini evin arkasındaki bahçede kanlar içinde bulmuştu, yerde üç ölü adam vardı ve daha fazla adam da yoldaydı.

o zaman. Çığlıkları duymuş ve topladığı odunları bırakarak sese doğru koşmuştu. Çok fazla kan vardı, ellerinde, boynunda ve çenesinde, elbisesinin mavi kumaşına yayılmıştı. "Ne oldu?" Adam onun yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. "Ne yapabilirim ki?

"Bıçak," demişti. "Bıçağı bana ver.

Ona ulaşamayacak kadar yaralıydı. Bu yüzden adam onu aldı ve ona verdi. Kanlı parmakları yanağını okşarken, sanki son bir hayır duası fısıldamak istercesine başını kendine doğru çekmişti.

Sonra bıçağı adamın boğazına doğru sapladı.

Kendini korumak için kaldırdığı el onu kurtaran tek şeydi.
Bıçak boynu yerine avucuna saplanmıştı, tıpkı bir çivinin tahtaya saplanması gibi. Ama attığı çığlık annesinin hüsran çığlığı tarafından bastırılmıştı. Annesi bıçağı bırakmış, elleri boğazına dolanmış ve adamın nefesini kesmişti. Onları çıkarmaya çalıştı, dünyası siyah bir tünele dönüşmüştü. Aptalca bir şekilde, annesinin hayal ürünü bir hayaletle savaştığını, kafasının karışık olduğunu, hâlâ kendisine saldıran adamlarla mücadele ettiğini düşünmüştü.

"Benim!" diye nefes nefese kaldı. "Anne, benim! Kim olduğunu bilseydi, bırakırdı diye düşünmüştü.

Onun kim olduğunu biliyordu. Bu yüzden onu öldürmeye çalışmıştı.

Geriye doğru çabalayarak onu itmiş, nefes nefese kalmış ve kanayan elini göğsüne bastırmıştı. Birkaç adım öteden, toprakta yarı yığılmış bir halde ona bakıyordu. Kadın onun peşinden gelemeyecek kadar güçsüzdü, zar zor hareket edebiliyordu.

'Seni büyütmemeliydim. Seni öldürmeliydim. Ağzında kan vardı, adamın giysilerine ve boynuna bulaşan kanın aynısı. 'Sen benim oğlum değilsin. Sen vazgeçmek zorunda kaldığım çocuğum değilsin.

"Anne?" demişti.

Gözleri sanki bir hayal görmüş gibi açılıyordu. "Aman Tanrım. Onlara zarar verme.
Kızlarıma zarar verme. Will, söz ver.' Sesinde çaresizlik vardı.

"Söz veriyorum," demişti.

Anlamamıştı. Hiçbir şey anlamamıştı. "Başarısız oldum. Başarısız oldum. *Lanet olsun sana*,' dedi Will'e acı acı. Evden çıkıp onlara doğru gelen adamlar vardı. Avucundan çıkardığı bıçak gibi bıçaklar taşıdıklarını görebiliyordu. Onu kesip açan bıçak gibi. Görmeyen gözlerini adamlara çevirmiş ve onlara, "*Kaçın!*" diye bağırmıştı.

Sanki bir uyarıya ihtiyaçları varmış gibi. Sanki tehlikeli olan oymuş gibi.

Annesi onu bebekken mi bulmuştu? Yoksa onu doğal olmayan bir hamilelikten sonra mı doğurmuştu? Will bilmiyordu. Geçmiş yaşamını ya da o yaşamda yaptığı seçimleri hatırlamıyordu. Ama Karanlık Kral hakkında, onun en sapkın yolu seçeceğini bilecek kadar çok şey öğrenmişti, Korkunç dehşetlerle dolu olan. *O şey benim oğlum değil.*

"Nereden biliyorsun?

Bunu Devon'a söyledi, donuk bir sesle. Başını kaldırıp Devon'a bakmak için düşüncelerinden sıyrılması gerekti ve bunu yaptığında çocuk sadece birkaç adım ötede, solgun ve esrarengiz bir şekilde duruyordu.

'Seni nerede olsa tanırım,' dedi Devon. 'On bin yıl sonra bile seni tanırım. Robert'ın dükkânına girdiğin anda kim olduğunu anladım.

"Neden bana söylemedin-

Ayrıldı. Devon'ın bembeyaz saçları siyah manzaraya karşı silik duruyordu. Teni o kadar solgundu ki neredeyse aynı renkteydi. Will'e sanki onu, Will'in kendisini tanıdığından daha iyi tanıyormuş gibi baktı.

'Seni son gördüğümde,' dedi Devon, 'orduların benim türümü öldürüyordu; binlerce tek boynuzlu at savaş alanında ölü yatıyordu. Simon onu ödüllendireceğinizi düşündü. Ne aptalmış! O zaman olduğu gibi şimdi de acımasızsın. İzin verdin

Vekilharçlar seni salonlarına aldılar, sen de onları katlettin. Leydi'nin Kanı senin annendi ve sen onu öldürttün.

Böyle olmadığını söylemek istedi. Will, "O

benim annem değildi," dedi.

Londra'nın yolunu bulması ve saldırılarla bağlantılı olan adamın adını öğrenmesi aylar sürmüştü. Simon için liman işlerini üstlenmiş, ona yaklaşmanın bir yolunu bulmayı, kendisi ve geçmişi hakkında öğrenebileceklerini öğrenmeyi planlamıştı. Bunun yerine geçmiş onun için gelmişti. Ama annesi sırlarını çok iyi saklamıştı. Eski hizmetkârı Matthew ve Vekilharçlar, Will'i gerçek çocuğu sanmışlardı.

Vekilharçlar onun ne olduğunu bilselerdi ona asla yardım etmezlerdi. Gerçeği bilen hiç kimseye güvenilemezdi. Bunu annesinin elleri boynundayken öğrenmişti.

Arkasından bir ses, "Will?" dedi.

Sanki geçmişinden bir hayalet görüyor gibiydi, annesi evin kapısında duruyordu. Şafak ışığı arkasındaydı, saçları uzun bir

Sarışın saç örgüsü ve aynadan ona bakan o gözlere benzeyen mavi gözleri. Gözlerini kırpıştırdı.

Annesi değildi. Katherine'di.

Orada solgun ve korkmuş bir halde duruyordu. Yüzü kir içindeydi ve etekleri etek ucundan dizine kadar kirlenmişti. Bütün gün ve bütün gece ata binmiş olmalıydı, tıpkı onun gibi. Ona bakıyordu.

Dünya onun altından kayıyordu. Duymuştu. Duymuştu.
Ne kadarını duymuştu?

"Söyledikleri doğru mu?"

"Katherine-

"Bütün o insanları sen mi öldürdün?" Sesi küçük ve şok olmuş gibiydi ve annesinin korktuğu gibi korkmuş görünüyordu.

"Onları ben öldürmedim, ben-

Katherine'in onun yanından geçip Simon'ın yere yığıldığı yere baktığını gördü. Etrafındaki toprak patlamış, Bıçak tarafından parçalanmıştı, öyle ki neredeyse bir kraterin ortasında yatıyordu. Katherine küçük bir ses çıkardı.

Simon kesin olarak ölmüştü. Tanıdığı, birlikte yürüdüğü, çay içtiği, evleneceğine inandığı bir adam. Şimdi ise Will'in eliyle toprağın üzerinde ölü yatıyordu. Will bütün bunları onun yüzünde görebiliyordu; kız Will'e bakarken yüzünde inanamadığı bir dehşet vardı.

Will, "Annemi öldürdü," dedi. *"Steward'ları öldürdü*" diyebilecekken, ağzından çıkan kelimeler bunlardı. *Beni öldürmeye çalıştı.*

"Yani onu öldürdün

mü?" "Evet.

Başka ne cevap verebilirdi ki? Mide bulandırıcı bir şekilde savunmasız hissediyor, kadının duymuş olabileceği şeyleri düşündükçe neredeyse ürperiyordu.

'Bu doğru değil,' dedi. 'Sen kimseyi öldürmezsin. Sen-'

Karanlık Kral.

İsim, geçmişten gelen bir kıymık gibi aralarında asılı kalmıştı. Katherine, Devon'a baktı ve Will onun ne duyduğunu anladı. Her şeyi duymuştu.

"Sana zarar verebilirdi," dedi Will. 'Değer verdiğim insanlara zarar verebilirdi.

Katherine'in yüzü solgun ve korkmuştu. 'Karanlık Kral'ın durdurulması gerektiğini söylemiştin. Yenilmesi gerektiğini ve bunu yapacak olanın da sen olduğunu söylemiştin.

"Ciddiydim," dedi Will. 'Ciddiydim, Katherine-'

Geçmişten gelen ve hâlâ hissedebildiği o yaratık her şeyi kontrol etmeye çalışıyordu. Karanlık Kral karanlıktan uzanan bir el gibi, durdurulamaz planlarını harekete geçiriyor ve Will bir şekilde Yaşlı Vekilharç'a o kişi olabileceğine inanmaya çalışıyor-

Korkunç bir ses şafağı kesti: bir hayvanın çığlığı; bir kâbusun feryadı. Tepelerde yankılandı, her yerden ve hiçbir yerden geliyordu. Gökyüzü kararmaya başladı, sanki bir şey şafağı söndürüyordu.

Hayır-

"O da ne? Katherine'in başı ağaçlara doğru sallandı.

Hayır, hayır, hayır. Cevap veren Devon'dı, Devon bu sesi daha önce, uzun zaman önce duymuştu. Will bunu onun yüzünde görebiliyordu, ilkel, eski bir korku. Devon kendini sadece irade gücüyle yerinde tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Bir Gölge Kral," dedi Devon. Ve sonra: "Anlat ona. Gözlerinde, işleri sonuna kadar götürmeye kararlı birinin sert parıltısı vardı.

Aralarındaki gerçek ortaya çıktı.

Will, 'Hanımefendinin Kanını öldürmeye geldi,' dedi.

Söz veriyorum.

Simon tarafından annesinin çocuklarını bulmak ve soyunu sona erdirmek için tek bir görevle gönderilmiştir.

Will, söz ver.

"Hanımefendinin Kanı olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi Katherine. "Yani sen-

"Benim için burada değil," dedi Will. "Senin için burada.

Anlamamıştı. Korkmuş ve yersiz görünüyordu, onun dünyası misafir odaları, şık kıyafetler ve ince davranışlardan ibaretti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Katherine. "Will, ne demek istiyorsun?

Etraflarındaki yırtılmış, kararmış toprak annesinin öldüğü yeri işaret ediyordu. Annesinin durduğu yerde duruyordu. Her şey dönüp dolaşıp kadere geliyor gibiydi.

"Vekilharçlar Salonu'nda taştan yapılmış bir ağaç var. Will acı dolu bir nefes aldı. "Leydi döndüğünde parlayacağı söylenir.

Ağaç Taşı onun dokunuşuna hiç karşılık vermemişti. Parıldamasını ne kadar dilemiş olursa olsun, karanlık ve soğuk kalmıştı.

"Bu onun sembolü. Will, Katherine'in gözleriyle buluştu. "Bir alıç ağacı.

Ve Katherine'in bunu hatırladığını gördü: bahçesindeki alıç ağacı canlanıyor, çiçekleri açıyor, yaprakları kar gibi etraflarında dönüyordu.

"O sendin," dedi Katherine başını sallayarak. Bunu sen yaptın. Sen yaptın. -'

Will, "Asla ben değildim, Katherine," dedi.

O ağacı kış uykusundan uyandırmıştı, gücü dallarında ışıl ışıl parlıyordu. Onu öpmüştü ve ağaç ışıkla dolmuştu, parlayan beyaz çiçeklerin yıldız patlamaları, ışıltılı ve güzel. Sarsılarak uzaklaştı ve şok içinde ona baktı, farkına varmanın dehşeti midesinde çalkalanıyordu. Onun ne olduğunu; ne olabileceğini-

"Annen seni uzaklara gönderdi," dedi Will. 'Bunu seni korumak için yaptı. Sadece Simon'dan değil. Ama benden de. Olabileceğimi düşündüğü şeyden. Beni kendi çocuğu gibi yetiştirdi ama öyle değildim. Ben başka bir şeydim.'

"Bu doğru değil," dedi Katherine.

"Beni kaderimden uzak tutmaya çalıştı. Bana söz verdirdi-' *Söz ver bana.* Onun çaresizliğini, çocuğunu korumak için duyduğu çılgınca ihtiyacı hatırladı. *Will, söz ver.* Avucuna sapladığı bıçağı, boynuna doladığı kanlı parmaklarını. Sana zarar vermeyeceğime söz verdirdi. Ben de verdim. Güvende olacağına söz verdim. Sen Leydi'nin Kanısın ve ben seni koruyacağım.

Bir Gölge Kral'ın insanlık dışı çığlığı tekrar, daha yakından çınladı. Gökyüzü kararıyordu, sanki üzerinde mürekkep dönüyordu. Onların kendisine doğru koştuğunu, gölgelerin havada hızla ilerlediğini hayal etti.

"İki kişi geliyor," dedi Devon, gözleri sert ve parlaktı. "Onu öldürecekler.

"Hayır," dedi Will.

Karanlıklarını, katıksız yıkıcı güçlerini hissedebiliyordu. Kendini hissetmesine izin verdi ve onun da kendisini hissetmesine izin verdi. Simon haklıydı; kendi büyüsü yoktu, içinde yatan her neyse ona erişimi yoktu.

Ama artık ne olduğunu biliyordu. Ve eğer Gölge Krallar güçlüyse, bu gücü ondan almışlardı.

Sen benimsin. Benim emrimdesin.

İki Gölge Kral'ın çığlıklarının tüm topraklarda yankılandığını duyabiliyordu. *Leydi'nin Kanını Öldürün. Onu öldürün ve soyunu sonlandırın.* Simon tarafından kendilerine verilen emirleri almışlardı. Ve bunu yapmak istiyorlardı. Onlar, karanlığın ve boyun eğdirmenin çağını başlatmak ve sonsuza dek efendileri olarak hükmetmek için serbest bırakılan habercilerdi.

Hayır.

Yıkıma susamışız. Fethetmeye susadık. Öldürmeye susadık!

Üstünde gökyüzü simsiyahtı. Geliyorlardı. Geliyorlardı. Rüzgâr onu kamçılamaya başladı. Kafatası, sanki kafasının içindeymişler gibi hızla akan bir karanlıkla doldu.

Bana itaat edeceksin.

Leydi'yi öldüreceğiz ve bu dünyayı dize getireceğiz.

Ve bir anda başka bir yerdeydi - kızıl bir gökyüzünün altında, gölgelerden oluşan bir ordunun toprak boyunca uzandığı o kadim savaş alanında. Zaferin eşiğindeki bu orduya komuta ediyordu. Katıksız gücü sarhoş ediciydi, atı gökyüzünde kanat çırpan dev pullu bir yaratıktı. Gölge Krallar hücuma geçerken çığlıkları duydu, arkalarında gölge orduları olan kâbuslar.

Bir sonraki anda, ona bunun nasıl olacağına dair bir görüntü gösterdiler. Will, Salon'un yıkımının bin kat büyütüldüğünü, Londra'nın harabeye döndüğünü, gençliğinin inişli çıkışlı kırsalının mahvolduğunu, gökyüzünün karardığını ve yerin, ona karşı duracak herkesin çürümüş cesetleriyle dolduğunu gördü. Ve bunların üzerinde, dört taht, mutlak egemenlikle hüküm süren Gölge Krallar ve hepsinin üzerinde yükselen daha büyük tek bir güç.

Onu.

Tüm bunları size vereceğiz. Elinizden alınan dünya bir kez daha sizin olacak.

Kontrol ettiği, güvende olduğu, istediklerinin yanında kalacağı ve yasını tuttuklarının hayata döndürüleceği bir dünya... 'Taş'a dön,' diye homurdandı karanlık bir rüzgâr etrafında uğuldarken,

Ve iki Gölge Kral çığlık atarak, zincire vurulmuş mahkûmlar gibi zihnine saldırdılar. Onları geri çekilmeye zorladı ve o anda bunu hissetti. O onların yaratıcısıydı. Onların efendisiydi. Onu *tanıdılar* ve kontrolü ele geçirdiğinde ona itaat etmek zorunda kaldılar, Kupa'dan içtiklerinde yaptıkları iğrenç pazarlıkla ona bağlandılar.

"Taş'a geri dönün!

Savaşmak istediler. Öldürmek ve fethetmek, hüküm sürebilecekleri bir dünya yaratmak istiyorlardı. Ama o onların hükümdarıydı ve karanlığı geri püskürttü, iradesinin her zerresiyle onu kovaladı.

"*Ben sizin Kralınızım ve bana itaat edeceksiniz*.

Dönen siyah gökyüzünde yarıldı; yerdeki gölgeler yanmış kağıt gibi buruştu. Son bir insanlık dışı çığlıkla, iki Gölge

Krallar zorlandı, kendilerini onun emrine karşı koydular ama onunla savaşamadılar, Gölge Taşı'na inmeye zorlandılar.

Will titreyerek gözlerini açtığında, vadiden süzülen ışığı gördü. Üstündeki gökyüzü mavi ve berraktı. Güneş doğuyor, şafak söküyor, yeni bir gün başlıyordu.

Başardı. *Başardı*. Gülmek istiyordu, başarının sarhoşluğuyla, bunun sevinciyle, kontrol altına aldığı karanlıkla.

"Sana yapacağımı söylemiştim," dedi Will. Heyecanla Katherine'e döndü ve sevincinin onun gözlerine yansıdığını görmek istedi.

Dehşete kapılmış bir halde ona bakıyordu.

Gülümsemesi aniden kızın gördüğünü gördüğünde duraksadı - kendisi, karanlığın güçlerine komuta eden bir çocuk, kara gökler onun sözüyle parçalanıyor. Ona bir yabancı gibi bakıyordu, bir kâbustan fırlamış, dünyayı mahvetmek için uyanmış bir düşman gibi. Midesi bulandı, aralarında esneyen bir çukur açıldı.

"Sen osun," dedi, sanki gerçeği ilk kez görüyormuş gibi. "Karanlık Kral.

"Katherine-

"Hayır, benden uzak dur!" dedi.

Geriye doğru adım attı ve etrafına bakınırken gözleri Bozulmuş Bıçak'a takıldı. Simon'ın düşürdüğü yerde, ölü bir toprak parçasının ortasında kılıflı bir şekilde duruyordu.

Kılıfının içinde sessiz duran bu şey, onu çeken herhangi bir insan için ölüm demekti ve etrafındaki tüm yaşam için de ölüm demekti; bu yaşam onun yok edici alevinde parlayacak ve sonra da ölecekti.

"Yapma!" dedi. Ona doğru bir adım attı ki bu bir hataydı. Kadın kılıcı kaptı ve kınından tuttu.

Eğer o çizdiyse...

"Yapma," dedi. 'Onu çekemezsin. Kılıç bozulmuş. Eğer bir insan onu çekerse, onu öldürür.

Havayı yırtan, toprağı parçalayan, kilometrelerce uzaktaki her canlıyı öldüren kara ateşini hatırladı.

Lütfen. Yere bak. Bunu kılıç yaptı. Ben değil.' Bu doğru muydu? Bu onun kanıydı.

Tereddüt etti. "Bir kılıç tüm bunları nasıl yapabilir?

'Karanlık Kral'ı öldürmek için yapılmıştı,' dedi, 'ama onun kanı onu değiştirdi.

Onu bozdu. Şimdi tehlikeli.'

'Bundan korkuyorsun,' dedi.

Karanlık Kral'ı öldürmek için yapılmıştı. Bu sözleri düşünmeden söylemişti. Onları bir borazan sesi gibi duymuştu ve Bozulmuş Kılıcın bir zamanlar başka bir adı olduğunu hatırladı.

Ekthalion.

Şampiyonun Kılıcı. Yaşlı Vekilharç ona böyle demişti.

Karanlık Kral'ın tek bir damla kanını akıtmaktan fazlasını yapamadığı ana kadar Aydınlık tarafın tüm umutlarını taşımıştı.

Şampiyonun Kılıcı Leydi'nin elinde. Kaderin cilvesi karşısında tüyleri diken diken oldu. O kılıç; bu kız. Birbirlerine zarar vermeleri gerekiyordu, bu olaylar onun doğumundan çok önce başlamıştı. Katherine Leydi'nin soyundan geliyordu, onu alt etmek için doğmuştu. Tıpkı annesi gibi.

> *Savaşmaya çağrıldığımda geri dönemem Bu yüzden bir çocuğum olacak*

Leydi Karanlık Kral'ı sevmişti ve onu öldürmüştü. Bunu yapabilecek tek kişi oydu. Şimdi Katherine bunu yapmak için dövülmüş silahıyla karşısında duruyordu ve bu doğru geliyordu. Çünkü Katherine ona vurursa

Şimdi, ona izin verecekti. Onu ezip geçmesine izin verecekti.

Kız haklıydı. Ondan korkuyordu. Bıçaktaki onun kanıydı. Onun öldürücü kanı.

Will çaresizce, "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi. Ama yapacaktı: eğer kılıcı çekerse, kanı onu öldürecekti. Ya da belki onu öldürecekti-

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Bunca zamandır bana yalan

söylüyordun. Eli kabzanın üzerine kapandı-

"Hayır," dedi Will. 'Katherine, hayır-'

Bana söz ver.

"Katherine, yapma-

" *Will, söz ver.*

Katherine!

-Ve tek bir hareketle kılıcını çekti.

Her zaman yozlaşmamıştı; demirci Than Rema tarafından dövülen Ekthalion, bir zamanlar Şampiyon tarafından savaşa taşınan ve parlayan bir ışık gibi yükselen büyük umuttu.

Yaşlı Vekilharç başka bir hikâye anlatmıştı. *Şampiyonun Kılıcı Şampiyon'un güçlerini bahşeder*. Bir efsane olduğunu söylemişti.

Bozulmuş Kılıç, layık birinin elinde arınacak ve yeniden bir şampiyonun kılıcı haline gelecekti.

Katherine kılıcı zaferle tuttu ve Will bir an için kendi aptalca korku ve umut patlamasını hissetti.

Ve sonra siyah dallar Katherine'in bıçağı önünde tuttuğu ellerinden yukarı doğru süzülmeye başladı. "Will?" dedi. Siyah damarlar derisinin altından koluna doğru ilerliyordu. "Will, neler oluyor? Katherine bıçağı bırakmaya çalışıyordu ama yapamıyordu, çünkü örümcekli siyah ağlar önce kalbine, sonra da boynundan yüzüne doğru ilerliyordu.

Ona doğru dört adım koşuyor, solgun ve üşümüş bir halde yere yığıldığı anda onu yakalıyordu. Çamurda diz çökerken onu kollarıyla kucaklıyordu. Gözleri donmuş iki siyah küreden ibaretti, güneş tutuluyordu. Damarları oniks gibi sertti, sanki kanı taşa dönüşmüştü. "Will, korkuyorum. Kelimeler fısıltı halindeydi, dudakları zar zor kıpırdıyordu.

Hiçbir şampiyon onu kurtaramadı. Bunlar söylediği son sözlerdi.

Sanki tutuşu onu yanında tutabilecekmiş gibi uzun bir süre ona tutundu. O kadar sıkı tutuyordu ki parmakları ağrıyordu. Sanki sonsuza dek bu acıya kilitlenmiş gibi hissediyordu. Sanki iki ölüm tek bir ölümmüş gibi, aynı yerde verdiği ve bozduğu söz, ikisini de alan bu yer. Anne ve - ne? Sevgilisi mi? Kız kardeş mi? Düşman mı? Arkadaşı mı? Onun için ne olabileceğini bilmiyordu. Tek bildiği, onları birbirine bağlayan kaderin onu buraya getirdiğiydi.

Arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu, siyah toprakta çıtırtılar vardı.

'Artık istediğin her şeye sahipsin,' dedi Devon. 'Gaspçınız yenildiler. Vekilharçlar öldü. Leydi'nin soyu sona erdi. Önünüzde duracak hiçbir şey kalmadı. Devon sanki işi tamamlanmış gibi konuştu. 'Katherine'in bir kız kardeşi vardı ama son Gölge Kral hâlâ özgür ve onu çoktan bulmuş olacak. O küçük kız da artık ölü.

Will başını kaldırdı, ona baktı ve yeni bir sesle konuştu. "Hayır,"

dedi Will. "Ona bir Aslan gönderdim.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VIOLET kılıcını uzatmış, gözlerini kapılara dikmiş duruyordu.

Dışarıda gökyüzü kapkaraydı. Pencerelerdeki tuhaf kırmızı ışık bile solmuştu. *Koğuşlar kapatıldı.* Büyük salon neredeyse zifiri karanlıktı, Bir tutulmanın ya da bir mezara kapatılmış olmanın karanlığı. Mermer sütunların karanlığın içinde kaybolan soluk şekiller olduğu yerde sadece onun yaktığı üç titrek meşale küçük bir ışık adası oluşturuyordu.

Işığın geri kalanı çalınmış, gün ortasında bir gölge dünya yaratılmıştı.

İnsanlık dışı bir çığlık patladı - o kadar gürültülüydü ki temeller sarsıldı - taşlar titredi-

Dışarıda. Kapının hemen dışındaydı. Kılıcını sıkıca kavradı.

Bir an için sessizlik: tek ses nefes alış verişiydi. Hava o kadar soğuktu ki nefesi önünde beyaz bir şekilde asılı kaldı. Ve sonra daha da soğudu. Violet buna hazırlıklı olduğunu düşündü. Grace bunu tarif etmişti: bir Gölgelerin yaratığı, biçimsiz bir şekil, savaşması zor. Ama sonra ortaya çıkmaya başladı.

Karanlık; tüm ışığı içine çeken bir çukur. Violet gözlerini alamıyordu. Yayılan siyah, bir uçurumun kenarında durmak ve kendini içine atmak istemek gibi hissettiriyordu. Ölüme bakıyordu, yaklaşan, durdurulamaz; her şeyin sonu.

Bir Gölge Kral.

Tek başına geldi. Tek bir Kral, Salon'u yüzyıllardır koruyan koğuşları yıkmaya yetmişti. Vekilharçlar onun için bir hiçti. Bu dünya onun için bir hiçti. İstediği her şeyi yok edebilecek gücü hissedebiliyor ve hiçbir şeyin ona karşı duramayacağını biliyordu.

Dört boş taht onun arkasındaydı. Hak ettiği yeri alma, hükmetme, bu dünyayı tamamen boyunduruk altına alma arzusunu hissedebiliyordu.

"Ben Violet Ballard, eski dünyanın aslanıyım," dedi, sesi salonun boşluğunda kısıktı. "Beni geçemezsiniz.

Dikkatinin yavaşça kendisine döndüğünü, doğal olmayan bir gözün döndüğünü hissetti. Kadim cübbesi etrafına yayılmıştı, bir mezar kadar gölgeli ve görkemliydi. Mezar tacı yarı yüz, yarı kemiğin üzerinde duruyordu. Bir kralın titreyen zırhı; soğuktan yanan bir kılıç; gözlerinde ordular. Neredeyse
mezarın solucanlarını tat.

Aslan. Bu kelime, tanımanın verdiği soğuk dehşetle içini titretti. Onu *tanıyordum*, gücünü biliyordum, kanını biliyordum. *Leydi için buradayım.*

"Onu almana izin vermeyeceğim. Bu kez daha yüksek sesle, kılıcın kabzasını sıkıca kavradı.

Sığ nefes alıyordu. Savaş alanında ölmüş binlerce Aslan, kudretli komutanlar ve karanlıkta mumyalanmış orduları, katledilmiş tek boynuzlu atlar - önündeki düşman hepsiyle savaşmıştı ve ondan önce solgun elini bir kadehe koymuş bir adam vardı. Salonun geniş sütunları kadim bir orman gibiydi, karanlığa doğru uzanıyordu, yok olmuş bir dünyanın hayali bir manzarasıydı.

O zaman öleceksin, dedi Gölge Kral.

Bir karanlık seli, kara kılıcını havaya kaldırmış, şok edici bir hızla ona doğru koşuyordu. İçgüdü - daldı ve yuvarlandı, Kral onu kıl payı ıskalayınca solunda bir soğuk patlaması hissetti. Tıpkı eğitimini aldığı gibi alçaktan yaklaştı ve kılıcını savurarak onu arkadan ikiye böldü-

- ve sanki orada değilmiş gibi içinden geçip gidiyor.

Bir adımı kaçırmak gibi kafa karıştırıcı bir his. Sanki hiçbir şeye vurmuyordu, bir hayalete sallanıyor gibiydi. Kendi momentumuyla ilerledi.
Tökezledi. Ve karanlığın girdabında, eski zırhlar içinde bir Kral görür gibi oldu; gözlerinde dünyanın sonu, fethetme ve hükmetme arzusu, tüm insanlık ona bağlıydı ve bildiği her şey küle ve harabeye dönmüştü.

Kılıç onu ikiye bölmek için indiğinde, çaresizce kendi kılıcını çekti-

-Gölge Kral'ın kılıcı sanki orada değilmiş gibi onunkinin içinden geçti. *Hiçbir şey onları durduramaz. Hiçbir şey onları geri tutamaz.* Gözleri büyüdü ve yana doğru sarsıldı, çok geçti, karanlık kılıç yanağını kesti ve sonra yakıcı bir soğuk hissiyle omzunun derinliklerine girdi ve ayaklarının altındaki taşa çarpan bir kan sıçraması oldu.

Haykırdı ve acıya rağmen dişlerini sıktı, kolu yanmasına rağmen silahını tutmaya devam etmek için kendini zorladı. Neden? Eğer onunla savaşamayacaksa neden bir kılıç tutuyordu? Silahı Gölge Kral'a zarar veremezdi. Hiçbir şey ona zarar veremezdi, vücudu adını aldığı gölge kadar dayanıksızdı.

Kâbus gibi gerçek kafama dank etti. Yaşlı Vekilharç haklıydı. Bu hiçbir ölümlünün savaşamayacağı bir düşmandı. Her bir Vekilharcın yüzleştiği dehşet buydu: yıllarca süren eğitim, korkunç bir bedel karşılığında kazanılan güç. Bunların hiçbiri bir gölge için bir şey ifade etmiyordu.

O zaman öleceğini anlamıştı - parçalanmış mobilyaları, etrafa saçılmış silahları, hatta meşalelerin son titrek alevinde görünen kurumuş kanı bile görmüştü.

Ve işte Marcus'un, bu kâbus gibi Kral'ın yanında bir hiç olan, tüm Vekilharçlardan daha güçlü olan, bırakın tek bir kızı, bu dünyada yürümüş tüm büyük kahramanlardan daha güçlü olan tek bir gölgenin bıraktığı yıkım buydu.

Onu yenemem, diye düşündü. *Ama Cyprian ve Elizabeth'in Salon'dan kaçmasına yetecek kadar dayanabilirim.*

Justice'i düşündü - onu bulduklarında cesedinin etrafını saran enkazı. Marcus ona ulaşmak için koridoru paramparça etmişti. *Hayır, Marcus değil.* Marcus'un yerini alan insanlık dışı şey. Adalet onunla savaşamayacağını anlamış olmalı ve koridor etrafından yıkılırken elinden geldiğince ondan kaçmaya çalışmış. Grace ve Sarah'ya birkaç dakika kazandırmıştı... Yaşlı Vekilharç'ın gelmesi için yeterli zaman.

Ama gelip onu kurtaracak bir Yaşlı Vekilharç yoktu. Ve Yaşlı Vekilharç bile Gölge Kral'la savaşamazdı, çünkü o her gölgeden daha büyüktü ve hepsinin efendisiydi.

Adalet, eğitimimi hiç tamamlamadım. Asla bir Vekilharç olamadım. Ama bana kılıcımın insanları koruyabileceğini söylemiştin. Ve ben de bunu yapacağım.

Cyprian ve Elizabeth ahırda, Nell'i ve son atları eyerliyor olacaklardı. Az sonra bataklıklar boyunca at sürmeye başlayacaklardı.

Grace ve Sarah ile çift. Doğu - Cyprian onları, Gölge Kral'ın saldırısının başkalarına zarar vereceği, gelişinin kara gökyüzünün şehri dehşete düşürdüğü Londra'ya geri götürmekten daha iyisini bilirdi.

Biraz daha dayanabilirse, kapıya ulaşmak için zamanları olacaktı.

Burada kalsın, diye düşündü. *Onu meşgul tut. Bırak kaçsınlar.*

Arkasında bir karanlık seliyle sütunlara doğru koşarak koştu. Kolu ona bağırıyor, nefesi boğazında düğümleniyordu. Sütunları dönmek için kullanabileceğini düşündü ama Gölge Kral mermerin içinden geçip geldi; hiçbir şeyin durduramayacağı, hızla akan bir karanlıktı bu. Siyah bir patlama onu geriye doğru uçurarak tahtların yanındaki duvara sertçe çarpmasına neden oldu.

Odaklanmaya çalışmak için göz kırpıyor, sersemlemiş. *Ayağa kalk. Ayağa kalk.* Topuğu kaydı.

hareketleri beceriksizceydi. Kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itip yere yığıldıktan sonra tekrar ayağa kalkmaya çalışırken omzuna bir acı saplandı. Dondurucu soğuk ona Gölge Kral'ın orada olduğunu, korkunç heybetiyle tepesinde yükseldiğini söylüyordu. Zorlukla sürünerek ona baktı, kılıcı molozların arasında bir yerlerde kaybolmuştu.

Ayakta duramıyordu. Silahı yoktu. Bu sonuydu ve yeterli değildi. Elizabeth ve Cyprian'a yeterince zaman vermemişti.

Uzattığı parmaklarının yakınında donuk bir metal parıltısı gördü. İçgüdüsel olarak onu yakaladı, kaçamayacak kadar yaralıydı. Gölge Kral'ın kılıcı aşağı inerken, kendini korumak için umutsuzca kılıcını havaya kaldırdı.

Eski, kırık bir kalkan parçasıydı.

İşe yaramazdı; aptalcaydı; metalin içinden duman gibi geçen Gölge Kral'ın kılıcını hiçbir şey durduramazdı. Yine de onu kavradı, son bir içgüdü, savaşmak için son bir yol. Aklı Elizabeth ve Cyprian'daydı. *Lütfen. Lütfen çıkmayı başarın.* Gözleri kapalı, tuttuğu parçanın arkasında kendini küçültürken, Gölge Kral'ın kılıcı kalkanın üzerine inerken buz gibi soğuğu hissetti.

Büyük bir çınlama salonda çınladı, kolunda yankılandı ve dişlerini sarstı. Kılıç -kılıç kalkana vuruyordu- bir tokmak gibi çarpıyordu-

Ve geri püskürtülmek.

Violet gözlerini açtı ve bir Aslan'ın yüzünü gördü. Metalin üzerine kazınmış, yaşlılıktan çarpılmış ve kararmış olan bu yüz, kalkanın yüzeyinden ona bakıyordu.

Uzun zaman önce dövülmüş ve kadim gücü kanında akan Aslan tarafından taşınan kırık bir kalkan.

Rassalon'un Kalkanını almanız gereken zaman gelecek. Korkmayın.

Gölge Kral çığlık attı, engellenmenin verdiği saf bir öfke sesiydi bu ve kılıcını tekrar üzerine indirdi - ve o da kılıcı kalkanıyla karşılayıp savurdu.

İşe yaradı, *işe yaradı,* kılıç geriye savruldu, kalkan sağlamdı.

Nefes nefese, ayağını taşın üzerine koydu ve ayağa kalktı.

Senin kanında İngiltere'nin cesur aslanları ve Hindistan'ın parlak aslanları akıyor. Sen Işık'tan geriye kalan en güçlü savaşçısın.

Rassalon'un kalkanını kana bulanmış koluna takarak Gölge Kral'la yüzleşti ve yıkık salonun kırık beyaz sütunları arasından ona baktı.

Etrafında ölen yoldaşlarının izleri vardı. Karanlığa karşı koymak için savaşan ve ölen Vekilharçlar. Silahları yere saçılmış, kanları taşı ıslatmıştı.

Her şeyin ortasında durdu ve kalkanıyla saldırdı.

Sonra ciddi bir şekilde dövüştüler; Gölge Kral öfkeyle çığlık atıp ona ulaşmaya çalışırken o kalkanıyla vurdu. Kolu acıyordu ama aldırmadı. Dönen karanlığı ve dondurucu soğuğu görmezden geldi ve bir açıklık gördüğünde onu kullandı, kalkanını Gölge Kral'ın çenesine doğru savurdu ve onu iki adım geriye attı. Bir darbe daha, omzuna çarptı.

İçgüdüsel bir zafer dalgası: kalkan sadece engellemekle kalmıyor, vurabiliyordu da.

Onunla saldırdı, Gölge Kral'ın saldırılarını kolaylıkla süpürdü ve ona ulaşmaya çalıştı, sonra da tüm gücüyle ona vurdu.

Döndü: bir açıklık. Bir atlı gibi önce kalkanını savurarak ona doğru koştu ve kendi öfkeli çığlığını attı. Kalkan çarparak Gölge Kral'ı geriye savurdu - ve o da onu takip ederek yere düştü - böylece onun üzerinde, arasında, etrafında dönen karanlıkta yuvarlandı.

Bir an için içinde kapana kısılmıştı, sonsuz bir uçurum. Ama dondurucu karanlığın içinde onun titreyen formunu gördü. Gözleri buluştu ve iki ürpertici havuza bakıyordu. Kalkanın kenarını kaldırdı ve kör bir giyotin gibi Gölge Kral'ın boynuna indirdi.

Çığlık attı ve pencereleri parçalayacak kadar güçlü bir kuvvet dışarı doğru püskürdü, etraflarına taş tozu yağdı. Kendini korumak için kalkanını geri çekmek zorunda kaldı, yüzünü ve gözlerini kapatırken

bir fırtınaya karşı koyabilirdi. Boynu kesilmiş olmasına rağmen doğal olmayan bir uzunlukta, rüzgâr dinene ve sesi solana kadar devam etti.

Sessizlik. Kalkan kolunu yavaşça indirdi ve gözlerini açtı. Gölge Kral ölmüştü. Ellerinin altından yok olup gitmişti. Geriye sadece yere kazınmış korkunç siyah şekli kalmıştı.

Yukarı baktı. Üstündeki kırılmış pencerelerden içeri ışık süzülüyordu. Artık etrafındaki boş salonun gün ışığıyla aydınlandığını görebiliyordu. Sütunlar kırılmış, taş döşemeler çatlamış, zemin mermer tozuyla kaplanmış ve daha da eski bir kavganın dağılmış kalıntılarını kaplamış olsa da güzelliği devam ediyordu.

Kırık bir kalkan. Kalkanı kolundan çekip ters çevirdi ve kendisine bakıyormuş gibi görünen kazınmış aslana baktı. İçinde bir şeyler kıpırdandı ve bir an için neredeyse gerçek bir aslan gördüğünü, sıvı kahverengi gözleriyle ona baktığını düşündü.

Hayattaydı; birdenbire hayatta olduğunu fark etti. Gölge Kral ölmüştü. Cyprian ve Elizabeth güvendeydi... Başardı. İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve kalkana sıkıca tutundu. Artık yorgunluğunu hissediyordu çünkü bunu hissetmeyi göze alabiliyordu; kesilen kolundaki acıyı, omzundaki morluk ve ağrıyı, yanağındaki zonklayan kesiği. Parmaklarını çarpık metalin etrafında kıvırarak gözlerini kapattı ve "*Başardım Will,"* diye düşündü.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Castleton'daki hana vardığında geç olmuştu, çünkü oda soğurken gece boyunca onunla kalmıştı.

Simon'un çantasını ve ceketini almış, yolda kendisini bekleyen arabadan atlarını indirmişti. Bir çift huzursuz eşleşmiş
Parlak siyah tüylü küheylanlar, şansına inanamayan bir çiftçi tarafından köşeye sıkıştırılana kadar kırlarda bolca yem bulacaklardı. Devon'un gitmesi ve güneşin doğmasıyla birlikte, Valdithar'ı bıraktığı çalılıklara doğru sarp tepelerin üzerinden kendi yolunu çizmişti. Oradan en yakın hana at sürmüş, bir oda, bir kalem ve mürekkep istemişti.

Alt kattaki ortak salonda ateşin başında otururken, teyzesi ve amcasına özenle bir mektup yazmaya başladı. Yarın yerel kiliseden bir adam bulacak ve onu nerede bulacağını söyleyecekti. Kız hâlâ orada olabilirdi. Ceset korkunç bir şekilde taş gibi korunmuştu. Taşlaşmış. Siyah mermerden gözleri sonsuza dek açık bakıyordu. Onu annesinin evine getirdiğinde, o da taş gibi ağır ve soğuktu.

Uzun süre onunla birlikte oturmuştu.

Simon'ı ölü bulacaklardı. Ve bir zamanlar Simon'ın kalıntıları olan üç adamı. Ve kara ateşin dokunabileceği kadar yakın olan her kuşu, bitkiyi ve hayvanı.

Will ölüleri düşünmemeye çalıştı.

Odası koyu renkli ahşaptan yapılmış dar merdivenlerle çıkılıyordu. Alçı ve yıkamayla kaplı kalın taş duvarlar buraya sağlam ve kapalı bir his veriyordu. Bir ucunda bir

Ahşap çerçeveli bir yatak ve şöminenin altında alçakta yanan bir ateş; diğer uçta küçük bir masa ve sandalye ve kalın bir şekilde kesilmiş perdeli bir pencere
taş. Hancı ile yaptığı konuşma gibi normalliği de gerçeküstüydü. *Soğuk etler ve bira için üç peni* ve *Weather's holding* ve *Our boy put horse in field in back.* Midlands'ın yumuşak lehçesi farklı bir dünyaya ait gibiydi. Will, Simon'ın ceketini çıkardı ve temiz çarşaflarla örtülü yatağa boş gözlerle baktı.

Bir ayak sesi - ama sesten önce bir his geldi: cisimsizlik, bir hava değişimi. Pencere perdesinin dalgalanmasından bir figür çıkıyordu. *Katherine*, diye düşündü Will. O olmalıydı ama harabe bir evde soğukta yatıyordu ve içinden geçen hayati ürperti, sadece bir kişiye verdiği bir tepkiydi.

"James," dedi Will.

Simon'ın ona aldığı ceketin üzerine taranmış sarı saçları ve bu dünyada başka hiçbir şeye benzemeyen yüzüyle karanlıkta solgun bir parıltıydı. Will, zamanından koparılmış bir şeyin acısını hissetti: burada olmaması gereken bir şey, kendi korkunç duygusunun yanında
olduğu için mutluyum.

"Başardın," dedi James, kendi gelişen özgürlüğüne olan inançsızlığı ve şaşkınlığıyla dolu sessiz bir sesle. "Simon'ın Karanlık Kral'ı geri getirmesini engelledin.

Bilmiyordu.

Will'in boğazında düğümlenen his bir kahkaha değildi. James bilmiyordu. Will'i tanıyamadı, yüzünde uzun zaman önce tanıdığı efendisini göremedi. Ve sonra daha karanlık bir düşünce geldi: James, Will'in
ama yine de ona çekildi; belki de Will'in hissettiğini hissetti, bir
Çaresiz bir hayranlık, yağlanmış bir tehlike, isteksizlik ve arzu arasında birlikte kayma. İkisi de Yeniden Doğmuş. İkisi de gitmesine izin vermeyen bir Karanlık Kral tarafından buraya getirilmişti. Will'in tek yapabildiği James'e bakmak ve aynı alıcı ürpertiyi hissetmekti. Ona doğru adım atma arzusu boğazına düğümlenmişti.

"Buraya gelmemeliydin," dedi Will.

Başka bir dünyada, James'in boynuna bir tasma takmış ve onu kendi insanlarını öldürmeye zorlamıştı. James'in emirlerini yerine getirmesini sağlamıştı. Ve sonra
Daha karanlık fısıltılar vardı, Yüksek Yeniçeri'nin ona yönelttiği ve Gauthier'nin neredeyse imrenerek bahsettiği suçlama. Bu
James Karanlık Kral'ın oyuncağıydı. James onun yatağındaydı.

Seni buraya Karanlık Kral getirdi, diye düşündü Will, bunun bilgisinin içinden süzüldüğünü hissederek. *Seni istedi ve sana sahip olacağından emin oldu.*

Sana sahip olabileceğimi. Bu düşünce karanlık ve tehlikeliydi. Will, "Etrafımda olmak için iyi bir zaman değil," dedi.

Başını kaldırdığında James daha yakındaydı. James, Will'in ne hissettiğini biliyormuş ve yine de onun yanındaymış gibi ona bakıyordu.

Ama o bilmiyordu. Gerçekten bilmiyordu.

"Simon'ı senin öldürdüğünü biliyorum," dedi James. "Bana zarar vereceğini sanmıyorum.

Ateşin ışığı James'in yüzünün düzlemlerini aydınlatıyordu. Mavi gözlerindeki güven, gerçek olduğuna inanmaya başladığı bir kurtarıcı içindi.

Will gülmek istedi. Ona zarar vermişti. Omzuna fildişi bir çivi saplamış, sonra da onu yetiştiren adamı öldürmüştü. Ve bu, ona daha önce yaptıklarının sadece soluk bir gölgesiydi. Bir zamanlar, istediğini alan bir adam olmuştu ve belki de bu, hissettiği bu acıdan daha kolaydı. "Öyle değil mi?

Bir gülümsemenin kıvrımı. "Ben senden daha güçlüyüm, unuttun mu?

Will, görünmez ellerin fısıltısını teninde hissetti. James gücünü gösteriyordu. *Bak neler yapabiliyorum*. Tabii ki: James'in hisleri değeri her zaman yeteneklerinin başkaları için ne kadar değerli olduğuna bağlıydı.

Will'in içindeki bir şeyi açığa çıkardı, *"Bu doğru"* deme arzusunu.

Göster bana.

İlgimi kazan. James'in hayalet dokunuşunun teninde yarattığı hissi görmezden gelerek zorla ısırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Will.

"Tasmayı elinde tuttuğunu gördüğümde," dedi James, "onu boynuma geçireceğinden emindim. Simon'ı durduracağını düşünmemiştim. Simon'ı durduracağını düşünmemiştim.

herkes yapardı.' James ona doğru bir adım daha attı. "Umabileceğim en iyi şeyin Tasma'yı Simon'dan önce bulmak olduğunu düşünmüştüm. Bunun yerine geleceğimi seçmekte özgürüm...' Görünmez parmaklar göğsünü okşadı. "Daha iyi bir sonuç düşünebiliyor musun?

Will, "Katherine öldü," dedi.

Görünmez dokunuş kayboldu, anında uzaklaştı. Kelimeleri yüksek sesle söylemesi ölümüne Bowhill'de, kanı siyah akarken ve gözleri taşa dönerken sahip olmadığı bir kesinlik kazandırırken, gerçeklik odanın üzerine yerleşti.

"Özür dilerim. Ona karşı bir şeyler mi hissettin?'

Onu çok az tanıyordu. Kurdeleleri, çay fincanlarını ve güzel şeyleri severdi. Onu takip etmek için iki gün ve bir gece at sürmüştü.

Annesinin öldüğü yerde, savaşmak için eline bir kılıç almıştı. *Will, korkuyorum.*

James acı bir tebessüm etti. "Hanımefendinin Kanı'nın Karanlık Kral'a aşık olması gerektiğini sanıyordum.

Ne? Will, James*'in "Hanımefendinin* Kanı" derken Katherine'den bahsetmediğini anlayana kadar bu hiç mantıklı gelmemişti. *Will'den* bahsediyordu.

James onu böyle mi görüyordu? Leydi olarak mı? James gibi, Karanlık Kral'ın bir başka saplantılı nesnesi olarak mı? Karanlık Kral'ın sevgilileri: James ve Katherine'in ikisi de Simon'a aitti ve ondan önce... ondan önce Karanlık Kral Leydi'yi sevmiş ve James'i yatağına almıştı. Üçü iç içe geçmişti ve James'in zamanından sapması ve Leydi'nin ölmesiyle sona ermişti.

Tanrım, James, Will'e çekilmenin *ona* - Aydınlığa - Karanlık Kral'ın elinden kurtulup onu öldürmeyi başaran kişiye çekilmek anlamına geldiğini düşündü. James'e kaçmasını söylemek istedi.

"Ya sen?" dedi Will. 'O seni istedi. Sen onu istedin mi?'

James kızardı. Ateşin loş turuncu ışığında James'in gözbebekleri irileşmiş, onları çevreleyen mavi, gece suyunun dipsiz niteliğine bürünmüştü.

"Düştüm," dedi James. Neden olduğu önemli mi? Beni zamanın ötesine sürükledi.

Beni hatırlamayan bir dünyaya doğmak. Boynumda bir tasma ile ona hizmet etmeye hazır bir şekilde beklememi istedi. Bunun yerine yalnızım ve tüm bunlar

O günlerden geriye toz kaldı. Beni hâlâ kontrol ettiğine inanmak ona zevk verirdi.

Will geçmişin, eski benliklerin gölgeler gibi titreştiğini hissetti. Nefes almak zordu, hava ağırdı. "O hayatı hatırlamadığını söylemiştin.

"Bilmiyorum," dedi James. 'Ama bazen-' '-bir his

var,' dedi Will.

Alt katta, handaki son müşterilerin sesleri uzaktan geliyordu: bir kapı çarpması, bir tahta gıcırtısı. James onun sesindeki itirafı duymadı. Bunun yerine kelimeler onları yakınlaştırıyor gibiydi, sanki bir balonun içindeydiler, dünyadaki tek iki kişiydiler.

"Hayatım boyunca herkesin tek istediği bana sahip olmaktı," dedi James. "Beni özgür bırakan tek kişi sendin.

Seni özgür bırakmadım, demedi Will, çünkü diğer sözcükler ağza alınamazdı. *Ondan asla kurtulamayacaksın.* Karanlık Kral'ın gücü

Kontrol, insanları kendine çekme ve onları istediği şekle sokma yeteneği. Yüksek Yeniçeri'den Simon'a koşan, güç sahibi adamları arayan James'in her yerinde bunun parmak izleri vardı. "Sana söylemiştim. Burada olmamalısın.

"Bunu biliyorum," dedi James. "Beni gönderecek misin?

James, Will'in bunu yapmayacağını biliyormuş gibi söyledi. James bir pervane gibi ateşe atlamış, yanmış olmayı umursamadan buradaydı. Ve Will ona gitmesini söylemiyordu; James bir adım daha attığında bile. Will kendine bunun James'in kim olduğu yüzünden olmadığını söylemeye çalıştı ama öyleydi. Geçmiş aralarındaydı, geçmişleri birbirine dolanıyordu.

"Vekilharçları öldürdün.

"Bundan daha kötüsünü de yaptım," dedi

James. "Onun için," dedi Will.

O. O. Sanki Karanlık Kral ayrı biriymiş gibi. Sanki ikisinin de içinde değilmiş gibi.

Başka bir adım. "Birinin ne olduğunun ne olabileceğinden daha az önemli olduğunu söylediniz.

Bunu söylemişti. Buna inanmak istemişti. Ama bu onun kollarında ölmeden önceydi, geçmişin acımasız ve durdurulamaz çarkları dönüyordu. Karanlık Kral tüm bunları harekete geçirmişti. James'i bile buraya getirmişti, kendisi için bir hediye. Will'in onu göndermesi gerekiyordu ama James geri çeviremeyeceği bir hediyeydi ve belki de James'in öldürülmesini emrettiğinde

Hayatlar önce, kendisi hakkında bunu biliyordu.

"Ne olabiliriz? Bu soru onun derin bir parçasından yükseldi. Cevaba sadece James için değil, kendisi için de ihtiyacı vardı.

"Onun damgasını taşımıyor olabilirim ama o... O benim içime işlemiş. James'in gözleri çok karanlıktı. Kendini ruhuma damgaladı. Ona Karanlık Kral dediler, ama o parlak bir alevdi ve diğer herkes, *her şey* sadece onun solgun gölgesi. Yeniden doğdum ama yarım bir hayat yaşadım. Sanki bu dünya bir bulanıklıktı. Başka kimse odakta değildi. Sana kadar.'

Korkunçtu ama Will gözlerini başka tarafa çeviremiyordu. James'in konuşmaya devam etmesini, durmasını istediğinden daha çok istiyordu.

"Beni onun yenilebileceğine inandırdın. Beni inandırdın-'

James sözünü kesti. 'Kurtarıcı çocuk. Beni kurtaracağını düşünmemiştim. James'in gülümsemesi acı vericiydi. 'Simon'ın Karanlık Kral'ı geri getireceğini düşünmüştüm. I

yakamın boğazıma yapışacağını düşünmemiştim. Geleceğimi seçmekte özgür olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama ben öyleyim.' Odanın

sessizliğinde, sözleri

Will'in kalbinin atışlarına dolanmak için. 'Simon ve babası
... karanlık bir dünyayı yönetme hayalleri vardı ve bana bir
Benim için onların yanında bir yer. Ama ben onları takip etmek
istemiyorum," dedi James. "Seni takip etmek için buradayım. Gözleri
parlaktı, dudakları gülümsüyordu, saçları altın sarısıydı.
Ateşin değişen ışığı.

Will, 'Tabii ki öylesin' dedi.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Karanlık Yükseliş fikri ilk olarak Louvre'da aklıma geldi. Müzelerde çok rahatsız edici bir şey var: unutulmuş hayatların yerinden edilmiş tüm o kalıntıları. Uzun zaman önce ölmüş büyülü bir dünya fikri üzerine düşünmeye başladım.

On yıldan fazla süren dikkatli bir dünya kurma ve yaratma sürecinden sonra
Dark Rise tamamlandı ve bu süre içinde sayısız insan, kitap ve
İlk deniz gergedanı boynuzumu gördüğüm Londra Doğa Tarihi Müzesi'ndeki küratörlerden, Dark Peak'i geçtikten sonra bana sıcak elma tatlısı ikram eden Castleton yerlilerine kadar kurumlar yol boyunca bana yardımcı oldu.

Kitaba en yakın olanlar, *Dark Rise*'ı benimle birlikte yaşayan Melbourne'lu yazarlar ve arkadaşlar oldu: Beatrix Bae, Vanessa Len, Anna Cowan, Sarah Fairhall, Jay Kristoff ve Shelley Parker-Chan, hepsi çok sayıda taslak okudu ve geri bildirim, teşvik ve destek sundu. Hepinize çok şey borçluyum.
çok büyük bir minnet borcum var. Siz olmasaydınız bu kitap bu hale gelmezdi.

Bea, *Dark Rise*'ı masana ilk açtığımda sadece bir rulo kasap kâğıdı ve not kâğıtları koleksiyonundan ibaretti ve henüz ömür boyu sürecek bir dost kazandığımı bilmiyordum. Vanessa, geç saatlere kadar sert sıcak çikolatalar içip peynirli tostlar yediğimiz sayısız geceyi hatırlıyorum.
kulüp sandviçi' yerken konuştuk ve dünyalarımızı birlikte inşa ettik. Anna, Devlet Kütüphanesi'nde seninle geçirdiğim yazı günleri en sevdiğim anılarımdan bazıları.
masalarımızı ustaca düzenledik, böylece ayrılıp kek alabiliyor ve

birbirimizin kitaplarını karıştırabiliyorduk. Shelley, keşişler hakkındaki bilgin,

akıl hocaları ve çilecilik yeri doldurulamazdı. Paha biçilmez dostluğu, desteği ve tavsiyeleri için Amie Kaufman'a ve yol boyunca yardımlarını esirgemeyen Ellie Marney, Penni Russon ve Lili Wilkinson'a da teşekkür ederim.

Yakın zamanda erken dönem etkilerinin ne kadar önemli olduğunu fark ettim ve Rita Maiuto, Brenda Nowlan, Cherida Longley ve Pat McKay'e en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda öğretmen, akıl hocası, koruyucu ve aile oldukları için teşekkür etmek istiyorum.

Dark Rise hakkındaki ilk konuşmalardan bazıları, kitap kendine benzemeye başlamadan çok önce arkadaşlarla yapıldı. Tamara Searle, Kirstie Innes-Will, Kate Ramsay ve Sarah Charlton'a hoşgörüleri için teşekkür ederiz.
o ilk konuşmalar. Uzun ömürlü bir tek boynuzlu atın Karanlık Kral'ı görür görmez tanıyacağını ve kitabın büyük bir kısmının yerine oturduğunu fark ettiğimde bağırışımla Tamara'yı yanlışlıkla uyandırdığım an özellikle canlıydı.

İnanılmaz menajerim Tracey Adams'a ve Josh Adams'a kitaba inandıkları ve ona bir yuva buldukları için teşekkür ederim. İkinize de sonsuza dek minnettarım. Başta Rosemary Brosnan olmak üzere Harper ekibine ve editörlerim Andrew Eliopulos ve Alexandra Cooper'a çok teşekkür ederim. İçinde
Avustralya Allen & Unwin'de Kate Whitfield ve Jodie Webster ile çalışma şansına sahip oldum; harika çalışmalarınız için ikinize de çok teşekkür ederim. Ayrıca kariyerimin başlarında bana çok yardımcı olan bir tavsiyesi için Ben Ball'a ve kariyerimin başlarındaki desteği için Emily Sylvan Kim'e teşekkür ederim.

Son olarak, çarpıcı kapak resmi için Magdalena Pagowska'ya, 1821 Londra'sının güzel bir haritasını yarattığı için Sveta Dorosheva'ya ve Laura Mock ve tüm görsel unsurları bir araya getiren Harper'daki tasarım ekibi.

Dark Rise'ı araştırmak beni Londra'dan Umbria'ya ve Prag'a kadar Avrupa'nın dört bir yanına, kalelere ve harabelere, eski haritaları, günlükleri ve eserleri inceleyerek geçmişin derinliklerine götürdü. Yıllar süren araştırma boyunca çok fazla
kitaplar sayabilirim. Ama *Karanlık Yükseliş*'e Odell Shepard'ın "Tek boynuzlu atı en çok kütüphanelerde avladım" gözlemine bir gönderme ekledim, çünkü ben de onları orada avladım.

Ve belki de onları buldum.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

C. S. PACAT, genç yetişkin çizgi roman serisi Fence'in ve çok satan yetişkin üçlemesi Captive Prince'in uluslararası üne sahip yazarıdır. Avustralya'da doğan ve Melbourne Üniversitesi'nde eğitim gören C.S. Pacat, o zamandan beri Tokyo ve Perugia da dahil olmak üzere birçok şehirde yaşadı ve şu anda Melbourne'de yaşıyor ve yazıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.